DANSUL ȘARPELUI

LARRY BROOKS

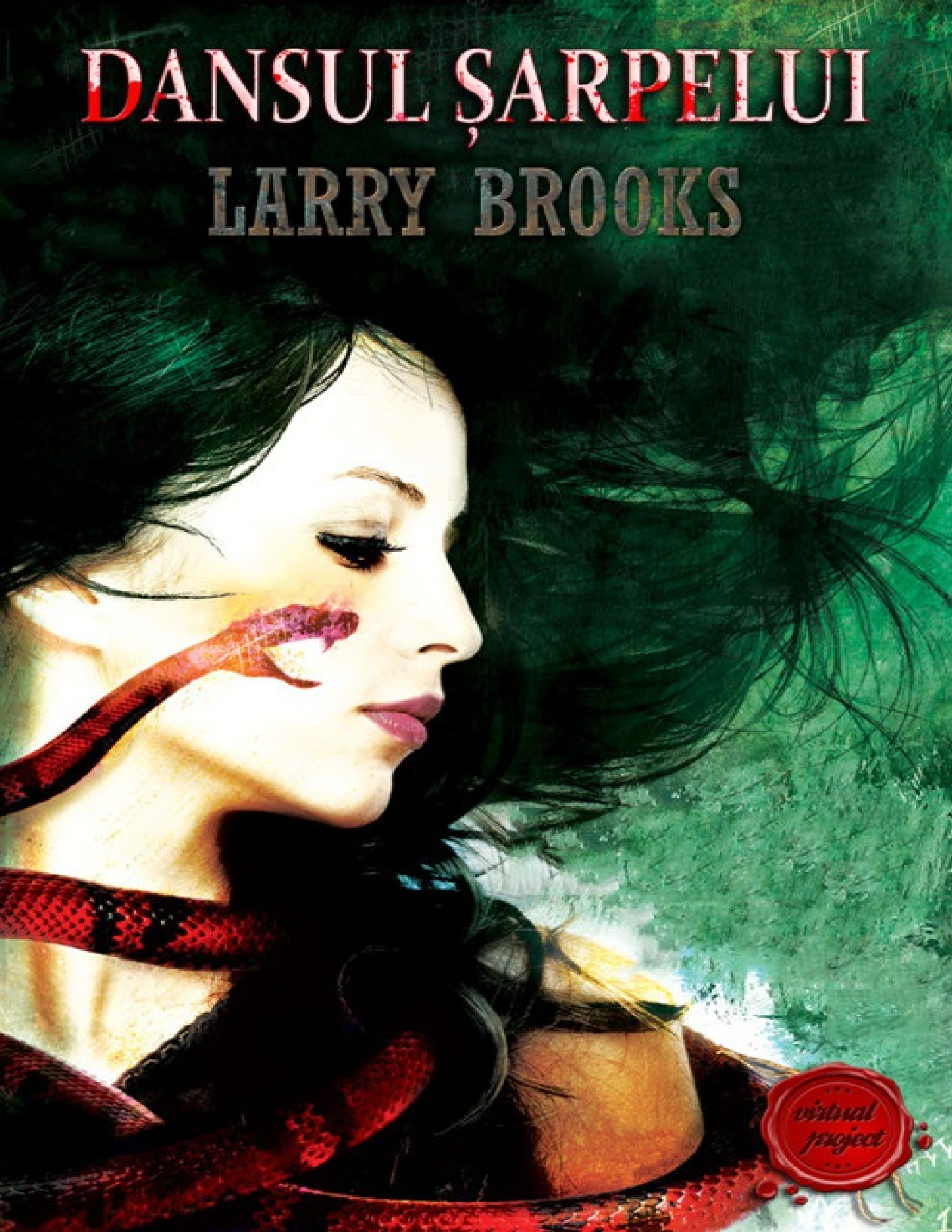

Cuprins

Partea întâi
- PAISPREZECE ANI MAI TÂRZIU
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16

Partea a doua
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34

Partea a treia
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39

40
41
42
43
Partea a patra
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55

LARRY BROOKS

Dansul șarpelui

Traducerea din limba engleză
Cristian Popa

Editura Aquila

Pentru Laura şi Nelson
217

MULŢUMIRI

Indiferent de ce aspect al existenţei umane se ocupă un autor în scrierile sale, investigaţia câştigă în autenticitate dacă poartă amprenta experienţei personale, mai ales când vine vorba de iubire şi romantism. Restul e documentare şi imitaţie, modalitate de presupuneri şi prea multă televiziune. În trecut am scris despre neajunsurile iubirii părinteşt i şi despre binecuvântările sufleteşti provocate de trădările amoroase şi, oricât ar părea de ciudat, trebuie să aduc mulţumiri celor care au contribuit la înţelegerea acestor experienţe. Adevărul este întotdeauna mai straniu decât ficţiunea. Dar când vine vorba despre iubire şi romantism, de felul acelora care transcend experienţa obişnuită şi care ne leagă de ceva mult mai mare decât noi, eu am fost binecuvântat cu un suflet pereche şi cu un profesor în acelaşi timp, în al cincilea deceniu al vieţii mele, sub înfăţişarea frumoasei mele soţii, Laura, care este şi cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc. La fel cum s-a întâmplat şi în cazurile anterioare şi cum se va întâmpla de fiecare dată pentru tot restul vieţii mele, această carte îi este dedicată celei care-mi este prietenă, îndrumător, critic, mentor, parteneră, iubită şi înger. Îţi mulţumesc, draga mea, pentru că mi-ai salvat viaţa. Te voi iubi întotdeauna.

Mulţumesc fiului meu, Nelson, pentru iubirea imensă şi prietenia lui. Am scos-o la capăt împreună, nu-i aşa? Tu mă faci să fiu mândru de tine şi bunătatea ta mă îndatorează. Să-ţi aminteşti întotdeauna, prietene, că limita e cerul.

Mulţumesc echipei mele: Mary Alice şi Anna de la Cine-Lit, agenţilor mei excepţionali; lui Dan Slater, editorul; Asociaţiei Scriitorilor din Oregon, pentru sprijinul acordat; lui Dirk şi Bev Barber; surorii mele, care dovedeşte faptul că îngerii chiar se află printre noi; clanului format din Sybil şi Lester, Tracy şi Eric, Kelly şi Paul şi lui Scott, care e menţionat şi în testament – în cazul în care va citi aceste rânduri; şi celor şapte copii ai lor. Cu toţii sunteţi o nesperată binecuvântare în viaţa mea şi a lui Nelson.

Lui Bernadette şi Lee Koehn, lui Mike Wustrack, Rick şi Robyn Dillon, Denny şi Robin Damore, Sybil Melin şi Tom Manning, Michael Land, George Souza, Cal Vaughn, Roger Davis, Jason şi Patti Hillman, Lynn Mattern şi celorlalţi care au răspândit cu fidelitate vorba despre scrierile mele, tuturor le mulţumesc. Îi mulţumesc şi lui Blaine Borgia pentru sfaturile tehnice împărtăşite. Mulţumiri speciale lui Frank Consalvo pentru prietenia acordată şi excelentul model oferit; lui Louise Burke, o doamnă deosebită care a făcut totul posibil pentru mine, ca şi pentru mulţi alţii.

Librarilor care au făcut eforturi deosebite – în special Page, Maria, Victor, Chris şi Pat – şi cititorilor, pentru timpul acordat cărţilor mele, tuturor vă sunt sincer recunoscător. Voi sunteţi, până la urmă, cei care contaţi.

Prologul îi este dedicat cu respect lui Elmore Leonard.

Şi mai presus de toate, mulţumesc bunului Dumnezeu, a cărui binecuvântare o dorim cu toţii.

PROLOG

Fort Worth, Texas

Cu toţii erau plini de sine şi puşi pe harţă, nu neapărat în această ordine. Şi mai erau cu toţii în vârstă de doisprezece ani.

Gaşca lor era puţin numeroasă, dar atitudinea lor transmitea o energie sinistră, iar dacă te apropiai prea mult şi aveai sub cincizeci de kilograme, acea energie putea deveni violentă. Jimmy Dub – micul Jimmy Weirbosky, care devenise mai întâi Jimmy W, şi apoi, pentru mai multă eficienţă, liderul grupului. Ceilalţi mimau atitudinea sictirită a lui Jimmy prin felul în care ţineau o mână în buzunar, iar în cealaltă aveau pachetul de Marlboro. Aveau o privire enervată şi tendinţa de a scuipa des. Majoritatea elevilor nu foloseau aleea aceasta unde se aduna gaşca, înghesuită între două clădiri, iar băieţii din gaşcă erau siguri că acest lucru se datorează notorietăţii lor. Adevărul era că nu prea aveau o astfel de notorietate, şi puţini dintre aceia care le remarcau prezenţa nu aveau niciun motiv să-i provoace sau să-i cerceteze mai îndeaproape. Pentru restul, grupul trecea neobservat, la fel ca şi muşchiul din crăpăturile trotuarului pe care călcau.

Gaşca se întrunea aici în fiecare zi, la pauza de prânz, când erau la adăpost de hărţuirile celor dintr-a opta sau de mustrările vreunuia dintre profesorii rătăciţi prin acea parte a curţii şi care oricum preferau să-şi petreacă pauza în holul cu aer condiţionat al şcolii. Ţigările erau o favoare din partea mamei lui Jimmy, care înţelegea semnificaţia socială a gestului, mai ales că şi ea se apucase de fumat încă de la unsprezece ani şi nu voia să adopte acea ipocrizie părintească în acest caz. Se gândea că Jimmy putea să-şi facă rost de ţigări fie şterpelindu-le din poşeta ei, fie de la vreun chioşc, aşa că la ce bun să-i interzică.

Astăzi, băieţii se lăudau cu năzdrăvănia pe care o făcuseră ieri, întâmplare care le deschidea noi orizonturi. La un moment dat, unul dintre băieţi îl bătu uşor pe umăr pe Jimmy şi dintr-o clipire îi arătă că ar fi bine să se întoarcă.

Două persoane se îndreptau spre ei, traversând spaţiul verde dinspre parcare: o tipă de liceu, localnică, însoţită de un tip cu umeri laţi de practicant de lupte. Păşeau hotărât, afişând o expresie concentrată, la fel cu a vânătorilor care şi-au încolţit vânatul.

Băieţii îşi întrerupseră flecăreala şi se întoarseră spre cei doi. Contactul vizual şi păstrarea unei atitudini relaxate erau esenţiale. Matahala se opri la câţiva metri de ei, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de unul dintre stâlpii terasei din apropierea aleii. Fata continuă să se apropie, având un rânjet ciudat şi obraznic pe faţă. Era îmbrăcată cu o haină de piele şi nişte jeanşi mulaţi ce-i evidenţiau formele, în picioare purtând o pereche de cizme scumpe. O fetişcană ţâfnoasă şi de familie bună, asta puteai să-ţi dai seama,

deşi nu chiar atât de inocentă. Părul ei brunet-închis era legat strâns la spate într-o coadă de cal, iar din schimburile de priviri dintre băieţi se înţelegea că, după estimarea lor precoce, fata era o tipă bună.

Ea se îndreptă ţintă către cel mai înalt dintre băieţi, ca şi cum ceilalţi nici n-ar fi existat.

— Tu trebuie să fii Jimmy Dub, zise ea. Îi întinse mâna cu un aer de om de afaceri. Sunt Bernadette.

Tânărul trase o ţigară din pachet şi o bătu de umărul ei înainte de a-i strânge mâna cu un entuziasm reţinut. Îi suflă primul fum drept în faţă.

— Şi ce-i cu asta?

Când fata îi spuse că era sora lui Peggy Kane, rânjetul lui Jimmy începu să dispară. El încercă să-şi tragă mâna, dar strânsoarea lui Bernadette deveni mai puternică.

— Îţi aminteşti de Peggy, nu? Dintr-a şasea? Cea cu părul lung şi drept ca al meu? Joacă baschet! Ea te ştie, Jimmy. Şi mi-a povestit despre tine.

Culoarea din obrajii lui Jimmy Dub dispăru la fel de repede ca şi rânjetul.

— Ţi-ai înghiţit limba, Jimmy Dub?

Jimmy rămase nemişcat. Prietenii lui începură să se depărteze încet, schimbând priviri scurte.

— Peggy zicea că vei fi aici. Mi-a spus asta chiar după ce mi-a povestit ce ai făcut. *Tu* ai fost acela, nu-i aşa, Jimmy? Nu vreau să greşesc în privinţa asta.

El vru să vorbească, dar ezită. Bernadette îl încurajă prietenos din priviri *să continue*, iar el răspunse:

— N-a fost cine ştie ce mare scofală... Peggy e de treabă. Bernadette dădu din cap şi însoţitorul ei îşi schimbă poziţia, iar mânecile hainei lui de piele scârţâiră atât de tare, încât băieţii au putut auzi sunetul. Mişcarea părea ameninţătoare. Jimmy Dub îşi păstră privirea fixată asupra lui Bernadette.

— Peggy e de treabă? zise ea, cu un zâmbet ce trăda intenţii mult mai sumbre.

— Mda. Ce să fie... ne-am distrat şi noi un pic.

N-am făcut nimic rău, deci nicio supărare.

— Ştiai că ea a sângerat, Jimmy, ştiai asta? Când ţi-ai introdus degetele în vaginul ei, i-ai rupt himenul. Dar tu nu prea ştii mare lucru despre himenuri, nu-i aşa, Jimmy, pentru că eşti doar un tâmpit cu tărâţe în loc de creier. Te-ai jucat numai, aşa-i?

Când Jimmy încercă din nou să-şi elibereze mâna, Bernadette mută priza cu o mişcare fulgerătoare pe încheietura mâinii.

— Ce mai e şi asta? Jimmy se roti făcând un efort să se elibereze din strânsoare, dar Bernadette era mai puternică decât el. Ceilalţi băieţi se priveau unul pe altul, evaluându-şi opţiunile care se împuţinau tot mai mult.

— Şi-acum ce, ai să-l pui pe Tarzan de acolo să mă caftească?

Bernadette zâmbi.

— Nu, Jimmy, dar oricum ceva în genul acesta. Uite ce *vom* face. Vei putea să alegi. Ai două variante și trebuie să alegi una. Asta e înțelegerea, de acord?

Chipul lui Jimmy se deformă într-o expresie de uimire totală.

— Prima variantă: te denunț la poliție, conducerii școlii și părinților tăi și le mai spun și câtorva tipi de felul lui Tarzan, de față, despre ce ai făcut. N-ar fi prea bine pentru tine... o treabă ca asta ar putea să-ți ia orice șansă de a continua studiile. În a doua variantă vei avea de-a face cu mine. Aici și acum.

El rămase neclintit. Ea nu era sigură, dar, ce-i drept, nici nu-i păsa dacă el evalua acum cele două variante sau dacă era prea prost ca să le-nțeleagă măcar.

— Te-ai bătut vreodată cu o fată, Jimmy Dub?

Imediat îi trase o palmă peste față, păstrând aceeași priză fermă pe încheietura mâinii lui când el încercă să se învârtă și să scape. Dintr-un reflex își duse mâna liberă la obraz și, pentru moment, părea că ia serios în considerare a doua variantă. Ea era mai înaltă cu câțiva centimetri, dar la greutate erau aproximativ egali.

— Asta se mai numește și o palmă perversă. Mai vrei una? Ea îl mai pocni odată, de data asta strângându-și palma într-un pumn care-l izbi drept în ureche.

— Alege, Jimmy. Acum!

Escorta lui Bernadette, al cărui nume adevărat era Eric, se apropiase de unul dintre băieți și acum stătea cu o mână după umerii băiatului. Orice încercare de a-l scoate pe Jimmy Dub din această încurcătură era copleșită imediat de cel mai elementar instinct de conservare. Și, pe lângă aceasta, povestea cu Peggy a fost ideea lui Jimmy, iar ei n-au făcut altceva decât să o țină nemișcată. Tot ce au făcut ei a fost să asculte de Jimmy.

Jimmy vru să spună ceva, dar nu se auzi decât un scâncet scurt și bâlbâit.

— Ai zis ceva? întrebă Bernadette, înainte să-l mai pocnească odată în ureche.

— Îmi... îmi pare rău...

— Cum? Îți pare *ce*?

Îl mai lovi odată, de data asta cu mai multă putere și direct în nas. Lui începură să i se moaie genunchii, dar prinsoarea fetei îl împiedică să cadă.

— Uită-te la mine! îi ceru ea. El nu o ascultă, iar ea îl lovi acum între picioare, în acel loc unde și fotbaliștii folosesc o apărătoare pentru a se proteja. *Uită-te* la mine!

Acum o ascultă. Pe chipul său se putea citi căința, iar din nas începu să curgă un firicel subțire de sânge. Bernadette arăta cu mâna spre însoțitorul ei cu gât gros.

— Tarzan e titular la Central, în echipa de fotbal american, pe postul de mijlocaș defensiv. S-ar putea să fi auzit de el. Dacă tu sau oricare dintre

prietenii tăi vă mai apropiaţi de sora mea, îţi promit că vă veţi mai întâlni cu el. Şi crede-mă că nu-ţi doreşti asta.

Eric rânji cu subînţeles, întărindu-şi strânsoarea după umerii celuilalt băiat. Băiatul prins astfel începu să plângă.

Bernadette zise:

— Suntem chit, Jimmy? Tu şi cu mine?

Jimmy Dub îşi plecă privirea şi dădu din cap încuviinţând. Bernadette îi mai trase un pumn, de data asta ţintindu-l direct în plex, după care îi dădu drumul. Băiatul căzu în genunchi, tuşi, apoi vomită sandvişul cu unt de arahide pregătit de maică-sa în acea dimineaţă şi împachetat într-o pungă de hârtie maro, lângă un pachet nou de Marlboro.

Soneria şcolii sună de intrare. Băieţii se dădură câţiva paşi înapoi şi întorcându-se o luară la fugă spre clădirea şcolii.

Bernadette şi Eric traversară în linişte spaţiul verde, îndreptându-se spre parcare. După încleştarea maxilarelor şi privirea ei fixă, Eric era destul de sigur că ea încă nu se liniştise de tot.

Când au ajuns lângă maşina lui, ea îi întinse braţul şi spuse:

— Mulţumesc că ai venit.

— Şi altădată, îi răspunse el deschizându-i portiera. Adu-mi aminte să nu te enervez niciodată.

Ea schiţă un zâmbet abia vizibil în timp ce urca în maşină. Zâmbetul dispăru până ce urcă şi el în maşină, şi fu înlocuit cu privirea glacială de dinainte.

Partea întâi

PAISPREZECE ANI MAI TÂRZIU

Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu: căci este scris „Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti” zice Domnul.

— Romani: 12:19

1

Uneori, gândul de a-l ucide mă stăpâneşte total. Vizualizez cu voluptate fiecare moment: expresia surprizei din ochii lui în momentul în care îmi recunoaşte intenţia; felul în care în privirea lui se strecoară frica şi apoi, când îndoiala devine certitudine, teroare, aroma sărată a lacrimilor sale şi sângerarea înceată din ultima clipă epuizată cu mine, de către mine. Zâmbesc în timp ce îl sărut pentru ultima oară. Un sărut glacial la fel ca şi zâmbetul, cu un gust amar al amintirilor clădite pe dulci, dar neîmplinite posibilităţi.

Şi apoi el moare. Iar eu sunt liberă.

Gândul acesta şi viziunea pe care o stârneşte mă epuizează. Mă întreb în ce moment gândul va deveni tentaţie, iar păcatul va avea efecte mortale. După tot ce s-a întâmplat, ar fi trebuit să ştiu deja.

Îndreptându-mă cu maşina spre locul întâlnirii cu el, îmi vin în gând toate aceste lucruri: trecutul şi viitorul devin dintr-odată inseparabile şi mă întreb care dintre cele două momente mă învinovăţeşt e şi mă condamnă cel mai mult. Dar tot eu am fost aceea care n-a acordat prea multă atenţie acestui aspect, încă de când a început totul. Noi nu puteam alege un alt moment mai nepotrivit pentru a tânji după îndurare. El mi-a dat întâlnire, iar eu trebuie să merg. Nu ca să iert sau să ucid, ci ca să ascult. Când cele două ipostaze sunt atât de apropiate, diferenţa dintre cel care înşală şi cel înşelat dispare.

Ştiu asta pentru că eu sunt şi una şi alta, iar setea de a pune capăt situaţiei mă ameţeşte. Nu-mi dau seama de ce vrea să mă vadă tocmai acum, după atâta timp. Şi mai ales după tot ce a făcut. O parte din mine încă mai speră că dorinţa i-a mai domolit orgoliul şi că a descoperit astfel că nu poate trăi fără mine. Eterna viclenie a egoului rănit. Sigur că există şi posibilitatea ca el să vrea pur şi simplu să mai guste pentru ultima dată din fructul considerat mereu interzis, în această ultimă noapte în care povestea îşi va găsi deznodământul.

Mi se face rău în timp ce mă îndrept spre locul întâlnirii. Era chiar al nostru, desigur. Cât de bine se potriveşte totul cu acest ultim dans. Mi-a fost rău timp de luni de zile – chiar au trecut luni de zile? – dar în seara aceasta totul se va termina.

Un „iartă-mă" aruncat acolo ar fi, de asemenea, potrivit. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigură că pentru a se încheia totul şi pentru a aduce liniştea în sufletul tuturor celor care au avut de suferit din pricina noastră, unul dintre noi trebuie să moară.

Nu sunt înarmată şi nici pregătită. Dar o fată poate întotdeauna să improvizeze.

Plano, Texas

S-au înşelat cu toţii în privinţa ciocolatei. Prietenele ei au pretins că au procedat corect, aşa cum o recomandau şi nenumăratele cărţi despre acelaşi subiect. Ea l-a auzit chiar pe dr. Phil despre acelaşi subiect la emisiunea lui *Oprah* şi dacă pe acest lucru nu te poţi baza, atunci bunul Dumnezeu să ne aibă în pază. Binecuvântate fie gândurile lor bine intenţionate, dar toate erau nişte prostii.

Când într-o seară prietenului ei i-a venit ideea ca ei să rămână simpli amici – o simplă revelaţie a numit-o el, Bernadette Kane a înfulecat, după obicei, două cutii de ciocolată Godiva, în timp ce urmărea de la un capăt la altul reluări ale serialului *Prietenii tăi.* Acum iat-o vomitând în toaletă cu entuziasm, având în minte o imagine nu prea luminoasă despre iubire.

Apoi, când lucrurile nu puteau să stea mai rău, telefonul începu să sune. După cum ştie oricare dintre noi care a avut odată inima frântă, în astfel de momente, soneria bruscă a telefonului stârneşte valuri albe şi fierbinţi de adrenalină, care se îndreaptă spre un stomac deja destul de deranjat, agitându-l şi mai tare, iar speranţa unei împăcări spectaculoase se ciocneşte de gândul că probabil a sunat să-şi ceară CD-ul înapoi, cam acestea erau gândurile lui Bernadette în timp ce privea telefonul care suna, repetând cu voce tare cuvântul „alo", până când obţinu tonul de indiferentă dorit.

Şi totuşi, nu răspunse.

În timp ce telefonul suna, lui Bernie îi veni în minte gândul că acesta reprezenta un moment unic pentru orice femeie în situaţia ei. Majoritatea bărbaţilor în aceeaşi ipostază – a celui părăsit – ar fi sărit din cada plină ca să răspundă. Femeile, pe de altă parte, se străduiesc cu mult curaj să pună pe primul plan dorinţa de a adopta o atitudine echilibrată în loc să-şi arate disperarea. Iar pentru asta, Dumnezeu a inventat mesageria vocală, iar femeile pot astfel să asculte propunerile de armistiţiu ale foştilor iubiţi fără să-şi rănească orgoliul.

E interesant de urmărit ce efecte are trădarea asupra procesului gândirii. În timp ce zăcea astfel, plângându-şi de milă, ei îi venise ideea că ar fi timpul să-şi cumpere o casă. Un apartament, chiar aici în Ţara Stucului, cum îi spunea ea, cu garaj şi piscină comună, perfect pentru persoanele singure cu un buget de pensie alimentară. Totul era un clişeu, aşa cum îşi percepea şi viaţa în aceste momente şi nici măcar n-a ajuns să treacă printr-un divorţ. Locul ei nu era aici. Prea multă lume în jurul ei făcea ca singurătatea să fie şi mai evidentă. Ea şi singurătatea ei ar fi mult mai fericite într-o casă.

Cu capul în vasul toaletei, ascultând telefonul sunând, Bernie se gândea şi la legătura dintre aşa-zisa epifanie a prietenului ei şi frecvenţa cu care apăreau în discuţiile lor acele cuvinte tabu: iubire şi căsătorie. Bineînţeles că ea a fost cea care le-a rostit prima, fapt care o făcea pe ea vinovată de ce s-a întâmplat pe urmă. A fost ceva fiziologic aproape, legat de hormoni, când,

istoric vorbind, în cea de-a douăzeci și patra lună, au apărut aceste cuvinte în discuțiile dintre ei. În ultimele trei luni, simpla pronunțare a cuvântului căsătorie semăna cu un sacrilegiu. Toți au ieșit până acum pozitiv la testul pentru cea mai răspândită boală în rândul bărbaților. Frica de Responsabilități. Odată rostite aceste cuvinte, nu mai exista cale de întoarcere și relația lor a fost ca și terminată.

În afară de toate acestea, ultimul tip avea o perie din păr de cal pentru praful din mașină, pe care o ținea în portbagajul mașinii sale Audi și pe care chiar o folosea. Zilnic. Pe cuvânt de onoare, avea și o husă de piele pentru ea. Totuși, poate că era mai bine și pentru ea ca ei doi să rămână simpli amici. Poate că era mai bine ca acum să-și reevalueze gusturile în privința bărbaților cu bărbi proeminente, cu slujbe importante, cu mașini neprăfuite și cu imense probleme de intimitate.

Un alt gând ce-i veni brusc în minte e că din anagramarea literelor din atât de temuta sintagmă Frica de Responsabilități se puteau alcătui ușor cuvintele „Fir-ar al dracului”[1]. Acest lucru îi părea deopotrivă ironic și interesant.

Bernadette chiar iubea bărbații. Cu adevărat. Numai că nu-i plăceau bărbații care o sunau atât de des, mai ales seara târziu. Ea și sora ei împărtășeau aceeași slăbiciune – erau condamnate să se culce numai cu ticăloși lipsiți de scrupule. Acești ultimi trei bărbați cu frica lor de responsabilități și cu periile lor din păr de cal i-au cheltuit șase ani din viață. Și dacă mai strecori câte un an între relații consumat cu refacerea încrederii în sine și cu ajungerea la aceeași concluzie că viața de unul singur e o porcărie, obții un rezumat al vieții ei de adult de până atunci.

Telefonul sună din nou. De data asta cu mai multă insistență. Bernadette își reveni și reuși să ajungă la noptieră. Își așeză o mână lângă telefon, apoi își aminti să verifice numărul apelantului pe afișajul telefonului, simțindu-se în același timp ușurată și distrusă că nu era el. Dar numărul îi era cunoscut. Poate că el l-a rugat pe unul dintre prietenii lui de pahar să sune și să pledeze în favoarea lui, după obiceiul liceenilor. Ar fi fost în stare să facă așa ceva, dar în acest caz, numărul ar fi fost complet necunoscut.

Își drese vocea, încercă un „alo” cât mai vesel apoi ridică.

— Alo? Ieși perfect. Ca și cum ar fi fost între două orgasme.

— Bernadette.

Ca și în cazul numărului de telefon, și acum recunoștea vocea, dar nu o putea așeza nicăieri în amintirile ei. Era o voce de bărbat în vârstă și nu prea fericit. Tăcerea ei o dădu de gol.

— Walt Hopkins – zise vocea. Walt era socrul surorii ei, un tip căruia îi plăcea să flirteze și care încă mai avea un aspirator marca Clairol din anii 1970. Avusese prilejul să-l întâlnească la câteva reuniuni de familie, dar nu-și făcuse despre el nicio părere, la fel cum îi vedea, de fapt, pe toți bărbații

din generaţiile anterioare, indiferent de culoarea părului. Ceea ce făcea interesant acest telefon era faptul că Peggy şi soţul ei, Brian, începuseră recent procedurile de divorţ după o aventură urâtă care ia separat ca şi pe o pereche de aşi în cazinourile din Vegas. De asemenea, era interesant că vocea lui Walt, de obicei afectată, nu era acum nici pe departe la fel de voioasă ca a ei.

— Walter... cum mai eşti? Prin pronunţarea numelui întreg, ea încerca să pună distanţă între ei. În loc de răspuns urmă o pauză semnificativă.

— Am veşti proaste pentru tine, Bernie.

Ea începu să simtă furnicături în stomac şi nu putu să spună nimic.

— Peggy a murit. Îmi pare foarte rău.

Pe fir nu se mai auzi niciun sunet timp de câteva secunde. Apoi, Walter Hopkins adăugă.

— Sora ta s-a sinucis noaptea trecută.

2

Bernie nu fusese sigură că va fi în stare să participe la înmormântare. Durerea venea în valuri, deghizată iniţial în mânie, pentru ca apoi să se transforme în deznădejde, iar în final să devină confuzie totală. Amintirile o copleşeau cât timp era trează, iar visurile din timpul puţinelor ore în care reuşea să doarmă îi erau bântuite de aceleaşi amintiri. Cele mai dureroase imagini erau legate de anii de adolescenţă când Bernie a introdus-o pe Peggy în lumea sportului, pasiune pe care o împărtăşeau amândouă şi care le-a modelat anii tinereţii. A fost mai întâi fotbalul, baschetul şi voleiul, iar mai târziu „sportul" ei preferat – băieţii. După liceu a urmat golful şi o încercare ratată de a o introduce pe Peggy în lumea artelor marţiale, de care Bernie s-a apucat încă din liceu. Băieţii au devenit, cu timpul, bărbaţi, iar nevoia de sfaturi din partea surorii mai mari era mai acută decât oricând. Sfaturile lui Bernie nu erau întotdeauna luate în seamă, căsătoria lui Peggy fiind cel mai bun exemplu de astfel de independenţă prost înţeleasă. Dar Bernie nu a alunecat niciodată în plasa cunoscutei sintagme „ţi-am spus eu.. Iubirea pentru sora ei a fost întotdeauna necondiţionată şi a rămas cel mai curat sentiment din viaţa ei.

Între cele două n-au existat niciodată secrete, chiar şi în timpul aventurii amoroase a lui Peggy, ele nu şi-au ascuns nimic.

Imaginile ce o bântuiau erau însoţite de un narator. În timpul zilei, vocea îi şoptea că sora ei n-ar fi putut sub nicio formă să comită acel gest disperat. În noapte, şoaptele deveneau deja strigăte, care-i spuneau lui Bernie că ea este cea care n-a reuşit să-şi apere sora la fel cum a făcut-o de fiecare dată când a fost vorba de bârfele despre divorţul părinţilor pornit de la probleme legate de alcool. Bernie a fost de fiecare dată alături de Peggy în timpul aventurii şi al despărţirii care a urmat, ascultând-o şi reînviindu-i speranţa când a fost cazul. Aventura şi vinovăţia îi aparţineau în întregime lui Peggy – şi din nou trebuia să-i mulţumească lui Bernie pentru avertismentul pe care l-a ignorat, dar telenovela cu iz casnic în care intrase şi care a şi motivat-o era de înţeles dacă nu chiar o îndreptăţea la aşa ceva.

Oricine-l cunoştea pe soţul lui Peggy îl considera un retardat sentimental, un misogin plictisitor, genul de bărbat al cărui vis în viaţă era să-şi cumpere un Harley şi a cărui idee despre o vacanţă romantică consta într-o săptămână petrecută într-un cort pe malul unui râu de munte. Bernie n-a încercat sub nicio formă să se implice în relaţia lui Peggy cu misteriosul şi atrăgătorul afacerist din Phoenix, dar când totul s-a dus de râpă, ea a fost singura pe umărul căreia Peggy a putut să-şi plângă disperarea. Cu sprijinul lui Bernie, Peggy a reuşit să se elibereze de sentimentul vinovăţiei pentru ca mai apoi să devină nerăbdătoare să o ia de la capăt şi să-şi refacă viaţa. Peggy nu putea fi astfel. Sub nicio formă o candidată la sinucidere, aşa cum

nu putea fi o candidată pentru concursul Miss Mireasa Anului.

Ceea ce răzbătea din starea de abandon în acest sentiment de autoînvinovăţire în care se afla acum Bernie era gândul că propriile aspiraţii romantice nu erau decât o pată nesemnificativă în tabloul vieţii ei. Dacă relaţia ei ar fi fost viabilă, ar fi tânjit după compasiunea lui în aceste momente de suferinţă. Dar nu era cazul. Îi lăsase totuşi un mesaj pe telefonul mobil despre moartea lui Peggy, mai mult din politeţe. Oricum, s-ar fi amăgit singură, nutrind speranţe deşarte şi hrănind cadavrul ţeapăn care era acum relaţia lor. Dar, surpriză. El n-a răspuns în niciun fel mesajului ei. Cuvântul iubire fusese tolerat în discuţiile dintre ei, dar cuvântul căsătorie n-a fost niciodată luat în considerare.

Într-o zi îi va trimite şi un e-mail în care îi va spune cât de uşor i-a fost să îngroape amintirea lui şi în care va strecura şi câte un „du-te învârtindu-te" pentru a fi mai elocventă.

În ziua dinaintea înmormântării, Bernie şi-a scos casa la vânzare.

Serviciul funerar a fost, după cum se putea prevedea, un moment chinuitor, iar slujba de înmormântare a fost marcată de ropotul neobosit al picăturilor de ploaie ce cădeau pe acoperişul capelei. Bernie a obţinut, în cele din urmă, acordul pentru incinerare, în ciuda protestelor părinţilor care după cincisprezece ani de divorţ stăteau acum agăţaţi unul de altul în primul rând. Ce a rămas în urma incinerării a fost turnat într-o urnă de bronz care a fost aşezată pe un piedestal de marmură în faţa mulţimii îndoliate cu feţele plânse. La o lună după înmormântare, Bernie îi va împrăştia cenuşa de la pupa unei bărci cu pânze pe coasta Mazatlan, locul unde cu cinci ani în urmă, ea şi Peggy au petrecut o vacanţă pentru a-i sărbători absolvirea facultăţii.

Soţul lui Peggy, Brian, a stat tot timpul ceremoniei cu privirea fixată în podea, simţind în ceafă arsura privirilor insistente ale celor care stăteau în spatele lui. N-a spus o vorbă nimănui, nici măcar lui Bernie, iar când ceremonia s-a încheiat, el a fost primul care a părăsit încăperea printr-o uşă laterală. Să meargă apoi la pescuit, Bernie era sigură de acest lucru. Când Bernie ieşi din biserică, încercând să evite conversaţiile de complezenţă ce o aşteptau ca o ambuscadă de-a lungul coridorului, îl observă pe Eric Killen împreună cu soţia lui, strângându-se sub umbrelă în timp ce coborau scările. Eric ajunsese să fie apropiat de Peggy în perioada în care el şi Bernie au încercat să se implice într-o relaţie, în ultimul an de liceu. Aşa cum s-a dovedit mai apoi, încercarea a fost un eşec, dar legătura lor a continuat cu o prietenie bazată pe respect reciproc şi plăcerea de a râde împreună. Un efect colateral al acestei legături a fost continua apropiere dintre el şi Peggy, Eric devenind un fel de frate mai mare pentru ea.

Bernie îşi amintea de Eric învăţând-o pe Peggy să conducă motocicleta şi cum acest lucru l-a enervat atât de rău pe tatăl lor, i-a interzis lui Eric să le

mai calce pragul până la a doua venire a lui Christos. În anii care au urmat, Eric a luat-o pe un drum diferit, drum plin de ocolișuri și dezamăgiri care, deși i-au despărțit ani la rând, n-au reușit să distrugă legătura puternică dintre ei doi. Prietenii din copilărie rămân cei mai buni prieteni și nici escapadele sexuale din adolescență sau un deceniu în care au avut alte priorități n-au schimbat acest lucru. Mulți ani mai târziu, la finalul celei de-a doua relații ratate dintr-un total de trei, Bernie a început să regrete hotărârea de a-l părăsi pe Eric. Tot în acea perioadă și-a dat seama că a te căsători cu cel mai bun prieten reprezintă un fel de Sfânt Graal în viața personală.

Bernie îl bătu ușor pe umăr, iar Eric se întoarse imediat, deschizându-și brațele spre ea. Nu-și mai vorbiseră de vreo doi ani. Motivul era că Bernie, chiar fără să-și dea seama, reprezenta o amenințare pentru soția lui Shannon, iar Eric nu trebuia să-i spună acest lucru pentru ca ea să-și dea seama. Cu toate acestea, cărțile poștale de Crăciun și de ziua de naștere au sosit cu aceeași ritmicitate în acest ultim deceniu și întotdeauna scrise de mână. El avea aceeași înfățișare atrăgătoare, cu părul lui des, brunet închis, pieptănat spre spate, cu șuvița ce-i cădea spre ochii scânteietori, cu trupul său bine legat în costumul negru care aprindea imaginația femeilor și a bărbaților deopotrivă. Shannon era mică de statură, iar costumul de doliu îi venea perfect. Își aștepta cuminte rândul înainte de a o îmbrățișa pe Bernie, având încă ochii umeziți. Orice răutate nerostită era acum dată uitării.

— Te simți bine, micuța mea? – întrebă Eric în timp ce ele două o luară înainte. Obișnuia să-i spună așa din liceu și întotdeauna a cam deranjat-o. Dar nu acum.

Nu îi răspunse și în loc să îl privească cu ochii plânși îl mai îmbrățișă odată. După câteva clipe li se alătură și Shannon și astfel se îmbrățișau toți trei acum sub umbrelă, acolo pe trotuar, în timp ce alte persoane îndoliate treceau la o distanță respectuoasă.

Bernie se desprinse prima și se șterse ușor la ochi, pe care îi fixă asupra lui.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse ea.

Eric dădu din cap afirmativ. Era conștient de ceea ce s-a întâmplat cu Peggy, știa și despre aventura ei amoroasă care i-a grăbit sinuciderea și din această cauză bănuia instinctiv ce voia Bernie acum de la el. Un semnal de alarmă se trase undeva în mintea lui și se întreba ce-ar putea să iasă din asta. Înainte de a răspunde, Eric schimbă o privire rapidă cu Shannon, care încuviință cu o mișcare a capului.

— Oricând ești și tu pregătită, răspunse el.

— Am să te sun eu. Săptămâna asta. Îi mai îmbrățișă odată pe amândoi. Se uită la Shannon și îi spuse:

— Vă mulțumesc că ați venit.

Shannon zâmbi, părând ușurată și înțelegătoare, dar redeveni serioasă

imediat ce Bernie se întoarse.

Bernie păşea grăbită, depăşindu-i pe toţi ceilalţi care se grăbeau şi ei să ajungă la maşinile lor. Eric şi Shannon o priveau cum se depărtează, iar ea îl strânse mai tare de braţ. Când dispăru de tot, Shannon spuse:

— Mi se pare mie sau s-a cam îngrăşat?

Eric o fulgeră cu privirea, lăsând-o să înţeleagă că nu era deloc haioasă.

3

N-a trecut o singură zi din următoarea lună fără ca Eric să nu se gândească la Bernie şi la promisiunea ei că va suna. Nu l-a sunat în săptămâna de după înmormântare, aşa cum a promis, dar aceasta nu i-a dat niciun moment de înţeles că s-a răzgândit. Bernie nu s-a dat înapoi de la nimic atunci când a fost vorba despre o nedreptate, mai ales când era implicat cineva din familie. N-a făcut-o atunci şi nu are s-o facă nici acum.

Probabil că aştepta ca un amănunt semnificativ să iasă la iveală înainte de a acţiona. Eric nu era nici înspăimântat, dar nici nerăbdător ca ea să apară, iar pe de altă parte, nu credea că eventuale trăiri rămase nerezolvate din tinereţea lor ar avea ceva de-a face cu această întâlnire. Era acum, şi acest lucru nu trebuia să şi-l reamintească, un soţ îndeajuns de fericit şi un tată mândru al unui băiat în vârstă de trei ani. Care avea nevoie de el ca să-i îndrume primii paşi în viaţă. Dintre toate problemele care rămăseseră nerezolvate în trecutul său, Bernie nu reprezenta o astfel de problemă.

Eric i-a găsit un loc potrivit în inima lui, loc care convenea tuturor părţilor implicate.

Va veni când va fi pregătită, iar Eric va fi pregătit când ea va veni.

Până la urmă, ea nici măcar n-a mai sunat. Şi-a făcut pur şi simplu apariţia la el la serviciu, într-o zi de vineri, la sfârşitul zilei de lucru, pentru ca să aibă timp destul să stea de vorbă după ce va ieşi din schimb.

Eric lucra la o închisoare privată pentru delicvenţii juvenili, cunoscută pe străzile Dallas-ului sub numele de Da Slamma, un fel de local elitist pentru odraslele bogătaşilor.

Aici îşi aşteptau rezolvarea o mulţime de cazuri legate de droguri, violuri şi cazuri mai serioase de vandalism şi violenţă stradală. În cazul în care avocatul familiei era îndeajuns de priceput şi părinţii doreau sau, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, aveau legături mai strânse cu judecătorul, infractorul adolescent fără antecedente putea să-şi ispăşească aici pedeapsa, evitând astfel detenţia în închisorile de stat. Eric Killen era instructorul de sport deghizat într-un fel de frate mai mare; musculosul ce răspundea de educaţia fizică şi de alte activităţi distractive în interiorul închisorii. De asemenea, el era cel care menţinea disciplina în şcoala închisorii, mai ales pentru aceia dintre deţinuţi care-l confundau cu Mike Tyson. Cu cinci ani în urmă, Eric era aici un simplu gardian, dar administratorii localului şi-au dat repede seama de potenţialul său şi de faptul că el ar fi genul de persoană de care băieţii s-ar putea apropia şi pe care l-ar fi şi respectat şi care era în stare să intervină atunci când careva dintre ei o lua razna pe holurile închisorii.

Eric juca baschet cu deţinuţii, trei contra trei, când a primit vestea că are un vizitator care-l aşteaptă în biroul său. Când a aflat despre cine era vorba, a cerut să i se transmită să fie aşteptat într-unul din localurile mall-ului ce

se află pe autostradă. În acel moment, echipa lui conducea cu şase la doi, iar lui Eric nu-i plăcea să renunţe la nimic atunci când avea avantaj.

El a ajuns la locul stabilit după o jumătate de oră şi avea încă părul ud. Bernie stătea singură la o măsuţă lângă fereastră, cu un capuccino în faţă, lăsând impresia că e gata să plece. În partea opusă a măsuţei aştepta un alt pahar de hârtie al cărui conţinut se răcise deja.

— Urăsc locul ăsta, îi spuse el în timp ce se aplecă să o sărute pe obraz, înainte de a se aşeza în partea opusă a măsuţei. Toţi se poartă aici de parcă ar fi salvat lumea de la o catastrofă, iar mie chiar îmi place cafeaua rece.

Luă o înghiţitură din pahar, încercând să nu se strâmbe.

— Ai câştigat? – întrebă ea zâmbind, văzându-i expresia feţei.

— Cum ai aflat? La naiba, şi eu le-am zis să-ţi spună că lustruiesc puştile!

— Mi-au mai spus şi că eşti un erou pentru copiii ăştia. Şi că nu-i laşi niciodată să câştige.

— Unele lucruri nu se mai schimbă.

— Partea cu eroul sau cea cu obsesia ta pentru competiţii?

— Amândouă, îi răspunse el făcându-i cu ochiul, după care mai luă o înghiţitură. Nu-i chiar aşa de rea şi nici prea rece.

Zâmbetul ei deveni ironic, iar apoi în ochi îi apăru o licărire aprobatoare, păstrată numai pentru prietenii vechi.

— Arăţi bine, îi spuse ea. Pari chiar fericit.

— Şi tu la fel. Pari... angajată.

— Liber-profesionistă. Opusul angajatului.

— Şi funcţionează?

— Funcţiona cândva. Acum mi-am vândut apartamentul şi am plecat în Mexic. Am datorii şi nu pot dormi.

— Şi de aceea te afli aici?

— Care-i problema? Nu pot sta la o cafea rece cu cel mai vechi dintre prietenii mei?

Eric zâmbi şi amândoi luară câte o înghiţitură, sincronizându-se ca şi cum gestul ar fi fost coregrafiat.

— Cum merg treburile? – întrebă ea cu un ton mai blând, lăsând pentru moment replicile spirituale deoparte. El ştia bine la ce se referea. Mai întâi la sănătatea fiului lui care fusese operat la inimă înainte să fi împlinit un an, iar de atunci trecuse prin mai multe maladii care i-au pus viaţa în pericol şi care ar fi descurajat şi pe cel mai încrezător părinte. Apoi, o altă *treabă* era legată de cariera lui, despre care ea nu ezita niciodată să întrebe.

Deşi ştia prea bine povestea, întrebarea ei era o modalitate de a spune că lucrurile n-ar fi trebuit să iasă astfel. Viaţa este, de multe ori, nedreaptă. Ceea ce i se întâmpla lui Eric era crucea lui, piatra din pantof. El şi-a dorit întotdeauna să lucreze în justiţie, alternându-şi visele despre carieră între agent F.B.I. şi spionajul militar. Dar într-o zi, pe când era la facultate, unde a intrat cu o bursă sportivă, maşina în care se afla el împreună cu nişte

colegi de la echipa de fotbal american a fost trasă pe dreapta. Băieţii erau cam băuţi, iar unul dintre ei, un fundaş de culoare pe nume Montgomery, care putea împinge un vagon de unul singur, începu să facă gură. Cei doi poliţişti albi priviră odată la braţele lui tatuate şi începură să dea cu spray paralizant. În încăierarea care a rezultat, Eric a plasat şi el o directă de stânga care l-a făcut să aterizeze direct în arestul poliţiei. A fost acuzat de ultraj la adresa autorităţilor, având circumstanţă agravantă faptul că s-ar fi aflat sub influenţa băuturilor alcoolice, lucru de care Eric nu se făcea vinovat. Bursa pentru studii şi cariera în justiţi e ţineau acum de trecut. Cazierul său avea acum o pată pe care niciun departament de poliţie din ţară nu ar fi trecut-o cu vederea.

— Max se simte bine, spuse el, cu ochii rătăcind aiurea în timp ce rememora chipul băieţelului cu zâmbetul său bolnăvicios. Are ceva probleme cu sângele, fiind anemic, dar doctorii spun că ceea ce a fost mai greu a trecut.

Bernie încuviinţă, zâmbind aprobator:

— Asta e bine. Cel puţin aşa cred. Iar Shannon?

Tensiunea dintre cele două femei nu trebuia să fie trădată de întrebările ei.

— Shannon e Shannon. Are o slujbă bună şi e bine, mulţumesc de-ntrebare. Iar tu?

Privirea lui Bernie se întoarse spre parcare. Eric mai luă o înghiţitură din cafeaua lui rece şi părea că nu se grăbeşte să afle despre ce este vorba.

Dar acum, întrebările politicoase se cam epuizaseră. La fel ca şi o partitură bine exersată, totul avea ritm. Imediat după acest moment stânjenitor de liniște avea să iasă la iveală şi adevăratul motiv al vizitei.

Ea îl privi drept în ochi şi spuse:

— Nu pot să renunţ!

— Niciodată n-am crezut asta! Vocea lui era liniştită, resemnată, dar totuşi blândă.

— Peggy nu putea să sară de la balcon.

Varianta care s-a răspândit după ancheta poliţiei şi a procurorului, care voiau cu tot dinadinsul să claseze acest caz, era că Peggy s-a cazat la hotelul Embassy Suites, a fumat haşiş şi s-a aruncat de la etajul al şaselea, aterizând într-o grădină cu pietre din faţă, de lângă restaurantul hotelului, speriindu-l de moarte pe recepţionerul începător care a şi demisionat a doua zi. Era acelaşi hotel în care aventura ei amoroasă cu misteriosul tip din Arizona a avut un sfârşit urât – de fapt chiar la etajul şase – detalii pe care le cunoşteau doar Bernie şi psihologul lui Peggy, ale căror mărturii au convins autorităţile că n-a fost decât o inimă zdrobită care a luat-o razna.

Dar Peggy n-ar fi putut să facă una ca asta. Psihologul era înclinat să fie de acord cu aceasta, acceptând faptul că un asemenea gest era de neconceput. Dar numai Bernie credea această variantă, autorităţilor nu le păsa.

Bernie trase adânc aer în piept înainte de a spune:

— Am crezut că o să-mi treacă: furia şi nevoia de a o îndepărta. Am crezut că dacă petrec un timp singură, merg în exil, trag o beţie şi îmi iau adio, aş putea să mă apuc de lucru iar.

Părea că acum se va îneca.

— Dar nu ţi-a trecut, o ajută Eric.

Bernie dădu din cap:

— Ea n-a sărit, Eric!

Amândoi luară încă o înghiţitură din ceşti, fără ca de data asta sincronizarea să fie perfectă.

— Să zicem că ai dreptate. Şi acum ce vrei să faci? Eric îşi trase scaunul încercând să nu pară atât de nerăbdător.

— Vreau să-l găsesc pe tip.

— Tipul din Phoenix!

Ea încuviinţă, ca şi cum asta ar fi fost tot ce ar avea de spus legat de acest subiect.

— Iar tu crezi că tipul ăsta are vreo legătură cu moartea lui Peggy?

Ea încuviinţă iar.

El ridică din sprâncene şi spuse:

— Bazându-te pe...?

— Bazându-mă pe asta, răspunse ea, ducând mâna la piept. Inima mea îmi spune asta. *Eu* ştiu asta.

— Iar poliţia nu vrea să te ajute.

— Poliţia are un bilet de adio şi un psiholog care va dovedi faptul că sora mea a fost afectată puternic de despărţirea care a avut loc în acel hotel. Asta e tot ce vor ei să ştie.

— Le-ai cerut să-l verifice pe acel tip?

— Au nevoie de mai mult decât un simplu prenume, iar asta e tot ce ştiu eu. Nu ştiu nici numele lui, nici numele companiei la care lucra. Şefa lui Peggy n-a fost de acord să-mi furnizeze numele nici unuia dintre cumpărători, decât dacă primeşte o citaţie de la poliţie, lucru care nu se va întâmpla. I-am întrebat pe doi dintre prietenii lui Peggy, dar ei nici măcar nu ştiau despre relaţie. Şefa nu vrea să-i supere pe niciunul dintre cumpărători, iar cumpărătorii nu vor să o supere pe şefa. Afurisita chiar m-a dat afară din birou.

— Drăguţ din partea ei.

— Am nevoie de ajutorul tău, Eric.

— Tot ce ai e un prenume şi un oraş şi vrei ca eu să-l găsesc pe tipul acesta.

— Are un avion particular.

— Poftim? Ochii lui Eric se făcură cât cepele.

— Le atrage pe femei. Îi ştiu prenumele şi că are un avion particular. Ar trebui să fie mai uşor de găsit, nu crezi?

— Nu în Arizona. Ai fost vreodată în Scottsdale?

Bernie se aplecă înainte:

— Peggy lucra la o firmă de software. De ultimă generaţie. Putem începe de aici, categorisind potenţialii cumpărători.

— Desigur. Aşa rămân, să zicem, zece ori douăzeci de mii de companii care ar putea fi în relaţii de afaceri cu un mare producător de software din Dallas, Texas. Aş găsi mai uşor acul în carul cu fân, Bernie.

— Eşti ca un câine pitbull, aşa eşti tu. Şi te pricepi la chestiile astea. Mi-ai spus cândva că ai cunoştinţe prieteni cu computere uriaşe care au acces unde tu nu ai. Şi mai ştiu că şi ţie îţi plac treburile acestea, căci seamănă cu munca sub acoperire.

Acum era rândul lui Eric să privească spre parcare. Îşi muşca buzele, încercând să nu-şi scuture capul.

— Te voi plăti, spuse ea.

— Nu vei face asta, fulgeră el.

Bărbia ei începu să tremure şi fu nevoită să-şi întoarcă privirea.

— Şi pentru ce? întrebă el. Îl găsesc pe tip şi apoi ce va urma?

Bernie clipi, ochii ei lăsând să se vadă că orice urmă de calm pe care şi l-ar fi menţinut până atunci a dispărut.

— Nu ştiu, şopti ea.

O lacrimă căzu, lovindu-se de capacul de plastic al paharului.

Eric se întinse şi o luă de mână. Se priviră în ochi şi Bernie zâmbi, ştiind că prietenul ei o va ajuta.

— Are să iasă rău, Bern.

— Aşa şi vreau să iasă. Pentru el.

— Nu, pentru *tine,* spuse el. Renunţă.

Ea îşi întoarse privirea, scrâşnind din dinţi.

— Nu pot.

Eric încuviinţă, mişcându-şi uşor capul:

— Cum îl cheamă?

Privirea ei se întoarse rapid.

— Wesley, zise ea.

— Asta şi faptul că are un avion... e tot ce ţi-a spus ea.

— Am încercat s-o conving să renunţe la el, nu să sărbătorească evenimentul. După cum s-a terminat povestea, aş zice că Wesley ăsta e unul dintre acei ticăloşi cu avion particular care au o reputaţie impecabilă.

— Atunci am să mă iau după miros, zise el. Şi cu asta, el îşi dădu seama că registrul favorurilor se încărca prea mult, urma perioada de concediu şi ce-i va spune nevestei.

Bernie se ridică, veni spre Eric şi-l îmbrăţişă. El fiind aşezat, iar ea în picioare, faţa îi era exact între sânii ei. Pentru moment se simţi invadat de trecut, dar îi trecu. Ca şi până atunci, au trecut sub tăcere acest aspect al relaţiei dintre ei.

— Va trece ceva timp. Vor fi și cheltuieli...

— Taci odată și lasă-mă să te iubesc pentru un minut, zise ea continuând să-l îmbrățișeze.

Eric se gândi la o replică familiară din trecutul lor: *Adu-mi aminte să nu te enervez niciodată...*

4

Denver, Colorado

Tânărul nu-şi putea lua ochii de la femeia din faţa lui. Ea stătea pe genunchi şi palme, arcuindu-şi spatele într-un fel atât de neobişnuit, lăsându-l să-i vadă fundul minunat. Privirea lui alterna între spatele arcuit şi fund, care erau nişte exemplare cum nu mai văzuse până atunci. Pielea îi era perfectă şi netedă la atingere, scoţând în evidenţă musculatura de gimnastă de două ori mai tânără. Ea fusese cea care îl abordase în barul hotelului, lăudându-i hainele şi convingându-l că are o înfăţişare de vedetă de cinema, plătind consumaţi a şi, până la urmă, invitându-l în camera ei, fără alte obligaţii, ca între doi oameni maturi aflaţi în călătorie de afaceri, trăind din plin şi profitând de o ocazie unică. Era o femeie frumoasă, dar mai mult decât atât, frumuseţea ei te uimea în sensul provocator al cuvântului: un păr negru-închis, puţin mai lung decât al lui, perfect aranjat şi cu reflexe ruginii, ochi albaştri strălucitori, încadraţi de machiajul strident ca al unei actriţe de teatru, buze perfect conturate şi mereu umede, toate acestea accentuate de bijuteriile scumpe şi nelipsita rochie neagră de seară care, într-o licenţă de creaţie, avea un guler înalt şi mâneci lungi şi strâmte care îi înfăşurau braţele până la încheietura mâinii. Era o viziune hibridă a feminităţii, care îmbina strălucirea sobră cu un şarm neogotic, având o atitudine dezgheţată, petrecăreaţă. Această femeie ştia ce voia şi în acea seară l-a vrut pe el.

El nu ştia altceva despre ea decât că era cea mai provocatoare femeie pe care o întâlnise vreodată şi acum, iată-l, posedând-o în camera ei de hotel. Dacă viaţa de zi cu zi poate deveni rutină anostă, atunci această seară era cu totul ieşită din comun. Când i-a spus că n-a mai făcut aşa ceva până atunci, ea i-a răspuns că pentru ea nu e prima oară. După părerea lui, diferenţa dintre standardele lor morale făcea şi mai interesantă această întâlnire: în acea seară, ea şi-a comandat o îngheţată de vanilie, iar el a servit un Cherry Garcia.

El nu a avut nimic de comentat şi, deci, au urcat în cameră. În afară de gestul prin care ea i-a întins un prezervativ în liftul hotelului, oricine i-ar fi văzut ar fi zis că cei doi nu se cunosc.

Acum, privindu-i corpul dezgolit, el îşi dădea seama că nicio gimnastă care se respectă nu ar face ce a făcut ea cu pielea ei. Pe fesa stângă avea un tatuaj roşu-aprins ce reprezenta o limbă ieşind dintre două buze cărnoase, desen care era şi emblema formaţiei The Rolling Stones. Desenul era în mărime naturală, nu un tatuaj discret de adolescentă, ca şi cum Mik Jagger însuşi şi-ar fi împrumutat limba faimoasă ca model pentru artistul în tatuaje. Dar limba de pe dosul ei era un fleac în comparaţie cu opera de artă împunsă cu acul pe întreaga suprafaţă a spatelui: un mănunchi de linii subţiri

încadrând o priveliște din lumea tenebrelor, care semăna cu coperta unei reviste de benzi desenate de groază. În centrul desenului se afla imaginea unui șarpe încolăcit care intra, unduindu-se, în palma unei femei, totul executat, de asemenea, la scară. Mâna cu degete lungi și subțiri, cu unghii ascuțite de culoarea sângelui coagulat, ținea un măr. Întreaga imagine era încadrată de ceea ce păreau a fi frunze de vie și dădea impresia că mâna ce ținea mărul străpungea printre crengile unui copac des. Însemnul era destul de înfricoșător, mai ales pentru că intenția metaforică a imaginii era clară, iar de aici nu era decât un pas spre intuirea caracterului purtătoarei. Iar în cazul de față, ea a fost cea care l-a sedus cu nerușinare și acum stătea ghemuită în genunchi, primind izbiturile lui entuziaste în timp ce se atingea lacom cu o mână, privind dansul lor animalic în oglinda dulapului, cu niște ochi fascinați și pe jumătate închiși.

Ea își dorise această poziție, căutând cu grijă unghiul de atac care să-i permită să se admire cât mai bine în oglindă. De gât îi atârna un pandantiv cilindric roșu-închis, cu talisman, care se legăna înainte și înapoi după izbiturile lui. Ochii ei au rămas deschiși tot timpul, iar lui i s-a părut că o vede la un moment dat zâmbind în oglindă. Și acest lucru era extrem de provocator pentru că zâmbetul avea ceva pervers în el și parcă spunea că ar cunoaște un secret delicios. Zâmbetul unei femei cu imaginea păcatului gravată pe spate pentru totdeauna.

Ritmul mișcărilor ei deveni tot mai alert, iar ochii îi scăpătară într-o sclipire sticloasă.

— Vino odată cu mine, zise ea, fără ca privirile lor să se întâlnească în oglindă.

Când au ajuns amândoi la orgasm, ea întinse o mână printre picioare și îl prinse de testicule, strângându-l puternic, în timp ce spasmele plăcerii îl copleșeau, și nu-i dădu drumul până ce el nu se goli cu totul în ea. El nu avea să uite chipul ei din acele momente și felul în care privea în oglindă având un aer de abandon total și eliberare în același timp. Lui chiar i s-a părut că zâmbea sarcastic.

El se lăsă moale peste ea, eliberându-și sămânța pe spatele ei. Ea se prăbuși din genunchi, iar acum era strivită de salteaua patului în timp ce el stătea deasupra.

Pieptul ei era ridicat și ochii i se închiseră în sfârșit. Acum, el putu să observe și celelalte tatuaje: un soare strălucitor pe ceafă, o pereche de colți de șarpe pe vârful unui umăr, un biceps înconjurat de ceva ce semăna cu sârma ghimpată și un caracter asiatic pe una dintre glezne. Mai erau și altele, mai mici, prea multe la număr, incluzând un inel din cerneală neagră pe inelarul de la mâna stângă.

Era ciudat că nu observase toate acestea jos la bar. Ea mai avea și câte un inel subțire din alamă ce-i străpungea fiecare sfârc, dar pe care din cauza preludiului scurt – adoptaseră poziția capră la câteva secunde după ce au

intrat în cameră – nu le observase până acum.

Ea îi spuse:

— Vreau să pleci.

El se ridică într-un cot să-i vadă mai bine faţa.

— Poftim?

— Pleacă. Vreau să te ţin minte aşa cum eşti acum.

— Cum, aşa... dezorientat?

Un zâmbet abia schiţat îi apăru în colţul buzelor.

— Exact.

Îşi scoase afară penisul din ea, care acum devenise flasc. În acel moment putu să-i simtă strânsoarea controlată a pereţilor vaginali care parcă ar fi vrut să nu-i dea drumul.

— Mi-ar plăcea să mai rămân, zise el... să fac din nou dragoste cu tine. El începu să traseze conturul unui şarpe pe dosul unuia dintre degetele ei. Minţea şi amândoi ştiau asta.

— Nu.

Acum îl privea drept, expresia feţei eliminând orice urmă de îndoială. El scutură din cap şi începu să se îmbrace. Ea îşi coborî capul pe saltea şi închise iar ochii, având o înfăţişare inexpresivă, ca şi cum s-ar fi plictisit deja.

Când era deja îmbrăcat, el se aplecă să o sărute pe frunte, dar ea nu se mişcă.

— Noapte bună, îi spuse el deschizând uşa. Mulţumesc. Aşteptă un răspuns, dar nu veni. N-am să te uit niciodată.

Fără ca ea să deschidă ochii, o auzi şoptind:

— Ştiu.

Când uşa se trânti după el, femeia se ridică repede. Merse la uşă şi puse lanţul de siguranţă şi o închise cu yala înainte de a se întoarce spre dulap.

Se opri în faţa oglinzii şi zâmbi.

— Bună, iubitule, spuse ea cu voce tare şi deschise uşile dulapului.

În dulap era un bărbat. Era gol, în genunchi, cu mâinile depărtate şi legate de tija pentru umeraşe cu o cravată. O curea îi era înfăşurată pe faţă, care ţinea căluşul din chiloţeii ei negri îndesaţi în gură.

Fusese aşezat cu grijă, astfel încât să poată vedea în cameră prin deschizătura uşilor direct spre pat.

Şi trupul lui era acoperit cu tatuaje elaborate. Avea un vultur pe unul din umeri şi o cruce pe celălalt. Ceea ce părea a fi un caracter asiatic îi înconjura unul dintre bicepşii bine sculptaţi. Şi tot ca şi în cazul ei, aducea mai mult cu un fotomodel decât cu un pasionat de tatuaje. Avea un păr de culoare închisă, care părea unsuros pentru că era scăldat de sudoare. Un pandantiv identic cu al ei, cilindric şi roşu-sângeriu, îi atârna la gât. În acel moment avea o erecţie perfectă şi semeaţă. Un şarpe tatuat în cerneală

neagră i se încolăcea în jurul penisului.

Ea se lăsă în genunchi în faţa lui, în aşa fel încât să se poată privi în ochi. Păstrând contactul vizual, îi netezi părul pe spate în timp ce-l săruta tandru pe frunte. Folosind cealaltă mână, începu să-i frece protuberanţa.

Ea zâmbi binevoitoare şi închise ochii în timp ce îşi apăsă fruntea de umărul lui. Continuă să-l frece până ce ajunse la orgasm, urlând de plăcere cu căluşul în gură.

Cei doi amanţi stăteau nemişcaţi în pat. Camera era în întuneric, singura sursă de lumină venea de la reclamele magazinelor de vizavi. În cameră se auzea zgomotul înfundat al traficului şi sonorul unui televizor dintr-o cameră alăturată ce trecea prin perete, sunet specific camerelor de hotel. Stăteau culcaţi pe o parte sub cearşaf, cu plapuma şi pătura aruncate pe jos, pentru că era prea cald.

Bărbatul stătea în spatele ei cu trupul înconjurând poziţia de fetus în care stătea iubita lui, ţinându-i capul pe braţ în timp ce el se juca cu degetele pe fruntea ei.

Minute în şir stătură în linişte înainte ca el să întrebe:

— Ce suntem noi? – zise încet.

— Iubiţi, răspunse ea.

Îşi mai puseseră această întrebare, dar de fiecare dată răspunsul era altul, ca un joc de variaţiuni pe o temă dată. Ei nu făceau acelaşi lucru de două ori.

— Iubitori de plăcere, replică el.

— Iubitori de pasiune.

— Să-i ia dracu' pe toţi.

Urmă o pauză după care ea spuse:

— Căutători.

— Căutători de plăcere.

— Căutători de suferinţă, zise ea cu o voce jucăuşă, iar el gemu.

— Da. Aventurieri.

— Carnivore, spuse ea. Animale de pradă fermecate.

— Mai bine animale de pradă fermecătoare.

— Evident.

— Suntem nişte exploratori.

— De graniţe şi limite.

— Nu avem limite.

— Nu cunoaştem graniţe.

— Perversităţi ale naturii.

— Păstrători ai unei flăcări secrete.

— Asta-mi place.

— Mulţumesc.

— Diavoli.

— Demoni, zise ea. Demoni sună mai sexy.

— Diana şi Damien, demoni scăpaţi din iad.

— Mă întreb care e mai periculos?

— Cu siguranţă Diana, cea care vânează, zise Damien.

— Eu cred că Damien, Şarpele, zise Diana.

Se lăsă un moment de tăcere. Televizorul din camera vecină era cu siguranţă pe canalul de ştiri.

— Mă întreb ce are să mai urmeze după asta, zise el încet.

— Te întrebi?

— Ceva... periculos.

— Ceva foarte deplasat şi greşit.

— Mortal, poate.

Ea îşi duse mâna la spate şi îi simţi noua erecţie. Îşi mişcă şoldurile şi ridică piciorul, ghidându-l înăuntrul ei.

— A, lui Damien îi place asta de moarte.

— Damien e îndrăgostit de moarte de Diana.

— Băieţelul meu isteţ.

Nu-şi mai vorbiră cât timp ţinu împreunarea, iar jocul fu suspendat. Totul părea un dans încet şi fără grabă pe un ritm domol, cu un final liniştit. Degetele lui trăgeau şi răsuceau jucăuş inelele de alamă din sfârcurile ei în timp ce o pătrundea.

Când s-a terminat şi respiraţia i-a revenit la normal, el o sărută pe ceafă şi îi şopti:

— Ce suntem noi, de fapt?

Trecură câteva clipe înainte ca Diana să răspundă. Nu putea să îi vadă faţa şi nu ştia că ea avea ochii deschişi şi privea în gol.

— Nimic, zise ea, şoptind foarte încet. Nu suntem nimic cu adevărat.

5

Peoria, Arizona

Se temuse de acest moment încă de la început. Ştia că are să vină, dar acest lucru nu l-a ţinut departe. Nici acum, nici într-o viaţă anterioară sau întruna viitoare. Murim de-un milion de ori – pe parcursul călătoriei sufletului nostru spre eternitate – iar asta ar fi încă un exemplu de astfel de moarte. I s-a mai întâmplat şi înainte şi a supravieţuit. Era ceea ce era, iar acest lucru era pasiunea lui secretă. Costumul şi diplomatul păstrau aparenţele în timpul zilei, dar nopţile erau numai ale lui – dulcile şi delicioasele nopţi, iar riscurile nu mai contau. Intră în clădire cu un ochi aţintit spre parcare, căutând vreo maşină cunoscută, iar cu celălalt scanând intervalele dintre standurile magazinului după vreo eventuală faţă inoportună. Repetă chiar şi răspunsul pentru momentul în care ar fi fost expus: o ridicare vinovată din umeri sau o grimasă supărată dacă lucrurile ar fi ieşit urât. Ce ar fi putut să-i facă, până la urmă? Nu mai suntem în secolul XX, iar Jerry Falwell nu era tocmai o persoană lipsită de importanţă.

O uşoară bătaie pe umăr şi lumea n-ar mai fi fost aceeaşi pentru el.

Cineva îl bătu de trei ori pe umăr.

Această noapte avea să fie noaptea cu pricina. Prins.

De fapt, existau două aspecte ale riscului la care se expunea şi, din fericire, în acest caz era vorba de un aspect mai uşor de urmat. Acum nu era vorba de vreun şef sau un coleg de muncă care ar fi putut să pună capăt colaborării cu firma la care lucra. Nu, era cineva pe care l-a cunoscut în trecere şi care ştia unde lucrează. Şi pentru că nu puteai să-ţi dai niciodată seama după aparenţe, această faţă era surprins să o vadă aici, în acest magazin pentru adulţi din celălalt capăt al oraşului, după miezul nopţii, la mijlocul săptămânii, aici în secţiunea pentru homosexuali, cu un exemplar al revistei *Tunnel Man* în mână.

Faţa zâmbea spăşit, ceea ce nu putea fi decât un început bun.

— Să fiu al naibii, zise bărbatul dând din cap cu veselie, ca şi cum ar fi fost vorba de poanta anului. Jason credea că bărbatul vindea produse de papetărie şi că făcea livrări odată pe săptămână la firma lui, iar pentru el era o faţă fără nume pe care o întâlnea în lift sau în parcare.

Un jet de adrenalină străbătu sistemul lui Jason Hillman, care îşi stăpâni cu greu impulsul de a se întoarce pur şi simplu. Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, lucru mai uşor de zis decât de făcut cu atâta adrenalină în muşchi care-l îndruma s-o ia la fugă. Era un moment critic ce necesita doza potrivită de umilinţă şi indignare, fără a părea ruşinat şi sub nicio formă vinovat. De felul în care juca acum depindea felul în care se va afişa mâine la serviciu.

— Lasă-mă să ghicesc, zise bărbatul, aruncai o privire, numai, nu-i aşa?

Jason răspunse:

— După câte se pare, cercul secretoşilor se cam lărgeşte?

Tipul continuă să dea din cap, reuşind să-şi păstreze acelaşi zâmbet nătâng. Ceva se petrecea în spatele acelor ochi, gânduri serioase care cântăreau opţiunile. Semăna cu frica, dar era o mască pentru altceva.

Şi Jason cântărea din priviri şi evalua. Stătea acum în faţa cuiva care era opusul său, o persoană care îl indispunea de fiecare dată când o vedea la birou. Jason era un copil minune între programatorii pe calculator. Tipul celălalt era un înţepat ce avea crose de golf în portbagajul maşinii, în genul acelora care poartă cămăşi marca Polo, cu logo-ul companiei imprimat pe piept şi care mănâncă un hamburgher la pauza de prânz, în fiecare zi. Jason era ras în cap şi aducea cu unul dintre personajele serialului *Star Trek;* celălalt avea părul grizonat ca al lui Richard Gere şi o jachetă de piele demodată scoasă de la naftalină.

— Nu ştie nimeni că sunt aici, zise bărbatul. Dar despre tine?

— Ştii tu, zise Jason.

— E adevărat. Ascultă, eu n-am să spun dacă nici tu nu o faci.

Apoi îi făcu cu ochiul. Ticălosul chiar îi făcu cu ochiul.

Iată-l acum în situaţia de a încheia un pact cu diavolul.

Jason încuviinţă:

— Bine. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Bărbatul zâmbi şi răsuflă uşurat.

— Nimic. Şi... vii des aici?

Amândoi au început să râdă la această întrebare, dintr-odată prieteni.

Bărbatul se uită la ceas.

— Ascultă, zise el, n-ai vrea să mergem să bem ceva? Ridică din umeri cu umilinţă, fără nicio urmă de ruşine.

— Nu, nu cred.

— Uite care-i treaba: să nu crezi că mă dau la tine, vreau doar... să stăm de vorbă. Te rog.

Jason simţi un nou jet de adrenalină alergându-i prin corp, dar dintr-un cu totul alt motiv. Oricum, nu din cauza poftei trupeşti, deşi tipul nu arăta rău dacă îţi plăcea genul. Şi, să fim sinceri, era ceva excitant să ciuguleşti din fructul oprit, chiar şi pentru o noapte pierdută. Dintr-odată, disperarea plutea în aer... tipul era speriat. Şi Jason Hillman găsi excitant acest lucru.

— Am o întâlnire importantă mâine dimineaţă, zise Jason.

— De fapt, şi eu. Voiam să-ţi explic despre... asta, înţelegi tu, zise el indicând împrejurimile în care se aflau cu o mişcare dramatică a mâinii.

— Nu e nimic de explicat, zise Jason.

— Lasă-mă să încerc. Te rog.

Jason nu era sigur ce să înţeleagă. Poate că tipul avea nevoie de o încurajare sau de o partidă rapidă de sex în parcare. Cum capetele

amândurora erau în foc, orice era posibil.

— Bine, zise Jason. Undeva aproape.

Când ajunseră în parcare, bărbatul spuse:

— Să luăm maşina ta. Eu am venit cu autobuzul. Ştii cum e.

Primul semnal de alarmă se trase în mintea lui Jason, dar el nu avea putere să schimbe cursul destinului. Mai târziu, avea să-şi dea seama că n-a avut nicio scuză şi că acesta a fost momentul în care ar fi trebuit s-o ia la fugă, dar acum era prea excitat ca să înţeleagă ceva.

Jason conduse maşina spre barul numit La Zeke, pe strada Bell Road, unul dintre puţinele localuri rămase deschise la acea oră, în timpul săptămânii. Când Jason vru să intre în parcarea barului, colegul de serviciu îi spuse să ţină drumul drept.

— Ce?

Jason se întoarse spre bărbatul din dreapta lui şi un al doilea semnal de alarmă se trase în acel moment, cu îndeajuns de multă putere pentru a-i linişti hormonii stârniţi. Destinul îi fusese scris deja.

Bărbatul ţinea un pistol în mână.

— Mergi mai departe, zise bărbatul. Zâmbetul nătâng şi seducător îi dispăru acum, fiind înlocuit cu o privire nervoasă.

— Ce înseamnă asta? vru să afle Jason, în timp ce ieşea cu Nissan-ul său din ’94 înapoi la şosea.

— Capitalism, răspunse bărbatul.

Scottsdale, Arizona

Jerry Grasvik îşi privi ceasul şi înjură cu voce tare. Era singur în laboratorul pe care, de obicei, îl împărţea cu partenerul său la acest proiect, deci putea să înjure cât voia, putea să asculte trupele lui preferate de rap-metal la volum maxim, să tragă vânturi, să bea o bere sau orice altceva. La acest nivel nu existau niciun fel de reguli în afară de pretenţia de a termina la timp proiectul şi de a te încadra în buget. În schimb, ţi se aducea mâncare gratuit chiar în laborator sau, dacă aveai nevoie, primeai bilete la meciurile echipei Coyotes şi un cec bonus într-un plic în cutia de poştă.

Nu era decât nouă şi zece, dar Jerry era cunoscut pentru nerăbdarea lui, iar Jason Hillman era un constipat cunoscut pentru punctualitatea lui.

Jerry puse mâna pe telefon şi formă numărul secretarei.

— Hei. L-ai văzut pe Jason în dimineaţa asta?

— Ce sunt eu, târfa ta? Nadine îl lua întotdeauna peste picior. Era felul ei de a flirta. Era o femeie atrăgătoare pentru că se străduia cu machiaj, haine la modă şi atitudine. Se apropia bine de patruzeci de ani şi avea numai câteva kilograme în plus şi cu toate acestea femeia se pricepea la bărbaţi. Jerry ştia că ea avea reţeta potrivită pentru fiecare dintre bărbaţii companiei, fiind un animal politic desăvârşit, care ştia tot ce se petrece aici la Oar

Research. Acum, el se interesa de sosirea lui Jason Hillman, partenerul său desemnat de companie pentru cel mai important proiect de programare, proiect care era o noutate absolută pe piaţa extrem de competitivă a programelor de securitate.

— Nu, dar ştim amândoi că eşti sclava iubirii mele? zise el.

— Tu ştii cât de uşor te-aş putea da în judecată pentru aşa ceva?

— E nevoie de doi pentru un tango, iubiţel.

— Oricum, nici urmă de Jason, zise ea fără să bage în seamă ultima replică.

— Mulţumesc. Apropo, îţi stă al dracului de bine în rochia de astăzi.

El închise şi deschise pagina cu adrese pe computerul de pe birou. Găsi numărul lui Jason, ridică iar telefonul şi îl formă.

După ce sună de două ori auzi în receptor vocea lui monotonă: „Aici Jason, ştiţi ce aveţi de făcut." Apoi semnalul sonor.

Jason. Ce haios mai era tipul ăsta. Grassvik închise fără să lase vreun mesaj.

Aşteptă până la nouă şi jumătate ca să-l sune pe şef, care răspunse după primul apel.

— Da.

Wesley Edwards. Un tip excepţional.

— Jason nu şi-a arătat faţa azi, zise Jerry.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că nu pot să fac testul pentru program.

— Nu poţi, n-ai voie sau nu vrei?

— E vorba de cod, codul lui, omule.

— E vorba că şi capul lui e în joc. Nu poţi să faci testul fără el?

— E codul lui, dar aplicaţia îmi aparţine. Bineînţeles că pot să-l fac.

— Atunci fă-l.

— Ai să mă acoperi tu?

Urmă o pauză, ceea ce era un lucru neobişnuit pentru Wesley Edwards, care conducea compania cu energia frenetică a unui antrenor de fotbal american. Jerry se întrebă în sinea lui de ce toţi tipii ăştia la costum din această afacere, toţi aceşti protejaţi ai lui Larry Ellison erau atât de nesuferiţi.

— Eşti liber la prânz? întrebă Wesley.

Noua pauză veni acum din partea lui Jerry. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată şi el era aici de trei ani, de când cu apocalipsa apariţiei internetului care l-a adus pe Wesley Edwards la conducerea companiei, cu orgoliul în băţ şi un Curriculum Vitae poleit în mână. Gândul că va lua masa cu un astfel de tip era la fel de atrăgător ca un parfum scump.

— Ăăă, da. Bine.

— Atunci ne vedem la douăsprezece şi jumătate.

Linia se întrerupse.

În timp ce Jason se pregătea să pornească simularea finală a programului de securitate cu acces la telecomandă, pe care el şi Jason Hillman îl creaseră împreună, îi veniră în minte două lucruri. Se întreba dacă totul era în regulă cu Jason şi se bucura la gândul că în sfârşit va avea ocazia să se plimbe cu noul Cadillac SUV al lui Wesley în drum spre restaurant.

Portland, Oregon

Centrul informatizat ocupa două etaje întregi din complexul sediului regional al băncii, o clădire adiacentă blocului turn de 32 de etaje din centrul orașului, care purta numele băncii. Sediul era a doua clădire ca înălțime din Portland, ceea ce era ca și cum ai zice că ești al doilea jucător ca înălțime dintr-o echipă de baschet în sală. Interiorul semăna mai mult cu cel al unei biblioteci județene decât cu un centru digital care slujea o instituție financiară cu un buget de miliarde de dolari.

Lucrurile au început să meargă rău de tot în ceea ce ar fi trebuit să fie o duminică liniștită. Când totul a început, în clădirea de 20.000 de metri pătrați nu erau decât trei lucrători: un om de serviciu, un altul care-și lua prânzul și Kim Greenwood, responsabilă de bunul mers al lucrărilor, în timp ce informaticienii cu experiență erau pe la casele lor, văzându-și fiecare de viața lui.

Toate datele băncii pentru acea săptămână fuseseră deja prelucrate în timp real și orice muncă în echipă sau rapoarte periodice au fost demult întocmite, adunate în fișiere, arhivate și distribuite electronic. Asta însemna că numai bancomatele pentru retrageri de numerar mai rămâneseră active în sistem și, deși banca acoperea șase state și își deservea clienții prin vreo 3.300 de bancomate, totul se rezuma la o lumină ce pâlpâia la fiecare șase minute pe ecranul computerului central, pentru supravegherea căruia Kim era plătită cu 12 dolari pe oră. Ea avea rezervare la terenul de tenis la ora șase și astăzi era îmbrăcată cu echipamentul de tenis și stătea cu picioarele pe biroul de control, în timp ce răsfoia un catalog de modă. Își trecu degetele prin părul des și creț, gândindu-se că ar putea să tragă un pui de somn la mijloc de schimb sau să mai bea o cutie de Cola, a patra din acea zi.

Un semnal sonor abia perceptibil semnală prima anomalie apărută în sistem. Uitându-se pe ecran, Kim observă că 1.700 de bancomate erau accesate simultan.

În orice altă zi din cursul săptămânii, acest lucru n-ar fi părut atât de ieșit din comun, dar într-o duminică din martie era statistic imposibil așa ceva, iar inteligența artificială a programului din computer percepu acest lucru și încercă să atragă atenția printr-un semnal sonor țiuit oricui s-ar fi aflat prin preajmă. Și un lucru și mai neobișnuit și cu totul în afara calculelor posibilității era faptul că toate cele 1.700 de bancomate eliberau aceeași sumă: 200 de dolari.

Kim sări de pe scaun și își luă ochelarii de citit. Așa ceva nu era cu putință. Chiar dacă la modulele de pregătire instructorii cu un simț al umorului îngust se amuzau făcând tot felul de farse începătorilor în ale

informaticii, ceva de genul acesta ieșea cu totul din aria câmpului posibilităţilor. Kim tastă rapid instrucţiunile pentru un program de diagnosticare în timp real, după care se lăsă în scaun ţinându-și respiraţia și aşteptând să vadă ce se va întâmpla în continuare.

În douăzeci de secunde, un anunţ confirmă faptul că, într-adevăr, 200 de dolari tocmai au fost retraşi dintr-o grămadă de bancomate. Numai că acum numărul acestora crescuse la 2.500 de aparate.

Kim răsfoia grăbită agenda de pe birou – tehnologia de vârf avea și limitele ei practice – căutând numărul de acasă al directorului ei care era un împătimit al fotbalului american și care ar fi fost enervat la culme de orice întrerupere din ceremonialul de urmărire a meciului.

Tipul nu era acasă, dar reuși să-l contacteze pe telefonul mobil în timp ce se întorcea acasă după ce ieșise după bere în timpul pauzei dintre reprize.

Fie că așa ceva se mai întâmplase, ori tipul era surprinzător de calm. El i-a spus lui Kim să execute comanda Butonul de Urgenţă, comandă ce controla întregul sistem – la fel ca toate celelalte din încăpere, era o comandă de sistem accesată de la tastatură – și care ar fi trebuit să scoată din funcţiune întreaga reţea de bancomate a băncii.

Ea accesă codul Butonului de Urgenţă care îngheţă imediat întreg sistemul. Apoi închise telefonul cu asigurarea că sângerarea a fost oprită și că șeful este în drum spre sediul băncii. Între timp, clienţii băncii fuseseră sărăciţi cu vreo trei milioane de dolari.

Îngheţul dură cu totul două minute. În ciuda comenzii de siguranţă, retragerile începură din nou.

Directorul ajunse douăzeci și cinci de minute mai târziu. Lui Kim Greenwood i s-au părut douăzeci și cinci de ore, mai ales pentru că ea nu putea să facă altceva decât să privească îngrozită ecranul computerului care-i spunea că retragerile de numerar continuau să aibă loc în toate colţurile regiunii, la fiecare două minute și la toate cele 2.500 de bancomate ale băncii. Ea avu totuși prezenţa de spirit să verifice numerele de cont ale retragerilor, iar acest lucru s-a dovedit a fi cel mai neobișnuit aspect al întregului incident. Retragerile se făceau toate din același cont. Contul aparţinea unui miliardar localnic, de departe cel mai bogat om din Oregon, care a fost fondatorul unei mici fabrici de pantofi de sport, preferaţi de oameni ca Michael Jordan. După câte se părea, tipului ăstuia îi plăcea să ţină douăzeci de milioane ușor accesibili și la-ndemână în caz că pur și simplu ar fi vrut s-o facă. Nu poţi să știi niciodată când te trezești că vrei să-ţi cumperi un avion personal nou sau orice altceva.

Kim privea cum contul scădea cu jumătate de milion de dolari la fiecare două minute. În timp ce această priveliște făcea ca tensiunea arterială a lui Kim să o ia razna, o parte din ea înţelegea că tipul n-ar fi ratat.

Dintr-odată, totul se opri. La fel de brusc cum a început, graficul frecvenţei retragerilor scăzu la zero. Prima dată a crezut că programul

Butonul de Urgenţă şi-a făcut treaba, dar totuşi, retrageri mai aveau loc la întâmplare în tot sistemul. Ea cerea diagnostic după diagnostic, verifică şi reverifică sistemul, îşi strângea în palmă crucea lănţişorului de la gât şi spuse de câteva ori, „Bucură-te Marie". Deja colegul ei de muncă se întorsese din pauza de prânz şi răsfoia manualul în căutarea vreunui indiciu pentru ceea ce s-a întâmplat. Amândoi erau siguri că domnul Pantofi Mari şi prietenii lui din conducerea băncii îi vor concedia la prima oră în dimineaţa următoare.

Ultimul lucru pe care l-a făcut ea înainte de sosirea şefului a fost să mai arunce o privire la balanţa de cont a ţarului pantofilor. Spre marea ei surpriză şi uşurare, totul era la fel ca şi înainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când directorul sosi câteva minute mai târziu, Kim stătea cu picioarele pe biroul de control. Ea îşi scutura capul cu ironie, având pe faţă o urmă de zâmbet, în timp ce scotea de la imprimantă un email.

— Cunoşti pe cineva atât de supărat încât să pună la cale o treabă ca asta? zise ea.

— Indonezienii, replică colegul ei, referindu-se la crucea politică a companiei de pantofi de sport, purtată cu aroganţa celor obscen de bogaţi.

Directorul nu înţelese aluzia. Cunoştinţele lui despre politicile companiei se limitau la adidaşii pe care-i avea în picioare.

Se strâmbă în schimb la subalternii săi după care citi mesajul care scria: *Mulţumesc pentru participare, mai reveniţi.*

7

Plano, Texas

Când se întoarse acasă de la serviciu, Bernie îşi dădu seama că o indispunea auzirea vocii lui Eric pe robotul telefonului, care îi cerea să se întâlnească a doua zi într-un local din apropiere. Nu era reacţia la care se aştepta, dată fiind ardoarea cu care dorise să fie tras la răspundere omul pe care îl credea răspunzător de moartea surorii ei. Trecuse deja o lună de când îl rugase pe Eric să-l localizeze, iar ea chiar urmase sfatul lui Eric de a trece peste moartea lui Peggy şi peste tot ce implica acest lucru. Energie negativă, cum îi spunea el, un cancer pentru suflet. Pe lângă aceasta, ea era aproape împăcată cu situaţia, ajutată şi de noua ei slujbă cu program liber pentru o companie ce oferea instruire pe internet. Compania plătea 1.500 de dolari pentru aproape şase săptămâni de lucru şi ea era nerăbdătoare să aibă o slujbă mai practică după cea de manager, care constase mai mult din întâlniri de afaceri între patru pereţi, iar apartamentul nu i-a fost închis pentru încă câteva săptămâni, deci viaţa era din nou frumoasă măcar pentru o vreme. Câteva întâlniri în oraş, o petrecere de ziua de naştere a unei prietene, cu tot cu stripper-ul ce arătase ca şi George Clooney şi o cină cu părinţii, care de data asta nu s-a terminat cu o ceartă pe temă religioasă, şi ea se simţea din nou pe val.

Telefonul lui Eric era ca şi cum ar trebui să reiei un tratament. Tu ai fost cel care l-a comandat, ştii că ai nevoie de el şi totuşi nu vrei cu adevărat să te apuci de el.

— Credeam că urăşti locul ăsta? – spuse ea după ce intră în local şi se aplecă să-l sărute pe obraz în loc de salut. Dintr-un motiv pe care ea nu-l înţelese, în local erau vreo cincisprezece persoane aşteptând la coadă.

— Interesant. Eu m-am gândit că îţi place ţie aici. Eric e darnic.

— Nu mie, domnule Darnic.

El împinse un pahar de hârtie peste masă:

— Cappucino la temperatura camerei, băutura ta preferată.

Ea cuprinse paharul între palme şi gustă mulţumindu-i cu o mişcare a capului.

— Deci iată-ne aici, amândoi, dorindu-ne să fim altundeva. Ce mai e nou? El făcu o pauză roşind, în timp ce încerca să-şi schimbe repede înfăţişarea:

— Arăţi bine, ca de obicei.

— Mulţumesc. Şi tu la fel, ca de obicei.

Amândoi erau sinceri, în felul în care numai prietenii vechi pot fi. Bernie n-a făcut niciodată faţă modei Generaţiei X atât de răspândită în rândul celor de aceeaşi profesie cu a ei, ea optând pentru un stil aproape hippy, după cum o arătau şi pantalonii negri şi largi şi cizmele cu vârf pătrat, sau bluza

neagră cu gât înalt dedesubtul jachetei din piele neagră. Cu părul negru ca pana corbului, strâns la spate şi cerceii minusculi, semăna cu o avocată înstărită, ieşită la cumpărături într-o după-amiază liberă. Eric purta nişte cizme texane nou-nouţe, blugi de designer şi o jachetă din piele maro-caramel ce arăta îndeajuns de moale pentru a înfăşa un copil. Îşi tăiase părul de când se văzuseră ultima oară, ceea ce-i dădea un aer milităresc, accentuat şi de maxilarele proeminente şi de gâtul musculos.
Arăta ca un sportiv de performanţă înstărit.

Momentul de pauză apăsătoare ce a urmat schimbului de complimente era plin de înţelesuri. Moştenirea lor era pe cât de preţioasă, pe atât de intangibilă. Acum existau reguli noi: nu suna prea des, nu sta prea mult la discuţii, fii acolo când e nevoie de tine. Sensibilitatea lui Shannon în legătură cu relaţia soţului ei cu Bernie nu trebuia neglijată şi din acest motiv se întâlneau la o cafea şi nu luau masa împreună. Acest lucru ar fi fost cu totul nelalocul lui.

— L-ai găsit, spuse ea, încercând să pară cât mai relaxată în timp ce gustă din cappucino.

— Cred că da.

— Bine, răsuflă ea uşurată şi zâmbi ca şi cum vestea ar fi fost un gong de start, ceea ce şi era, de fapt.

— Vreau să stăm de vorbă mai întâi, zise el.

— Mă gândeam şi eu că vrei.

— Tu încă mai vrei să faci asta?

— Nu mai ştiu nici eu ce vreau. Să începem cu cine este el.

— Îl vei ucide sau ce?

Ea se strâmbă ironic:

— Sigur.

— Eu vorbesc serios.

— Nu, n-am să-l ucid. Dumnezeule, Eric, ce întrebare mai e şi asta?

— Vine de la un prieten căruia îi pasă de tine.

— Şi cum rămâne cu prietenul care mă *cunoaşte*?

— Şi din partea aceluia.

Privirea ei rătăci pentru câteva clipe. Eric Killen nu spunea niciodată prostii.

— Vreau să ştiu neapărat, zise ea.

Eric se întoarse impacientat:

— Să ştii ce? Că tipul a părăsit-o pe sora ta? Că mariajul ei ţinea de domeniul trecutului? Ce mai este de ştiut, Bernie?

— Pentru început, ce fel de om face aşa ceva semenului său.

— Ce anume?

— Îi distruge viaţa. Apoi o şterge ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi scapă cu asta.

Obrajii lui Eric se unduiră în timp ce răsuflă exasperat. Îşi frecă fruntea

pentru un moment înainte de a continua.

— Tu crezi că tipul ăsta a omorât-o pe Peggy şi vrei neapărat să-l ai la mână.

— Ceva în genul acesta.

Eric dădu neîncrezător din cap. Îşi pierdea răbdarea, dar era prins între loialitate şi empatie. Să fii prietenul cuiva în mod sincer era un lucru dificil uneori.

— Dacă faci asta, el te va distruge şi pe tine.

Închiseră amândoi ochii. Bernie nu avea niciun răspuns, ceea ce-l invita pe el să-şi dezvolte afirmaţia.

— Nu există nicio dovadă împotriva lui, continuă Eric. Am stat de vorbă cu oamenii procurorului şi au verificat ipotezele. Nu există nimic care să-l implice pe tipul ăsta sau pe oricine altcineva, indiferent ce crezi tu. Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Iar asta înseamnă că eşti pe cont propriu în treaba aceasta, indiferent care o fi *aceasta*. Dar de ce nu începem cu începutul... ce naiba intenţionezi să faci?

Bernie încercă să uşureze suspansul cu un rânjet forţat. Îşi întinse braţul cu palma în sus, pe care o strânse apoi într-un pumn.

— Să strâng.

— Eu vorbesc serios. Dă-mi un motiv îndeajuns de serios, altfel nu-ţi spun cine e tipul. Ţin prea mult la tine ca să te las să-ţi distrugi singură viaţa.

— Tu nu crezi deloc în răzbunare? Partea religioasă din tine se mai agaţă de acest lucru.

— Răzbunare pentru *ce*, fir-ar să fie? zise el lovind nervos cu palma în masă. Câţiva clienţi îi ţintuiră cu priviri fulgerătoare, iar ei băură din cafea încercând să mai atenueze puţin din tensiunea momentului.

Bernie se aplecă mai aproape. Eric putu să-i vadă sclipirea din ochi, ceea ce însemna că era pe punctul de a izbucni.

— Vreau doar să-l cunosc. Să mă apropii de el. Să văd ce a găsit Peggy la el, să încerc să înţeleg. Dacă găsesc ceva, o dovadă, promit să chem autorităţile, în regulă? Dacă nu pot dovedi nimic şi totuşi voi crede că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat, poate reuşesc să-l împiedic să mai facă vreodată ceea ce a făcut.

— Chiar asta e partea care mă îngrijorează.

Ea îi luă palma şi o ţinu între ale ei. Cu toate că o asculta atent, în sinea lui se ruga ca soţia lui sau vreunul dintre cunoscuţi să nu poftească un Frappacino şi să intre în local în acele momente. El se luptă cu impulsul de a privi peste umăr şi îşi ţinu privirea îndreptată spre ea.

— Spune-mi numele lui, Eric. Trebuie să ai încredere în mine. Nu am de gând să încalc legea şi nici să-mi distrug viaţa.

— Dar mai promite-mi că n-ai să procedezi în stilul Lorenei Bobbitt.

Ea lăsă să treacă un moment, apoi spuse:

— Te rog.

Eric închise ochii afundându-şi bărbia în piept. El îngheţă pentru o clipă, după care îşi duse mâna spre buzunarul interior al jachetei şi scoase o bucată de hârtie împăturită pe care o aşază pe masă în faţa lor.

— Wesley Edwards. Director executiv (CEO) al companiei Oar Research din Scottsdale, Arizona. Compania a fost fondată la sfârşitul anilor '80 şi producea antiviruşi, încercând să scoată un produs de marcă. Au executat nişte aplicaţii obişnuite, au găsit o nişă pe piaţă, s-au extins prea mult, au rămas fără bani lichizi, flirtând astfel cu Capitolul Unsprezece din Codul Penal, când internetul a explodat pe piaţa producătorilor de soft. Comitetul de conducere l-a concediat pe fondator şi a angajat un consultant care să găsească un nou copil minune: Wesley Edwards. Burlac, dedicat, megaloman, conduce un Escalade, tot tacâmul.

— Şi are un avion particular?

— Nu e chiar exact. Oar Research are un avion. E o diferenţă.

Bernie privi lung la bucata de hârtie. Eric o privea lung pe Bernie. Amândoi rămaseră nemişcaţi aproape un minut.

— Uau, exclamă Bernie.

— Uau? Şi eu care m-am spetit pentru treaba asta, riscând să ajung să fiu concediat ca să nu spun divorţat, şi asta e tot ce primesc? Un uau?

Ea îl privi uşurată să-l vadă că totuşi zâmbea. Şi la fel ca şi în alte cazuri, o parte din ea observa cât de magnific era acel zâmbet.

— Bine, cedă ea. Cum ai reuşit?

— Speram să mă întrebi asta. Îşi termină băutura şi se aşeză mai bine în scaun. Sincer, n-am ştiut de unde să încep. Arizona e un stat mare şi sunt destui Wesley pe-acolo. Mulţi bani, ceea ce înseamnă şi multe avioane particulare. Deci, m-am gândit, hai să începem cu asta: să găsim un Wesley cu avion particular. Aşa că l-am sunat pe prietenul meu, pilot la American Airlines, Michael din Los Angeles.

Michael îmi spune că tot ce trebuie să fac este să intru în baza de date a proprietarilor FAA, urându-mi mult noroc. I-am mulţumit şi am sunat un membru al unei frăţii studenţeşti, care, norocul meu, este agent de control al traficului aerian. Asta înseamnă că lucrează pentru FAA. El îmi promite că va da câteva telefoane, iar eu nu primesc nicio veste de la el timp de o săptămână. Tipul sună în cele din urmă şi-mi spune că nu există niciun Wesley cu avion particular în Arizona şi nici în altă parte. Îmi mai spune că nouă din zece avioane civile sunt înregistrate sub numele companiilor şi îmi urează noroc. Deci, având norocul de partea mea, dau un telefon unui fost coleg din echipa de fotbal american, care obişnuia să pună jos orice fundaş din echipa adversă. Tipul s-a făcut avocat pentru că încă îi mai place „să trântească" oamenii, ceea ce înseamnă că îi eşti datoare cu un sex oral pentru asta.

El a verificat actele de înmatriculare ale statului Arizona sub numele sau prenumele de Wesley, având puţine şanse să-l găsească pentru că, dintr-un

motiv sau altul, multe sunt înregistrate în alte state, ca Daleware spre exemplu. Nimeni nu merge niciodată în Delaware, așa că dă-ți și tu seama. Totuși, el mă sună înapoi și-mi spune că a găsit optsprezece cazuri, paisprezece cu Wesley ca prenume și patru ca nume. Îmi trimite prin e-mail lista, iar eu îl sun iar pe agentul de trafic și îl întreb ce șanse sunt să găsească pe cineva dintr-o listă de nume de angajați la diferite companii care s-ar întâmpla să fie proprietarul unui avion particular. El îmi spune că va încerca, acceptând și un sex oral pentru asta. Două din companiile de pe listă aveau un avion înregistrat sub numele lor. Una dintre ele era o firmă de asigurări din Flagstaff, ce are o secretară vorbăreață. Cum firma la care a lucrat sora ta încheie cu siguranță asigurări, eu mă gândesc că e un început bun. Acel Wesley era un membru în vârstă de 59 de ani al sectei Mormonilor și de obicei, aceștia nu împrumută oricui avionul particular, dacă înțelegi aluzia. Cealaltă firmă, Oar Research, are sediul în Scottsdale și produce programe de securitate pe care probabil și compania lui Peggy le folosește, iar Wesley al lor e un tip la 38 de ani, care conduce un Escalade. Sunt bun, sau nu?

— Și modest, în același timp, zise Bernie, zâmbind ușor.

— Încă n-am terminat. Îl mai întreb pe tipul de la FAA dacă există o posibilitate de a monitoriza cursele avionului. El îmi răspunde că da, toate planurile de zbor sunt îndosariate și că va reveni. M-a sunat după ora două și mi-a spus că avionul companiei Oar Research, un Cessna Citation, a înregistrat nouă planuri de zbor înspre și dinspre Dallas în cele șase luni anterioare morții lui Peggy.

Eric făcu o pauză, apoi adăugă trăgând cu ochiul:

— Interesează pe cineva o partidă de sex oral?

— Wesley Edwards, zise Bernie mai mult pentru sine.

Apoi îl privi din nou pe Eric cu seriozitate.

— Tu știi ce a făcut? Știi cum s-a terminat totul între ei?

Eric dădu din cap. Nu știa nici ce să mai creadă acum. Ochii lui Bernie priviră într-o parte.

— El a sunat-o și i-a spus să vină la hotelul Embassy Suites, unde se mai întâlniseră de câteva ori.

I-a dat numărul camerei, spunându-i că îi lasă cheia la recepție, pentru că el are o întâlnire de afaceri la cină și vrea ca ea să-l aștepte în cameră când vine. Ea se duce la hotel, ia cheia, urcă la etajul șase și deschide ușa. Camera era în semiîntuneric, luminată cu lumânări. În pat era o femeie cu picioarele îndreptate spre tavan. Wesley deasupra ei, iar când s-a deschis ușa, el s-a întors și zâmbind a salutat-o, invitând-o pe Peggy înăuntru, spunându-i că termină imediat. În tot acest timp, el continua să o călărească pe necunoscuta din pat, care a salutat și ea spunându-i lui Peggy pe nume, după care adresându-se lui Wesley i-a spus că nu era nici pe departe așa drăguță cum a spus el că e. Și au început amândoi să râdă când Peggy a ieșit în grabă

din cameră.

Bernie făcu o pauză lăsând ca întâmplările povestite să i se întipărească bine în mintea lui Eric.

— Acum înţelegi, nici nu mai contează dacă Peggy s-a sinucis sau nu. Dacă a făcut-o, atunci a fost din cauza porcului de Wesley şi el trebuie să plătească. Iar dacă nu, atunci înseamnă că el are legătură directă cu moartea ei. Şi dacă acesta este adevărul, atunci voi găsi o dovadă pentru asta. Indiferent de caz, eu trebuie să fac ceva.

Ea îl privi cu atenţie în ochi şi adăugă:

— Sper că înţelegi acum.

Eric încuviinţă, dând din cap:

— Cum te pot ajuta?

— Deja ai făcut-o. Şi eu nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Sexul oral rămâne un cec în alb? zise el trăgând din ochi iar.

— În ziua în care se pronunţă divorţul, sunt acolo. Şi oricum nu stau bine cu respiraţia în astfel de situaţii.

— Poţi să respiri pe nas.

— Crezi că Shannon te-ar găsi amuzant? Pun pariu că nu.

— Mă suni dacă ai nevoie de ceva. Dacă dai de necazuri, sunt acolo.

— Ai fost întotdeauna.

— Şi voi mai fi. Îţi promit.

Bernie puse bucata de hârtie în poşetă şi se ridică. Eric înţelese aluzia şi se ridică şi el. Se îmbrăţişară şi în timp ce capetele le erau apropiate, el îi şopti la ureche.

— „Răzbunarea nu e un lucru sănătos, micuţa mea!". Ai grijă de tine, bine?

— Fii sigur de asta, spuse ea. Îi strânse pentru ultima dată mâna şi ieşi grăbită din local, înapoi în lumea reală. Eric o privi cum pleacă, simţind un gol în stomac, un sentiment atât de cunoscut. Dar în acelaşi timp, era nerăbdător să ajungă acasă şi să-şi ia în braţe soţia. Soţie care chiar îl găsea amuzant şi care chiar respira pe nas când era nevoie.

El nu observase că o femeie ce stătea la masa de lângă fereastra din spate a localului îl supraveghea în tot acest timp. El nu avea cum să o recunoască, dar ea cu siguranţă ştia cine e, ce făcea şi cu cine era însurat.

Înainte să ajungă la maşină, Bernie ştia deja ce va face. Imediat ce îşi va încheia angajamentul la firma de servicii pe internet şi va avea cele 15 miare în cont, Bernie urma să se mute în Scottsdale pentru o perioadă.

Ea nu se gândea numai la răzbunare. Ci şi la dreptatea ce trebuia făcută.

Şi cum amândouă sunt ca nişte aperitive, cel mai bine era să fie servite reci.

La cina din acea seară din casa familiei Killen a fost un moment plin de răceală, atât în ceea ce priveşte mâncarea servită, cât şi atmosfera dintre Eric şi Shannon. Îi pregătise un sandviş dintr-o friptură veche de trei zile,

servit cu cartofi prăjiți. Ea nu mâncă, plângându-se de un stomac deranjat.

Discuția nu suferea nicio amânare. Bineînțeles că el a întrebat-o dacă totul este în regulă la câteva minute după ce a intrat pe ușă, dar nu avea să afle adevărul decât mai târziu, și a trebuit să-și înăbușe râsul când și-a dat seama cât de prost a jucat ea în acele momente când îi spunea că totul este în regulă. El bănuia despre ce era vorba și chiar a întrebat-o direct dacă ar avea vreun motiv să se simtă vinovat.

Privind în urmă, starea ei era de înțeles, dată fiind cauza și volumul de timp în care el a lipsit de acasă. Unii chiar nu suportă să fie neglijați. El se afla în camera de studiu, o cameră liberă în care era și computerul, și se uita peste niște dosare, când intră ea, închizând ușa în urma ei. Întotdeauna un semn rău.

— Cum ți-a trecut ziua? începu ea.

El lăsă dosarul pe birou. Învățase de-a lungul anilor că a acorda atenție prea mare oricărui alt lucru în afară de ea în astfel de momente poate avea consecințe cumplite. Odată, a încercat să prindă ultimele minute dintr-un meci al echipei Mavericks la televizor, în timp ce ea se plângea de unul dintre doctorii lui Max, iar rezultatul a fost implozia televizorului provocată de o vază aruncată. De fapt, ea aruncase vaza spre *el*, dar ratase.

— Bine. Dar ție?

Ea ignoră întrebarea:

— Am vorbit azi cu Barbara Bellogus, zise ea.

— Cu cine?

— Barbara... din grupul de bunko?

Shannon nu mai jucase bunko de patru ani, iar el ar fi trebuit să țină minte o listă cu toate partenerele ei de joc. Le-a întâlnit de vreo două ori, de fiecare dată când jucau la ei acasă și când el tocmai se pregătea să plece.

El dădu din cap și ridică din umeri.

— Interesant, zise ea, tonul vocii indicând că izbucnirea furtunii era aproape. Ea își aduce aminte de tine.

— Chiar?

— De fapt te-a văzut astăzi. La un Starbucks, în Plano. Presupun că erai cu Bernie.

Eric privi în gol pentru un moment, încercând să aleagă între furie sau amuzament.

— Barbara Bellogus m-a văzut azi în Plano împreună cu Bernie, repetă el.

— Păi... zise Shannon, înroșindu-se la față. Ar fi trebuit să se înverșuneze dat fiind faptul că acesta nu era decât un acces de gelozie. Tu să-mi spui cum a fost.

Eric nu-și putu ascunde căutătura enervantă:

— M-a rugat să verific o informație. Ți-am *spus* despre ce este vorba și ai fost de acord atunci. Eu am sunat-o și i-am cerut să ne întâlnim ca să-i spun ce am reușit să aflu.

— Iarăși povestea legată de sora ei?

Eric se uită strâmb la ea înghițindu-și răspunsul greșit.

— Ce este între voi două? Bernie e prietena mea, Shannon. Tu ești *soția* mea. Și te iubesc. Înțelegi? *Te iubesc.*

Shannon încercă să se țină tare, să nu-și plece privirea, dar bărbia începu să-i tremure. O clipă mai târziu își acoperi gura cu palma strânsă și își plecă capul.

Eric se ridică și ieși de după birou, se puse în genunchi și o cuprinse în brațe. Se apropie și îi spuse la ureche:

— N-aș face pentru nimic în lume ceva care să te compromită pe tine sau pe noi, înțelegi! Eu tot îți repet acest lucru, iar tu mă tot pui la încercare.

— Îmi pare rău, zise ea printre suspine. Nu mă pot abține.

— Ba da, poți, și ai putea să mă *crezi* în schimb. Ai putea să nu-ți mai faci atâta sânge rău. Nu Bernie e problema aici.

— Ci eu sunt.

— N-am spus eu asta și cu siguranță nu la asta m-am referit.

Ea trase aer adânc în piept, încercând să pară curajoasă, și se îndreptă în scaun. Zâmbi forțat și spuse:

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Ea îl sărută încercând astfel să-și ceară iertare.

— Ești prietenul ei cel mai bun, zise ea.

— Sunt soțul tău cel mai bun, replică el.

Apoi, ea îl îmbrățișă. Acum totul era în regulă din nou, pentru un timp, dar el știa că așa ceva se va mai repeta. Pentru că știa că povestea cu Bernie abia acum începea, iar faptul că va trebui să-și neglijeze din când în când soția nu-l va opri să o ajute.

Câteodată trebuie să alegi. Și orice alegere are prețul ei.

Scottsdale, Arizona

Bernadette Kane stătu la pândă două săptămâni la periferia luminoasă a vieţii lui Wesley Edwards înainte de a-şi face mutarea. Eric îi furnizase doar un „scurt profil", cum îi spunea ea, şi scurt şi era: consta într-o prezentare a companiei Oar Research copiată dintr-o revistă de afaceri locală, cu adresa şi numărul de telefon, şi o copie după permisul de conducere al lui Wesley cu poza de rigoare. Ca şi majoritatea fotografiilor de permis, mutra din poză nu promitea mare lucru cu trăsăturile ei indistincte şi cu o expresie grăbită, ca şi cum avionul ar aştepta pe pistă şi ar fi trebuit să urce la bord. Părea mai tânăr de 38 de ani, dar asta din cauza tunsorii care îl făcea să arate ca şi Sting într-o zi proastă. Studiind cu atenţie fotografia, Bernie îşi dădu seama că avea în minte mai mult gândul la răzbunare decât un plan de acţiune propriu-zis, iar dacă nu va reuşi să-l abordeze cu indiferenţă pe acest tip, nu va reuşi niciodată să-l seducă.

Deci, continuă să aştepte, ocupându-se de alte treburi, cum ar fi acomodarea cu noul oraş, dar în acelaşi timp îşi ascuţea ghearele încercând să-şi pună sentimentele la gheaţă.

Partea de logistică a afacerii era o provocare pentru că totul trebuia să arate că s-a mutat aici în căutarea unei vieţi noi. După două nopţi petrecute la motelul Hampton Inn din Temple, reuşi să închirieze un apartament mobilat, găsit la mica publicitate în revista *Arizona Republic,* al cărui proprietar era de acord cu plata la sfârşit de lună şi pentru care cerea un depozit de garanţie ridicol de mic. Apartamentul era localizat la câteva mile spre est în Scottsdale Ranch – din nou în Ţara Stucului, dar acum avea o piscină mai bună – îndeajuns de aproape pentru a rămâne în jocul care implica multă activitate de supraveghere. Din Dallas a venit cu maşina, un Volvo, care se integra perfect în decorul oraşului Scottsdale, fără să atragă atenţia în vreun fel. Din această privinţă nu trebuia să-şi facă griji. Tot ce avea nevoie acum era o poveste lacrimogenă credibilă, din care să reiasă că ar fi interesată de piaţa de acţiuni, şi totul s-ar fi potrivit perfect. Deşi a trecut de mai multe ori cu maşina pe lângă sediul companiei Oar Research – o clădire cubică de patru etaje, acoperită cu sticlă verzuie, care se afla în labirintul noilor clădiri cu birouri ce păreau dintr-o altă lume şi care era localizată foarte aproape de aeroportul oraşului, ea a aşteptat până în ziua a treia să intre, în sfârşit, în clădire. Cu un C.V. Şi o servietă în mână, îmbrăcată cu cel mai bun costum negru cu pantaloni al ei, Bernie îşi făcu apariţia neanunţată, ca şi cum ar fi fost un programator obişnuit care încearcă să impresioneze pentru a obţine un loc de muncă.

Secretara ridică un deget când Bernie se apropie de biroul ei, indicându-i

astfel faptul că va trebui să aştepte un moment. Ea purta o cască cu microfon care o făcea să semene cu agenţi de securitate, iar mâinile îi erau ocupate cu tastele computerului, în timp ce direcţiona apelurile primite.

— Oar Research, rămâneţi, vă rog! Clic. Oar Research, rămâneţi, vă rog! Domnul Edwards e într-o şedinţă, aţi vrea să-i lăsaţi un mesaj? Un moment. Clic. Oar Research, rămâneţi, vă rog! Clic. Mulţumesc că aţi aşteptat, cum vă pot direcţiona apelul? Doamna Damore este într-o şedinţă, aţi vrea să-i lăsaţi un mesaj? Clic, clic, clic.

O ţinu astfel mai bine de un minut – Bernie numără 17 apeluri primite – în care secretara îşi ridică ochii spre Bernie la un moment dat şi zâmbi recunoscând că totul părea o nebunie. Tonul vocii îi rămase neschimbat, mecanic, dar prietenos pentru fiecare nou apel.

Când se ivi o pauză între apeluri, Bernie spuse:

— Eşti bună.

Secretara rânji. Era îndeajuns de în vârstă ca să-şi amintească de perioada disco a anilor '70, dar părul şi îmbrăcămintea erau ale unei persoane încă tânără la suflet, care avea cu siguranţă abonament la revista *Marie Claire.* Îmbrăcămintea după ultima modă şi felul degajat cu care direcţiona apelurile îi sugerau lui Bernie că această femeie era o profesionistă în meseria ei şi deci o cunoştinţă folositoare pentru scopul ei. Bernie aruncă o privire la plăcuţa cu nume de pe tejgheaua biroului: Nadine Worobey. Până acum nu mai văzuse o secretară care să aibă propriul ei birou.

— Mulţumesc, zise Nadine. Trebuie să ştii să înoţi ca să nu te duci la fund; aşa şi în meseria aceasta, draga mea. Făcu o pauză ca să o privească mai bine pe Bernie din cap până-n picioare. Eşti aici pentru o întâlnire cu Wesley?

Ceva izbi cu putere în pieptul lui Bernie, dar ea reuşi să-şi menţină înfăţişarea neschimbată.

— Wesley?

— Văd că nu. El are oricum o întâlnire la ora zece, am crezut că e vorba despre tine. Ea rânji. *Semeni* cu cineva care ar avea o întâlnire cu Wesley.

— Şi acesta e un lucru bun?

Rânjetul secretarei căpătă un înţeles mai complicat, accentuat şi de o roşeaţă uşoară.

— Depinde. Oricum, a fost un compliment, fii sigură de asta. Cu ce te pot ajuta?

În acel moment, Bernie îi servi povestea cu programatorul nou venit în oraş şi întrebă dacă ar fi cineva interesat cu care să stea de vorbă sau măcar să-şi lase C.V.-ul. În timp ce vorbea, arunca priviri scurte împrejurul biroului, cu speranţa că zeii hazardului erau de partea ei şi astfel să aibă şansa să-l vadă pe Wesley Edwards trecând pe coridor cu cana de cafea în mână. Poate că era ea paranoică, lucru cu totul justificabil în situaţia ei, dar i se părea că o simte pe Nadine urmărind-o îndeaproape, ca şi cum ar fi observat privirile

ei care scrutau împrejurimile.

— E într-o ședință, zise Nadine și rânjetul cu subînțeles îi reapăru pe față.

— Cine?

Nadine chicoti ușor în timp ce lua dosarul cu C.V.-ul pe care Bernie îl așezase pe tejgheaua biroului.

— O să am grijă personal ca cineva să primească dosarul tău.

Bernie simțea că i se aprind obrajii și știa că înfățișarea ei o dă de gol. Nadine înțelese acest lucru pentru că îi spuse:

— Chiar nu-l cunoști deloc, nu-i așa? Pe domnul Edwards, vreau să spun.

— Nu.

— Îmi cer scuze, dar... Și se aplecă mai aproape, îndulcindu-și vocea. Ca să-ți spun drept, el se întâlnește cu o grămadă de lume care vine aici să caute de lucru. Multe femei... la fel ca și tine. Dar acesta e un lucru bun, judecând după aparențe. Mă gândeam că...

— Sunt aici pentru un loc de muncă și nu pentru altceva, zise Bernie, încercând să-și echilibreze indignarea și mirarea din voce. Un loc de muncă temporar, nu neapărat stabil.

— Avem mulți angajați pe bază de contract, spuse Nadine. Făcu din nou semn cu degetul, pentru că sosiră și alte apeluri la câteva secunde unul după celălalt.

Bernie zâmbi, arătând spre dosarul ei, mimă un mulțumesc și plecă.

În mașină își simți stomacul întors pe dos. Nu se așteptase la mare lucru de la această întâlnire; de fapt, această vizită era un simplu pretext pentru ca, în momentul în care îl va cunoaște personal pe Wesley Edwards, coincidența să fie cu totul surprinzătoare pentru amândoi.

Lucrul la care nu se așteptase a fost presupunerea directă a secretarei că ea l-ar cunoaște pe Wesley Edwards. Oricum, tipul era cu siguranță un fustangiu; lucru care se potrivea perfect cu ceea ce știa ea dinainte despre el. Iar Nadine era evident o bârfitoare de clasă, care nu prea lua în considerare protocolul angajaților și poate nici chiar pe șeful ei. Fie că era vorba despre acest lucru, fie ea avea părerile ei despre Wesley Edwards, păreri mult mai detaliate decât opinia generală asupra acestui personaj.

În timp ce conducea, Bernie hotărî că o prietenă vorbăreață care se întâmpla să lucreze la Oar Research ar fi o achiziție bună și utilă în echipa ei strategică.

Bernie avu ocazia să-l vadă mai bine pe Wesley Edwards a doua zi dimineață. Înarmată cu o cafea și un baton de proteine, ea își parcă discret Volvoul peste drum de clădire la ora șapte și un sfert și îl așteptă pe Wesley să sosească, cu speranța că el nu s-a decis chiar astăzi să facă o excursie cu avionul până la Tucson pentru o partidă de golf.

Mașinile angajaților începură să sosească pe la șapte și jumătate, cu cea a lui Nadine Worobey în frunte. La opt fără zece își făcu apariția un Cadillac

Escalade nou-nouţ, alb-perlă, care ocupă un loc marcat cu un semn indescifrabil din locul unde parcase Bernie, aproape de trotuar. În schimb, putu să descifreze plăcuţa de înmatriculare a maşinii pe care scria: Marele Ed. Bernie zâmbi clătinând din cap. Tipul care se dădu jos din maşină nu era chiar atât de mare – de înălţime medie în cel mai bun caz – deşi i se putea ghici constituţia atletică dedesubtul costumului italian foarte scump, lucru care spunea despre el că petrece mult timp la sală. Bărbatul avea un mers ţanţoş, ceea ce putea fi interpretat greşit de cei naivi. Era mersul unui bărbat cu plăcuţe de înmatriculare personalizate şi cu un avion particular oricând la dispoziţia sa.

Ea nu se aştepta ca vederea lui să aibă un efect atât de copleşitor. Dar brusc, moartea surorii ei îi izbi cu putere conştiinţa, trezind-o la realitate ca alarma unui ceas deşteptător.

Parcă nu l-ar fi privit pe cel care a intrat în viaţa surorii ei şi a întors totul pe dos. Nu iminenta provocare a acţiunilor ei viitoare sau intenţiile ambigue în ceea ce-l privea o opreau să-l vadă altfel. Era cu totul altceva, ceva aproape fiziologic ce desfăşura limitele conştientului şi care o împiedica să-l privească altfel. Ura şi hormonii erau, după câte îşi dădea şi ea seama în acel moment, motivatori ce se excludeau reciproc.

Problema era că Wesley Edwards era, totuşi, un tip superb. Slujba bine plătită, costumul scump, maşina şi avionul particular ar fi fost de-ajuns să sucească minţile oricărei fete, dar, pe deasupra, tipul mai arăta ca un idol de matineu. Şi chiar mai bine decât vedetele de cinema, care sunt în majoritate nişte pitici. Tipul acesta, în schimb, semăna cu genul de vedetă care cu înfăţişarea lui atletică ar fi putut să devină fotomodel, dar a ales să devină director executiv la o firmă de programatori. Întruchipa energia unui bărbat care şi-a luat în serios superioritatea genetică şi şi-a îndreptat atenţia spre scopuri mai înalte, cum ar fi cucerirea lumii întregi. Era energia unui bărbat care nu avea timp să fie un tip de treabă, pentru că tipii de treabă sfârşeau de cele mai multe ori prin a rămâne nişte figuri indistincte în mulţime, iar el se afla la ani-lumină distanţă de orice mulţime pe care o alcătuiau angajaţii marilor companii.

Nefericita de Peggy n-a avut nicio şansă. Ea şi Bernie au împărtăşit întotdeauna aceleaşi gesturi în privinţa partenerilor de dans, preferând genul de tipi răi ca în basmele cu cavaleri întunecaţi în armuri sclipitoare. Cu patru ani înainte ca Peggy să-şi pună mariajul în cui şi să i se dedice lui cu totul, în ciuda avertizărilor ei, ele au râs cu poftă de întreaga poveste. Iar acum, Bernie privea aceeaşi imagine desprinsă din revistă, recunoscându-şi atracţia de adolescentă pe care o simţea pentru el.

Ea nu era sigură dacă acest lucru va face vânătoarea mai interesantă sau mai diferită. Poate şi una şi alta. Felul în care arăta Wesley Edwards nu avea nimic de-a face cu ceea ce trebuia să fie dus la capăt, dar a constituit motivul principal în succesiunea fatală a evenimentelor care au adus-o pe ea

în acest loc.

Cu două ore înainte de prânz, Bernie se afla în același Volvo, neavând altceva mai bun de făcut, când se hotărî să o sune pe Nadine de pe telefonul mobil. După ce o făcu să aștepte la telefon mai bine de un minut, Nadine își aminti brusc de întâlnirea lor din ziua precedentă.

— Voiam să știu dacă ai reușit să înmânezi cuiva C.V.-ul meu și dacă da, pe cine ar trebui să sun.

— Bineînțeles că am reușit, zise Nadine. Programatorul nostru șef este Jerry Grasvik. I l-am lăsat pe birou cu mesajul că arăți ca o profesionistă. I-aș fi spus că arăți și foarte bine, dar pe Jerry nu-l prea interesează aspectul acesta.

— Îți sunt recunoscătoare. Îl pot găsi în dimineața aceasta?

— Da, este aici, dar în locul tău aș aștepta să treacă câteva zile înainte de a suna. E un tip foarte ocupat și după câte mi-am dat seama nu-i prea plac femeile insistente. Nu că ai fi și tu una, dar... înțelegi ce vreau să spun. Jerry nu e chiar un Făt-Frumos, dacă înțelegi aluzia.

Bernie răspunse:

— Lucrez cu programatori, deci înțeleg ce vrei să spui.

— Deși nu prea arăți ca un fanatic al computerelor, dacă nu te superi să-ți spun.

Tonul vocii lui Nadine îi confirmă lui Bernie presimțirea că ceva se ascunde în mintea ei. Ca și în cazul altor secretare, Bernie înțelegea că femeii acesteia îi plăcea să joace rolul de bârfitoare aici la Oar Research, femeia care știe totul despre toată lumea. Îi plăcea acest rol în aceeași măsură în care îi plăcea sunetul propriei voci.

Și acest lucru îi ușura cu mult calea.

— Ești foarte drăguță, Nadine, și de folos în același timp. Oricum, eu sunt mai degrabă interesată de postul de manager de proiecte decât de programator propriu-zis. Dar după cum cred că ți-am mai spus deja, eu sunt nou venită în oraș și... mi-ar face plăcere să-ți fac cinste cu o cafea, dacă se poate? Înțelegi ce vreau să-ți spun, pentru a mă acomoda cu atmosfera de aici?

Nadine o întrerupse:

— Fă cinste cu o masă de prânz și se acceptă. Să zicem, vineri?

— Vineri e bine. Poate că femeia era pe invers. Probabil că nu, altfel ar fi lăsat-o să înțeleagă acest lucru și oricum, dacă de asta era nevoie, atunci ce mai conta. Până la urmă, acesta era și un război sexual bine camuflat.

— Eu am să mă asigur că Jerry se va uita peste dosarul tău. Îmi este dator. Noi ne vedem la Zinc Bistro la unu. Localul e în josul străzii și se poate vedea de la noi din parcare. Uită-te după fabrica de batoane cu brânză și îl găsești repede.

— Ador batoanele cu brânză.

— Tu și alți 10.000 de oameni flămânzi, în fiecare zi. Nu vreau să te aștept

acolo o oră pentru că nu am voința necesară. Și cred că o să-ți placă la Zinc Bistro, chiar dacă după nume sună cam aiurea.

— E în regulă, voi fi acolo. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Îmi rămâi datoare, draga mea. Toată lumea îmi este datoare. Ne vedem vineri.

Când linia se întrerupse, Bernie se gândi că totul mergea prea ușor, iar Nadine era cam prea binevoitoare. Oricum, ea avea să folosească următoarele zile pentru a se pregăti atât pentru prânzul cu Nadine, cât și pentru eventuala șansă de a-l întâlni pe Wesley Edwards, indiferent ce se va întâmpla. În cele din urmă, unul o va conduce spre celălalt.

9

Tot ceea ce a făcut Bernie în următoarele două zile învăţase de la televizor. L-a urmărit peste tot pe Wesley Edwards: de la birou în baruri, unde se întâlnea cu persoane care păreau mai mult parteneri de afaceri decât prieteni; la sala de gimnastică unde exersa ca un obsedat; la casa în care stătea singur. Amplasamentul era tipic Americii Centrale, trei dormitoare în mijlocul unei ferme ce se numea McCormick. Casa nu semăna deloc cu reşedinţa unui director executiv al unei companii high-tech, ca să nu mai vorbim de cea a unui actor important pe scena burlacilor din Scottsdale, care era la fel de celebru ca atâţia alţii. În prima după-amiază, ea îi verifică cu tupeu corespondenţa din cutia poştală ce se afla la capătul aleii, iar a doua zi profită de tomberonul cu gunoi lăsat la colţ pentru a fi ridicat şi îi goli conţinutul în portbagajul maşinii. Tot a doua zi, mai târziu, l-a urmărit de la birou până la aeroportul oraşului aflat nu departe de sediul companiei, unde el şi-a parcat Cadillac-ul în locul rezervat clienţilor aviaţiei civile, după care s-a urcat la bordul unui avion de mici dimensiuni, pe care ea îl recunoştea din fotografiile scoase de pe internet ca fiind modelul Cessna Citation. Până în dimineaţa următoare, avionul a fost înapoi în hangar, iar Cadillac-ul parcat pe locul rezervat din parcarea companiei, aşa că urmărirea lui Bernie putea să continue fără întrerupere.

Prima observaţie pe care a făcut-o a fost faptul că el tot timpul vorbea la telefon. Mergând sau venind de la maşină, în timp ce conducea şi chiar în timpul plimbării de dimineaţă în jurul parcării, plimbare ce o făcea în fiecare zi. Folosea un telefon cu hands-free, la fel ca tipii de prin aeroporturi care vorbesc prea tare, ca şi cum ar vorbi singuri, deşi au mâinile libere şi ar putea să ţină telefonul la ureche. Trecând prin prea multe aeroporturi unde a putut să vadă destui tipi de felul acesta, ea a ajuns la concluzia că sunt cu toţii nişte nesuferiţi. Că fumatul ilustra perfect paradoxul cauzei şi al efectului din povestea cu oul şi găina şi era uşor de presupus şi după acest singur amănunt felul cum le decurgea restul vieţii, cu tot cu relaţiile ruginite în care ar fi fost implicaţi. Până acum, Wesley Edwards se încadra perfect în acest profil paradoxal completat de căştile telefonului şi de lanţul gros de aur pe care, putea să parieze bani mulţi că era aşa, îl purta la gâtul musculos.

În afară de acestea, rezultatele investigaţiei făcute de ea erau pe cât de neconcludente pe atât de contradictorii. Corespondenţa lui consta în obişnuitele reclame şi previzibila grămadă de facturi; nimic exotic, niciun indiciu despre vreun hobby ascuns sau vreo patimă întunecată. Bernie nu s-a aventurat să-l urmeze în niciunul dintre cele două baruri pe care le-a vizitat în seri succesive, dar de fiecare dată, el le-a părăsit în mai puţin de două ore însoţit de alţi bărbaţi la costum şi, după felul formal în care şi-au strâns mâna la despărţire, ea a putut să înţeleagă că era vorba despre afaceri. Sala

de gimnastică, frecventată în timpul orelor de pauză la prânz, era un club elitist înţesat de tipi înstăriţi ce lucrau în afaceri, după cum a putut ea să presupună văzând maşinile din parcare. Întruna din zilele în care îl urmărea la sala de gimnastică, Bernie a putut să-l observe pe Wesley lucrând la aparatul de alergare în formă eliptică, în timp ce era nevoită să suporte insistenţele unui tânăr cu braţe imense care voia să-i vândă un abonament la sală. Fără ca să se dezmintă nici de data aceasta, el avea telefonul cu hands-free la el şi ochii îi alternau între afişajul cu ritmul cardiac al aparatului şi monitorul unui televizor. Intuind că aceasta ar putea fi o bună ocazie, ea acceptă un abonament pe două săptămâni zâmbind şi promiţând că va aduce cu ea un prieten.

Gunoiul lui Wesley era puţin folositor în ceea ce voia ea ca să afle. Acum ea ştia că el consuma cantităţi mari de lapte degresat, că avea o slăbiciune pentru Oreos, era abonat la revista fumătorilor de trabucuri *Cigar Aficionado* – ceea ce se potrivea cu întregul, gândea ea – şi că şi-a făcut noi provizii de gel de păr. Mai află că îi plăcea berea canadiană, nu prea multă, că folosea creatină şi alte suplimente nutriţionale pentru culturişti, care nu erau testate şi nici aprobate oficial, iar nota de plată a telefonului nu conţinea nicio convorbire interurbană. Probabil că folosea telefonul mobil pentru astfel de convorbiri, a cărui factură era plătită, cu siguranţă, de companie. Totul indica faptul că era un tip destul de singuratic. Lipseau din gunoiul său ambalajele de prezervative sau cărţile poştale aruncate, nimic care să indice că ar fi implicat în vreo relaţie sau că vreo femeie i-ar fi trecut pragul, recent. În afară de urmele evidente ale vanităţii şi interesul pentru trabucuri, singurul lucru care ar putea fi o pată în viaţa acestui om era faptul că nu-şi sorta gunoiul pentru a putea fi reciclat.

Putea arăta oricât de bine, concluzionă ea, dar în afară de maşina tare pe care o conducea, nu era mare lucru de capul lui. Ea căuta un indiciu, o crăpătură în armura lui masculină prin care să-l poată răni. O modalitate de a *pătrunde* în intimitatea lui, dar acest aspect fie că era foarte bine ascuns de aparenţele vieţii de zi cu zi, fie tipul nu era decât o clonă lipsită de suflet. Bazându-se pe ceea ce ştia, ea credea mai mult în prima variantă. Bernie a învăţat din proprie experienţă, cât şi din sfaturile mamei ei, că orice bărbat are ceva de ascuns, un gând întunecat, o patimă neîmplinită care-l roade, o cicatrice veche care îi provoacă mâncărimi noaptea. Era înţeleaptă acea femeie care îi putea identifica pe aceşti epigoni ai lui Ahile, pentru că acest lucru însemna puterea ei şi, când nevoia o cerea, arma ei. Dar şi mai înţeleaptă era femeia care îl lăsa pe bărbatul de lângă ea să creadă că îi acceptă toate patimile ascunse şi că îi înţelege toate secretele.

Până vineri, ea nu putu să obţină nimic mai mult despre Wesley Edwards, în afară de prezenţa la aceeaşi sală de gimnastică. Dar era numai ora unu după-amiază şi mai avea încă timp. O avea pe Nadine.

Zinc Bistro era principalul furnizor de produse din bucătăria californiană din tot Scottsdale-ul, indiferent ce însemna asta. Pentru o fată din Texas, acestea constau dintr-un hamburger de zece dolari şi biscuiţi din unt în formă de scoică, serviţi de ospătari cu şorţ şi cămăşi albe scrobite, cu cravate subţiri şi negre din velur, care erau îndesate între al treilea şi al patrulea nasture. Aici era singurul restaurant şic din cel mai nou şi mai prestigios complex de birouri şi magazine din Scottsdale şi, din cauza concurenţei, localul îşi îndrepta atenţia spre genul de clienţi care preţuiau produsele tipic americane.

Era un loc potrivit pentru a încheia afaceri sau pentru a afla ultimele bârfe, iar întâlnirea de faţă era planificată mai puţin pentru primul scop şi mai mult pentru cel de-al doilea, după cum avea să se dovedească în cele din urmă.

Nadine reuşi să termine de mâncat înaintea lui Bernie, deşi a povestit tot timpul răspunzând la ceea ce păreau a fi întrebările politicoase de rigoare ale lui Bernie. Bernie era mulţumită să stea să asculte, mai ales pentru că Nadine acoperea toate subiectele interesante pentru ea. Până acum, ea află că Oar Research era doar una din cele câteva firme de tehnologie informaţională deţinute de un grup de investitori anonimi, care au reuşit să se îmbogăţească înaintea erei informaticii.

— Fii sinceră. Nu l-ai întâlnit niciodată pe Wesley Edwards? – întrebă Nadine în timp ce bău din al doilea pahar de Chablis.

— Îţi jur că nu, zise Bernie încă mai mestecând din burgerul ei de zece dolari. Am întrebat câteva persoane în Dallas unde aş putea găsi de lucru şi Oar Research a apărut pe lista scurtă a recomandărilor. Nu înţeleg de ce crezi tu că aş fi avut prilejul.

— Nu ai fi prima tipă arătoasă care solicită un post în cadrul companiei după ce s-a întâlnit cu Wesley la sala de gimnastică, zise Nadine ştergându-se la colţurile gurii cu şervetelul de in, într-o încercare eşuată de a-şi ascunde zâmbetul. Acum era cu mult mai atrăgătoare decât a putut Bernie să observe la începutul săptămânii şi cu siguranţă nu semăna cu cineva pe care a-i lua-o drept secretară sau vreo ţaţă bârfitoare. Privind-o mai atent, semăna mai mult cu cineva dintr-un post de conducere, iar majoritatea secretarelor care ar fi încercat să arate astfel reuşeau doar rareori cu atâta succes cum reuşea ea. Primul lucru pe care l-ai spune despre Nadine observând-o câteva zile la locul de muncă ar fi că e mai mult decât calificată pentru post şi că acesta nu se potriveşte cu potenţialul de care dădea dovadă. Lucru care, reflectând mai bine, explică aparenta ei obsesie în legătură cu Wesley Edwards.

Bernie îi răspunse cu un zâmbet forţat:

— Păi, până acum ai pomenit despre acest lucru de două ori, deci eu pot să presupun că există un amănunt pe care n-ar trebui să mi-l spui, dar mori de nerăbdare să o faci.

— Poate că există. Poate chiar mor de nerăbdare.

Bernie vorbi în paharul cu ceai cu gheaţă şi îi spuse:

— Deci... ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

— Dar sper că va rămâne doar o bârfa între colegi?

— Încă nu sunt angajată.

— Atunci consideră că a fost doar o scăpare. Poate că dacă îţi spun n-o să mai vrei să te angajezi.

— Asta era ideea? Să mă sperii? Bernie intuia că acest lucru ar putea fi datorat faptului că Nadine ar fi fost ameninţată.

— Eu încercam să te ajut ca pe o soră, draga mea. Atâta tot.

— Pot să-mi port singură de grijă. Şi pe lângă asta, acum m-ai făcut curioasă.

Nadine îşi ţuguie buzele şi în acel moment, Bernie înţelese ce se petrecea. Nadine încerca s-o impresioneze cu prezenţa ei în anturajul şefului. Sau poate că voia să-şi dovedească puterile de oracol al companiei. Poate şi una şi alta, încurajată fiind de cel de-al doilea pahar de vin consumat. Indiferent ce urma să scoată pe gură în următoarele momente, o va face să pară importantă, iar când o femeie frumoasă este ameninţată de o alta, importanţa făcea diferenţa.

— Bine, zise Nadine, rânjind de parcă ar fi fost o discuţie la o petrecere în pijamale. Wesley Edwards, copilul-minune de la Oar Research. Înfăţişare de afiş cu reclame la Calvin Klein, un trup de poster în revista *Playgirl,* o minte tăioasă, un cont în bancă ce trece de 7 zerouri şi să nu uităm potenţa de armăsar.

Zâmbetul ei arăta mulţumire de sine când bău ce mai rămăsese în pahar.

— Şi asta e o bârfă sau investigaţie de ziarist? – întrebă Bernie, încercându-şi şi ea zâmbetul obraznic. Instinctele ei făceau toţi banii.

— Am petrecut o noapte împreună, imediat după ce am fost angajată. Doar una. Băusem prea mult cu gaşca la o petrecere de zi de naştere şi după ce toate cuplurile căsătorite au plecat devreme acasă, am rămas numai noi doi, în sfârşit. E cu totul altul când eşti singură cu el... faţada îi dispare şi iese la iveală copilul răsfăţat şi nesigur din el. De fapt, e drăguţ într-un fel. Te face să-l îndrăgeşti de tot. Se poartă ca şi cum i-ar fi frică că cineva l-ar bate pe umăr şi totul se va sfârşi.

— Poate că se simte atras de femeile mai în vârstă.

— Au...!

— Glumeam. Arăţi superb şi ştii asta.

— Mulţumesc... şi o ştiu.

— Şi aţi mers împreună acasă.

— Nu chiar.

— Haide, prietena mea... spune-mi! Bernie rosti ultimele cuvinte cu un mic scâncet, ca şi cum răspunsul ar fi fost ştirea anului.

— Bancheta din spate a Cadillac-ului său.

— Nu se poate!

— Îți jur.

— Și-a fost bine?

— Mâini de pianist și o limbă... Dumnezeule. Primul lucru pe care l-a făcut după a fost să-și ceară scuze în stânga și-n dreapta.

— Oricine recunoaște un dosar penal când îl vede.

— A fost într-adevăr foarte drăguț.

— Cu siguranță, majoritatea tipilor drăguți le-o pun secretarelor în toaletă.

Pentru moment, Bernie crezu că a greșit remarca ei, dar încântarea lui Nadine nu dispăru decât pentru o clipă.

— A doua zi i-am spus că aș putea părăsi firma dacă el ar vrea. Nu-mi făceam iluzii despre o relație. Era o simplă distracție. Poate o mare greșeală. Dar în schimb, el mi-a spus să rămân și că nu vor fi niciun fel de urmări neplăcute. Am făcut o înțelegere pe care o respectăm și acum.

— Iar tu îl ai la mână din acel moment.

— Se poate spune că și acest lucru face parte din înțelegerea făcută.

Bernie se întreba cât de des o apleca Wesley pe Nadine peste birou pentru a reîmprospăta condițiile înțelegerii.

— Dar înțelegerea tocmai a fost încălcată.

Ochii lui Nadine rătăciră pentru o clipă după care îi spuse:

— Tu pari o fată de treabă. Pe când el nu mai e demult tipul drăguț care credeam eu că este.

— Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre acest lucru.

Nadine încuviință din cap în timp ce luă o gură de apă. Privirea ei era acum distantă.

— Nu astăzi. Voiam doar să te previn... e un fustangiu și femeile de genul tău reprezintă vânătoarea lui preferată. Știu ce-i place, iar tu ai o țintă pe fundul tău.

— Eu nu vreau decât să muncesc. Iar cu Wesley Edwards am să mă descurc.

— Nu e o partidă rea, să știi.

— Asta dacă îți plac băieții de pe bancheta din spate care fac înțelegeri șovine.

Nadine zâmbi, dar cu un aer de tristețe visătoare.

— Într-o măsură mai mică sau mai mare, la toate ne plac astfel de tipi!

Ochii lor se închiseră pentru un moment. Bernie a fost prima care a zâmbit – iar Nadine o ghici și pe ea acum. Era ceva de speriat câtă dreptate putea să aibă.

Câteva minute mai târziu ieșeau împreună din restaurant îndreptându-se spre parcare. Dorința lui Nadine de a se lăuda cam întrecuse măsura, ceea ce făcea nepotrivită orice conversație de complezență. Bernie achitase nota de plată și, în momentul despărțirii lângă mașinile fiecăreia, Nadine îi întinse mâna în semn de recunoștință.

— Sper să obții ceea ce vrei, spuse ea.

Bernie rânji – din nou, femeia aceasta nu-şi putea imagina cât de bine a nimerit-o.

— Asta şi plănuiesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Amândouă s-au întors şi făcură câţiva paşi, când Bernie se opri din drum reîntorcându-se spre Nadine. O privi cum se retrage cu fusta ei strângându-i posteriorul şi coapsele, după care o strigă pe nume.

— Ce a însemnat toată povestea asta? întrebă Bernie. Când Nadine îşi înălţă capul indicând confuzia de rigoare, ea adăugă: Povestea cu Wesley. A fost o discuţie serioasă sau simplă conversaţie.

Nadine îi răspunse:

— Ţi-am spus deja prea multe. Îmi pare rău.

— Eu cred că tu eşti îndrăgostită de el.

Nadine înclină un pic capul, nu pentru a încuviinţa, ci pentru a admira curajul lui Bernie.

— Am avut şi eu o încercare, spuse ea. N-a fost să fie.

— Acum aveţi amândoi o înţelegere şi asta trebuie să fie de-ajuns. E totuşi ceva, mai mult decât nimic... atâta timp cât nu ţi-l ia altcineva. Aşa rămâi măcar în joc.

Chipul lui Nadine se lumină cu un zâmbet trist:

— Are să se îndrăgostească de tine, îi spuse ea.

— Şi de ce crezi asta?

— Pentru că ai tot ce-ţi trebuie. Eşti la fel de inteligentă ca şi el, poate un pic mai mult, iar acest lucru va fi o noutate pentru el. Eu nu pot să joc la un asemenea nivel, dar tu poţi. Întrebarea este dacă eşti la fel de puternică ca şi el.

— Eşti o femeie frumoasă, Nadine, nu te da bătută aşa de uşor.

— La fel sunt şi jumătate din femeile din oraş. Lui îi ies femeile frumoase pe urechi. Tot ce-şi doreşte e o provocare din partea cuiva care e la fel de serios în privinţa succesului ca şi el. Şi crede-mă că e al naibii de serios în această privinţă. El tânjeşte după o femeie de afaceri lipsită de scrupule, care să-l dea peste cap, care să-l provoace şi care să arate ca şi Cindy Crawford în tot acest timp. Cine va reuşi să facă toate acestea va câştiga marele premiu.

— Mie mi se pare mai degrabă un tâmpit, zise Bernie.

Nadine zâmbi. Privirile li se întâlniră ca şi cum s-ar fi înţeles una pe alta. Dar acest lucru nu era chiar sigur.

— Ne vedem curând, zise Nadine înainte de a se întoarce spre maşina ei.

— Apropo, răspunsul e da.

Nadine se răsuci şi ridică capul.

— La întrebarea dacă sunt la fel de puternică precum el, zise Bernie.

Lui Nadine îi scăpă un râs scurt şi încuviinţă:

— Nu mă îndoiesc de asta.

Bernie o privi cum pleacă. Se simţea plină de energie proaspătă, mai ales pentru că Nadine o ajutase mai mult decât ar fi îndrăznit ea să spere. Dacă

tipul de femeie de afaceri fără scrupule era ceea ce-l atrăgea pe Wesley, atunci şi ea va deveni una. Iar în ceea ce priveşte partea cu Cindy Crawford, nu avea de ce să-şi facă griji. Dacă va fi nevoie, îşi va tatua şi o aluniţă pe obraz pentru ca totul să meargă strună.

10

Wesley Edwards se bucura din plin de avantajele unei săli de gimnastică bine dotată, cum era cea a clubului Gainey Village Health Club, exersând la aparatul eliptic din spate, aproape de fereastră. De aici avea o vedere excelentă spre maşina proprie, care tocmai era spălată de către unul dintre angajaţii clubului. Dacă privea în cealaltă parte putea vedea în sală, unde Charles Berkley pierdea vremea urmărind la televizor o cursă de cai, împreună cu alţi doi împătimiţi ai exerciţiilor fizice. El şi Charles schimbară un salut, cunoscându-se din sala de aşteptare a aeroportului din Scottsdale, de unde Charles lua avionul său particular spre Atlanta, pentru emisiunea lui săptămânală la televiziunea Fox. Acest aparat de exerciţii era favoritul său şi din alte motive, iar dacă se întâmpla să fie ocupat când sosea el, acest lucru îi strica toată ziua. Wesley Edwards era obişnuit să obţină tot ceea ce-şi dorea. Erau două rânduri de astfel de aparate modelul Life Fitness cu mânere, şaisprezece în total, şi în timp ce exersa, unul dintre jocurile sale preferate era să ghicească profesia şi venitul net al celorlalţi ocupanţi, privind, în acelaşi timp, reportajul CNN despre piaţa de acţiuni. Pe lângă acestea, şi-i imagina pe toţi în pielea goală scoţând untul din ei în minutul de exerciţiu. Mulţimea din pauza de prânz era alcătuită din nişte oameni de afaceri, aceleaşi feţe, multe costume, prea multe tipe în genul animatoarelor, prea vorbăreţe, printre care erau şi câteva foste atlete profesioniste. El nu avea nicio idee cum au ajuns toţi aceşti oameni să se cunoască.

Programul său obişnuit de exerciţii era o alergare de 20 de minute în care să ardă patru sute de calorii, după care urma lucrul entuziast la grupa de muşchi a zilei la aparatul de greutăţi de la etaj. Azi urmau la rând pectoralii, exerciţiile preferate de el pentru felul în care îl făceau să se simtă tot restul după-amiezii – afirmarea vieţii prin durere şi oboseală. La aparatul de greutăţi urmărea să împingă 110 kilograme în şase reprize, cu scopul suprem de a ajunge la 140 de kilograme până la aniversarea de patruzeci de ani, care era la 2 ani şi 27 de kilograme distanţă. Tipii de genul fotbaliştilor americani se încălzeau la 110 kilograme, pentru ca apoi să exerseze cu mult mai mult, dar el putea să le cumpere de zece ori vieţile nenorocite, aşa că să-i ia dracu' pe toţi.

Wesley purta întotdeauna căştile telefonului în timpul exerciţiilor de aerobic. Erau un accesoriu obişnuit aici, deşi majoritatea erau conectaţi la CD-playere în loc de telefonul mobil. Persoanelor cu care avea el de-a face nu le plăcea deloc să aştepte şi puteau să fie la fel de surprinzătoare pe cât erau de nerăbdătoare.

El auzi în căşti apelul şi apăsă butonul necesar fără să se oprească din alergat.

— Edwards.

O voce de femeie se auzi spunând:

— Încă n-ai ajuns să transpiri, Wes.

— Tocmai am început. Cu cine vorbesc?

— Aceia par să fie pantofi noi de sport, Nike. Modelul Air Jordan sau altceva?

Wesley scrută întreaga sală. Putu să numere cinci persoane vorbind la telefonul mobil, dintre care trei erau femei, dar niciuna nu se uita spre el. Un tip chiar făcea genuflexiuni cu telefonul prins între umăr şi cap. El a avut ocazia să-i vadă pe unii alergând cu telefonul la ureche, deci nimic nu era neobişnuit mai ales aici în Scottsdale.

— Sunt modelul Jordan. Ce e asta? Te cunosc cumva.

— Încă nu.

— Cum ai făcut rost de număr?

— Printr-o metodă isteaţă, mulţumesc. Bernie o sunase pe Nadine în aceea dimineaţă şi, după ce se asigură că totul a rămas la fel între ele două după discuţia din parcare, cerşi cu succes numărul de mobil al lui Wesley. Jerry Graswik n-a mai sunat-o şi Bernie s-a hotărât să sară peste el. Lui Nadine îi plăcu curajul ei şi îi dădu numărul cu promisiunea că nu va divulga sursa.

— Ce doreşti? – întrebă Wesley, mărind ritmul alergării aproape inconştient.

— Îţi pierzi răsuflarea. Ar trebui să faci o pauză.

— Am să închid. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vorbeşte-mi de faţă şi nu la telefon.

— Nu fi atât de supărăcios. Am să fiu la aparatul de greutăţi în zece minute. Aş avea nevoie de ajutor. Şi, după câte am văzut, şi tu la fel.

Linia se întrerupse. Wesley observă că cele trei femei erau cu spatele spre el. Acest apelant era undeva în mulţime şi putea să-l urmărească întruna din oglinzile de pe pereţii sălii, amuzându-se copios împreună cu colegele de birou. Ce farsă reuşită să se amuze pe seama şefului. Ferească Dumnezeu să fie angajată la Oar Research, fapt care ar explica felul în care a obţinut numărul de telefon. Nu ştia dacă ar trebui să fie enervat sau curios.

El mai avea încă 12 minute din exerciţii, aşa că afurisita, indiferent cine ar fi fost, trebuia să mai aştepte puţin.

Pentru următoarele 12 minute, el uită să urmărească reportajul de la CNN sau să mai joace jocul cu venitul net al celor din jur. În schimb, reluă de mai multe ori în minte conversaţia avută, dându-şi seama că i-a plăcut vocea femeii aproape la fel de mult cum i-a plăcut şi atitudinea ei, iar în lumea oamenilor de afaceri – lumea lui – atitudinea însemna totul. Un alt joc preferat de el era să vizualizeze înfăţişarea şi corpul unei femei cu care avea programată o întâlnire, o întâlnire de afaceri cu cineva cu care vorbise înainte la telefon, un fel de întâlnire pe nevăzute aranjată de prieteni. El era de fiecare dată dezamăgit de realitatea cu care era confruntat. Întreaga lui viaţă s-a scurs în acelaşi fel: fiecare întâlnire neprevăzută care i s-a ivit în

cale avea un rezultat sub standardele sale. Numai că el ştia că era predestinat unui lucru măreţ, ştia că undeva îl aştepta o femeie care într-o zi îl va da peste cap la prima vedere, după care va dovedi că se ridică la aşteptările sale. Acest lucru era un dat al sorţii, şi la fel ca şi norocul său iminent, era numai o chestiune de timp până ce avea să o întâlnească şi să o cunoască.

Poate astăzi. Poate nu, dar chiar şi un director executiv mai poate visa.

La greutăţi erau trei aparate şi toate ocupate. La unul dintre aparate lucrau doi tipi în jur de 50 de ani, care împingeau la 90 de kilograme, ceea ce însemna că un ajutor era nu numai o prezenţă inutilă, dar şi umilitoare. Aparatul din mijloc era ocupat de un tip cu un trening larg, care lucra într-un ritm alert la 110 kilograme, tâmpitul, fără să aibă ajutor şi fără să dea semne de oboseală. Lărgimea echipamentelor de sport era invers proporţională cu orgoliul posesorilor; echipamentele strâmte erau pentru „impresionişti". O femeie stătea pe a treia bancă de la aparatul de greutăţi, părând că urmăreşte iminenta ridicare de greutăţi a tipului în trening larg. Unii dintre ei, cei cărora le plăcea să pozeze astfel, stăteau aşa câte zece minute între două reprize de ridicări şi cu cât era mai mare greutatea, cu atât era mai lungă pauza.

Când Wesley se apropie, ea se întinse pe bancă şi îşi potrivi mâinile pe bară. Chiar dacă l-a observat venind, ea nu arăta acest lucru.

Wesley se opri la câţiva paşi. Femeia purta pantaloni stretch din nailon, negri cu dungi albe în exterior. Mijlocul îi era descoperit şi lăsa să i se vadă un abdomen bine conturat, care cu siguranţă nu era produsul unui aparat Torso Track sau al exerciţiilor după caseta Suzannei Pomers, femeia era o sportivă pe cinste. Partea de sus a echipamentului era o bustieră strâmtă şi neagră care scotea în evidenţă ceea ce arătau a fi nişte sâni plini, dar adevăraţi şi nişte umeri bine sculptaţi. Avea un păr brunet închis, strâns la spate, pentru a putea exersa, într-o coadă de cal, care ieşea printr-o şapcă de base-ball cu reclama la Campionatul Mondial din 2001 imprimată în faţă. Bernie a avut ocazia să observe că plăcuţele de înmatriculare de la maşina lui erau încadrate de rame care aminteau acelaşi lucru, aşa că acest amănunt făcea parte din plan mai mult decât pentru a fi la modă. Cercei minusculi din aur şi mănuşi fără degete din piele neagră completau echipamentul care era unul clasic pentru sala de sport, luat parcă din reclamele cu Chuck Norris. Dacă purtai aşa ceva ar fi fost indicat să fii în stare să ridici cât mai mult.

Lucrul cel mai impresionant, cel puţin la prima vedere, era greutatea pe care ea o poziţiona deasupra capului cu aerul de încredere în sine al unui ridicător experimentat. Avea două greutăţi de 15 kilograme aşezate pe bară, în total 45 de kilograme. Destul de impresionant pentru o încălzire, mai ales pentru o femeie care nu părea să aibă mai mult de 60 de kilograme, fie ea şi

cu o alură atletică. La naiba, unii colegi de birou de-ai săi nici nu puteau să ridice atâta fier.

Când ea își începu repriza, Wesley se duse în spatele barei și întinse palmele dedesubtul ei în poziția obișnuită pentru un ajutor. El observă că ea nu-și lua ochii de la bară, neluându-l deloc în seamă, ceea ce însemna că l-a văzut venind. Ea execută 10 ridicări perfecte, după care așeză bara în suport cu blândețe, fără să facă zgomot. Majoritatea trânteau bara de suport, inclusiv Wesley – zgomotul făcut de metalul izbit de metal era ca un strigăt de împerechere în astfel de cluburi.

Dedesubtul băncii, pe salteaua de cauciuc era o sticlă cu apă, un prosop și un telefon mobil.

— Drăguț echipament, începu Wesley.

O anume substanță dădu năvală în sistemul circulator al lui Wesley când femeia se ridică și îi zâmbi. Într-o lume plină de bărbați obsedați de funduri sau de sâni, care obișnuiau să glumească în vestiare despre tot ce se afla mai jos de gâtul femeilor, Wesley era atras mai ales de chipul femeilor. El era fascinat de ochii femeilor, cu cât mai misterioși cu atât mai bine, și aprecia foarte mult rezultatul combinației perfecte între culoarea părului, machiaj, bijuterii și haine. Ceea ce-l atrăgea pe el, și acest lucru nu-l știa niciunul dintre prietenii lui, era feminitatea. Casnicele să rămână acasă și să aibă grijă de progenituri: lui îi plăcea genul de femeie al cărei parfum puteai să-l simți și după un sfert de oră după ce a fost cu tine în același lift. Efortul era sexy, varietatea avea ceva erotic, iar încrederea deplină în sine la o femeie care își dă seama că a blocat circulația era, pentru un bărbat ca Wesley, heroină pură. Se confrunta chiar acum cu așa ceva și era dintr-odată conștient că reacția lui i se citește pe față. Din fericire, din cauza aparatului, ea nu putea să-i vadă înfățișarea.

— Sper că te referi la echipamentul de sport, zise ea. Zâmbetul ei îi spunea că doar încearcă să spargă gheața și nu să-l provoace, dar în același timp recunoștea că aluzia la sânii ei era și ea măgulitoare. Îi întinse mâna după ce se șterse de prosop.

— Bernadette Kane, zise ea. Prietenii îmi spun Bernie, dar tu poți să-mi spui deocamdată Bernadette.

El acceptă strângerea de mână cu un oarecare dispreț. Era genul de strângere de mână rezervat celor cu gât gros, foști soldați în Marina Americană, ajunși niște zgârie-brânză, genul de strângere care îți spunea „nu vrei să te pui cu mine" într-un fel izbutit sau cu unele nuanțe de mijloc.

La început nu zise nimic, realizând că încă se mai bucură de priveliștea din fața lui. Părul ei avea strălucirea unei mașini de expoziție, negru ca marea într-o noapte fără stele, iar ochii ei aveau nuanțe de albastru-închis, care aminteau de aceeași mare sub un soare strălucitor. Buzele ei pline scânteiau cu nuanțe de roz și avea o mică adâncitură în mijlocul celei de sus și o ridicătură subtilă pe cea de jos și erau flancate de două gropițe când

zâmbea, aşa cum o făcea acum.

Era o înfăţişare pe care el o mai văzuse, de mai multe ori de fapt. Dar numai în imaginaţia lui, noaptea târziu când era singur şi visa la momentul în care nu va mai fi nevoie de un astfel de efort.

— Respiră, Wesley, îi spuse ea fără să lase să-i scape acest prilej. Era genul de femeie pe care ai fi putut să o iei uşor peste picior, dar care te punea la punct imediat, când o făceai.

Fierbinţeala îi cuprinse obrajii întrucât încerca să pară stăpână pe sine şi nu stânjenită.

— Tu urmezi, zise ea luându-şi prosopul şi ridicându-se în picioare.

Putea să fie sigură de *acest* lucru.

Wesley dădu uşor din cap, semnalând că era mai mult decât de acord să intre în joc, şi că deocamdată acest lucru va fi destul de amuzant. El scoase greutăţile de 15 kilograme de pe bară şi le înlocui cu cele de 25 de kilograme, cele mai mari disponibile. Bernie luă poziţia din spatele barei fără să dea impresia că ar vrea să-l asiste – şi sincer, poziţia aceea semăna cu cea a unui luptător de sumo pregătit de atac – mai ales pentru că ea ştia că aceste 60 de kilograme erau pentru încălzire. Ea bău din sticla cu apă în timp ce el se întinse pe bancă şi îşi potrivi mâinile pe bară.

— Şi spune-mi Bernadette, zise Wesley ridicând bara de pe suport şi începând să exerseze într-un ritm lent, despre ce e vorba?

— Despre cariera mea, spuse ea. Ea aşteptă un răspuns, dar Wesley termină în linişte repriza de 15 ridicături. El sări în picioare şi începu să scoată greutăţile de 25 de kilograme de pe bară. Bernie veni în faţă din spatele aparatului, văzând că Wesley montează la loc greutăţile de 15 kilograme.

— Pune-le pe cele de 17 kilograme, îi spuse ea.

— Glumeşti, zise Wesley încercând să pară cât mai ironic.

Ea îl privi cu insistenţă micşorându-şi ochii.

— Ţi se pare ţie că glumesc? Ea aşteptă până ce zâmbetul îi dispăru, după care se aşeză pe bancă.

— Câte ridicări? – întrebă el, aşezându-se în poziţia de ajutor.

— Două, spuse ea.

— De sus?

— Nu.

Ea ridică bara şi o coborî încet până ce îi atinse pieptul, după care o împinse şi mai încet până sus, eliberând cu o izbucnire aerul din plămâni din cauza efortului. După o clipă coborî bara din nou.

— Haide! – urlă el. Haide, sus cu ea...

Ea împingea cu toată puterea, dar de data asta îi luă câteva secunde până o ridică la loc. Wesley îşi ţinea palmele aproape de bară, ridicându-le odată cu ea, încurajând-o cu o voce mai puternică decât ar fi fost necesar.

Din nou, ea lăsă bara pe suport, fără să facă vreun zgomot.

— Drăguț, spuse el. În timp ce schimbase pozițiile, el îi întinse mâna pentru un salut ștrengăresc, la care ea răspunse fără entuziasm. Cine i-ar fi văzut ar fi putut crede că erau căsătoriți, mai ales datorită lipsei de căldură cu care se purtau unul cu celălalt.

Bernie trase una din greutățile de pe bară în timp ce Wesley o luă pe cealaltă. Fiecare montă la loc greutățile de 25 de kilograme, după care Bernie se opri să vadă ce va face Wesley. El mai luă o greutate de 25 de kilograme și în timp ce o împingea pe bară, îi arătă ei din priviri să facă la fel.

— 110 kilograme, spuse el în timp ce se întindea pe bancă.

El nu putu să o vadă clătinând din cap neîncrezătoare. Ca și cum ea nu mai avea nimic altceva de adăugat.

— Câte ridici? întrebă ea.

— Vom vedea.

El ridică bara de pe suport și începu să coboare greutatea. Bernie își puse palmele sub bară așa cum făcuse și el, îndoindu-și genunchii odată cu bara care cobora.

— Și, spuse el, împingând la prima ridicare, când ai de gând să-mi spui ce vrei de la mine?

Bernie răspunse:

— Un interviu. Mi-am lăsat dosarul la birou cu câteva zile în urmă. Un măscărici pe nume Jerry Grasvik ar fi trebuit să mă sune, dar n-a făcut-o.

— Ești programator? El era la a doua ridicare și cuvintele îi erau mai mult aer expirat din cauza efortului. Atitudinea lui de macho care părea că spune „hai să stăm de vorbă în timp ce eu împing la greutăți" nu dură decât la prima ridicare. Nu prea arăți... ca un programator...

— Manager de proiecte. Liber-profesionist.

Wesley se opri când ajunse sus cu a treia ridicare și mormăi:

— Și ești bună de ceva?

— Bineînțeles că sunt bună. Aș face una ca asta dacă nu aș putea să fac față? Ce, ți se pare cumva că arăt ca o proastă?

— Pentru moment arăți destul de întoarsă pe dos.

Wesley coborî greutatea cu atenție pentru a patra oară. Bernie observă că mușchii de la umeri începură să-i tremure. Perfect. Când greutatea îi atinse pieptul, ea puse mâna deasupra barei, apăsând, împiedicându-l astfel să o împingă înapoi.

— Ești o fată glumeață, zise el printre dinții încleștați.

— Uite care e înțelegerea, zise Bernie. Eu nu știu cine este Jerry Grasvik ăsta. Vreau ca tu să te uiți peste C.V.-ul meu și să verifici toate recomandările pe care le am și vreau să o faci chiar în după-amiaza asta. Dacă îți plac femeile care își urmăresc scopul cu orice preț, și ceva îmi spune că da, vei face ce-ți spun. Dar dacă preferi femeile care joacă întotdeauna după reguli, atunci m-am fript.

— Termină cu prostiile, domnișoară...

Ea își ținea încă mâna pe bară. Dacă vei fi mulțumit de ceea ce vezi și auzi, atunci mă vei suna pentru un interviu. Dacă nu, vei ajunge la știrile de la ora cinci. De acord?

— Ia-ți mâna de pe afurisita de bară.

— Ne-am înțeles sau nu, Wes? – zise ea cu voce mai puternică. Te deranjează dacă-ți spun Wes?

El scrâșni printre dinții încleștați și răspunse:

— Ne-am înțeles.

Ea își luă mâna de pe bară, dar aceasta rămase pe cutia toracică a lui Wesley. Când ea realiză că el nu mai putea să ridice bara de pe piept, prinse cu amândouă mâinile și trase.

— Haide, sus cu ea, zise Bernie încet.

Ea își ținu mâinile pe bară până ce el o trânti pe suport cu un zgomot care făcu mai multe persoane să-și întoarcă privirile înspre ei.

El se ridică încet de pe bancă, rotindu-și instinctiv umărul drept pentru a arăta la toți ce accident avuse. Când se întoarse să o pună la punct, putu să-i vadă doar spatele în timp ce pășea hotărât printre rândurile de aparate, îndreptându-se spre pistele de alergare aflate la capătul sălii pentru greutăți, cu prosopul, sticla și telefonul în mână. O privi mut de uimire în timp ce cobora scările și dispăru și observă că Charles și prietenii lui aflați în sala de jos se opriseră și ei să o privească. Charles se uită sus la Wesley ridicând din sprâncene.

Primul lucru pe care îl făcu Wesley Edwards când se întoarse la birou a fost să-și verifice email-ul, din obișnuință. Mai mult dintr-un fel de dependență, de fapt. Al doilea lucru a fost să-i spună lui Nadine să-i aducă dosarul lui Bernadette Kane din biroul lui Grasvik, și cât mai repede.

Dacă Grasvik nu s-a întors încă din pauza de prânz, atunci să caute printre dosare și să-l găsească, iar dacă Grasvik va avea ceva să-i reproșeze, ceea ce era puțin probabil, atunci să-i spună să stea de vorbă cu el.

El nu o mai întrebă pe Nadine de ce zâmbea în timp ce asculta toate aceste instrucțiuni.

11

Wesley Edwards ştia foarte bine că Jerry Grasvik nu era în birou când i-a spus lui Nadine să-i aducă dosarul lui Bernie. Ştia exact unde se afla Grasvik: acasă, aşezat în faţa computerului, sorbind, fără îndoială, dintr-un ceai chinezesc din ierburi cu gust sălciu; un ciudat care putea să facă simulări în ciuda oricărei variabile care se putea concepe. Şi acum aştepta un telefon. De la *el*.

Wesley aşteptă până ce Nadine se retrase la departamentul de programări de la etajul doi în căutarea dosarului cu pricina. Târfa era şi aşa prea băgăreaţă şi cu cât ştia mai puţine despre ceea ce făcea el cu atât era mai bine. Uneori, i se părea că-l urmăreşte şi, deşi ştia că ceea ce făcea el împreună cu Grasvik era un proiect secret, totuşi trebuia să fie precaut. Cu ea se va răfui mai târziu, mai ales pentru că orice ceartă cu ea devenea cu siguranţă o invitaţie la proces şi tocmai de avocaţi nu avea el nevoie în aceste momente. O va pune el cu botul pe labe într-o zi şi-i va plăti totul atunci, iar din această soluţie nu va avea decât de câştigat. Dacă exista un lucru pe care Wesley să-l accepte şi să-l înţeleagă, atunci acesta era obligaţia ca fiecare să plătească pentru păcatele sale.

El îi spuse femeii care o înlocuia pe Nadine la biroul de la intrare că se întoarce imediat. După care ieşi şi se urcă în maşina lui de 50 de mii de dolari şi dispăru.

Ţinta de astăzi se afla la o distanţă convenabilă şi sigură. Nu că ar fi contat acest lucru – ce urma să se întâmple va fi pe cât de greu de urmărit, pe atât de scurt. Oricât ar fi semănat Jerry Grasvik cu acele genii în ale informaticii din filmele ieftine cu spioni, difuzate la ore de maximă audienţă, şi care erau o culme a plictiselii, a cărui igienă personală era la fel de haotică ca şi viaţa lui sexuală, acest individ putea fi foarte oportunist şi necinstit. El era în stare să spargă orice program sau bancă de date, de la cea a Fiscului la cea a Ministerului Apărării sau la căsuţa personală de e-mail a lui Bill Gates – şi chiar le-a făcut pe toate acestea – şi putea să iasă înainte ca cineva să-şi dea seama că i-a fost spart programul de protecţie, lăsând în urmă o combinaţie înşelătoare de unu şi zero.

Şi tocmai acest lucru îl vor face împreună astăzi.

În timp ce cobora pe bulevardul Frank Lloyd Wright îndreptându-se spre autostrada 101, lui Wesley îi veni în minte imaginea femeii din sala de fitness.

Cu siguranţă, aceasta nu era pentru prima dată când fusese abordat de o femeie care căuta un loc de muncă şi care avea de oferit condiţii interesante pentru acest post. Şi nici avansurile nu i-au lipsit în ultimii ani, mai ales pentru că femeile simţeau mirosul banilor la fel cum şi hienele înfometate simt mirosul sângelui, iar el era o rană deschisă în această privinţă. Dar

niciodată nu fusese abordat în acest fel de o femeie ieșită parcă din opera lui Michelangelo, cu o înfățișare de femeie fatală și tupeu cât casa, genul de femeie despre care vorbea și Billy Joel în cântecul său „She's Just Like a Woman to Me", și care ar fi putut să te înjunghie și să râdă în timp ce sângerezi, care putea să scoată ce e mai bun și ce e mai rău din tine. Toate acestea au fost îndeajuns ca să-i ia gândul de la operațiunea de azi și acest lucru însemna totuși ceva. Operațiunea de azi era rezultatul multor ani de pregătire și putea să coste milioane de dolari.

El ieși de pe autostrada 101 la Shea, făcând stânga și intrând pe una din cele mai periculoase străzi din zonă – o stradă cu două benzi fără linie de demarcație pe mijloc, ca în parcurile Disney – după care o luă la dreapta pe șoseaua unuia dintre numeroasele supermarketuri, care era mai lungă decât pistele de aterizare ale aeroportului Sky Harbor. Intră în supermarketul Fry, cumpără un sfert de litru de lapte cu ciocolată și un baton de Power Bar, după care se așeză la rândul pentru cumpărători cu mai puțin de zece produse în coș, în spatele unei femei ce cumpărase destule alimente pentru a hrăni un batalion întreg. În mod normal, el ar fi făcut vreo aluzie ironică, și abia se putea abține, dar azi nu trebuia să atragă atenția asupra lui. Când îi veni rândul plăti cu o carte de credit pe care o introduse în aparat și tastă codul pe care i-l dăduse Jerry Grasvik în acea dimineață. Avu mare grijă să acopere bine cartela, pentru că pe ea nu era nimic inscripționat. Era un simplu dreptunghi alb de plastic cu bandă magnetică.

Se îndreptă către intrare, unde se așeză pe o bancă și deschise telefonul mobil. Tastă un număr și așteptă ca Grasvik să răspundă.

— Da, zise Grasvik după primul apel.

— Am intrat, zise Wesley.

Wesley putu să audă zgomotul tastaturii lui Grasvik. El aștepta știind ce avea să urmeze. Sau, mai bine, ce trebuia să urmeze.

— Gata, zise Grasvik fără vreo urmă de orgoliu, începem.

Wesley desfăcu batonul Power Bar și luă o mușcătură. Privirea lui era fixată pe casele de marcat și acum aștepta ca orice fel de agitație să anunțe succesul operațiunii. De emoție simțea furnicături în stomac, întocmai ca și senzația din momentul când dai jos lenjeria unei femei pentru prima oară și simți mirosul victoriei, știind că ai cheile Raiului chiar în fața ta. Indiferent de câte ori ai păși în ring, emoția unei noi confruntări întotdeauna producea acele furnicături în stomac.

Câteva secunde mai târziu, Grasvik întrebă:

— Ce se întâmplă?

Wesley tocmai voia să răspundă, observând că emoția succesului căpăta tot mai mult un gust amar cu fiecare secundă care trecea și în care nu se întâmpla nimic. Apoi, una dintre fetele de la casă se întoarse și îi spuse ceva cu repeziciune băiatului care opera casa de marcat din spatele lui. Primul client de la casă avea o expresie ciudată pe față, părând indignat și derutat.

La câteva case mai în spate, o altă casieră se întoarse şi ridică mâinile încercând să spună că nu are nicio idee despre ce se întâmpla cu maşinile de marcat.

— Ce se întâmplă? întrebă din nou Grasvik.

— Aşteaptă, şopti Wesley.

Deja toate casele de marcat erau blocate. Câţiva dintre operatorii de la case au ieşit de la ghişee pentru a verifica ecranele de afişaj ale celorlalte case de marcat.

Unii dintre aceştia introduceau manual cifrele din codul de bare de pe etichetele produselor, ca şi cum n-ar mai fi avut încredere în aparatele de scanat.

Şi nici nu puteau să mai aibă.

— Începe să funcţioneze, şopti Wesley în telefonul mobil.

El se simţea în largul lui, pentru că nimeni nu avea niciun motiv să se uite la el. Era destulă agitaţie la case şi nimeni nu avea niciun motiv să se uite la el.

Wesley se ridică şi se îndreptă liniştit către case, mestecându-şi batonul, ca şi cum ar fi un simplu client al cărui interes fusese stârnit de haosul spontan din magazin. Când ajunse îndeajuns de aproape, putu să audă vorbăria ce se petrecea; explicaţii şi plângeri din partea clienţilor şi a casierelor deopotrivă, nici unii, nici alţii neavând nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla, deşi câţiva dintre ei încercau să ghicească ce era de făcut.

În timp ce se plimba prin magazin, Wesley trecu pe lângă un bărbat ce părea să fie managerul supermarketului – era ciudat cât de mult puteau să semene managerii de astfel de magazine între ei – şi care împingea lumea către prima casă de marcat, luând produse la întâmplare şi scanându-le preţurile, holbându-se apoi la ecranele de afişaj, ca şi cum acestea ar fi afişat ceva în limba rusă. Wesley se abţinu cu greu să nu zâmbească, gândindu-se că Grasvik ar fi putut programa şi acest lucru dacă le-ar fi venit această idee. Oricum, ideea care le-a venit a fost să programeze terminalele computerelor din fiecare din lanţul de magazine Fry din Phoenix să mute virgula zecimalelor cu două cifre spre dreapta la fiecare produs scanat, ceea ce făcea ca o bomboană de douăzeci şi cinci de cenţi să valoreze douăzeci şi cinci de dolari. În câteva secunde, toate tranzacţiile din lanţul de magazine sabotaseră inventarul din registrele de contabilitate ale companiei, ceea ce însemna că întreaga afacere era complet blocată.

La telefonul mobil, Wesley îl auzi pe Grasvik spunând:

— Vorbeşte-mi, omule!

— Vulturul s-a prăbuşit şi-a ars, zise Wesley cu o voce blândă.

El stătea acum liniştit în faţa sucursalei din magazin a băncii Wells Fargo şi a bancomatelor sale, fiind conştient de ironia ce se petrecea în spatele lui, precum şi de panica dinaintea sa. Angajaţii băncii opriseră orice fel de

operaţiuni pentru a urmări ce se întâmplă, deşi puteau fi şi ei victimele unei astfel de farse cândva în viitorul apropiat. Programul lor ar fi devenit cu mult mai scump decât era deja.

Wesley simţi furnicături plăcute adânc în stomac, fiind sigur de succes mai mult ca niciodată.

— Sunt de nota zece, îl auzi Wesley pe Grasvik spunând, imaginându-şi zâmbetul de pe faţa lui în timp ce stătea în apartamentul său, neştiut de nimeni, având computerul legat printr-o conexiune prin cablu protejată, legat la serverele din Oar Research, cu adresa şi schimbul de date ascuns, camuflat, încriptat şi reîncriptat în feluri pe care Wesley nu le putea înţelege, totul fiind deviat la alte adrese fictive. Toate aceste detalii putea Grasvik să le recite, având întotdeauna acea sclipire înfricoşătoare în priviri.

Până atunci, managerul magazinului reuşi să termine bateria telefonului mobil, încercând să explice situaţia unui director general neîncrezător din birourile companiei Fry. Wesley şi-ar fi dorit să aibă la el o cameră de filmat pentru ca Grasvik să poată vedea expresia de pe faţa tipului.

— Suntem buni, zise Wesley la telefon.

Din nou auzi degetele lui Grasvik mângâind tastatura.

De data asta, Wesley nu-şi mai putu ascunde zâmbetul.

Grasvik reuşise iar să facă exact ceea ce îşi propusese.

Wesley închise telefonul mobil şi ieşi calm din magazin în zăpuşeala de afară. El nu mai avea nevoie să vadă la ce se uitau acum cei din magazin pe ecranele caselor de marcat, pentru că ştia ce afişa fiecare dintre ele. Replica de final fusese, de fapt, ideea lui Wesley.

Cuvintele afişate pe toate ecranele caselor de marcat din lanţul de magazine Fry din Phoenix erau următoarele: *Mulţumim pentru participare, mai reveniţi.*

Până când Wesley fu înapoi pe autostrada 101, el formase deja un număr din afara statului la telefonul mobil. Wesley stătea liniştit în timp ce telefonul suna, pentru că ştia că Grasvik va intra cu uşurinţă în banca de date a companiei de telefoane mobile şi va şterge înregistrarea apelului. Dintre toate posibilele ţinte de pe planetă, banca de date a companiei de telefoane mobile era cel mai uşor de spart pentru Grasvik, mai ales pentru că, „într-o viaţă anterioară", el a fost cel care a programat codurile de securitate ale sistemului pe care acum îl spărgea cu plăcere. Asta a fost înainte de a scrie programul de protecţie devenit standard, şi chiar înainte de a lucra la cea mai mare companie de cărţi de credit, căreia i-a făcut probleme de acces peste tot în lume.

Jerry Grasvik a fost angajatul perfect.

— Beta funcţionează. Suntem gata de lansare. Trebuie să ne întâlnim şi să ne înţelegem asupra orarului. Aştept veşti de la tine până la sfârşitul săptămânii, când să-mi spui că şi partea voastră e finalizată.

Îşi închise telefonul rânjind şi-l aruncă pe scaunul din dreapta.

12

Bernie a aşteptat două zile să vină acel telefon. Nu prea avea ce face acum, deoarece planul ei depindea în întregime de angajarea la Oar Research, pentru ca apoi să-şi poată înfige bine colţii în pielea lui Wesley Edwards. Nu nerăbdarea făcea dificilă aşteptarea – dimpotrivă, răbdarea avea să fie cea mai bună armă pentru seducerea şi distrugerea lui. Îl va fierbe încet în loc să-l frigă dintr-una. El va veni la ea, probabil mai târziu decât mai devreme, şi la fel ca şi ceilalţi directori pentru care a mai lucrat Bernie, va fi în întregime ideea lui. Partea dificilă acum era că nu ştia dacă mutarea ei a avut efectul scontat, dacă magia ei a fost îndeajuns de puternică, dacă făcea parte din categoria femeilor preferate de Wesley Edwards. Încerca să-şi umple zilele cu transformarea unei stabiliri temporare în acel oraş întruna permanentă, astfel încât diferenţa dintre cele două începea să se şteargă. Complexul de apartamente unde locuia se afla peste drum de un supermarket ce avea un bar şic numit Goldies, o alimentară AJ şi un salon de înfrumuseţare cu aparate de bronzat. Ceva mişcare şi un bronz nu iar strica planurile şi nici nu i-ar face rău, aşa că după o oră de boxat îşi făcu timp să petreacă câteva ore la capătul din spate al piscinei din complex, făcând cunoştinţă cu câţiva localnici, printre care o jucătoare de golf anonimă, dar bronzată bine, o vânzătoare vorbăreaţă din Parcul Naţional Yellowstone şi soţia superbă a unui scriitor de romane ieftine. Bernie se simţea de parcă ar fi aterizat într-unul dintre romanele acestuia pe care, de fapt, nu le citise niciodată.

Desigur că în ciuda nerăbdării în legătură cu Wesley, exista şi un plan B: după o săptămână sau două îl va suna pe Edwards şi se va juca cu sentimentul de irezistibilitate ce-l avea despre propria persoană. Îi va spune că nu şi-l poate scoate din minte, indiferent dacă va fi angajată sau nu. Îi va cere să se întâlnească pentru încă o sesiune de antrenamente la sală, după care vor coborî pe stradă până la Pei Wei, noul fast-food chinezesc, unde o masă costă 20 de dolari. Dacă dosarul ei nu va sparge gheaţa, atunci cu siguranţă perechea ei de pantaloni strâmţi de piele vor reuşi să facă acest lucru.

Pe când Bernie prefera să se concentreze asupra planului A, ceva totuşi parcă o împingea să meargă direct la tipul ăsta şi să-l învingă la jocul său favorit pe propriul teren. Şi acest lucru trebuia să-l recunoască, abia aştepta să joace acest joc. Bernie era, dacă nu altceva, un competitor de neoprit.

Nadine a fost cea care îi dădu telefon.

Primele ei cuvinte au fost:

— Nu m-am îndoit niciodată de tine, draga mea.

— Ce vrei să spui?

— Puterea unei femei într-o misiune. Sper că am şi eu partea mea de

recunoștință.

Bernie făcu o pauză înainte de a răspunde, pentru a se asigura ca această voce din senin era chiar a lui Nadine. Trecuseră câteva zile de când și-au vorbit, dar după o clipă era sigură. Sarcasmul vocii era inconfundabil.

— Să înțeleg că ai vești bune, spuse în final Bernie.

— Îmi ești datoare vândută. Și răsplata poate fi nasoală.

— Nici nu ai idee cât sunt de acord. Din ambele puncte de vedere.

Acum, Nadine făcu o pauză, dându-i lui Bernie prilejul să tresară la gândul că a făcut o remarcă nepotrivită. Deocamdată nu era în poziția în care să-și poată permite să ia planul său de acțiune cu ușurință și să fie distantă. Mai ales dacă deschiderea lui Nadine cu „femeia într-o misiune" era încărcată de insinuări serioase sau era doar o momeală.

— Ce program ai mâine? întrebă Nadine.

— Luăm prânzul împreună?

— Numai dacă ești o proastă, lucru despre care am stabilit că nu e cazul. Ce faci mâine?

— Bine... am un interviu la Oar Research.

— Eu mă refeream la toată ziua de mâine.

Nadine se juca, fapt ce era în conformitate cu mentalitatea ei de secretară. În momentul în care i-a transmis mesajul reușise să o scoată din pepeni.

— Bine, bine, am să-mi anulez ședința la manichiură! Haide spune-mi despre ce e vorba!

— Asta are să-ți fie pe plac. Wesley, scuză-mă, domnul Edwards ar dori să te programeze pentru un interviu mai cuprinzător cu el și programatorul nostru șef pentru a discuta un proiect. Mâine vor face o cursă cu avionul până la Sacramento și ar dori să îi însoțești. Mă refer la avionul companiei, draga mea. Vei zbura, vei vorbi frumos despre tine timp de două ore, ei vor avea o mașină pregătită pentru tine cât timp se vor ocupa de clienți... apoi te vei întoarce până la cină, pe care sunt sigură că Wesley o va include în interviu.

— Mă iei peste picior.

— Bine ai venit în lumea lui Wesley Edwards, dragă. Prinde-l cât mai ai ocazia.

Bernie fu tentată pentru o clipă să întrebe dacă se referea la ceva anume când spunea acest lucru, dar se răzgândi. Începea să fie paranoică înainte de a fi cazul.

— Așa ceva e normal? întrebă ea, în loc de altceva. Un interviu în avionul companiei.

Vocea lui Nadine sună un pic diferit când spuse:

— Nimic nu e normal în legătură cu acest loc. Ascultă-mă pe mine – cu cât bagi acest lucru mai repede la cap, cu atât îți va fi mai bine.

Lui Bernie i s-a spus să fie în sala de așteptare a aeroportului din

Scottsdale la ora şapte. Îmbrăcămintea trebuia să fie „de afaceri”, ceea ce în lumea high-tech putea să însemne orice şi, ca o regulă, putea să nu însemne nimic dacă erai un programator. După o noapte de somn agitat, Bernie se trezi irosind timp îndelungat pentru a se pune la punct în întunericul dinaintea zorilor. Ce a făcut ca somnul să-i fie agitat şi ce făcea ca îmbrăcămintea şi machiajul să fie cruciale nu era numai interviul ale cărui rezultate erau atât de importante pentru ceea ce va urma. Nu, era recunoaşterea unui fapt mult mai simplu şi mai primar, ceva legat atât de obişnuinţă cât şi de hormoni. Era, poate, o combinaţie de pericol şi feromoni.

Bărbatul cu care trebuia să se întâlnească nu era numai periculos şi lipsit de orice urmă de integritate, dar era şi incredibil de sexy. Era un paradox sexual vechi de secole – şi era această contradicţie cauză sau efect?

De ce aceste două trăsături se intensificau una pe cealaltă când ar fi trebuit să se excludă reciproc? Ea ştia din instinct că ceea ce făcea din acest bărbat un clişeu era, de fapt, ceea ce-l făcea atât de atrăgător: orgoliul, vanitatea, lanţul de aur, banii şi puterea, egocentrismul crunt, totul mustind de testosteronul propriei fiinţe. Oricât ai încerca să explici lucrurile în altfel şi oricât ai încerca să-l scoţi ca un bărbat rafinat, testosteronul era drogul care-l făcea să fie ales de majoritatea femeilor cu viaţă în vine. Deşi Bernie voia să clasifice acest adevăr într-un dosar cu numele Peggy pe etichetă, sora ei nu fusese singura femeie inteligentă şi respectabilă care şi-a pierdut capul după acest mitocan neanderthalian cu haine scumpe, obsedat de fotbal american, biliard şi trabucuri, cu o ladă frigorifică plină de Budweiser. La naiba, a păţit-o şi ea – de trei ori. Legile atracţiei depăşeau orice explicaţie şi, ca în cazul dependenţei, erau întotdeauna în conflict cu raţiunea. Bărbaţii, până la urmă, au târfele lor şi stripteuzele lor şi tipele dominatoare, aşa cum şi femeile se dau în vânt după superbii băieţi răi, protejaţii lor în jachetă de piele à la James Dean, în căutarea afecţiunii materne. Dar chiar şi după ce-i salvezi şi-i faci prezentabili, nu-şi doresc ca partea întunecată şi atitudinea de macho să dispară complet, ci mai degrabă să le păstreze câte ceva pentru acele nopţi ocazionale de abandon total.

Bernie admitea faptul că ceea ce părea a fi o atracţie nepotrivită şi nedorită avea să fie, în cele din urmă, cel mai mare obstacol în încercarea de a-l doborî pe Wesley Edwards. Dar această recunoaştere a stării nu-i făcea somnul mai liniştit, aşa că în această dimineaţă era stresată de fiecare detaliu: pantofii cu toc gros de la Donna Karan, pantalonii ei de pânză negri de Norma Kamali, jacheta ei strâmtă din piele de la Vacco, părul ei perfect coafat şi machiajul dramatic de femeie de afaceri fără scrupule.

Dacă feromoni era ceea ce-şi dorea tipul, îi va da ea o durere de cap pe care n-o va uita niciodată.

13

— Bună dimineaţa. Sunteţi domnişoara Kane?

Cuvântul *domnişoară* fusese rostit cu respect şi fără nicio insinuare.

Bernie ridică privirea din ziarul ce-l răsfoia şi dădu cu ochii de ceea ce realiză imediat că era cel mai splendid exemplar masculin pe care îl întâlnise vreodată. Sau pe care l-a văzut incluzând vedetele sau sportivii de performanţă. Era genul de băiat drăguţ, care avea câte ceva din trăsăturile lui Brad Pitt şi Tom Cruise la un loc, nici pe departe lipsa de şlefuială gen Wesley Edwards-Bruce Willis. Ceea ce atrăgea atenţia erau mai degrabă ochii decât bicepşii. Cu siguranţă, ea rămăsese cu gura căscată pentru că, fiind amorţită brusc, nu putea să-şi dea seama. Ea era singură în sala de aşteptare a aeroportului din Scottsdale, unde era o linişte neobişnuită pentru acea oră a dimineţii: şapte fix. Dincolo de geamul de sticlă aştepta un avion lucios, un model mai vechi Cessna Citation, scăldat într-o lumină neverosimilă, cu uşa laterală deschisă şi lumina de la scară aprinsă. Judecând după cămaşa albă şi scrobită pe care o purta bărbatul, cu epoleţii de pe umăr şi aripile de metal prinse pe buzunarul de la piept, acesta era, cu voia lui Dumnezeu, pilotul ei pentru acea zi.

Cumva, reuşi să dea din cap. În mijlocul agitaţiei hormonale, ea avu totuşi prezenţa de spirit să se întrebe dacă el era obişnuit cu o astfel de reacţie din partea femeilor. Dacă da, nu arăta acest lucru, pentru că zâmbetul lui era aproape la fel de timid pe cât îi era de plăcută vocea de bariton.

— Eu sunt Paul Lampkin, spuse el întinzându-i mâna. Voi fi pilotul dumneavoastră până la Sacramento în această dimineaţă.

Ea murmură o rugăciune de mulţumire când acceptă strângerea de mână. Palma îi era caldă, ca şi cum şi-ar fi ţinut-o o oră în buzunar, iar strângerea fu una viguroasă. Ea auzise alte femei pretinzând că o astfel de strângere reuşea să le facă să se umezească, dar n-a crezut acest lucru până acum. Un curent palpabil trecu printre ei când se atinseră, îndeajuns ca să o facă pe ea să privească în jos spre mâna lui cu mirare.

Erau, gândea ea, mai multe detalii de la care ai putea începe descrierea înfăţişării acestui bărbat: ochii care străluceau de un albastru-deschis, sub nişte sprâncene negre şi gene lungi, un păr negru şi des purtat lung, pieptănat plăcut spre spate în genul lui Pat Riley, fapt scuzabil pentru că era cu siguranţă aproape de patruzeci de ani şi ar fi arătat ridicol cu o tunsoare militărească; o piele bronzată catifelată perfect întinsă la gât şi pe muşchii maxilarelor, care vorbea despre un corp cizelat de o viaţă de exerciţii, un fizic zvelt atletic şi nu îndesat ca şi cel al lui Wesley; mirosul subtil de săpun sau apă de colonie abia perceptibilă, un zâmbet şui, oferit natural şi cu sfială. Unii tipi din această „ligă" – în care dacă Wesley era fundaşul masiv, tipul acesta era cu siguranţă atacantul zvelt – zâmbeau de parcă ar fi făcut o

genuflexiune, dar zâmbetul lui Paul Lampkin era cald și sincer și chiar timid. Dădea ușor de înțeles că flirta.

Ca și când toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, el mai avea și o scobitură adâncă în bărbie, lucru care întotdeauna îi atrăgea atenția lui Bernie. O imagine îi fulgeră în minte: ea era deasupra lui, făcând dragoste și jucându-se cu vârful limbii în acea vâlcică delicioasă în timp ce se mișca.

La fel de brusc își reveni la realitate. Acesta era un bărbat care nu putea trece neobservat, un bărbat căruia îi stătea la fel de bine în escorta unui supermodel la Oscaruri sau la o plimbare în ziua lui liberă. Sau, cum se întâmplă în acest caz, la maneta unui avion de milioane de dolari.

— Vă pot servi cu o cafea? Se găsește destulă la bordul avionului... lactate, cappuccino, răcoritoare...

— Dar ce, astăzi nu mai există însoțitor de zbor? Același zâmbet îi apăru pentru o clipă pe chip în timp ce se uita la avionul de afară.

— Da, da, desigur. Doar că însoțitorii noștri de zbor lucrează cu normă dublă, fiind foști piloți secunzi pe avioane de luptă. Produsele, apropo, sunt de la Starbucks.

— Circulă vorba că sunt pe cale să cucerească lumea.

— Am zburat odată cu Howard Shultz, spuse el, referindu-se la fondatorul Starbucks. El presupunea corect că Bernie știa despre cine vorbește. E un tip de treabă. Nu toți clienții mei sunt la fel ca el.

Și acum iată un lucru mai rar întâlnit – un bărbat care nu se simțea amenințat de succesul altora, dar care observa cine îl consideră un ajutor și cine nu. Ea se întrebă dacă remarca lui se referea direct la Wesley. Dacă așa stăteau lucrurile, era riscant, iar dacă nu, oricum era o remarcă curioasă.

Dintr-odată, ușile din sticlă dublă dinspre parcare se deschiseră brusc. Doi bărbați intrară purtând serviete și, dintr-o coincidență de bun augur, aveau în mână pahare de hârtie de la Starbucks. Și Paul și Bernie se uitară la ei și apoi unul la altul. Ea își lua cu greu ochii de la bărbia lui, încercând să-și retragă privirea pentru a avea o perspectivă cuprinzătoare asupra chipului său delicios.

— Ne vedem la bordul avionului, spuse el cu un rânjet care parcă i-ar fi spus că a încurcat-o.

Apoi, el își îndreptă atenția către noii veniți care se apropiau.

Wesley Edwards abia își privi pilotul, părând iritat că trebuia să lase servieta din mână pentru a-l saluta. Purta un costum de culoare maro-închis, iar mirosul puternic al parfumului său umplea încăperea. După ce îl cunoscuse pe Paul, ea îl privea acum pe Wesley într-o altă lumină, cu o treaptă mai jos decât înainte. Era clar că celălalt bărbat, cu siguranță Jerry Grasvik, nu făcuse încă cunoștință cu Paul, iar strângerea lui de mână nu era cu mult mai entuziastă. După cum era tipic pentru majoritatea programatorilor pe care îi cunoscuse Bernie, Jerry evită să-i întâlnească privirea când cei doi bărbați făcură cunoștință. El purta jeanși și un pulover

negru și strâmt cu gât larg, care lăsa să i se vadă lănțișorul de la gât. Era destul de slab, mai ales pe lângă Wesley, care acum aducea cu Sylvester Stallone jucând rolul unui bancher.

Bernie îi surprinse privirea lui Paul care parcă i-ar fi spus „înțelegi ce voiam să spun?", în timp ce acesta dispăru într-un birou lăsându-și clienții singuri pentru moment.

Strângeri de mână din toate părțile, scuze pentru ora matinală, o altă invitație la cafea, toate făceau din Wesley gazda zilei. Ea avusese dreptate – manierele lui Grasvik lăsau cu totul de dorit. El nu spuse nimic, interesat mai degrabă de avionul ce aștepta afară.

— Ți-ai adus și echipamentul de antrenament? – întrebă Wesley. Un rânjet abia reținut îi apăru pe față. Bernie ezită să-i răspundă, iar el adăugă:

— Glumeam. Arați bine în dimineața asta.

Bernie vru să răspundă la complimentul nepotrivit, dar Paul se întoarse, parcă din milă, cu servieta sa, distrăgându-i atenția.

— Dacă aveți bunăvoința să urcați la bord, suntem gata de plecare.

Paul le ținu ușa deschisă, iar zâmbetul îi deveni neutru când ieși ea prima. Odată ajunși afară, el le-o luă înainte și îi aștepta la scara avionului când Bernie ajunse la avion. Afară erau deja 75 de grade (Farenheit – n.t.), și vântul răcoros de dimineață te făcea să înțelegi de ce era de preferat să trăiești aici. Paul îi oferi mâna când ea urcă în avion, care îi era încă straniu de caldă la atingere. Ea simți cum el își puse palma ușor pe spatele ei când păși înăuntru.

Wesley și Grasvik nu-l priviră deloc pe pilot când se îmbarcară în urma ei, și nici nu fură atinși de el cum fusese ea.

Un alt pilot se afla deja în carlingă, ocupând locul din dreapta și care începu să apese butoanele de pe panoul de control de deasupra lui.

Părea să aibă în jur de optsprezece ani și Bernie se simți dintr-odată bătrână. Ei îi veni în minte faptul că acesta ar fi trebuit să fie cel care să ofere cafea și să țină de uși, dar apoi se gândi imediat că poate Paul a observat-o în sala de așteptare și s-a hotărât să îndeplinească el aceste formalități.

Reversul paranoiei era orgoliul, iar ea nu era imună la niciuna dintre cele două.

Paul se așeză la bord și apăsă un buton care făcea trapa să se ridice cu un zgomot surd. Cabina avionului era surprinzător de încăpătoare, aproape că se putea să stea drept în picioare în timp ce se mișca. Scaunele erau din piele întoarsă de culoare maro, aliniate pe ambele părți ca și la clasa întâi și aveau o grămadă de butoane la mânere. Bernie se instală într-unul moale și pufos ca și pielea pentru mănuși, și aruncă o privire în față spre Paul, observându-l cum se mișca cu o grație încrezătoare în timp ce asigura ușa. Ca un contrast, Wesley se aruncă într-unul din scaunele din fața ei și îl lăsă pe spate, așa că ea era nevoită să-l aibă sub nas tot drumul până la Sacramento.

Pe ea o aşteptau două ore, cât ţinea zborul, cel puţin interesante. În ciuda faptului că ocupau acelaşi spaţiu în acelaşi scop, Grasvik nu o privi încă în ochi pe Bernie.

— Va fi distractiv, zise Wesley în timp ce-şi scotea haina de la costum înainte de a-şi pune centura de siguranţă. Chestia asta decolează ca un F-18.

— Nu ştiam, replică Bernie.

El zâmbi ca şi cum ar fi fost bucuros să audă că limba ei acidă nu i se legase de la întâlnirea de gradul zero din sala de fitness.

— Ai mai zburat cu un avion particular până acum?

— Desigur, de multe ori, minţi ea.

El rânji, dându-şi seama că minte. Mi-a plăcut C.V.-ul tău. Foarte solid.

— Mulţumesc. N-am mai auzit până acum ca un C.V. să fie numit *solid*.

— Jerry, aici de faţă, n-a fost încântat. El se uită în partea cealaltă la Grasvik, care era ocupat să se uite pe fereastra opusă, prefăcându-se că nu aude. Cred că l-ai ameninţat cu ceva.

— Mă-ndoiesc, zise Bernie.

— Şi eu mă-ndoiesc, zise Grasvik fără să-şi ia privirea de la fereastră.

Wesley chicoti, fiind încântat să agite spiritele aşa de devreme.

Paul apăru dintr-odată pe culoar între Wesley şi Grasvik.

— Dacă îmi daţi voie să vă întrerup... ar fi câteva lucruri pe care aş dori să le parcurgem înainte de zbor.

Bernie abia auzea ce spune, fiind atentă mai mult la ochii pilotului decât la cuvintele lui. Ea observă că nici Wesley şi nici Grasvik nu-i acordau nici cea mai mică atenţie lui Paul, în timp ce acesta îşi făcea mica reprezentaţie de dinaintea zborului, pe care presupunea ea că cei doi au văzut-o de prea multe ori. Wesley îşi deschise servieta şi îşi scoase căştile telefonului, când Paul arăta felul în care se pune centura de siguranţă şi cum se putea deschide ecranul plat şi rabatabil, în cazul în care interviul ar stagna, iar cineva ar dori să se uite la un film pe DVD. La început, el îşi împărţi privirile între toţi cei trei pasageri, dar imediat, Bernie fu singura pe care o privea, iar el nu putea să nu zâmbească când o vedea pe ea ascultându-l. Celălalt pilot pornea motoarele, iar Paul fu nevoit să ridice vocea.

Nimeni nu acceptă ultima ofertă a lui Paul de a aduce cafea, aşa că el se întoarse în carlingă şi avionul începu să se mişte.

Wesley dădu trei telefoane scurte în timp ce rulau pentru decolare, toate trei pe mesageria vocală şi niciunul nu părea deosebit de urgent. El îşi începea fiecare mesaj cu anunţul că era în avionul companiei, iar ea nu era sigură, voia s-o impresioneze pe ea sau pe destinatarul mesajului. Cu cea mai bună expresie de indiferenţă, ea privea afară pe hublou la cerul de dimineaţă care devenise rozaliu cum numai în Arizona se putea vedea. Când îşi întoarse privirea, îl văzu pe Grasvik rotindu-şi ochii spre ea cu un zâmbet afectat, care ştia că se referă la maniera de a telefona a lui Wesley. Gheaţa începea să crape între ei, dar măcar ştia acum că erau de aceeaşi parte a baricadei.

Decolară înspre sud-vest. Bernie putu să vadă clădirea Oar Research înghesuită în spatele Departamentului pentru Drumuri Kierland din Scottsdale, care era încadrat de două rânduri de reflectoare în ambele direcţii. Ea se simţi dintr-odată dezorientată: nimic din toate acestea nu era real: nici acest interviu, nici oraşul Scottsdale, nici pilotul de vis, şi nici machiajul un pic strident aplicat pentru Wesley. Ea îşi imagina chipul lui Eric şi îşi aminti cum i-a spus el că nimic bun nu va ieşi din toate acestea. Îşi dorea ca el să fie lângă ea, şi în acelaşi timp, chipul lui Shannon apăru lângă cel al lui Eric în mintea ei, iar dezorientarea deveni dintr-odată singurătate profundă.

— Pământul către programatoare, zise Wesley trezind-o brusc din reverie.

— E foarte frumos, spuse ea, ţinându-şi privirea îndreptată spre pământul care se distanţa tot mai mult. Erau înconjuraţi de munţi ce păreau aprinşi de răsăritul soarelui.

— Spune-ne de ce te afli aici, zise Wesley. El se rezumă la atât, iar în timp ce ea se străduia să-şi adune gândurile, îl observă pe Grasvik care şi el o privea cu intensitate. Era rândul ei. Acum avea ocazia să-i facă s-o dorească indiferent pentru ce motive.

— Ciudat, tocmai acestea trebuiau să fie cuvintele mele de început, zise ea. Văzând că niciunul dintre ei nu schiţează vreun gest, tuşi încet şi plonjă cu capul înainte.

— Combinaţia dintre a trage şi a împinge, spuse ea, alegându-şi cuvinte cât mai masculine care să aducă un plus de vigoare discursului ei. Izvorul începea să sece la Dallas, prea multe proiecte mărunte şi prea puţine de mare anvergură. Şi, pe lângă acestea, am fost întotdeauna fascinată de Phoenix, aşa că iată-mă aici.

Wesley zâmbi în timp ce se întoarse în scaun. Bernie avea impresia că el nu putea să stea în linişte mai mult de un minut, fără să conducă conversaţia momentului.

— Seamănă cu situaţia celei mai frumoase fete din clasă, zise el. Nimeni nu o invită în oraş pentru că toată lumea presupune că e ocupată în fiecare seară de vineri şi sâmbătă. Făcu o pauză înainte să adauge. Pun pariu că ai fost în aceeaşi situaţie.

— Nu înţeleg!

— Treaba cu proiectele mărunte... eu cred că nu ţi-au cerut să participi pentru că presupuneau că nu ai fi interesată, nu merita să-ţi iroseşti timpul. Am fost pe-aproape?

Bernie îşi ţuguie buzele părând că se gândeşte la ceea ce a spus. De fapt, ea se gândea că acesta era, poate, cel mai egocentric bărbat cu care a stat de vorbă vreodată. Ea încerca să şi-l imagineze împreună cu sora ei, dar imaginea nu se forma în niciun fel.

— Presupun că da. Nu m-am gândit în acest fel la toate acestea.

— Viaţa e foarte dură în vârful lanţului trofic, zise Wesley.

Bernie observă că Grasvik îşi rotea din nou ochii spre ea, pentru o clipă.

— Petreci mult timp în Dallas? întrebă ea privindu-l în ochi pe Edwards, sperând să-l vadă tresărind cât de puţin. Ea îşi simţi obrajii înroşindu-se şi imediat regretă întrebarea.

— Prea mult, spuse el. Ea îşi ţinu privirea îndreptată spre el, dar nu putu să discearnă nimic. În afară de vaga asemănare cu Peggy, pe care el cu siguranţă putuse s-o observe deja, el nu putea sub nicio formă să-i ghicească intenţiile aşa de repede.

Wesley spuse:

— Aşa că iată-te aici. O femeie care-şi urmăreşte scopul, într-un oraş în care nu cunoaşte pe nimeni, şi cu asta las protocolul la o parte. Foarte impresionant. Cel puţin asta cred eu.

— Am nevoie de ajutor pentru exerciţiile cu greutăţi. Ea zâmbi sperând să îndulcească tonul conversaţiei.

— Şi eu am nevoie de un manager brici pentru un proiect nou şi foarte important. Ce norocoşi suntem amândoi. El se întoarse spre Grasvik şi zise:

— Spune-i despre ce e vorba.

În timp ce Bernie asculta explicaţia lipsită de entuziasm despre proiect a lui Grasvik, ea era conştientă că Wesley o privea neclintit. La un interviu obişnuit, cu oameni obişnuiţi, şi ea şi Wesley l-ar fi privit pe Grasvik când vorbea. Ea făcea tot posibilul să nu-şi arate dezgustul, pentru că astfel ar fi recunoscut faptul că între ei doi se petrecea ceva, că ea îşi dădea seama de el. Ceea ce făcea deja şi asta era în detrimentul ei.

Jocul era cu siguranţă început.

Proiectul era previzibil şi pe măsura capacităţilor ei. Oar Research îşi dorea o nouă pagină pe internet care să răspundă ultimelor ameninţări la siguranţa computerelor clienţilor, care să aibă acces on-line la programele respective pentru prevenire şi reparaţii imediate.

Bernie înţelegea acum că remarca iniţială a lui Wesley, şi anume că Grasvik ar fi ameninţat de ea, conţinea un sâmbure de adevăr pentru că atitudinea lui în timpul prezentării parcă încerca să-i spună „ţine-te după mine dacă poţi" şi era piperată cu cât mai multe detalii tehnice posibil. Dacă încerca s-o impresioneze sau s-o descalifice nu era clar pentru ea, dar oricare ar fi fost motivul, ea încuviinţa din cap ascultând şi punând întrebări edificatoare în care folosea acelaşi jargon tehnic, fără să fie neapărat necesar. Şi acum ea era cea impresionată – Jerry Grasvik, cu tot orgoliul său amabil, chiar îşi cunoştea meseria.

Acesta era un lucru bun. Ca manager de proiecte, ea era pe deplin familiarizată cu psihologia programatorilor, ştia să jongleze cu nevoile lor pentru a obţine ceea ce dorea de la ei. De fapt, nu erau atât de diferiţi de bărbaţii obişnuiţi. Iar Jerry

Grasvik, întruparea primului stereotip, dacă nu al celui din urmă, nu va fi o excepţie.

Ea îl surprinse pe Wesley rânjind în timpul duelului verbal care se desfășura. Ea era sigură deja de faptul că cei doi nu se agreau prea mult unul pe celălalt, probabil pentru că nu aveau altceva în comun decât logo-ul companiei pe cartea de vizită. Dar mai mult decât acest lucru, înțelegea că cei doi aveau nevoie unul de celălalt. Era o dinamică veche de când apăruse această ramură a industriei însăși – Hewlett avusese nevoie de Packard, Moore avusese nevoie de Noyce, Jobs avusese nevoie de cu disperare de Wozniak. Informaticianul și omul la costum; cel care construia și cel cu vorba. Ea își notă în minte că aici ar putea să găsească ceva bun de exploatat pe mai departe.

— Deci care e prețul tău? întrerupse Wesley. Auzise destule despre coduri, specificații HTML și interfețe grafice. Era cazul să tranșeze afacerea.

— De obicei, contractez un onorariu fix bazat pe scopul proiectului, spuse ea. Și nu cunosc îndeajuns de multe despre acesta, pentru a face acest lucru.

— Mi se pare corect. Dar onorariul tău se bazează pe o rată zilnică, nu-i așa? Care este...

El aștepta cu sprâncenele ridicate.

— Dacă aș spune că *nu e treaba ta,* ar părea deplasat?

— Cu siguranță.

— Șapte sute cincizeci, pentru zece ore pe zi, cu toate celelalte cheltuieli acoperite. Ziua de azi, desigur, nu intră în calcul.

Wesley își freca bărbia care nu avea niciun fel de despicătură, dând din cap, pe când Bernie îi ținea acest discurs despre onorariul ei. Fără îndoială că bărbatul avea și un plan pentru ocazia probabilă de a-și domoli hormonii care s-ar putea ivi, dar deocamdată nu dădea nimic de înțeles în acest sens. Ea se întrebă cât are să mai dureze până când îi va trânti în față o astfel de propunere care s-o facă să se mire cu ochii căscați. El nu ar fi putut să ajungă atât de încrezător în sine fără să înscrie de mai multe ori, în această privință era evident obișnuit să câștige atât în afaceri cât și în satisfacerea plăcerilor cu aceeași regularitate. Ea de-abia aștepta să-i vadă expresia feței când va realiza că a eliminat din start această posibilitate.

Wesley spuse:

— Să zicem 25 de mii și să mergem mai departe. Bugetul este de 25 de mii. Știm ceea ce facem, și ne putem baza pe aceste cifre. De acord?

— Pentru 25 de mii primești 34 de zile din viața mea. În cea de 35-a zi vei primi o altă notă de plată. După care continuăm cu rata zilnică. De acord?

— Mă vei despăgubi dacă încheiem totul în ziua treizeci și trei?

Ea îl privi pentru un moment. O urmă de zâmbet îi apăru în colțul gurii. Toată atitudinea lui era menită să-i testeze nivelul de confort în tranșee. Și pentru el era amuzant văzând-o cum se descurcă.

— Spui că știi ceea ce faci, înseamnă că știi că nu așa merg lucrurile.

Wesley dădu din nou din cap, dar nu a încuviințare. Mai mult din amuzament. El se uită la Grasvik care părăsise de mult conversația și care

privea prin hubloul avionului.

— Ce crezi? Vei putea să lucrezi cu ea?

Fără să-şi întoarcă capul, Grasvik spuse:

— Dacă pot să lucrez cu tine, pot lucra cu oricine.

Râsul lui Wesley era acum forţat. El îşi întinse mâna.

— Bun venit în echipă, Bernadette.

— Spune-mi Bernie, zise ea, acceptând strângerea de mână care ţinu un pic prea mult.

Timpul rămas din zbor a fost consumat cu serii de întrebări foarte diverse din partea lui Wesley, care încerca s-o cunoască mai bine pe Bernie. Ei îi veni în minte că el ar putea fi un exemplu de atenţie deficitară patologică, din moment ce părea interesat mai mult de schimbările neaşteptate de subiect din întrebările lui decât de răspunsurile ei. Odată, el o întrebă dacă avea fraţi sau surori – întrebare pe care o lăsă să treacă fără să-l testeze – apoi prin întrebarea următoare voia să afle dacă a văzut cutare film, pentru ca apoi să-i ceară opinia despre politica externă, ca să încheie cu părerea lui nedorită despre un anume restaurant din New Jersey. Ea avusese ocazia să întâlnească astfel de bărbaţi care cu privirea lor înceţoşată încercau în zadar să dea impresia că ascultă, formulându-şi probabil întrebarea următoare sau imaginându-şi interlocutoarea legată de patul său într-un costum de animatoare.

Grasvik era la fel de absent din conversaţie, de fapt chiar adormise cu capul sprijinit de fereastra avionului. La un moment dat, Wesley întinse mâna şi-l lovi cu degetul peste buză să vadă dacă-l poate trezi, fiind nespus de amuzat. Tipul semăna cu Denis cel Ameninţător în costum Armani.

Niciun moment din timpul zborului n-au vorbit despre afacerea din acea zi. La un moment dat, Bernie întrebă dacă aveau să întâlnească nişte clienţi, la care Wesley răspunse dând din cap fără să dezvolte. Cu siguranţă, subiectul nu o privea pe ea.

La aterizare, două maşini aşteptau lângă pistă foarte aproape de avion – exact ca în filme, după cum remarcă Wesley cu satisfacţie. La coborâre, Grasvik se îndreptă spre una dintre ele fără să spună un cuvânt. Cealaltă era pentru ea, cu intenţia de a-i menţine buna dispoziţie cât timp ei doi se vor ocupa de afacerea lor misterioasă.

Când coborî, Wesley nu-i spuse nimic lui Paul, care stătea în capul scării şi nici măcar nu-l privi. Paul îi oferi mâna să o ajute pe Bernie să coboare, gest pe care ea îl acceptă cu un scurt moment plăcut în care-l privi în ochi.

Wesley avea deja căştile telefonului funcţionale în momentul în care picioarele i-au ajuns pe pistă. Deja vorbea cu cineva, când Bernie îl auzi spunându-i acelei persoane de la celălalt capăt al firului să nu închidă pentru un moment.

El scoase un telefon mobil din diplomat şi i-l înmână lui Bernie.

— Acesta este al tău pe durata proiectului. Dacă vrei să mă găseşti, sun-o pe Nadine şi ea îţi va face legătura. Te voi suna eu când terminăm şi ne vom întâlni iar aici. În maşină găseşti o hartă şi nişte broşuri. Îşi doresc o zi agreabilă şi ai grijă de tine. Dacă te întâlneşti cu Chris Weber, spune-i că-i transmit că e un nemernic. Păstrează bonul de casă de la masa de prânz – eşti în mod oficial angajată, în regulă? Ne vedem, să zicem, la sfârşitul după-amiezii.

— Dacă-l întâlnesc pe Chris Weber, îi cer un autograf.

— Ai grijă ce ceri, puştoaico.

Rânjetul său trăda mulţumire de sine când se întoarse spre maşină, reluându-şi convorbirea la telefon. Grasvik aştepta în scaunul din dreapta – bineînţeles că Wesley va conduce astăzi. El porni motorul – închiriaseră două Lincoln Continental de culoare neagră – şi porni în grabă spre deschizătura din gard, ca şi cum mai fuseseră aici înainte.

Bernie îşi îndreptă atenţia către avion, dar Paul plecase deja. Trapa avionului era încă deschisă şi o clipă ea se gândi să se întoarcă să vadă cu ce-şi umplea el timpul mort în astfel de călătorii. Ar putea să aranjeze să se întâlnească la prânz. Dar ceva o oprea: poate era mustrarea lui Eric care-o bântuia sau poate era o rămăşiţă din timiditatea de şcoliriţă, care nu-şi mai făcuse apariţia de mult timp. Sau poate era vorba de acea schimbare în dinamica sexuală cu care ea nu era obişnuită când venea vorba despre un bărbat care nu era nevoit să facă nimic decât să aştepte ca femeile să vină la el. Nu era sigură de ceea ce simţea jucând acest joc sau dacă era măcar interesată să joace.

Fusese doar un impuls, atâta tot. Iar faptul că i-a rezistat nu venea decât din bun simţ.

Urcă în Lincolnul ei şi-l porni. Cineva dăduse radioul prea tare – muzică country, care-i era pe plac. Iar Tim Megraw nu arăta rău deloc. Când băgă maşina în viteză, aruncă o ultimă privire spre avion. Putu să-l vadă pe Paul stând în carlingă, uitându-se la ea şi făcându-i cu mâna. Chiar şi de la acea distanţă şi prin parbrizul avionului în care se reflectau razele soarelui, zâmbetul lui era la fel de radios.

Îi făcu şi ea cu mâna când porni maşina, dorindu-şi acum să fi urmat acel impuls, lăsând la o parte bunul simţ şi intimidarea. Dar acum era prea târziu. Să oprească şi să se întoarcă nu ar fi dat bine, iar în acest joc de-a şoarecele şi pisica numit flirt, Bernie ieşea bine de fiecare dată.

14

Scottsdale, Arizona

Lucrau în publicitate, ceea ce însemna că erau cinici. Şi pe bună dreptate: ştiau că toate sunt minciuni. Niciun detergent nu era cu adevărat mai bun decât altul, majoritatea mărcilor de bere aveau acelaşi gust de apă clocită şi în ciuda pretenţiilor neîntrerupte din spoturi, niciun vânzător de maşini din istoria modernă a mass-media n-a făcut cu adevărat o reducere la vreuna din maşinile vândute. Ei erau soţ şi soţi e şi veneau la acest complex de apartamente în fiecare lună martie, ca să-şi dezmorţească oasele de Minnesota la soare, să se bucure de jocurile de primăvară şi să-şi amintească de ce au rămas împreună timp de 27 de ani fericiţi. Ea avea cel mai mare cont în bancă dintre toţi importatorii de votcă din ţară, el dădea petreceri pentru sponsorii din NFL şi amândoi erau de acord că cel puţin te puteai bucura de o băutură bună în timp ce-ţi răspândeai minciunile în rândul maselor naive şi uşor de prostit.

Ei jucau, de asemenea, diferite jocuri cu localnicii. Jocuri private, inofensive, dar nimic din ceea ce făceau sau puteau face nu era dezvăluit. Noaptea, în intimitatea dormitorului, el devenea scriitorul înalt cu nevastă superbă, care stătea dincolo de piscină, pretinzând că îşi înşală nevasta, şi care a venit furişându-se prin parcare pentru a o viola pe doamna importator de votcă din Minneapolis. Sau pretindea că era jucătorul profesionist de golf, care locuia la două uşi mai jos, cel cu şoferul masiv şi care avea o mişcare delicioasă. Ei îi plăceau ambele scenarii şi deseori adăuga improvizaţii care tindeau să se încline spre latura mai întunecată a lucrurilor. În alte seri, ea pretindea că este una dintre târfuliţele de la piscină, aşa cum le numeau ei, pe care chiar le îndrăgeau în timpul zilei, dar pe care totuşi le distribuiau în aceste filme nocturne. În seara precedentă, ea purtase o perucă ieftină de la Walgreens şi pretinsese că este bruneta nou venită şi arătoasă care se cazase recent în apartamentul de dincolo de piscină. Ei au făcut cunoştinţă cu ea întruna dintre după-amiezile recente şi şi-au împărtăşit poveştile lacrimogene – ea era nouă în oraş, căutând un post de web designer ca liber-profesionistă. Femeia observase atenţia plină de interes cu care o ascultase soţul ei şi, în acea noapte, ea îi povesti lui o scurtă scenă sfârâitoare cu lesbiene, care dură 60 de minute şi care îl făcu în cele din urmă să se termine pe pantofii ei pentru că, jucând rolul unei lesbiene, ea nu avea niciun fel de interes pentru fluidele lui corporale. Totul fusese foarte uşor pentru că noua lor vecină – Bernadette era numele ei – era cu totul superbă. Timp de două zile au dezbătut problema dacă ea semăna mai mult cu Julia Roberts sau cu Meg Ryan brunetă, dar amândoi ştiau că era doar o scuză să o aducă în lumea lor privată în acest mod pervers şi că astfel amândoi aveau de câştigat.

Tocmai vorbeau despre ea când bărbatul privi pe fereastră spre apartamentul în care se mutase Bernie. Înăuntru era cineva.

— Locuieşte singură, nu-i aşa?

— Cu un nou amant în fiecare seară, răspunse soţia.

— Eu vorbesc serios. Cineva e la ea în apartament.

— Poate că este chiar ea.

— Asta numai dacă ea vrea astăzi să semne cu John Goodman.

Femeia chicoti încercând să vadă despre ce vorbea soţul ei. Soarele de dimineaţă târzie cădea direct pe ferestrele lui Bernie luminând interiorul, înăuntru era un bărbat masiv ce făcea mişcări rapide. El privi în sus parcă simţind că era observat, după care dispăru în umbră.

Ea spuse:

— Nu e treaba noastră, dragă.

— Dar dacă e un spărgător? Adică, uită-te la tipul ăla... nu ţi se pare puţin suspicios?

— Instalatorul de cablu, tipul de la telefoane, omul de serviciu, homarul... toţi arată la fel. În afară de penisurile lor. Am auzit că tipii de la cablu sunt bine dotaţi.

Femeia se întoarse la romanul ei de duzină – era scris chiar de scriitorul rezident în acelaşi complex, în care se găseau câteva idei legate de frânghii care îi atrăgeau atenţia.

Soţul ei continua să privească neliniştit spre apartament.

În cele din urmă spuse:

— Du-te şi vezi ce se-ntâmplă.

— Mă duc. Se ridică, înşfacă cheia de la poartă şi ieşi.

Ocoli piscina, după care intră printre două clădiri şi ieşi la capătul parcării. O dubă albă tocmai dispărea după colţ; i se păru că vede o scară de lemn fixată pe capota maşinii. Pe partea laterală a maşinii era ceva inscripţionat, dar el nu putu să descifreze ce anume, de la distanţa la care se afla.

Urcă la apartamentul lui Bernie şi bătu la uşă, dar nimeni nu-i răspunse.

Întorcându-se pe lângă piscină, el se hotărî să revină în acea seară şi să-i spună drăguţei domnişoare că a văzut pe cineva în apartamentul ei. Ea va fi recunoscătoare şi poate îl va invita înăuntru să-i ofere ceva de băut, prilej cu care se vor cunoaşte mai bine. Sau poate nu.

Dar gândul plăcut i-a adus în schimb idei noi în legătură cu seara ce urma.

Era ultima lor noapte din concediu şi, după ce-şi vor fi împachetat bagajele, plănuiseră să-şi încheie seara în acest complex, cu o scenă de orgie în care să fie implicaţi toţi obişnuiţii de la piscină.

Până când a ajuns înapoi la camera lor, ideea de a vorbi cu Bernie despre apartamentul ei dispăruse deja în fundalul gândurilor sale. Bernie va fi împreună cu ei în acea noapte, deşi ca idee şi nu în carne şi oase, în imaginaţie şi nu în realitate. Şi ce născocire va mai fi şi aceasta!

Bernie ajunse acasă la șapte în acea seară, tocmai când începea să sentunece. Era frântă de oboseală – după o zi întreagă la cumpărături în Sacramento și nici măcar nu cumpărase ceva, fapt pe care îl interpreta ca semn al ratării. Dar ce anume putea să rateze nu era sigură, dar fusese cu siguranță o pierdere de vreme. Lui Peggy îi plăcea nespus la cumpărături pentru simpla bucurie de a fi acolo, dar dintr-un motiv anume, Bernie avea nevoie să care ceva la întoarcere. Probabil că era un steag roșu ascuns undeva în mintea ei, dar această seară nu era potrivită să-și facă psihanaliza.

Zborul înapoi spre Arizona fusese unul tăcut. Grasvik fusese prins de un joc pe computerul portabil, în timp ce Wesley și-a petrecut întreaga călătorie la telefonul avionului. El își întorsese scaunul astfel încât să obțină câtă intimitate se putea, explicând că trebuia să muncească și scuzându-se pentru că era o gazdă nepoliticoasă. Îi dăduse un CD ce conținea studiile de piață ale companiei, pe care ea le urmări la un mic ecran LED care cobora din tavanul cabinei la o singură apăsare de buton de pe mânerul scaunului. *Mediocru* fusese cuvântul care-i veni în minte, iar nivelul acela al vânzărilor era ușor de atins cu noul ei proiect. Ea crease deja produse multimedia mai bune încă de când era la începutul carierei.

Și cu acesta putea să se obișnuiască foarte ușor, gândea ea.

La terminarea zborului, Paul se aflase din nou la scară, oferindu-i mâna la coborâre și zâmbetul său, dar în afară de acestea nimic nu se mai adăugă la jocul dintre ei, asta dacă exista cu adevărat un astfel de joc.

Când fiecare se îndreptă spre mașinile proprii, Wesley îi ceru să-l păsuiască două-trei zile, după care o va suna el să stabilească o întâlnire de start pentru proiect. Ea avea sentimentul că avea să audă vești de la el mai repede, dar era numai o bănuială într-o zi plină de bănuială.

Apartamentul îi părea extrem de liniștit în acea noapte, deși ea știa că era mai mult dispoziția ei decât altceva. Ca și majoritatea apartamentelor de închiriat, și acesta era mobilat sumar, deși proprietarul ei făcuse treabă interesantă cu niște crengi uscate șterpelite de pe domeniile altora. Misiunea ei progresa ușor și totuși era ceva care o rodea pe dinăuntru. Privi telefonul și pentru o fracțiune de secundă îi veni în minte gândul să o sune pe Peggy și să stea de vorbă cu ea. Mai auzise și alte persoane vorbind despre aceeași fisură în realitate, impulsul brusc de a-i aduce pe cei morți înapoi la viață, uitarea conștientă a ceea ce subconștientul nu putea să uite. Sau cine știe, poate lucrurile se întâmplau chiar pe dos. Dar înțelegerea acestui lucru o făcu să simtă o puternică melancolie; era pentru a doua oară în acea zi când era copleșită de un sentiment intens de însingurare.

Se gândi să-l sune pe Eric, dar ar fi fost un gest egoist și, pe deasupra, și imprudent. Soția lui Eric adulmeca precum un copoi orice urmă de estrogen și, indiferent cât de bine mergeau lucrurile între ea și Eric, Bernie știa că ea

va fi întotdeauna mărul discordiei între ei doi. Şi ea mai degrabă voia să nu-i ofere lui Shannon un astfel de prilej de ceartă, mai ales după ce Eric a fost atât de îndatoritor cu ea, iar de ajutorul lui, cu siguranţă, va mai avea nevoie şi pe viitor.

În schimb, se hotărî să-i trimită un e-mail. E-mail-ul va ajunge la biroul lui de la Da Slamma şi, deşi nu era un loc unde putea să-şi dezvăluie sentimentele ce o copleşeau, era mai bine totuşi decât să rămână cu acel sentiment de singurătate.

E – Am hotărât că e mai bine să nu te sun şi să nu îţi trimit e-mail-ul acasă. Lucrurile merg bine aici, l-am contactat pe W. şi am fost angajată la un proiect care mă introduce în joc. Vreau să ştii cât de mult apreciez atât ajutorul tău pentru a ajunge aici, cât şi sfatul de a nu face asta.

Deşi ştiu că ai dreptate, amândoi ştim cât de încăpăţânată pot fi şi, dacă n-ai ştiut, îmi doresc foarte mult ca toată această poveste să-şi găsească finalul. Nu-mi dau prea bine seama ce va ieşi din toate acestea, dar după întâlnirea cu W. sunt mai convinsă ca niciodată că el trebuie distrus. Promit să fiu atentă. Şi să sun dacă am nevoie de ajutor. Lucru de care sunt sigură că voi avea nevoie la un moment dat, chiar dacă va fi vorba să-mi identifici un nume.

Aş dori să fi aici – ai putea simplu să-i tragi o chelfăneală pentru mine şi totul s-ar termina.

De fapt, aş vrea doar să fii aici şi-atât. B.

Ea se puse în pat devreme, regretând acel ultim rând când se înfăşură în plapumă ţinând o carte lăsată de proprietar în urma sa. Se trezi că citea şi recitea prima pagină, cu mintea zburându-i la ziua ce trecuse, la atitudinea plină de sine a lui Wesley, la personalitatea complet lipsită de funcţionalitate a lui Grasvik. Şi la zâmbetul electrizant al lui Paul.

Stătu întinsă astfel până după miezul nopţii, înainte ca până la urmă să adoarmă. Ultimul ei gând coerent fusese că regretă acel ultim rând din e-mail.

Dimineaţa, un răspuns din partea lui Eric aştepta pe robotul telefonului.

B – mă bucur să am veşti de la tine. Ai avut dreptate în privinţa telefonului, foarte periculos, şi te rog nu suna acasă sau la birou din motive pe care le poţi ghici. Cât despre e-mail, e mai bine aşa, dar, de asemenea, periculos din cauza şefilor suspicioşi, te rog fi discretă. Povestea e lungă. Scrie-mi dacă şi când ai nevoie de ceva sau sună dacă dai peste vreun necaz. Îţi voi răspunde cum pot mai bine, când voi putea. Ai răbdare cu mine. Eu continui să urmăresc problema de la acest capăt. Ai grijă – E.

P.S. – bucuros i-aș trage o chelfăneală lui W., oricând, oriunde.

Ea citi e-mail-ul de câteva ori, nu pentru că era neclar, ci pentru că o făcea să zâmbească. Încheierea ei îl speriase într-adevăr. În schimb, mesajul lui era clar – ea trebuia să stea deoparte, să evite punerea lui în situații penibile. Ultimul lucru pe care ea și-l dorea era să fie un ghimpe în coasta prietenului ei, prieten de care se putea să aibă nevoie și pe mai departe.

Pentru moment, ea era, așa cum o prevenise și Eric, foarte singură.

15

Santa Clara, California

Barul cu terasă numit Birk's reprezenta cândva o legendă în Silicon Valley, lucru care-i era îndeajuns pentru a continua să supravieţuiască din nostalgia propriei reputaţii mult timp după ce luminile s-au stins în industria high-tech. În vremurile bune, venitul mediu al celor îmbrăcaţi în costume de oraş care veneau aici depăşea 10 milioane de dolari, deşi se găseau destui băieţi cu o minte de sute de milioane de dolari care să stea cu burta lipită de bar şi care ar fi putut da peste cap aceste cifre.

Chiar şi parcarea barului aduna o mulţime de pretinşi informaticieni care nu puteau să treacă nici de portar în zilele lor cele mai bune. Aflat mai jos pe strada unde era construit sediul Intel, Birk's a fost locul unde s-a bătut palma în cele mai importante afaceri din industria high-tech. Zvonurile spuneau că până şi Arthur Rock îi spunea barmanului pe numele mic. Şi, desigur, la fel ca şi sângele care spală Marea Barieră de Corali era şi terenul de vânătoare pentru rechinii îmbrăcaţi în piele cu tocuri înalte şi buze rujate strident, cu un gust pentru meniurile de aperitive.

Ele vânau în haite de câte două şi dacă nu le fluturai un plan de afaceri prin faţă, era imposibil să intri în vorbă cu ele, darămite să mai şi obţii numărul lor de telefon.

Acele zile erau acum o amintire ştearsă şi se petrecuseră înainte ca acei cow-boy ai internetului să scoată untul din ei, în timp ce baloanele lor cu aer cald să se scufunde într-o mare de cerneală roşie. Acum, tâmplele le erau cărunte acelor jucători din acea perioadă şi cei care au supravieţuit demult şi-au schimbat acţiunile şi soţiile trofeu pentru bărci cu catarge de 40 de metri şi au putut fi văzuţi ultima oară undeva în apropierea coastei Aruba. În zilele de azi, Birk's era plin de mămici care luau prânzul, ai căror soţi monitorizau venitul familiei pe laptop-urile lor, iar seara veneau studenţi şi oameni care călătoreau în interes de afaceri, care, ca şi cum ar fi revenit la Mecca, voiau să-şi amintească de vremurile apuse când nu puteau nici intra pe uşă aici.

Femeia care stătea la capătul barului gusta dintr-o limonadă din pahar de martini, cercetând încăperea. Barul avea zece rânduri impresionante de sticle de băutură şi prietenul lui Arthur Rock încă mai azvârlea paharele cu băuturi pe bar, cu un aer important. Ea avea un păr blond, lung până la umeri, ochi negri şi cercei enormi. Bluza ei avea mâneci lungi şi strâmte, ţesută dintr-un material elastic cu dungi orizontale negre şi albe care făceau ca sânii să-i pară mai mari decât erau în realitate. Purta pantaloni de piele neagră şi cizme cu toc jos, uniforma serii, care se întâmpla să fie joi. O jachetă asortată atârna de spătarul scaunului de la bar. Ea ştia că era

subiectul conversaţiei purtate de doi tineri care stăteau la masa înaltă de lângă uşă, probabil ca să vadă şi să comenteze despre oricine intra în local. Unul dintre ei purta un tricou negru şi jeanşi, iar celălalt o cămaşă Harley-Davidson, pe spatele căreia se puteau citi următoarele cuvinte: *Dacă poţi citi asta, târfa a căzut.* Dacă gâturile lor nu erau un indiciu suficient că au fost cândva jucători de fotbal american, atunci puteai să bănuieşti acest lucru după cantitatea de băutură consumată şi după comentariile pe care le făceau şi care se refereau la amănunte anatomice.

Acum, ei erau aplecaţi unul spre celălalt, uitându-se la ea, fără îndoială punând la cale o strategie. Ea zâmbi şi îşi întoarse privirea. Privirea fusese la limita dintre invitaţie şi timiditate şi în această seară, ea era Ginger Rogers.

Un minut mai târziu, unul dintre ei se ridică şi veni spre ea ocupând scaunul de alături. Localul era destul de aglomerat şi ea putu să vadă în oglinda barului că alţi bărbaţi priveau scena şi dezaprobau mişcarea lui. Cel puţin dintr-un motiv, cei doi nu se potriveau – ea era mai în vârstă decât tipul cu gât musculos, şi tot ea era îmbrăcată mai degrabă pentru cocteiluri în taverne decât pentru un meci de fotbal în parcare. Şi, desigur, nu se potriveau, pentru că el i-ar fi bătut de le-ar fi sunat apa-n cap. Preferau să privească cum se va descurca.

— Bună, zise el.

Ea îl examină cu o expresie seacă, apoi privi în jos la băutura din faţa ei.

El adăugă:

— Nu am o replică de început.

— Asta se vede.

— Dar am o observaţie de făcut. Câteva, de fapt.

— Sunt sigură că ai. Ea nu se întoarse să-l privească.

— Eşti singură?

— Eşti un adevărat maestru al lucrurilor evidente, nu-i aşa?

— Voiam să întreb dacă aştepţi pe cineva? Se pare că da.

— Asta e una dintre observaţiile tale?

— Mda. Şi aceea că eşti absolut superbă.

Acum, ea se întoarse, ţuguindu-şi şi buzele şi cercetându-l cu privirea. Se opri asupra emblemei Harley de pe tricou.

— Călătoreşti cu motocicleta? întrebă ea.

— Câteodată. De fapt, îmi place doar tricoul.

— Kmart?

— Ai nimerit. Te deranjez?

— Îţi vine perfect. Mergi la sală?

— Da. Mulţumesc că ai observat. Tu?

— Nu, eu mă regulez.

El încercă să rămână stăpân pe sine la această replică, dând din cap ca şi cum ar fi fost totul în regulă. O clipă mai târziu, el spuse:

— Eşti profesionistă?

— Nu. Te-am păcălit. Zâmbetul ei se îndulci. Tu câți ani ai, 22, 23? Eu am 34 și mă întreb ce vrei. Și nu, nu mă deranjezi. Fii sigur că am să te anunț când vom ajunge acolo.

El îi întoarse zâmbetul:

— Lucrurile încep să meargă bine, nu crezi? Numele meu e Scratch („a scărpina", „a zgâria" – n. tr.).

— Îți bați joc de mine.

— Da. E o poreclă. Al tău care e?

El îi întinse mâna. În oglindă, ea putu să vadă doi tipi îmbrăcați în costum, care priveau scena foarte amuzați. Rânji spre ei atunci când acceptă mâna lui Scratch.

— El cine e? – spuse ea indicând spre prietenul lui de la masa de lângă ușă, care își ridică paharul recunoscător pentru atenția ei.

— El e Sniff. („a mirosi", „a adulmeca" – n. tr.).

— E chiar haios. Scratch și Sniff.

— Mulțumesc.

El îi ținea încă mâna. Numele tău?

— Ginger, spuse ea.

— Sună a nume de dansatoare. Ești dansatoare?

— Acum nu mai sunt.

— N-ai vrea să stai cu mine și cu prietenul meu la masă?

— Te referi la Sniff?

— Sau cum vrei să-i spui. Sigur nu ești o profesionistă? Mă refer, în sensul bun al cuvântului.

— Pun pariu că la asta te referi. Și nu, nu sunt.

Ea își luă băutura și șervețelul. Scratch înțelese aluzia și se ridică în picioare. El era imens, 1,80 m cu siguranță, și zâmbea ca un idiot.

Perfect.

Scratch o conduse de-a lungul barului și îi făcu cunoștință cu Sniff, căruia i se adresă exact așa. Sniff nu înțelese din prima aluzia la poreclele lor, iar ea nu era sigură dacă era prea beat sau aceasta era pentru el una dintre multele situații de gen punct-ochit, punct-lovit. La fel ca și prietenul său mai vorbăreț, Sniff avea sub tricou ceea ce majoritatea bărbaților admirau, pe când majoritatea femeilor abia dacă observau. Trei mese pline cu bărbați îi urmăreau ca și când ar fi avut bilete la spectacol și, judecând după felul în care dădeau din cap, doreau să fie despăgubiți.

— Tipii aceia nu vă prea agreează? – zise ea strecurându-se pe scaunul înalt.

— Care tipi? – zise Scratch. Spune-mi. Să vedem cum o să le placă când vor face cunoștință cu Domnul Pumn aici de față. El arătă un pumn imens și rotund. Mai multe cicatrice i se puteau vedea pe noduri.

De asemenea, perfect.

— Calmați-vă băieți. Mai păstrați-vă ceva testosteron și pentru altceva.

— Pentru ce altceva? – întrebă Sniff.

— Cine ştie, zise ea. Noaptea abia a început.

Ea luă o înghiţitură din băutură, privindu-i pe cei doi tineri cum schimbau o privire plină de speranţe. Ei îi veniră în minte emisiunile de comedie cu Wayne şi Garth de la *Saturday Night Live* şi trebui să-şi stăpânească impulsul de a râde. Scratch şi Sniff erau prea prinşi de ceea ce făceau şi prea aţâţaţi ca să observe. Şi erau prea tineri să-şi amintească de „Wayne's World".

Curând, toată lumea râdea de orice şi de oricine. Era o conversaţie tipică de local, ceea ce însemna că era plină de prostioare şi răutăcioasă şi curând trecură de la afirmaţiile cu dublu înţeles la schimbul de gesturi cu conotaţii sexuale, ca de exemplu încercarea ei de a răsuci într-un anume mod codiţa de la cireaşă, cu limba. Toate acestea se întâmplară de-a lungul a câtorva rânduri de băutură, cocteil cu lămâie pentru ea, Bud Light pentru gemenii din Neanderthal.

Totuşi, în decurs de o oră, starea de spirit a lui Ginger se schimbă brusc. Îşi privea des ceasul şi părea neobişnuit de interesată de uşă.

— Parcă aştepţi să-ţi vină perechea, zise Scratch, care deveni un pretendent acerb pentru primul dans din acea seară.

Ea îşi muşcă buza gânditoare:

— Pot să fiu sinceră cu voi, băieţi? Privirea ei se întunecă dintr-odată. Şi pentru că ei păreau destul de apropiaţi deja, băieţii erau sincer interesaţi să audă ce avea ea de spus.

— Sunt căsătorită, zise ea îndreptându-şi privirea spre podea. Cei doi tineri ţintiră cu privirea degetul ei inelar pe care purta un inel de aur, care nu semăna nici pe departe cu o verighetă.

— Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit, zise Sniff dând peste cap ultima înghiţitură din berea lui. Scratch, care fusese în acea seară masculul dominant din haită, o bătu uşor cu palma peste umăr pentru a-şi exprima sincera şi nobila sa compasiune pentru doamnă.

Buza de jos a lui Ginger începu să-i tremure. Scratch puse laba lui mare pe spatele ei, încercând să o liniştească.

— Hei, ce s-a întâmplat? – zise el cu blândeţe.

Ea îşi acoperi gura cu palma:

— Mi-e frică, şopti ea.

— De el? – întrebă Scratch.

Ea încuviinţă. Fără să-şi ridice privirea, ea îi minţi pe cei doi schimbând priviri. Întocmai ca Batman şi Robin când aud telefonul de urgenţă din cealaltă încăpere.

— Mă conduceţi până la maşină? El ştie unde sunt... după cum am spus, mi-e frică. E... imprevizibil. E lungă povestea.

— Ei bine, şi eu sunt imprevizibil, spuse Scratch cu o notă de curaj în voce.

— Totuşi, să mai bem un pahar, zise ea zâmbind curajoasă.

Cei doi îi făcură deodată semn ospătăriței, cu toată seriozitatea și graba chirurgilor care cer o nouă rezervă de sânge.

Perfect.

Birk's era înghesuit între două clădiri de birouri pretenţioase care se iviseră în zilele de glorie ale localului. Din această cauză, parcarea era un labirint întortocheat cu multe colțuri și alei dosite, care erau propice pentru tot felul de ticăloșii nocturne și chiar o crimă pe la mijlocul anilor '90. Femeia pe care ei o cunoșteau drept Ginger îi conduse împrejurul uneia dintre clădiri și în spatele alteia, mergând în mijlocul formaţiei de trei, ţinându-i de mână în timp ce își mărturisea recunoștința pentru protecţia lor. Dintr-odată tăcură cu toţii, ca și cum ar fi văzut vreun pericol.

— N-am de unde să știu ce ar putea să facă, spuse deodată ea.

— Nu prea multe, încercă Scratch să pară caustic.

— Nu în noaptea asta, zise Sniff.

Ea avea mașina parcată în colțul îndepărtat al parcării. Mai erau și alte mașini în apropiere, dar nimeni nu era prin preajmă și lumina era slabă. Se opri, întorcându-se brusc spre Scratch. Fără să spună o vorbă, ea își puse brațele în jurul gâtului său și îl trase în jos spre buzele ei. Îl sărută cu blândeţe la început, dar după un moment limba ei îi despărţea buzele și sărutul devenea serios.

Îl ţinea pe Sniff de mână când îl săruta pe Scratch.

După o clipă, se retrase, menţinând contactul vizual pentru un moment. Apoi se întoarse spre Sniff și îl sărută cu aceeași ardoare. În acest timp, ea îi trase mâna lui Scratch pe fundul ei și o ţinu astfel.

— Drăcia dracului, murmură Scratch în timp ce urmărea sărutul pe care îl primea Sniff chiar sub ochii lui.

Tocmai în acel moment, o ușă de mașină se deschise la două locuri de parcare mai încolo. Un bărbat se dădu jos, îmbrăcat cu o jachetă scurtă de piele și jeanși. Părul lui des era negru, à la Pacino. El începu să vină spre ei, cu mâinile în buzunare. Avea un mers ţanţoș și părea că nu se grăbește.

Ginger trase aer în piept cu repeziciune și sări înapoi.

— El este? – întrebă Scratch, rotindu-și privirea de la bărbat la Ginger și înapoi. Ea dădu din cap o singură dată, foarte rapid.

Sniff se trase lângă Scratch. Din instinct, amândoi ridicară brațele intrând în poziţie de gardă.

Bărbatul se opri chiar în faţa lor cu mâinile pe lângă corp. El o privea pe Ginger, ca și cum cele două gărzi masive nici n-ar fi existat.

— Ce mai e și asta? întrebă el.

— Du-te acasă, spuse ea.

— Nu plec fără tine.

El făcu un pas înainte, semnalul pe care băieţii îl aşteptaseră. Scratch îl cuprinse de după bicepși cu degetele, înfășurându-l aproape de tot.

— Nu vrea să plece, spuse el. Dar îți promit că tu ai să vrei.

Noul venit, mai mic de statură, privi în sus. Era bine clădit, deși cu jacheta nu puteai să-ți dai prea bine seama. Deși avea părul lui Pacino, bărbia avea ceva de la John Travolta, ca și cum cineva i-ar fi lăsat o amintire de la el.

Ochii îi erau larg deschiși în timp ce-l privea pe bărbatul masiv care-l ținea.

— Cine dracu' mai ești și tu? întrebă străinul.

— Cel mai rău coșmar al tău.

— Nu mai spune.

Sniff se amestecă și el pronunțând răspicat și limpede.

— Asta să-ți fie clar, tâmpitule.

Bărbatul îi privi pe fiecare pe rând, cu un rânjet ce i se întindea pe față. Apoi o privi pe femeie și spuse.

— Te-ai descurcat bine.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbindu-i.

— Atunci să începem.

— Te rog.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost ceva despre care cei doi tineri n-au mai discutat niciodată, nu numai pentru că a fost nespus de umilitor, ci și pentru că totul s-a întâmplat atât de rapid, încât nici ei nu se puteau pune de acord în privința felului în care au decurs lucrurile. Cu o mișcare pe care niciunul nu o anticipă, bărbatul îl lovi cu podul palmei pe Sniff, sub nas, rupându-i-l. Simultan, el îl lovi pe Scratch cu genunchiul între picioare. Aceasta îi salvă ceva timp, o jumătate de secundă maximum, în care un cot solid se lovi de tâmpla lui Scratch, trântindu-l la pământ. Bărbatul se întoarse apoi către Sniff bombardându-i capul cu lovituri, înainte să-l facă K.O. cu o lovitură la cap, din întoarcere.

Sniff se prăbuși pe o mașină parcată și era deja inconștient când căzu grămadă pe caldarâm. Între timp, Scratch reuși să se ridice în genunchi, dar o lovitură de picior în maxilar îl trimise din nou pe spate. Încă în putere, el încercă să se ridice, prinzându-l de picioare pe bărbatul scund, dar le dădu repede drumul când străinul îl apăsă cu putere într-un anumit punct de pe gât, provocându-i o durere insuportabilă ce îl fulgera prin tot corpul. El menținu apăsarea în timp ce îl împingea încet pe Scratch înapoi pe caldarâm, privindu-l drept în ochi în tot acest timp. În ciuda durerii, Scratch reuși să-l vadă pe tip zâmbindu-i.

Odată ajuns la pământ, bărbatul scund se aplecă peste el și spuse:

— Așa-i că ne distrăm de minune?

— Du-te dracului, mormăi Scratch neputând încă să se miște.

Bărbatul ridică privirea spre Ginger, pe care fostul jucător de fotbal nu o putea vedea din acea poziție.

— Băiatul cu Harley nu înțelege, spuse el.

Dar el putu să o audă pe ea spunând:

— Atunci poate că ar trebui să îl ajuți să înțeleagă.

Apăsarea încetă în momentul în care un pumn se zdrobi de fața vânjosului. Fu urmat de un altul, apoi altul, o serie de lovituri care îl făcură să ajungă la limita conștientului. El încercă să lovească înapoi, dar brațele nu-l ascultau și bâjbâiau prin aer.

Bărbatul scund părea că ezita, ca și cum i-ar da prilejul oponentului să renunțe. Tipul abia că mai respira.

Dar nu capitularea era ceea ce avea atacatorul în minte. Scratch nu simțea și nici nu percepea că era târât între două mașini parcate.

Apoi începu visul. Mai târziu își va aminti despre acestea ca de un vis, pentru că numai așa putea mintea lui accepta ceea ce s-a întâmplat. Prietenul lui, al cărui nume adevărat era Brian, rămăsese inconștient în tot acest timp și nu se știe sigur dacă a crezut povestea despre ce s-a întâmplat pe urmă. Tot ceea ce știa el cu siguranță era că au fost bătuți până la inconștiență și cu aceasta începea și se termina coșmarul său.

Femeia pe care o cunoscuseră drept Ginger fusese dintr-odată deasupra lui, încălecându-l astfel încât fața ei era foarte aproape de a lui. El își mai amintea de un fel de umbre mișcându-se în spatele ei și, mai târziu, a înțeles că era atacatorul său, slăbănogul cu jachetă de piele și mișcări de soldat din Marina Americană, care apăruse în spatele ei și se pusese în genunchi. Scratch putea să-i vadă bine fața în lumina reflectată. Scratch își mișcă mâinile și dădu peste picioarele ei care îl încolăceau și care nu mai erau învelite în piele. Picioarele ei erau acum goale.

Degetele ei se înfipseră în gâtul său aproape împiedicându-l să respire. Cu cealaltă mână, ea își dădu jos peruca blondă, scoțând la iveală un păr foarte scurt și brunet.

— Nu te mișca, șopti ea, și în acel moment, judecând după respirația bruscă și plăcerea ce i se citea în ochi, bărbatul din spate intră adânc în ea. Bucură-te de asta împreună cu mine.

Bărbatul și femeia se mișcau încet și ritmic, priza de pe gâtul lui Scratch se întărea și se relaxa odată cu izbiturile, iar ochii ei erau pe jumătate închiși, ca ai unui drogat care-și lua doza. Odată îl linse pe gură, probabil pentru sânge, iar apoi se jucă cu limba pe buzele lui, sugându-i-le. Pe față avea un zâmbet obscen și inexplicabil.

Când el începu să vorbească, zâmbetul dispăru și degetele ei intrară adânc în gâtul lui cu atâta forță, încât el îngheță știind că ea putea să-i sfârtece laringele cât ai clipi. Ea era în așa fel poziționată încât, dată fiind starea lui slăbită, Scratch era complet imobilizat și dacă ar fi reușit cumva să se elibereze, maestrul kung-fu l-ar fi terminat într-o secundă.

Tipul avea ochii închiși în timp ce o izbea cu putere pe femeie.

Scratch trase adânc aer în piept încercând să rămână calm și în acel moment, zâmbetul femeii reapăru.

— Așa-i mai bine, șopti ea. Nu te împotrivi...

Ritmul mișcărilor se înteța. Scratch văzu femeia mușcându-și buza de jos și închizându-și brusc ochii.

Câteva clipe mai târziu, cu un tremur de plăcere, ei se terminară, probabil deodată.

— Dă-mi drumul, spuse Scratch cu o voce plângăreață.

El simți femeia relaxându-se, deși continua să se miște încet înainte și înapoi. Ochii ei se deschiseră și un nou zâmbet îi apăru pe față, era zâmbetul cuiva care și-a satisfăcut un capriciu, care a învins într-un joc.

Ea îl sărută pe frunte punându-și palma pe obrazul său.

— Ceva care să-ți aducă aminte de mine... Scratch. Ea îi pronunță numele rar, iar între timp își folosea unghiile pentru a trasa trei linii sângeroase în pielea obrazului său.

El începu atunci să urle. În acel moment bărbatul îi trase un picior în cap și totul dispăru în întuneric.

Se trezi câteva minute mai târziu, când Brian îl pălmuia cu blândețe peste față.

Când ajunse acasă, el descoperi cu uimire că sperma bărbatului se mai vedea pe pantalonii săi, acoperind toată partea din talie. În loc să spele pantalonii, el îi aruncă la gunoi.

El și Brian n-au spus nimănui despre ce s-a întâmplat și, în afară de o singură noapte în care au tratat subiectul după o jumătate de ladă de Heineken, ei n-au mai pomenit vreodată despre ceea ce s-a întâmplat, cu toate că Scratch îi mai spunea din când în când amicului său Sniff, când voia să-l sâcâie puțin.

Deși nu fi s-a simțit lipsa acolo, niciunul dintre ei n-au mai călcat vreodată pragul barului Birk's.

— A fost atât de bine, spuse Diana. După cum le era obiceiul, ei făceau dragoste în liniște după toată violența și măcelul pe care le-au creat.

— Ai fost, spuse Damien, cum să spun... năucitoare. Ca de obicei.

— Pentru toate părțile implicate.

— Cel puțin în ce mă privește. Mă înnebunești.

Ei se apropiară și începură să se miște deodată.

— Am o altă idee spuse Damien.

— Nu te mai saturi, spuse Diana.

— Un joc.

— Totul este un joc.

— O provocare sângeroasă.

După o pauză, Diana spuse:

— O, ce romantic. Ea îl încăleca în timp ce el stătea pe scaun și se mișcau încet într-un ritm bine exersat, care știa că le va prelungi cuplarea atât cât își vor dori. Ca de obicei, ea controla mișcarea și, deci, și momentul finalizării. Din cauza abordării lăuntrice, orgasmele pe care le aveau erau incredibil de intense, până aproape de pierderea cunoștinței. Aceste momente erau cele mai plăcute pentru ea: vorbind încet în timp ce făceau dragoste, planificându-și viețile și următoarele jocuri, punând țara la cale. Din când în când, ea se ridica doar ca să poată privi imaginea umezită a șarpelui, gravată în cerneală, care-i înconjura penisul. Șarpele era un fel de monument pentru un incident din trecutul lor; unul dintre jocurile lor, cu doi ani înainte, când ea a sedus un preot baptist într-un mic oraș din Idaho, făcându-l până la urmă să-și piardă slujba și soția. Înainte să înceapă jocul, Damien spusese că nu putea fi dus la capăt, iar tatuajul cu șarpele a fost propus de Diana ca premiu dacă ar fi reușit. Premiul și pedeapsa deveniseră sinonime în lumea lor. Ea fusese prezentă când tatuajul a fost aplicat; de fapt, fusese îndatorirea ei să-l mențină în erecție în timpul operației dureroase de aducere la viață a șarpelui. Ea reușise să facă acest lucru oferindu-i o partidă de sex oral artistei în tatuaje, în timp ce el o privea din scaunul atelierului, legat și cu căluș.

Ei îi plăcea să simtă șarpele înăuntrul ei, felul în care îi umplea trupul și sufletul, făcând-o să delireze de plăcere și de dor.

Ea poseda șarpele, îl îmblânzise și îl controla, iar acum o asculta docil.

— A trecut mult timp, spuse el.

Ea știa că se referă la sânge:

— Prea mult, replică ea.

El îi cuprinse șoldurile și o obligă să se miște mai rapid. Cunoscându-se atât de bine, ei înțelegeau puterea cuvintelor în jocurile lor. Fără cuvinte nu exista nimic. Jocurile, care la început se înfiripau de la sine, erau acum

sursa limbajului lor.

Sintagma *provocare sângeroasă* nu trebuia dezvoltată. Ei mai făcuseră aşa ceva de câteva ori în cei cinci ani de când erau împreună, de obicei când lucrurile deveneau plictisitoare, ceea ce se întâmpla cu uşurinţă. Premiul era unul sângeros într-o formă sau alta. Majoritatea tatuajelor ce le acopereau corpurile reprezentau punctul culminant al unei astfel de provocări şi ei erau întotdeauna împreună când imaginea era aplicată pe piele. Trebuiau să găsească un artist în tatuaje care să fie de acord să lucreze astfel, dar acest lucru era uşor şi făcea parte din joc. Ca şi tatuajele, asortarea acestora cu cicatrice ciudate reprezenta victoria sau înfrângerea şi pentru acest joc la limită nu aveau nevoie de profesionişti din afară, ci doar de un bisturiu ascuţit şi o sticlă de vin bun.

Amândoi se mirau că limita dintre a câştiga şi a pierde se estompase. În ultimul timp, în ciuda regulilor stabilite de ei înşişi, ei îşi făceau astfel de urme, indiferent cine câştiga sau pierdea.

Jocul însemna totul. Dansul şarpelui.

Fiecare purta la gât o fiolă-talisman care conţinea sângele celuilalt şi îşi juraseră să le poarte pentru totdeauna. Împrumutaseră ideea de la un cuplu excentric de vedete de cinema, cărora le-a scăpat acest detaliu la un interviu, dar ei luaseră în serios amănuntul, aşa că următoarea provocare sângeroasă avea să fie făcută cu acest risc. Diana ştia cum să folosească seringa, încet şi adânc, chiar în momentul orgasmului trăit de amândoi.

— Spune-mi despre ce este vorba, zise ea.

— Un joc al seducţiei.

— Împotriva oricăror şanse previzibile.

— Primul care ajunge la final câştigă.

— În acest caz nu ai nicio şansă, spuse ea.

— Mă subestimezi.

— Nu sunt vinovată de această acuzaţie. Eram doar realistă. Sunt femeie şi nu trebuie să mă străduiesc prea mult. Trebuie doar să cer şi apoi să mă întind. În schimb, tu ai de dărâmat prejudecăţi formate de-a lungul secolelor.

— Foarte adevărat. Şi tocmai de aceea îţi va fi pe plac ceea ce vreau să-ţi propun.

Ea nu spuse nimic, încetinind mişcările de contră ale şoldurilor. În cele din urmă spuse:

— În acest caz, miza trebuie să fie pe măsură.

— De acord.

— Spune-mi atunci.

El zâmbi, apoi o sărută pe obraz. Cu buzele lipite de pielea obrazului, el spuse:

— Noua prietenă a lui Wesley.

Diana se opri din orice mişcare. Ea se lăsă pe spate şi îl privi, dansul fiind momentan suspendat.

— Eşti un porc.

— Ţi-am spus.

— Vrei doar s-o seduci pe noua brunetă.

— Înainte să o facă Wesley.

— Atunci ar fi bine să te grăbeşti.

— Nu acesta era jocul la care mă gândeam. El o lăsă să reflecteze un moment, după care continuă.

— Să-ţi spun despre ce e vorba mai exact. Lui Wesley i s-au aprins călcâiele după acest nou manager de proiecte. Bernadette sau cum o cheamă. Asta o face periculoasă, ceea ce o face şi interesantă în acelaşi timp. Tu, pe de altă parte, îl vei seduce pe cel imposibil de sedus.

— Ce-ai zice dacă aş seduce-o *eu* pe ea întâi?

— Interesant. Dar aşa îmi place mai mult.

— Fără îndoială.

— Micul programator, Grasvik. Tu te ocupi de el, eu de ea, iar câştigătorul va gusta sânge.

— Fii mai exact.

— Ştii ce? Te las pe tine să stabileşti miza.

Ea zâmbi mulţumită:

— Asta ar putea fi periculos pentru sănătatea ta.

— Pe asta mă bazez.

Ei se mişcară în linişte timp de câteva minute, privind cum lumea din jurul lor se estompa. Afară era noapte, iar luna picta norii cu nuanţe argintii şi cu umbre.

— Ea e frumoasă.

— Asta e adevărat.

— Iar el e un coş pe fundul masculinităţii.

— Dar e inteligent. Tu spuneai că inteligenţa e sexy.

— Tu eşti inteligent, spuse ea. Asta am spus că e sexy.

— Deci ne-am înţeles?

— Eu stabilesc miza?

— Da.

Ei se mişcară brusc înainte şi înapoi timp de câteva clipe, apoi Diana spuse:

— Trebuie să-l îndepărtezi pe Wesley din drum.

— Îl urăsc pe ticălosul acela arogant.

— Ştii că te pot ajuta în această privinţă.

— Vrei să ţi-o pui cu el, nu-i aşa?

— Pentru că tu îl urăşti. Nu ar fi mai interesant aşa?

— Asta-i miza ta.

— Mă gândesc la asta.

— Ar trebui să facem odată o provocare sângeroasă şi cu el.

— Oricum, el este al meu când se va întâmpla.

— Eu voi fi prezent cu o cameră de filmat.

Dintr-odată, o voce nouă le întrerupse conversaţia. Era un ţipăt şi venea din căştile radio ale lui Paul Lampkin – pe care Diana îl cunoştea drept Damien – care îi înconjurau gâtul.

— Cessna şase-zero-doi, centrul Albuquerque, terminat.

Damien, acum din nou Paul Lampkin, pilot de corporaţie, îşi fixă căştile la loc:

— Cessna şase-zero-doi, recepţionat.

— Cessna şase-zero-doi, centrul Albuquerque. Coboară la 1.800, contactează centrul Phoenix, unu-doi-zero-punct-şapte.

— Unu-doi-zero-şapte. Cessna şase-zero-doi, noapte bună.

Paul întinse mâna în spatele iubitei sale şi tastă o altitudine de 1.800 de picioare pentru automat, făcând ca botul avionului să coboare. El verifică şi indicatoarele motoarelor, după care căută pe radio frecvenţa indicată înainte să redevină Damien, amant şi prinţ întunecat. Turnul de control Phoenix putea să mai aştepte un moment.

— E un joc interesant, spuse el, nu ţi se pare?

— Nici nu bănuieşti cât de interesant, dragul meu.

Ea era strâns lipită de el, fiind foarte aproape de linia dreaptă spre finiş. Luminile oraşului Phoenix iluminau orizontul înaintea lor şi ea ştia că nu-i mai rămâneau decât câteva minute. Ea ştia că ameninţarea subtilă din cuvintele ei va grăbi puţin lucrurile. Îi plăceau la nebunie aceste zboruri fără pasageri pentru că doar aşa avea ocazia să fie singură cu el printre nori.

— N-o să reuşeşti niciodată, spuse el. Nu trebuia să explice ce anume voia să spună. Amândoi ştiau ce a reuşit el în trecut şi amândoi considerau acea poveste ca punct de reper în jocurile lor.

— Vom vedea ce se va întâmpla, nu-i aşa? Pentru a depăşi ceea ce Damien a reuşit să îndeplinească, cineva trebuia să moară. Erau destule indicii ce duceau la acest deznodământ şi acum se ivea ocazia perfectă.

Ea îşi apropie buzele de urechea lui şi îi şopti următoarele cuvinte.

— Poate el... poate ea... poate chiar tu? Poate chiar tu vei fi victima păianjenului.

Asta puse capac. Damien îşi arcui spatele şi scoase un strigăt puternic în timp ce şarpele îşi scuipă veninul înăuntrul ei. Ca o glumă, ea se întinse în spate şi apăsă butonul de transmisie al aparatului radio.

După un moment se putură auzi cuvintele unui alt pilot pe aceeaşi frecvenţă, în căştile radioului.

— Către turnul de control Phoenix... ce a fost zgomotul acesta, terminat?

— Nu mă întreba, veni răspunsul anonim. Aceşti piloţi erau capete pătrate uneori.

Diana rânji în timp ce Damien îşi revenea cu greu din orgasm, prins între pofta de a râde şi relaxarea fericită.

El şopti cu respiraţia tăiată de extaz:

— Eşti o târfuliţă de excepţie, ştiai asta?

Ea îşi rezemă capul de umărul lui, fără să răspundă. Acesta ar fi fost momentul, dacă ei ar fi fost amanţi obişnuiţi, în care fiecare să-şi arate iubirea faţă de celălalt. Dar atunci, n-ar mai fi fost nimic normal în ceea ce-i priveşte pe cei doi sau ce credeau ei despre ce înseamnă o relaţie sau chiar iubire şi pe parcursul celor cinci ani, astfel de cuvinte n-au fost rostite niciodată cu voce tare.

Şi ce era normal în legătură cu cei doi în afară de faptul că se îmbrăţişau cu pasiune? Cine ar putea să le nege libertatea de a iubi aşa cum credeau ei de cuviinţă?

În felul lor, fiecare dintre ei ştia acest lucru.

Deşi unul dintre ei nu ştia totul.

Partea a doua

Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.”

— Geneza 3:13

17

Senzaţia de rău creşte cu cât mă apropii de locul unde păcatul era rafinat. Chiar şi acum rămâne un sanctuar de acest fel, unde pământul se-nvârte şi unde Christos a murit pentru a doua oară, unde universul meu s-a închegat, chiar dacă doar pentru un timp. Faptul că plăcerea poate duce la o astfel de durere este una dintre multele lecţii învăţate aici, dar mai sunt şi altele – că trădarea poate şterge tot ceea ce înainte era considerat bun, că dacă scopul scuză mijloacele, atunci cu siguranţă eu sunt cea mai mare proastă care a călcat vreodată pe pământ.

Cel puţin, toată această poveste m-a făcut să scap de o căsătorie de rahat. Să neg acest adevăr ar însemna să mă scufund mai adânc în propria ruşine. O proastă se poate, dar o ipocrită sper că niciodată.

Dar de acum nu mai sunt o proastă. Dacă mă atinge îi voi amputa mâna. Dacă el încearcă să scape de vină, îi voi râde în faţă şi voi încerca să găsesc milă pentru el, şi procedând astfel, poate voi descoperi vreo rămăşiţă din umanitatea pierdută. Dacă îşi exprimă regretul, mă voi ţine tare, deşi mă voi opri cu mult înainte de a-l ierta. Voi lăsa aceasta în seama unei forţe mai mari decât mine, pentru că acestei forţe va trebui să dea seamă în cele din urmă. Mie îmi ajunge durerea de a-l cunoaşte. Povara mea se hrăneşte din durerea de a mi-l aminti.

Sinceră să fiu, nu-mi pot imagina ce naiba mai vrea.

Îmi verific coafura şi machiajul în oglindă înainte de a ieşi din maşină. Erau lucruri care îi plăceau, detalii care trebuiau să fie mici trucuri ale feminităţii, care pretindea el că îi alimentează libidoul ca o morfină erotică. Lui îi va plăcea ce va vedea în această seară, iar mie îmi va face plăcere să-l resping. Aşa procedăm noi femeile, îi eviscerăm pe cei care ne-au rănit cu o afişare flagrantă a ceea ce nu mai poate fi posedat.

Acesta va fi, am hotărât eu, motivul pentru care am venit. Să îi arăt că am trecut mai departe.

Şi poate să mă arăt şi eu.

Când intru înăuntru, un potop de amintiri mă scaldă şi apa, odată caldă şi plăcută, este acum rece. Văd chipuri pe care le-am cunoscut, respir mirosuri care mă poartă într-un alt timp, nu aşa de departe. Mă văd în oglindă şi-mi întorc faţa.

El este deja aici, aşteptându-mă în camera noastră specială.

Îmi pare rău că am venit.

Tatăl lui Bernadette a fost, şi va fi până la îmbălsămare, un pescar obsedat. Păstrăv, crap, uneori cambulă, nu conta. Ea nu îşi putea aminti o zi în care ultimul număr al revistei *Field and Stream* să nu fie pe măsuţa de cafea a familiei. Odată, cu mult înainte de a fi o replică devastatoare, mama

ei, cu o sinceritate întărită de coniac, i-a acordat tatălui un ultimatum deghizat într-o opţiune: o alege pe ea sau alege să rămână un pescar înrăit. Şi cu o seriozitate totală, tatăl ei i-a dat replica: „Ei bine, draga mea, îmi va fi foarte dor de tine." Bernie n-a fost niciodată sigură dacă mama ei bea pentru că el pescuia sau că el mergea la pescuit pentru că ea era alcoolică, dar în orice caz, acest mic detaliu a fost cea mai importantă omisiune din hotărârea de divorţ.

Bernie rânji cu gândul la această amintire în timp ce se privea în oglindă, pregătindu-se pentru seara ce urma. Ea punea la bătaie propria sa linie vestimentară, concepţie proprie, scăldată în tot misterul feminin de care era în stare, pentru că azi primise o motivaţie concretă. Misiunea din această seară era să înfigă cârligul atât de adânc, încât orice încercare de eliberare să fie un efort în van. Aceşti pantaloni de piele neagră de şase sute de dolari îşi vor face debutul – dovedind că au meritat fiecare bănuţ – asortaţi cu o bluză neagră şi strâmtă cu mâneci lungi şi scoasă în evidenţă de abundenţa potrivită de accesorii de argint.

Ea lucra la proiect de mai puţin de o săptămână şi Wesley Edwards o invitase să se întâlnească la un pahar de vin. Acestea au fost cuvintele lui, ceea ce însemna că întâlnirea nu avea de-a face cu proiectul. Extrem de atentul Wesley urmărise rezumatul lui Jerry de început, în legătură cu proiectul, şi el se oprise de mai multe ori pe la noul ei birou să vadă cum se descurcă. Dacă aceasta ar fi fost o *întâlnire de afaceri* el nu ar fi rugat-o să vină, ci ar fi anunţat-o doar. Nu, aceasta era o afacere ce avea un alt buchet, de preferinţă cel al unui merlot.

AZ 88 era cel mai tare local din vechiul Scottsdale, localizat în mall-ul de peste drum de Centrul Civic al Scottsdale-ului. Era o adunătură destul de mare de ceea ce părea a fi persoane în doliu, chiar în faţa intrării, aşteptând să ocupe mesele rezervate în ordinea unei liste ce nu însemna mai nimic într-un loc în care fiecare al cincilea client era o celebritate sportivă locală sau prieten cu angajatul de la intrare. Doi dintre pereţii localului erau din sticlă securizată, înalţi de 5 metri şi jumătate, ca şi cum activităţile scăldate în lumină strălucitoare ar fi prezentat vreun interes pentru lumea mai puţin privilegiată sau pur şi simplu pentru a scoate în evidenţă arhitectura art-deco a localului. Acesta nu era un local pentru întâlniri de afaceri sau rendez-vous-uri clandestine. Aici veneai dacă voiai să te afişezi.

Wesley stătea în mijlocul localului, făcându-i cu mâna de la masa care avea să fie a lor pentru acea seară. El purta un sacou sport peste un tricou, ambele de culoare neagră. Riscul minim pe care ea şi-l asumase cu pantalonii de piele dăduse roade – Wesley venise şi el îmbrăcat pentru a o impresiona.

Bernie se gândi că lui Peggy i-ar fi plăcut felul cum arăta el. Gândul acesta îi dădu putere şi perspectivă în doze egale, readucându-i în minte obiectivul ei.

Portarul părea să ştie cine era Bernie, pentru că îi făcuse semn cu mâna să treacă prin mulţimea care o privi urât, întrebându-se cu ce celebritate din Phoenix trebuia ea să se întâlnească. Într-adevăr, erau trei astfel de persoane înăuntru, laolaltă cu doi Cardinali, un Coiot în călduri şi jumătate din distribuţia de la un program de pe WB. Ea simţea privirile arzându-i ceafa în timp ce se apropia de Wesley şi, intuindu-i limbajul trupului, ea îi oferi obrazul pentru un sărut când ajunse.

— Mă bucur că ai venit, spuse el ţinându-i scaunul.

— Mă bucur că m-ai invitat.

— Ar fi trebuit, probabil, să nu o fi făcut.

— Trebuie mai întâi să lucrez pentru tine ca să te pot da în judecată.

— Ai fost cumva avocat într-o altă viaţă?

— Mai rău. Aproape m-am măritat cu unul într-o altă viaţă.

El stătea jos, ocupând chiar scaunul de lângă ea, la o masă de patru persoane. Micile detalii se legau de minune.

Ospătarul veni prea repede, un student la colegiu care era nevoit să tolereze această mulţime, dar care, fără îndoială, ar fi preferat compania lor. Wesley studia lista de vinuri când Bernie îl trase cu blândeţe de mâini întrebând:

— Îmi dai voie?

Surprinderea lui fu trădată de un rânjet bovin şi, o clipă mai târziu, de o încuviinţare timidă din cap. Bernie îi întoarse zâmbetul, recunoscându-şi astfel îndrăzneala.

Ea se întoarse către ospătar:

— Aveţi cabernet Silver Oak, ceva mai vechi de '95?

— Avem câteva sticle din '94 rămase în stoc. Şi o sticlă din '89... la 190 sticla, cred. Ospătarul zâmbi, abia perceptibil.

— El plăteşte, spuse ea, îl vom lua pe cel din '94.

Ospătarul se îndepărtă încuviinţând, fără să pară impresionat. El avusese ocazia să audă tot felul de replici de spart gheaţa şi flirturi inspirate şi tot ce-şi dorea era să marcheze câteva bacşişuri grase şi să se reîntoarcă acasă la prietena lui.

— Am rămas ca la spectacol, zise Wesley, sorbind dintr-un pahar cu apă.

— Chiar trebuie să mă priveşti astfel.

— Asta e uşor, mai ales că arăţi foarte bine în această seară.

— Am făcut baie.

— Într-adevăr. El mai luă o înghiţitură de apă, de data aceasta cu un gest forţat. Aşadar, iată-ne cufundaţi în acele momente stânjenitoare, în timp ce conversaţia se încinge. El aşteptă un zâmbet pe care ea i-l oferi aluziv.

— Ai vreo idee de subiect de conversaţie? întrebă Bernie.

Atitudinea şi poziţia corpului lui Wesley deveniră ceva mai formale.

— Ei bine, iată cum stă treaba. Îmi place felul în care te descurci. E prea devreme să mă pronunţ în privinţa proiectului, dar eşti o profesionistă, asta e

evident. Vreau doar să te cunosc mai bine. Vor mai fi şi alte proiecte, aşa că cine ştie. Suntem în creştere şi avem nevoie de manageri.

Ea se întoarse în afară şi îşi încrucişă picioarele învelite în piele pentru a-i atrage atenţia. Totul funcţiona după plan – ochii lui căzură într-acolo, apoi repede privi în altă parte.

— Prin urmare, aceasta *este* o întâlnire de afaceri, spuse ea.

El rânji aproape timid:

— Nu aceasta era intenţia mea, ca să fiu sincer.

Ea zâmbi, încercând din timp să-i alunge stânjeneala. Dacă lucrurile vor merge bine, ea va avea destule ocazii pentru aşa ceva. Şi mai târziu.

— Spune-mi câte ceva despre acea viaţă anterioară, spuse el, inclusiv despre avocat. Trebuie să fi fost groaznic.

Şi astfel începu ritualul noilor cunoscuţi, întrerupt numai de sosirea vinului şi de periodicele lui umpleri de pahare. Bernie atinse toate punctele fireşti din biografia sa, relatând totul cu autoironie: copilăria ei din Texas, şcolile urmate şi parada prietenilor ei şi toate sporturile care au menţinut-o în formă – omiţând intenţionat amănuntul că era pregătită să dea testul pentru centura neagră la taikwon-do, strecurând şi câteva remarce cinice despre părinţii ei şi despre imposibilitatea ei de a-i ierta de tot pentru slăbiciunile lor. Ea aduse vorba şi despre cele trei relaţii importante din viaţa ei.

— Am fost îndrăgostită de trei ori, mărturisi ea, subliniind faptul că unul dintre ei fusese avocat. Acest detaliu provocă o scurtă reverie pe tema iertării, completată de un citat al lui Bernie din versurile lui Don Henley despre acelaşi subiect. Pentru Bernie, cântecul era un imn.

...e vorba de iertare... chiar dacă, chiar dacă nu mă mai iubeşti...

Cu toate că amândurora le plăcea cântecul, niciunul dintre ei nu se dădea în vânt după iertare, şi lucrurile s-au oprit aici.

De-a lungul discuţiei, Bernie era conştientă de postura ei şi de ceea ce putea el să vadă. Era vorba despre un alt joc exclusiv feminin, care se desfăşura fără să fie sesizat de bărbaţi, care nu-şi dădeau seama că erau jucaţi pe degete. Ea avu grijă să-i atingă din când în când antebraţul şi, nu numai odată, ea îşi plimbă privirea asupra lui zâmbind încurajator.

Wesley se dovedi a fi plin de surprize. Nu numai că recită de bunăvoie versuri din cântec, dar părea că nu se grăbeşte să vorbească despre el, poate singurul bărbat hetero de pe planetă la care se împleteau două atribute. Mai mult decât atât, părea că preferă să asculte, punând chiar întrebări şi cerând mai multe detalii. În cazul lui Wesley era uşor de presupus o explicaţie: acest om avea ceva de ascuns. El era un vânător şi nu un culegător. Un prădător ce juca un joc pervers. Juca teatru.

Bineînţeles că asta făcea. El a fost cel care a reuşit să o seducă pe sora ei. El i-a dat viaţa peste cap, după care i-a luat-o de tot şi a scăpat cu bine. Şi totul a început prin a o asculta, un lucru atât de rar şi atât de nobil. Ceva

pentru care soţul lui Peggy nu avusese nici timp, nici înclinaţi i şi nici capacitatea de a o face.

Conştientă de alcoolul care-i circula în sistem, Bernie se hotărî să-şi aducă aminte de ce se afla acolo şi de cine era însoţită. I-ar fi fost la-ndemână să uite şi să se piardă în acei ochi de vedetă de cinema şi acel farmec discret. Trucul era ca el să-şi ascundă înfăţişarea de oţel dedesubtul unei aparenţe ce dădea impresia de vulnerabilitate. Influenţată sau nu de alcool, ea era, mai presus de toate, o femeie cu o misiune precisă.

Ea îşi desfăşu r a şi îşi aduna picioarele sub scaun, părând că şi le dezmorţea, ducându-şi mâinile spre glezne în timp ce îi cerea lui să-şi povestească viaţa. Se aplecă în aşa fel încât bluza să i se lase puţin în faţă, permiţându-i lui să arunce o privire la sânii ei.

— Deci, spuse ea, profitând de un moment de liniște când el umplea paharele.

— Pescuieşti?

— Ce să fac?

— Să pescuieşti. Ştii tu, băţ, rolă cu fir, viermi, igienă proastă?

— Nu. Nu pescuiesc. De ce?

— Am întrebat doar. Atunci ce îl stârneşte pe Wesley Edwards, director executiv?

— Totuşi, cine angajează pe cine?

— Eu întotdeauna am crezut că interviurile sunt străzi cu două sensuri.

— Acesta nu e un interviu.

— Să nu fie oare? Ea zâmbi timid peste paharul din care luă o înghiţitură. Exista şi o artă a cuceririi, iar un pahar de vin era un accesoriu perfect.

Wesley se mişcă în scaun ca şi cum s-ar fi instalat mai bine. Ea nu putea să-şi dea seama dacă el era incomodat de întrebarea ei sau era uşurat că, în sfârşit, era rândul lui.

— În legătură cu mine, lucrurile sunt simple. M-am născut în California, m-am mutat aici în facultate, sunt absolvent ASU. Am jucat base-ball, m-am lăsat dus de val, mi-am tras sufletul la Standford să învăţ cum să cuceresc lumea şi efortul a dat roade. Mama a murit în '96, tata s-a recăsătorit şi trăieşte în Florida. Mă plimb de la o companie cu probleme la alta, tai în carne vie şi vând, primesc acţiuni ridicole la bursa de valori şi bonusuri atunci când îndeplinesc ceea ce mi-am propus, ceea ce reuşesc întotdeauna pentru că nu muşc niciodată mai mult decât pot mesteca. În ceea ce priveşte pasiunile mele, nu am nimic de ascuns. Dispreţuiesc lucrurile de rahat, ceea ce mă dezavantajează, pentru că trăim într-o lume care trăieşte din aşa ceva. Poţi să mă consideri cinic, dar cred că majoritatea oamenilor sunt până la ochi în rahat şi nu mai recunosc culoarea maro. Nu sunt căsătorit pentru că nu am timp liber şi nu-mi plac copiii mai mult de zece minute şi, să fiu sincer, n-am întâlnit femeia care să se descurce cu mine sau care să aibă îndeajuns de multă răbdare să mă cunoască. Nu am prieteni apropiaţi, pentru

că nu cred în filozofia cu „totul se rezumă la bere” a stimaților mei colegi. Fac ce vreau, când vreau și pentru că înțeleg alchimia relațiilor și sinergia afacerilor, de obicei *obțin* ceea ce-mi doresc, iar când nu se întâmplă aceasta merg mai departe. Am un coeficient de inteligență undeva la nord de 150 de puncte și un prag ridicat al durerii, iar scopul meu în viață este să devin îndeajuns de bogat ca să cumpăr o insulă și să pot pleca dracului din Dodge, moment de care sunt mai aproape decât îmi place să recunosc sau decât ai crede tu.

El făcu o pauză, dar numai pentru o clipă. Îndeajuns pentru ca expresia lui să se înmoaie.

— A da, cred că discursul lui Kevin Costner din filmul *Bull Durham* este cel mai bun monolog din istoria cinematografică.

El se dădu în spate, ducând paharul la gură, studiind reacția ei în căutarea unui semn care să-i indice succesul.

Bernie îl fixă cu privirea pentru un moment, după care spuse:

— Procedezi de fiecare dată la fel sau pentru mine ai făcut o excepție?

— „Cunoaște-te pe tine însuți” spuse Wesley. Eu nu-mi cer iertare.

— Nici nu credeam că o faci.

— Ascultă, știu și eu cum sună toate acestea. Ca și cum aș îndruga prostii. Dar sunt prostiile *mele* și am tras din greu pentru ele și îmi sunt folositoare. El termină fraza cu un rânjet scurt.

— La fel cum și o scoică îi este de folos unui crab.

El privi în tavan părând nerăbdător cu sine pentru că nu s-a făcut mai bine înțeles. Sau poate nu avea răbdare cu ea.

— Cu toții ne ascundem de ceva, zise el. Cu toții jucăm teatru, ne justificăm tâmpeniile, imităm pe alții. Bun venit în rândul rasei umane. Cei care înțeleg cu adevărat acest lucru sunt puțini și îi întâlnești rar. Eu doar încerc să joc la o cotă mai înaltă decât atât.

— Și cum e acolo sus?

— Crezi că sunt arogant.

— Chiar? Și ce altceva mai cred? Ea trase adânc aer în piept, dându-și seama brusc cât de aproape era să strice totul. Așa că adăugă: – Ascultă, nici mie nu-mi place să mi se îndruge tâmpenii. Doar că eu cred că jocul în care suntem cu toții implicați – așa cum îmi place mie să-i spun vieții – e un joc de echipă.

El își ridică paharul închinând ironic, fără niciun alt răspuns.

Ea întâlnise astfel de bărbați și înainte. Și atunci când arătau și bine pe deasupra, se trezea că era interesată. Era ceva legat de elixirul încrederii în sine și de ocazia de a îngriji copilul răsfățat ce se ascunde înăuntrul fiecărui bărbat.

Wesley se lansă din nou, de data acesta trecând în revistă o listă lungă de candidați pentru panoul de onoare la îndrugat prostii. Bernie ascultă până la capăt, sincer fascinată, în mare parte fiind de acord cu ceea ce spunea el, iar

părțile în care nu era de acord le găsea amuzante și revigorante. Wesley Edwards nu era în niciun caz un om lipsit de păreri.

În timp ce el vorbea, cineva care stătea în spatele lui Bernie aprinse un trabuc, amintindu-i de un detaliu pe care îl plănuise ea pentru această seară dacă se va ivi ocazia. Amintindu-și de revista despre trabucuri din gunoiul lui, ea intenționase să ia trabucul neaprins din mâinile lui Wesley în momentul în care l-ar fi scos din buzunar și cu pricepere să-l taie la un capăt – cu dinții dacă trebuia – și să-l țină cu celălalt capăt în flacăra brichetei lui pentru câteva momente înainte să-l ducă la gură și, cu obrajii supți și buzele țuguiate să tragă cu sete din el, rotindu-l încet, și apoi, cu un zâmbet timid, să-și dea capul pe spate și să sufle fumul spre tavan cu o încetineală calculată. Și în tot acest timp să evite impulsul de a vomita.

— E foarte plăcut, spuse ea în timp ce mirosul de trabuc devenea mai puternic, rotindu-și ochii. Fumezi trabuc?

— Nu. Nu am capricii ieftine. În mod ironic însă, dețin acțiuni la o editură care scoate o revistă despre trabucuri, deci nu sunt chiar inocent în domeniu. Dar tu?

Ea zâmbi aproape râzând, deși nu știa că râde pe propria cheltuială.

— Nici eu nu am capricii de genul acesta.

— În regulă, atunci te pot angaja până la urmă.

— Pentru că nu am capricii?

— Pentru că nu fumezi. Eu respect două reguli: nu angajez niciodată un fumător și nici persoane care folosesc cuvântul „omule” când încep o frază.

Bernie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Deci ce ești: republican, mormon sau numai un om cu prejudecăți?

— Ia-o ca pe un prerogativ al directorului executiv. Oamenii evită anumite semnale, au mici defecte sociale acceptate, dar care îi trădează. Acestea sunt două dintre ele.

— Trădează ce anume, mai exact? Ceva legat de calificarea lor pentru postul respectiv, vreau să spun.

El își schimbă poziția, un pic nerăbdător.

— Eu îmi asum acest risc. Să rămânem într-atât.

Bernie scutură din cap cu o expresie care spunea că nu poate fi de acord cu felul de a fi al acestui tip. Sora ei fusese fumătoare cu jumătate de normă, mai ales pe la spatele soțului ei. Dar Peggy nu reprezentase, cu siguranță, excepția pentru Wesley în această privință. De fapt, Bernie realiza că era în multe privințe de acord cu el. Cu fiecare frază, Wesley Edwards își arbora propriile steaguri și nu toate purtau craniul și oasele încrucișate ca emblemă.

Dintr-un impuls, sau doar așa, ea îl întrebă dintr-odată despre frați sau surori, un amănunt care-i scăpă în mod curios.

— Am o soră, spuse el zâmbind imediat. Dumnezeu s-o aibă în pază. Tu?

Deși ea fusese cea care atinsese acest punct nevralgic, ceva o furnică în adâncul stomacului. Chiar avea o soră. Ea îl privi atât de sever, încât el își

trase capul înapoi, evitând parcă să fie etichetat.

Ea își întoarse capul într-o parte înainte de a răspunde:

— Sora mea a murit.

Ochii li se închiseră amândurora înainte ca Wesley să spună:

— Îmi pare rău.

— Și mie. S-a sinucis.

Acum, ea căuta vreun semnal, sperând cu disperare să vadă o sclipire în ochii lui. Știa că se afla pe un teren minat, dar vinul avea întotdeauna acest efect asupra ei, făcând-o să treacă direct la subiect, fără alte precauții.

Wesley își țuguie buzele. Fără să o privească, spuse:

— Asta trebuie să fie... nici nu știu. Nimeni nu poate să știe, presupun.

Era priceput, sincer afectat. Plin de remușcări, umilit, încurcat. O scenă de Oscar. Ar fi vrut să-i spargă în cap sticla goală de cabernet. Respiră adânc și spuse:

— Ar trebui să plec.

El își privi Rolex-ul și încuviință. Ar fi trebuit să protesteze, să se opună, să-și ceară iertare, să încerce să-și prelungească timpul petrecut cu ea. Dar Wesley nu juca după reguli în această seară, nu-i dădea ei prilejul să se joace cu el. În schimb, el ieșea din orice tipar, fiind atent și ospitalier și deci complex, stârnind curiozitatea.

Cine este acest om? Și ce vrea el de la mine?

— Te conduc până la mașină. El era deja în picioare, întinzând mâna spre spătarul scaunului ei.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Nu-ți fă probleme. Hai să luăm aer.

Atingând-o ușor cu mâna pe spate, o conduse prin labirintul de mese către ușa care încă mai ținea afară o mulțime considerabilă. Când trecură printre ei, ieșind în aerul cald de noapte al Arizonei, se aplecă spre urechea ei și șopti:

— Locul acesta e de tot rahatul, nu crezi?

Exista întotdeauna posibilitatea ca Wesley să încerce să o sărute când ar fi ajuns la mașina ei. Probabil că aceasta era cauza tăcerii ce se lăsă între ei în timp ce pășeau în aerul catifelat de deșert, dedesubtul a milioane de surse de lumină. Sau poate pur și simplu nu mai rămăseseră subiecte de conversație care să fie continuate, niciun subiect ce trebuia dezvoltat. Cu toate acestea, nu fusese tocmai o conversație, ci o tatonare ascunsă în spatele lăudăroșeniei. Bernie, oricum, nu s-a lăsat păcălită de imaginea lui Wesley de bărbat atent. În ceea ce o privea pe ea, tăcerea dintre ei era un prilej pentru a vizualiza modalitatea de a evita sărutul când ar fi venit momentul.

— Deci iată care este întrebarea, spuse ea, scotocind în poșetă după chei. Le pescui, apăsă butonul cheii pentru a deschide ușile, apoi îl privi drept în ochi.

— Care este preţul acestui cinism cultivat şi al încrederii oarbe în sine?

El zâmbi, nici pe departe deranjat, ca şi cum ar fi fost plăcut surprins că ea l-a ascultat cu atenţie:

— Tu chiar mergi direct la subiect, nu-i aşa?

— După părerea mea, îţi place asta la o femeie.

— Eşti uimitoare. Ar trebui să-mi conduci echipa de producţie a companiei.

— Sunt prea scumpă pentru tine.

— Nu fi atât de sigură.

— Întrebarea rămâne.

El dădu din cap, înţelegând că ea se agaţă de acel răspuns. Ea îi observă expresia şi realiză că, deşi puţine şi rare, momentele de disconfort ale lui Wesley erau la fel de evidente ca şi cele de egocentrism din momentele prielnice. Numai această descoperire făcea ca seara aceasta să fi meritat efortul. Acum, ea îl putea citi, putea să-şi dea seama când îl pune în încurcătură şi, mai târziu, când îl va avea cu totul la mână.

El îşi umezi buzele cu nervozitate.

— Te aştepţi să-ţi spun că mă simt singur aici în vârf.

— Doar singur ar fi de-ajuns. Nu mă prea interesează altitudinea.

— Am toată compania de care am nevoie.

Ea deschise portiera maşinii, pe care el o ţinu când ea urcă. Acesta ar fi fost momentul în care sărutul ar fi trebuit să aibă loc, dar ea îşi dădu seama că Wesley controla foarte bine jocul pentru a lua în considerare aşa ceva, iar ea cochetă cu ideea de a prelua iniţiativa. Cel care cedează primul va pierde şi, cu toate că acest dans al împerecherii a fost întotdeauna quintesenţa prostiei, a intra în acest joc era la fel de inevitabil pe cât era de distractiv.

— Cred că, zise ea gânditoare, ceea ce voiam să întreb de fapt e... dacă merită? Să stai ascuns în spatele acestui zid impenetrabil şi să ţii plebea departe.

— Aceasta este o întrebare mai potrivită.

— Mă aştept la un răspuns mai bun.

El zâmbi, nu tocmai în favoarea ei.

— Îţi voi răspunde când am să pun mâna pe acea insulă. Noapte bună.

Wesley închise portiera şi făcu un pas în spate schiţând un scurt salut. Dacă îi părea rău că a ratat momentul, acest lucru nu se vedea. El se întoarse şi porni cu mâinile în buzunarele unor pantaloni de pânză foarte scumpi. Şi foarte sexy. După o clipă, scoase ceva din buzunarul hainei, ceva cu fire – căştile telefonului mobil. Bineînţeles.

Bernie aşteptă ca el să ia colţul, întrebându-se dacă se va întoarce pentru o ultimă privire care nu mai veni. Când el dispăru, ea porni maşina şi ieşi din parcare.

Faptul că el nu a privit în urmă nu o preocupa pe Bernie în timpul drumului pe Scottsdale Road spre apartamentul ei închiriat. Şi nici faptul că el a trebuit să sune pe cineva cu prima ocazie ivită. Nu, ci faptul că nu

înţelegea de ce şi-a dorit cu atâta disperare ca el să privească în urmă. Iar acest gând avea să o ţină trează până după miezul nopţii, meditând la sursa acelei disperări.

Perspectiva cu care începuse acea seară era cel puţin înceţoşată.

Iar jocul, sau indiferent ce-o fi fost, era cu siguranţă început.

18

Diana realiză că un Corvette nu era maşina cea mai potrivită pentru această misiune. Observaţia, munca sub acoperire, filajul – indiferent despre ce ar fi fost vorba – necesitau o maşină care să treacă neobservată, cum ar fi fost un Taurus sau, Doamne păzeşte, una dintre acele maşini mici coreene. Totuşi, în această seară era în siguranţă stând acolo sub neonul ce ilumina vechiul Scottsdale, un loc în care un Corvette nou-nouţ se amesteca bine printre mărcile germane şi SUV-urile de lux. Parcase peste drum de un faimos restaurant numit Bandera, iar mirosul de pui prăjit la grătar în aer liber o chinuia într-o seară în care ea nu luase decât un prânz târziu. Urmărise Volvo-ul din momentul în care ieşise din parcarea complexului de apartamente şi avusese noroc să găsească loc de parcare aproape de locul unde ţinta îşi parcase Escalade-ul mai devreme în acea seară. „Ţinta" – îi plăcea cum sună. Rămânând în urmă la o distanţă de un bloc, ea o urmări pe femeie – superbi pantaloni, gagico – pe jos până la locul întâlnirii cu Wesley Edwards la AZ88 şi apoi i-a privit cum se jucau unul cu nervii celuilalt, prin peretele de sticlă de pe o bancă de lângă o fântână arteziană de afară. Când văzu că se pregătesc să plece, porni ţintă spre maşină şi era deja la volan când ei au fost în dreptul Volvo-ului, urmărindu-le scurtul dans, ezitările ei şi poza lui care spunea că nu-i pasă câtuşi de puţin. După cum îl cunoştea ea pe Wesley Edwards, lui probabil chiar nu-i păsa. El trecu chiar pe lângă Corvette-ul ei după ce se despărţiră, fiind deja absorbit într-o conversaţie la telefonul mobil.

Bernadette rămăsese în Volvo – evident că nu era mulţumită – timp de aproape un minut înainte să iasă din parcare.

Traficul la acest moment din noapte era destul de lejer, aşa că fusese uşor să o urmărească spre casă, fără riscul de a fi observată. Când erau aproape de apartament, telefonul ei mobil sună. Nu trebui să spună alo.

— Unde eşti? întrebă ea.

— M-am întors, zise Damien. Am intrat şi am ieşit, fără probleme.

— Te-ai distrat.

— Ca întotdeauna. Să intri prin efracţie e de departe mai interesant decât filajul. Tu unde eşti?

— Aştept să se pună în pat.

— Şi.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu şeful tău, asta e sigur.

— A sărutat-o?

— I-a tras-o pe capota maşinii.

— Ai făcut fotografii?

— Voi avea eu grijă de Wesley Edwards în locul tău. Dar târfa e un aisberg. N-ai nicio şansă.

— Îmi place la nebunie când mă subestimezi.

— Și tu cum ți-ai petrecut seara.

— Tipul are nevoie de mămică. Locul e o cocină.

— Și?

— În ce-l privește, lucrurile sunt simple. Două computere și multe chestii high-tech. E un fel de mic investitor, are multe manuale practice, broșuri de la bursa de valori, de parcă ar fi pus mâna pe ceva gras.

— Probabil câștigă mai mult decât tine.

— Pasiunea lui sunt jocurile video, care trebuie să valoreze vreo două mii de dolari. Are toate sistemele – Gamecube, Playstation, Xbox, un vechi 64. Are trei televizoare legate la cablu. E un papă lapte. Și încă ceva, are un poster în camera de zi cu Angelina Jolie ca Lara Croft.

— Și ce-i cu asta?

— Nu are nevoie de pornografie. Îl atrag mai mult desenele grafice. Are să-ți placă. Mie îmi place deja.

— Îți plac super-femeile?

— Vampele.

— Ai vrea tu. Dar ești pe-aproape.

— Spune-mi.

— Doar dacă ești drăguță cu mine.

— Și dacă *nu* voi fi drăguță cu tine?

— Atunci îți voi spune totul.

— Cât de departe ești? întrebă ea.

— Sunt în Lincoln.

— Ajung și eu într-un sfert de oră. Toarnă-mi o sambuca.

— Trei boabe, draga mea.

Au întrerupt legătura simultan, fără să-și spună la revedere.

Două ore mai târziu, Jerry Grasvik ajunse acasă la apartamentul său din Mesa, întors de la niște prieteni cu care fusese la o pizza și cu care a văzut pentru a șaisprezecea oară filmul *Tron*. El se prăbuși prin ușă fără să aprindă lumina, intră la baie, se dezbrăcă de tot, se spălă pe dinți, după care se trânti într-un pat care nu fusese făcut sau schimbat două luni. Nu avea nicio idee că cineva fusese acolo, scotocindu-i printre lucruri, căutând indicii și semnele unor slăbiciuni pe care să le folosească apoi împotriva lui.

Unul fusese găsit.

Un nume – numele ei – Doamna Moarte.

19

Uşa biroului lui Wesley Edwards fusese închisă toată dimineaţa şi Jerry Grasvik era înăuntru împreună cu el.

Al patrulea etaj era amenajat într-un mod tradiţional, cu o pereche de lifturi în mijloc, care se deschideau în coridorul în care primul lucru pe care îl vedea oricine intra era faţa zâmbitoare a lui Nadine Worobey. Birourile înconjurau holul liftului, cu un culoar central care permitea accesul în fiecare colţ al încăperii din acest etaj, la care se afla conducerea companiei. Mai erau încă două etaje din această clădire care erau ocupate de Oar Research – cabina cubică a lui Jerry era la etajul doi, cu ceilalţi informaticieni, dar la acest etaj se întâmplau toate, aici unde Wesley Edwards conducea totul. Al lui era singurul birou închis din companie, o cameră cu pereţi de sticlă construită în colţul de sud-vest, cu vedere spre zona Paradise Valley şi spre Muntele Cămilei ce se vedea în fundal, iar spre seară se puteau vedea apusuri splendide. Dar nu pentru că Wesley ar fi observat vreodată aşa ceva. Cel mai probabil, după cum presupunea şi Bernie, el a ales această poziţionare din cauza vederii spre parcare. Bărbaţilor de genul lui Wesley le plăcea să fie cu ochii pe maşinile lor.

Nu era un lucru întâmplător faptul că şi Bernie îşi avea cabina cubică la acest etaj, în loc să stea în tranşee laolaltă cu cei care lucrau la proiect. Priveliştea ei era spre est, către puzderia de clădiri din Kierland Commons şi orizontul de dincolo. Această amplasare, după cum realiză ea, era un semn bun pentru că era sigură că a fost ideea lui Wesley. El era unul dintre acei directori executivi care credeau că termenii *a supraveghea* şi *a controla* erau sinonime. El putea să o observe – ceea ce în mintea lui însemna că o putea controla – iar ea putea să-l observe, de asemenea.

Cu puţin înainte de prânz, în ziua de după „întâlnirea" lor la AZ88, o femeie remarcabilă ieşi din lift şi se anunţă la Nadine. Era îmbrăcată cu un costum marinăresc cu o cusătură masculină, dar cu toate acestea era extrem de feminină în mişcări şi avea încălţăminte de la Donna Karan şi bijuterii discrete şi valoroase. Aceasta era o femeie devoratoare de bărbaţi. Purtând o servietă de două mii de dolari, cu siguranţă nu făcea parte din lumea high-tech. În timp ce Bernie o urmărea, părea că are loc o discuţie. Ea o văzu pe femeie dându-i lui Nadine cartea de vizită, iar Nadine clătină din cap şi ridică din umeri, apoi o văzu pe femeie zâmbind fără să cedeze, după care o văzu pe Nadine efectuând mişcările cu care tasta ceva la telefon.

Femeia ocupă un scaun să aştepte.

Zece minute mai târziu, Jerry ieşi din cuşca de sticlă a lui Wesley. Nadine îi indică biroul lui Wesley şi femeia se îndreptă într-acolo.

Urmărind salutul care avea loc în birou, Bernie fu sigură că nu era vorba despre concurenţă. Dar urmărind în continuare, era sigură în aceeaşi măsură

că totuși reprezenta un pericol într-un anume sens.

— Sharon Hobbs, spuse vizitatoarea când îi înmâna lui Wesley cartea de vizită. Wesley se uită strâmb și fără să ridice privirea indică scaunul pe care el voia ca ea să șadă.

— Mulțumesc că m-ați primit, continuă ea, în timp ce se așeză pe scaunul de lângă cel indicat de el. Acela fusese încălzit de ocupantul anterior și acest lucru era neconfortabil.

Wesley continua să se uite la cartea de vizită în timp ce se reașeză după birou, care era de mărimea unei mese de biliard și plin de dosare împrăștiate. El purta o cămașă albă scrobită, cu o cravată strânsă și bine aranjată, așa cum era întotdeauna. Bernie observase că el întotdeauna și-o lărgea în lift, ori de câte ori părăsea clădirea, dar niciodată înăuntru.

— Torgeson, Barton și Mattern, spuse el ridicând în sfârșit privirea de pe cartea de vizită de pe care tocmai citise numele firmei lui Sharon Hobbs. Care din ei mă dă în judecată?

El aruncă pe biroul din fața lui cartea de vizită, își încrucișă brațele și se lăsă pe spate în scaunul tapițat cu piele, care scârțâi ușor sub greutatea lui.

— Credeți că sunteți dat în judecată? – întrebă ea întorcându-i rânjetul plin de sine. Deja atmosfera era încărcată între cei doi și furtuna era aproape de a se porni. Acest lucru îl găsesc interesant, nu credeți? Eu da.

— Mă bucur că sunteți amuzantă. Cu ce vă pot ajuta?

— Aș avea o problemă delicată pe care trebuie neapărat să o discut cu dumneavoastră.

— Am nevoie de avocat?

— Depinde. Mă aflu aici mai mult într-o calitate neoficială, ca reprezentant și nu ca avocat, de fapt. Pentru azi, cel puțin.

— Acum *acest* lucru este interesant.

Ochii li se închiseră pentru o clipă. Wesley încerca din răsputeri să nu se trădeze prin nicio expresie, în timp ce Sharon Hobbs stătea picior peste picior cu mâinile împreunate în poală, aplecată un pic în față, având pe față un zâmbet afectat ce spunea că nu se lăsa deloc dusă cu preșul.

— V-ați aprins d-le Edwards? Pot să vă spun simplu Wesley?

— D-le Edwards e bine. Ați venit aici ca să mă luați peste picior sau pentru o afacere?

— Clientul meu este angajatul dumneavoastră.

— E un început. Cine este?

— Nu am libertatea de a spune.

Wesley răbufni amuzat, ca și cum se așteptase să audă așa ceva.

— Asta e o tâmpenie. E o asemenea tâmpenie care ar trebui să mă facă să vă dau afară cu un șut în fundul dumneavoastră delicat. Și dacă vreți să mă dați în judecată pentru *asta*, dați-i drumul.

Sharon Hobbs tuși scurt și privi într-o parte corectându-și ținuta într-o clipă. Când își întoarse privirea, expresia ei era la fel de impenetrabilă ca a

lui.

— Sunt aici pentru o favoare, ca să fiu sinceră.

— Vezi, alte prostii. N-a existat niciodată un avocat în toată istoria pantofilor cu vârf ascuţit care să fi făcut vreodată vreo favoare cuiva.

— Favoarea este pentru dumneavoastră, de fapt. Primesc 240 de dolari pe oră pentru a transmite un mesaj. Clientului meu îi este teamă să vi-l transmită personal. Ei îi este frică de... repercusiuni.

— Ei?

— Da.

— Repercusiuni pentru ce?

Sharon se mişcă în scaun şi tresări: – Clientul meu mi-a spus că aţi făcut, în trecut, comentarii explicite care sunt nepotrivite la locul de muncă.

— Să fie chiar aşa. Cuvintele lui nu sunau a întrebare.

— Ea mi-a spus că aţi tratat greşit poziţia ei socială şi încercările ei de a fi prietenoasă şi că în mai multe ocazii aţi flirtat şi aţi emis pretenţii în ceea ce o priveşte, atât în particular, cât şi în prezenţa altor angajaţi, făcând-o să se simtă jenată şi provocându-i tulburări emoţionale.

— Astea sunt prostii.

— Folosiţi des acest cuvânt, nu-i aşa?

— Aşadar, *chiar* mă daţi în judecată. Niciun muşchi nu i se mişcă pe faţă şi o ţintuia cu privirea, cu o expresie de jucător de pocher.

Femeia nu evită contactul vizual, apoi îi oferi un mic zâmbet:

— Nu încă. Mi s-a cerut să vă spun că în cazul în care comportamentul dumneavoastră continuă în aceeaşi manieră, ea nu va avea altă alternativă decât să caute o rezolvare în justiţie a problemei.

Wesley clipi de câteva ori şi începu să-şi roadă buza de jos.

— Mai am încă obrajii roşii? – întrebă el.

— Fundul meu este încă superb? – întrebă şi ea.

Acum el se aplecă înainte şi îşi împreună mâinile formal pe birou.

— Să văd dacă am înţeles bine. Reprezentaţi un angajat al meu care spune că îi fac avansuri, dar nu puteţi sau nu vreţi să-mi spuneţi despre cine este vorba pentru ca să pot pune capăt comportamentului nepotrivit.

— Poate că nu este nevoie să vă spun cine este.

— Poate fi vorba despre patru sau cinci dintre angajatele mele, cine poate să spună?

Sharon Hobbs îşi linse buzele şi se întoarse într-o parte pentru o clipă, iar zâmbetul i se lărgi pe faţă.

— Domnule Edwards, eu vă apreciez poziţia şi eforturile pe care le faceţi pentru a-mi arăta că nu sunteţi nici intimidat, nici deranjat de această chestiune şi că luaţi foarte uşor lucrurile. Sunteţi un om important, iar hormonii îşi fac treaba şi nu se poate ca un mic zumzet din mulţime să vă deranjeze, nu-i aşa? Poate că astfel puteţi aprecia corect şi poziţia clientei mele care se teme pentru locul ei de muncă. Ea vrea doar ca acest

comportament să înceteze. Aveţi posibilitatea de a obţine un bilet gratuit pentru a evita atenţia, domnule Edwards, şi vă sugerez să nu încercaţi să mi-l băgaţi mie pe gât.

— Iată o idee bună.

Ea dădu din cap cu un aer contemplativ.

— Văd că lucrurile merg într-o direcţie cu totul greşită.

Expresia lui se schimbă brusc. Ca şi cum ar fi înţeles, în fine, că nu e o glumă.

— Cât ne cere acum pentru o acuzaţie de hărţuială, treizeci de mii? Cincizeci? Am avut un prieten care a păţit-o de patru ori într-un an, şi săracul de el nu a reuşit să i-o tragă decât uneia dintre cele patru femei care i-au adus acuzaţii. E un moft cam scump, nu vi se pare?

— Sfatul meu este să vă priviţi bine în oglindă şi să vă întrebaţi care dintre angajatele dumneavoastră merită aceşti bani şi să vă decideţi ce veţi face în această privinţă. Totul e foarte simplu... începeţi să vă purtaţi cu un pic mai multă decenţă şi totul va dispărea.

— Şi *dumneavoastră,* de asemenea?

Zâmbetul ei dispăru:

— Vreţi să ştiţi un lucru, domnule Edwards: sper din toată inima s-o daţi în bară. Îmi va face o deosebită plăcere să storc o sumă cu şase cifre de la dumneavoastră şi poate chiar să vă fac să vă pierdeţi locul de muncă.

— Nicio şansă, domnişoară.

— Mai îndrăzniţi să încălcaţi odată regulile bunului simţ în ceea ce o priveşte pe clienta mea şi problema e ca şi rezolvată. Puneţi-mă la încercare. Vă rog.

— Nici asta nu e o idee rea. Să vă încerc, vreau să spun.

Sharon Hobbs dădu din cap şi se ridică, apoi se aplecă după servietă. Se întoarse spre uşă oprindu-se cu mâna pe clanţă.

— Clienta mea s-a înşelat, spus ea. Cel puţin într-o privinţă.

— Şi care ar fi aceasta?

Zâmbetul afectat îi reveni:

— Mi-a spus că arătaţi într-adevăr foarte bine. Zâmbetul deveni larg ca pentru o copertă de revistă şi avea o mulţime de implicaţii în momentul în care ea deschise uşa şi porni hotărâtă printre birouri către lift. Era mersul unei femei care ştia că este privită.

Bernie văzu că Wesley nu face nicio mişcare cât timp îşi privea musafirul îndepărtându-se de biroul lui. Când ea dispăru, el se ridică şi merse către peretele de sticlă, rămânând acolo cu mâinile la spate, admirându-şi împărăţia. Ea trebui să-şi ferească privirea pentru a evita ca el să o observe că îl urmărea.

După o clipă mai aruncă o privire. De data aceasta, el stătea în aceeaşi poziţie, doar că acum era întors către fereastra exterioară, privind spre

parcare. Bernie se ridică în picioare pentru ca să poată vedea și ea mai bine parcarea. Femeia care tocmai fusese acolo traversa acum trotuarul către mașina ei. Ea urcă într-un Corvette roșu-deschis, ceea ce reprezenta o alegere interesantă pentru cineva care semăna mai mult cu prințesa Diana decât cu Diana Ross.

Wesley nu se mișcă în timp ce mașina ieși din parcare și dispăru, ci rămase în aceeași poziție câteva minute după aceea.

— Jocul a început, rosti Diana la telefonul mobil. Damien se afla undeva deasupra orașului Utah, în avionul particular pe care Wesley îl închiriase cuiva; ținându-l în acest fel ocupat pe Paul Lampkin, pilotul, în timp ce Diana, Zeița Vânătorii, se ocupa de jocurile lor până ce el ajungea acasă. El zbura fără copilot în aceste curse neplătite pentru clienții „nevoiași" și acum se întorcea din nou la Scottsdale de unul singur. De cele mai multe ori o suna din avion, vorbind câteodată ore în șir pe banii companiei, folosind o frecvență aer-sol încriptată, care era protejată chiar și de urechile celor mai pricepuți ascultători.

— A mușcat-o? – zise Damien. Zgomotul surd al motoarelor avionului se auzea în fundal.

— A înghițit-o ca pe un medicament scârbos și acum face în pantaloni de frică.

— După câte se pare, te-ai distrat de minune.

— Trebuia să mă fi făcut avocat. Să iau bani pentru că mă joc astfel cu viața oamenilor.

— Unii dintre noi, ca mine, de exemplu, chiar sunt plătiți pentru că fac ceea ce le place. Și tu ai dreptate – ai fi fost un avocat de temut. Cu siguranță ai fi fost un procuror excelent.

— Ca să ceară pedeapsa cu moartea.

Adoptând și tonul afectat al unui oficial al curții de justiție, ea spuse:

— Reprezentând statul Arizona, Doamna Moarte.

— Cu siguranță.

— Așadar... să înceapă jocurile. Șansele sunt egale. Drăguța domnișoară tocmai a fost declarată agent liber.

— Atâta timp cât ai un penis, dragul meu, niciodată nu vor fi egale.

— Vom mai vedea cum decurg lucrurile, nu-i așa, iubirea mea?

Ea își coborî vocea care deveni un murmur:

— Vreau sânge Damien.

În afară de sunetul respirației lui era liniște pe fir, iar ea putea să vizualizeze imaginea lui atingându-și șarpele în timp ce se întărea, singur, la o înălțime de 35 de mii de picioare (cca 10 km), încălzindu-se undeva deasupra orașului Provo.

Ea apăsă butonul OPRIT la telefonul mobil și zâmbi. După o clipă, zâmbetul se șterse, fiind înlocuit de o mină serioasă bântuită de umbre ale

trecutului.

Ea era uşor de remarcat pentru că nu era nimeni acolo, mai ales la acea oră. Oricum, ea ar fi fost uşor de remarcat şi la festivitatea de deschidere a Băncii One Balipark, după cum era îmbrăcată. Jerry încerca să-şi păstreze sângele rece, deşi îi era cu neputinţă să nu încerce să se apropie de ea. Într-o sală de prezentare care era mai mult goală, să stai umăr lângă umăr ducea uşor la o conversaţie dacă reuşeai să treci peste privirea de început care-ţi spunea „du-te învârtindu-te".

Colecţia Connection era, după cum le spunea Jerry prietenilor săi amatori de jocuri video, „marfa". Această expoziţie era o adevărată desfătare pentru entuziaştii romanelor grafice, unde puteai găsi informaţii de culise şi o bază de date pe computer în care puteai să găseşti tot ce s-a publicat printr-un simplu clic al mouse-ului. Dacă mai adaugi şi posterele şi figurinele cu eroii povestirilor, pe lângă suveniruri dintr-o grămadă de sporturi şi filme, obţii un paradis al fanilor. Înăuntru mergea chiar şi muzică rock la maximum.

Proprietarii au pus la început câteva jocuri video la intrare, dar au văzut că atrag astfel persoanele nepotrivite şi ar fi dat faliment într-o lună. Acum era un paradis doar pentru admiratorii sinceri. Puteai să petreci aici ore întregi doar plimbându-te printre standuri. Proprietarilor nu le păsa, iar el a făcut numai acest lucru de multe ori. Aici în Peoria nu avea nicio şansă să se întâlnească cu cineva de la companie şi acest lucru îi convenea de minune.

Era ora 8 şi 30 de minute, cu o jumătate de oră înainte de închidere. El se afla aici de 45 de minute când intră ea, mestecând frenetic gumă de mestecat, purtând o bluză strâmtă cu mâneci scurte, jeanşi negri cu o curea ţintată şi bretele care i se arcuiau drept peste sfârcuri. Dar părul era detaliul care-l atrăgea – lung şi brunet, prins la spate într-o coadă groasă cu o şuviţă lungă care-i scăpa în faţă pe obraz, făcând-o să o sufle sau să o aranjeze la loc frecvent. Pantalonii îi erau băgaţi în nişte cizme Doc Marten, lăcuite în faţă, cu tocuri joase. Mâinile şi încheieturile trădau urme de cerneală, ceea ce îl aţâţa şi mai mult pe Jerry.

După câteva minute de plimbat pe culoare, ea privi în direcţia lui surprinzându-i privirea cu care o măsura. El îşi lăsă repede privirea în jos simţind furnicături prin piele. Tipa arăta exact ca – lui îi era jenă să recunoască pentru că era prea frumos să fie adevărat – Angelina Jolie jucând rolul Larei Croft. Actriţa lui preferată din filmul preferat în rolul femeii ideale pentru el. Ei bine, nu chiar ideală, oricum a doua în ordinea preferinţelor, pentru că încă nu se făcuse filmul pentru preferata lui. Chiar şi buzele erau aproape la fel şi deşi nimeni de pe planetă nu avea buzele Angelinei afară de ea însăşi, nici acestea nu arătau rău. Nu deranja nici subtila nuanţă de ruj roz pe care o avea ea.

În timp ce ea răsfoia nişte reviste de benzi desenate pe un alt culoar, Jerry

se poziţionă un pic în urma ei, pentru a o putea privi cu mai multă discreţie. El venise aici în această seară ca să răsfoiască nişte reviste şi, deşi nu s-a aşteptat la aşa ceva, apariţia aceasta era un bonus drăguţ. Ea părea mai în vârstă, poate prea în vârstă pentru acel loc sau o asemenea înfăţişare, putând avea 30 de ani plus sau minus cinci. Îmbrăcămintea şi părul ascundeau bine semnele vârstei. Acele buze faimoase se mişcau abia perceptibil după versurile unui cântec al momentului, iar capul i se mişca după ritm în timp ce frunzărea o revistă de benzi desenate a lui Marvel. Revistele erau aranjate în standuri după editor, iar cele ale lui Marvel aveau cel mai mare spaţiu din magazinul de prezentare.

Lui îi trebui un sfert de oră să adune curajul de a spune ceva. Tot acest efort îi dădu chiar ameţeli, iar stomacul lui nu voia să ia parte la aşa ceva. Chiar vru să renunţe de mai multe ori, dar era ceva în legătură cu ea şi cu felul în care îi mergeau lui treburile în acele zile care îl făcea să-şi spună că acum e şansa lui. În cele din urmă, ea îi surprinse privirea şi chiar zâmbi la un moment dat. Cu siguranţă, acum era momentul. Până la urmă, gândea el, avea să fie putred de bogat în viitorul apropiat şi o domnişoară ca aceasta la braţul său ar fi glazura de pe tort. Delicioasa şi dulcea glazură neagră.

— Sevendust, spuse el întorcându-se spre standul de vizavi. Tot ce trebuia ea să facă era să ridice privirea pentru a-l vedea.

Şi chiar o făcu ridicând din sprâncene când spuse:

— Praise.

— Pardon?

— Praise. Cântecul... se cheamă „Praise". A doua melodie de pe cel de-al treilea CD al lor.

El fluieră în surdină, dând din cap.

— Uau. Te pricepi.

Remarca o făcu să zâmbească şi ea se întoarse la răsfoitul revistei.

Un moment stânjenitor veni şi trecu. Dacă ar fi profitat de moment, el ar fi pierdut valul.

— Faci colecţie? – întrebă el, asigurându-se că a vorbit îndeajuns de tare ca să acopere muzica. Totuşi nu prea tare. Era vorba despre o treabă delicată.

Ea dădu din cap, dar nu ridică privirea, continuând să murmure versurile formaţiei Sevendust, care erau la fel de întunecate ca şi ochii ei. Ea nu avea de gând să-i uşureze încercarea.

— Marvel? – întrebă el.

De data aceasta, ea ridică privirea părând că-l măsoară pentru o clipă, ca şi cum s-ar gândi să intre în joc sau să-l expedieze. Ea continua să-şi mişte capul în ritmul muzicii, mestecând guma flegmatic şi, de la această apropiere, lui începu să-i pară rău de încercarea făcută. Dar nu din cauză că ar fi fost dezamăgit – chiar dimpotrivă. Ea era frumoasă, un cuvânt care nu se potrivea tipelor amatoare de jocuri video sau colecţionarelor de reviste de

benzi desenate. De fapt, el nu-şi amintea să fi văzut vreo femeie „frumoasă” aici, şi acest lucru îl tulbura.

În sfârşit, ea zâmbi şi el putu să respire uşurat.

— În marea majoritate Marvel, spuse ea. Colecţionez personaje feminine... antieroine.

— Vrei să spui genul de răufăcătoare?

— Mda. La Marvel întâlneşti cele mai multe astfel de personaje. Nu neapărat cele mai reuşite, dar cele mai multe.

— Chaos le are pe cele mai bune, replică el, un pic cam grăbit – gândi el. Nu voia să provoace un împătimit al revistelor de benzi desenate.

— Ai dreptate, spuse ea la fel de repede.

Inima lui începu să bată cu putere.

— Colecţionezi numerele cu Lady Death (Doamna Moarte – n. tr.)? – întrebă el.

— Lady Death, Purgatori, Bad Kitty... Chaos e bun în ceea ce priveşte fetele rele. Dar la Marvel poţi vorbi despre o frăţie a răului... Black Cat, Black Widow, Electra... ai auzit că fac un film cu ea? Tipa din *Alias*, cred eu.

— Am auzit. Tipa e tare.

— Mda. Adun numerele cu ea, Viper, Nightshade, Mantis, Tigra, Valkyrie, Madame Web...

— Ai toate aceste numere?

— Nu toate. De-asta mă aflu aici să văd ce a mai apărut. Tu?

El ridică din sprâncene nefiind sigur la ce se referea.

— Tu ce personaj colecţionezi? clarifică ea.

— Păi, am toate numerele cu Lady Death... sper că vor face şi un film cu ea, n-am auzit încă nimic. Am o grămadă de chestii legate de Dark Horse, Buffy şi Angel...

— Dark Horse a jucat în *Barb Wire*, îl ajută ea.

— Am filmul pe video. Pamela e tare. În acelaşi moment, el regretă folosirea pentru a doua oară a aceluiaşi adjectiv. Vorbea ca un adolescent de 15 ani. Şi încă unul excitat.

Femeia – cu siguranţă, ea nu era o fată – încuviinţă din cap şi zâmbi. Zâmbetul o schimbă pentru că era un zâmbet şlefuit şi nu unul timid şi încurcat ca al tipelor mai tinere care se îmbrăcau astfel – amatoare de jocuri, teribiliste sau aspirante la acest statut. Vorbea inteligent şi părea bine instruită.

Stomacul lui încă se învârtea, dar acum dintr-un alt motiv. El trebuia să ducă jocul mai departe.

— Eu sunt Diana, spuse ea. Ea întinse mâna peste standul de cărţi, lăsând să i se vadă unghiile tăiate scurt şi date cu ojă neagră. El observă un tatuaj cu o pânză de păianjen ce se întindea pe pielea dintre degetul mare şi baza arătătorului. Inima îi sări de la loc la vederea tatuajului.

— Jerry. Locuieşti prin apropiere?

— Nu. Dar tu?

— În Mesa.

— La naiba... şi ce, te-ai rătăcit? râse ea.

— Nu, sunt pasionat.

— Eşti unul dintre sclavii lui Lady Death?

I se puse un nod în stomac când încerca să zâmbească cât mai natural:

— S-ar putea spune şi aşa.

— Ştii cine a fost tatăl ei?

— Matthias, replică el, făcea parte din cea de-a şase sute şaizeci şi şasea generaţie de descendenţi a îngerilor căzuţi.

El zâmbi dorind să se asigure că următoarea lui întrebare nu-i va fi luată în nume de rău.

— Ştii cine a fost mama ei?

Diana pufni în râs, ca şi cum ar fi zis că o ia peste picior.

— Marion, dintr-o familie de îngeri. Numele adevărat al lui Lady Death a fost Hope (speranţă – n. tr.), dar ea a renunţat la umanitatea ei printr-o uneltire a lui Lucifer şi a devenit Death, iar când ea l-a aruncat pe Lucifer dincolo de porţile Raiului, a devenit stăpână absolută în Iad.

M-am îndrăgostit, gândi Jerry în sinea lui.

Ea avea pe chip un rânjet mândru; iar datul ei din cap nu mai era după ritmul muzicii.

— Altceva ce faci în afară că citeşti reviste de benzi desenate? – întrebă ea.

— Te referi din ce-mi câştig existenţa?

— Da, din ce-ţi câştigi existenţa. Ea îl ironiza, dar fără răutate. Intrase deja în joc.

— Lucrez în domeniul computerelor.

— Iată o surpriză.

— Chiar aşa este. Sunt programator-şef la o companie de software. Dar tu?

Zâmbetul ei deveni viclean, ca şi cum o genă diabolică din ADN-ul ei feminin ar fi împiedicat-o să deconspire acest aspect atât de repede.

— Sunt antrenor particular. De balet.

Perfect. O pasiune pentru ficţiune şi abdomene tari ca piatra. Lui i se părea că murise şi a ajuns în paradisul fanteziilor lui. Sau poate era chiar iadul stăpânit de Lady Death însăşi.

— Asta înseamnă că ieşi în oraş numai cu tipi de genul halterofililor.

Remarca o făcu să râdă pe înfundate.

— Ia-o mai încet, cow-boy.

— Nu. Voiam să spun... bine. Privirea lui coborî din instinct în podea.

— Nu prea ies în oraş.

El ridică din nou privirea:

— Nici eu.

— E greu să găseşti pe cineva împătimit de Lady Death, nu-i aşa?

El încuviinţă: – Joci jocuri video?

Ea încuviinţă: – Am ajuns la ultimul nivel pe Luigi's Mansion din prima noapte.

— Nu se poate. Joci pe Gamecube?

— Nu prea mult. Am un Playstation, dar prietenul meu are Gamecube.

— Şi chiar din prima noapte?

— Nu mă crezi? Pune-mă la încercare.

— Vorbeşti serios?

— Arăt eu serioasă? Ea se dădu un pas în spate şi îşi deschise braţele, ca şi cum ar fi prezentat marfa din cap până-n picioare. Exact la momentul potrivit, muzica tare se opri, iar lumina în încăpere se stinse şi se aprinse din nou.

— Tu ai pus asta la cale? – întrebă el. Inima îi bătea atât de tare încât era sigur că pe cămaşa lui se vedeau mici ondulaţii.

Ea îşi încrucişă două degete la ambele mâini ca şi o vrăjitoare:

— Lady Death are *puteri* nebănuite.

El încercă să râdă împreună cu ea, dar sistemul său era supraîncărcat şi nu era sigur cum va suna râsul său.

— Beton, zise el. N-ai vrea să bem o bere sau altceva? Vreau să spun...

— Ar merge o bere. Este un local aproape de parc, Texas sau cum îi spune...

— Îl ştiu.

— Ne vedem acolo în zece minute.

— De acord. El ezită pentru un moment ca unul de 15 ani. Dar să fii acolo în zece minute.

Ea zâmbi, după care îşi văzu mai departe de răsfoit printre standurile cu reviste.

El se îndepărtă, întrebându-se dacă ar trebui să rămână să o conducă la maşină şi de ce ea nu se îndrepta spre uşă ca şi el. Încăperea părea straniu de goală fără muzică.

El o aşteptă în parcare. Singura maşină aflată acolo era un Corvette roşu nou-nouţ.

Ei îi trebuiră 15 minute agonizante să ajungă la bar. El se gândise să rămână în parcare să supravegheze Corvette-ul, dar ar fi părut ciudat ca el să fi ieşit primul şi apoi să zăbovească. Chiar şi amatorii de jocuri video trebuiau să fie în stare să arate puţină clasă în astfel de situaţii. Acum nu era momentul să fie *ciudat* – oricum avea de furcă cu această problemă. Dar ei îi părea că îi plac excentricităţile lui şi chiar le împărtăşea pe câteva dintre ele. Iar ea reuşise să ajungă la ultimul nivel pe Luigi, aşa că ce altceva mai era de descoperit?

Lui îi trecu prin minte că era prea frumos să fie adevărat. Dar ca şi în cazul oricărui bărbat căruia i s-a stârnit libidoul, raţiunea îi era întunecată

de perspectiva unei invitaţii din partea unei femei frumoase. Într-adevăr, deşi merg pe jumătate ameţit prin valea morţii, nu mă voi teme de nimic rău, pentru că sunt orbit de hormoni. Mă duc de bună voie cu capul în nori, cu speranţă şi erecţie, şi promit să fiu surprins mai târziu când mă voi arde.

Ea ajunse cu un număr din revista de benzi desenate cu Lady Death. Le trânti pe masă în timp ce se strecura în separeu faţă în faţă cu el:

El ridică revista şi verifică data apariţiei.

— *Asta* e super tare.

— Este pentru tine, spuse ea. Să nu spui că deja o ai pentru că de-abia astăzi a apărut.

— Ai cumpărat-o pentru mine.

— Am şi eu un exemplar. Uită-te pe copertă.

El se uită în jos la revistă. Lady Death stătea pe o adunătură de cranii cu un picior încălţat cu cizme strâmte ridicate pe craniul din vârf, scăldată într-o lumină paradisiacă ce cădea printr-o crăpătură în norii negri şi furioşi de deasupra. Mâinile ei înmănuşate erau ridicate spre cer, ca şi cum ar fi implorat zeii de dincolo de acei nori, ţinând într-o mână un trident, iar în cealaltă un bici. Părul lung şi auriu era des şi îi cădea până pe spate, iar vântul îl biciuia nebuneşte şi părea că se amestecă cu fumul ce se ridica în spatele ei. Ochii îi erau negri, buzele roşii, iar sânii ridicol de plini.

Cel mai cumplit coşmar al unei feministe. Dar cu siguranţă nu erau prea multe astfel de persoane în comerţul cu reviste de benzi desenate din ziua de azi.

— E sexy, nu-i aşa, spuse Diana cu o voce intenţionat mai joasă şi mai puternică.

Jerry ridică privirea şi o văzu pe ea privindu-l peste buza paharului de bere pe care tocmai îl ridicase să bea.

Expresia ei sugera un zâmbet care îl provoca, fiind evident interesată de reacţia lui, încercând din răsputeri să-l facă să zâmbească de plăcere.

Abia atunci, în acel moment, el înţelese că era ca şi mort.

Tot au vorbit, întinzându-se la două beri mai mult de 90 de minute. Ea părea brusc interesată de slujba lui, pe care el o descrise cu o umilinţă onestă, născută din convingerea că nu era nimic interesant în legătură cu ea, mai ales pentru o femeie misterioasă ivită parcă din filmul Twilight Zone. El reuşi să scoată de la ea câteva detalii personale printre întrebările ei iscoditoare – era nou venită în oraş, părinţii îi muriseră lăsându-i ceva avere, aşa că s-a mutat aici din Los Angeles să-şi omoare timpul cu baletul, până când se va hotărî ce va face mai departe cu viaţa ei. Ea încerca de fiecare dată să schimbe conversaţia, dorind să discute mai mult despre ireala, dar familiara lume a revistelor de benzi desenate:

— Ştiai că tipul care a scris *Vampirilla* pretinde că C.I.A.-ul l-a obligat să-l asasineze pe J.F.K? (John Fitzgerald Kennedy – n. tr.). E o poveste

adevărată... – dar de fiecare dată revenea cu picioarele pe pământ. El simţea că trebuie să iasă afară cel puţin din cercul restrâns al obsesiei sale, care era la graniţa cu religia şi care ocupa prea mult teren în suprafaţa creierului său ca să poată fi acceptat sau înţeles de către cineva.

Pentru ea era doar un moft, un hobby, poate chiar o pasiune, iar el trebuia să se mulţumească cu atât. El a ratat mai multe partide din cauză că s-a deschis prea repede, expunându-şi şi dorinţele ascunse pe care le ţinea închise în el, şi care erau hrănite şi stârnite de revistele pe care le citea şi de jocurile pe care le juca. El trebuia să-şi amintească faptul că jocul a început din iniţiativa ei şi că ea a fost cea care a deschis coperta acestei reviste de benzi desenate ce se desfăşura acum şi că ea va fi cea care va scrie scenariul acestei poveşti.

— Deci, cum rămâne cu provocarea pe Playstation? – spuse ea în timp ce secă ultima picătură din berea ce era deja aproape la temperatura camerei. Te simţi în stare?

— Credeam că era vorba despre o provocare pe Gamecube?

— Eu am un Playstation. Dar dacă preferi să nu...

Zâmbetul ei era timid, de şcolăriţă, dar în totală contradicţie cu personajul malefic pe care încerca să-l imite atunci când a ales să se îmbrace astfel. În mai puţin de două ore, el avea să fie sigur de cel puţin două lucruri în legătură cu această femeie – primul: faptul că ea putea fi un bun exemplu de studiu al contradicţiilor de complexe pe care el le găsea, în mod curios, delicioase. Cu un I.Q. la fel de ridicat ca al lui, era destul de greu să găsească o conexiune care să nu-l forţeze să o lase mai moale. Iar al doilea: faptul că ea era poate cea mai atrăgătoare femeie, din punct de vedere sexual, pe care a întâlnit-o el vreodată, lucru datorat în mare măsură primei trăsături.

— De parcă aş putea să spun nu? – spuse el, încercând să rânjească timid.

— Dar numai dacă eşti sigur că te simţi în stare. Ea îşi linse uşor buzele cu vârful limbii, asigurându-se că el înţelege apropoul pe care ea îl voia cât mai evident.

— Nu e nicio problemă, spuse el simţind că i se înroşesc obrajii.

— O să-ţi tăbăcesc fundul, spuse ea în timp ce se strecură din separeu. Iar apoi, trăgând din ochi, ea adăugă:

— Şi poate ne uităm şi la un film.

Dumnezeule, fu lucrul pe care îl spuse Jerry Grasvik cu o voce abia auzită, în timp ce privea pielea ei goală. Diana se întorsese intenţionat cu spatele înainte să-şi dea jos bluza şi rămăsese cu faţa spre peretele cu oglindă din dormitorul ei când îşi trase de pe ea şi pantalonii, permiţându-i lui să vadă ceva la care nu se aşteptase, ceva care fie îl va face să iasă grăbit pe uşă, fie îl va lăsa fără cuvinte de uimire. Întotdeauna se întâmpla ultima variantă, aşa că ea nu o lua în considerare pe prima ca o posibilitate. Formele trupului ei ar fi fost îndeajuns să provoace o astfel de reacţie din partea oricărui bărbat cu glande endocrine funcţionale, dar în cazul lui Jerry atenţia se

îndrepta către tapiseria teribilă care îi acoperea spatele, iar mintea lui era acaparată atât de intens, încât nicio glandă nu i-ar fi putut provoca o asemenea stare. Ea duse o mână la spate și trase într-o parte coada lungă de păr, permițându-i lui să vadă imaginea completă a șarpelui solzos care se ridica pentru a deveni mâna unei femei care se întindea după un măr. La început, el nu observase buzele de un roșu-deschis ale lui Jagger de pe fesa ei, dar când le văzu exclamă din nou cu o voce și mai stinsă:

— Dumnezeule...

El nu putu să vadă zâmbetul ei drept răspuns. Ea se întoarse, strălucind în lumina slabă, iar acum ochii lui se îndreptară spre cele două inele subțiri de alamă care-i străpungeau sfârcurile, iar tatuajul cu sârma ghimpată care-i înconjura bicepsul era priveliștea care-l vrăjea cel mai tare din tot ce văzuse până atunci.

El avea deja erecție, cea mai puternică din câte avusese în viața lui.

Ea îl atacase imediat ce intraseră în casă, împingându-l pe spate pe prima canapea apărută în cale și îi absorbea confuzia pe care o respira fiecare por de pe fața lui.

El uitase rapid suta de întrebări pe care le formulase în timp ce o urmase aici – pe cine suna la telefonul mobil, aceasta era casa ei de două milioane de dolari, cu vedere de zece milioane, cât de mulți bani i-au lăsat de fapt părinții ei, ce e cu acele postere de pe pereți și al cui era acel BMW parcat în față? – toate fiind amânate pentru mai târziu din momentul în care el se abandonă gurii și mâinilor ei și gemătului gutural ce venea din adâncul gâtului ei, pe când încerca să-l înghită cu totul. Ea îl dezbrăcă repede, lăsându-i hainele prin sufragerie în timp ce îl conducea spre dormitor, ținându-l de penis, găsind ilar faptul că el nu se împotrivea. Îl împinse pe un scaun tapițat cu piele întoarsă care se afla lângă geamul cu vedere spre Scottsdale, și acela fusese momentul în care ea se întoarse cu spatele și începu să se dezbrace, mișcându-se senzual după muzică – sunete stinse de flaut, potrivite pentru o grădină asiatică, ce răsuna în toată casa din momentul în care au intrat. Probabil că reședința avea un asemenea sistem de ultimă generație prin care puteai să-ți programezi muzica și aerul condiționat de la telefonul mobil sau orice altceva ai fi dorit pentru a-ți asigura tot confortul încă înainte de a intra pe aleea din fața casei, care în acest caz era mai lungă decât în mod obișnuit.

Ea îi oferi mâna, iar el se ridică și o acceptă. Ei se îmbrățișară și începură să se sărute când ea se întoarse și îi manevră mișcările către pat, pe care iar îl împinse, de data aceasta pe spate. Ea îl încălecă imediat, țintuindu-i mâinile pe saltea în momentul în care ea se aplecă înainte și își începu dansul.

— Îți place? – spuse ea cu ochii pe jumătate deschiși, ca și cum ar fi fost drogată.

— Lui Jerry îi place, șopti el.

Cincisprezece minute mai târziu lui Jerry nu numai că-i plăcea, dar era aproape sigur că l-a prins pe Dumnezeu de picior, pentru că numai el ar fi putut lăsa să existe o asemenea plăcere. Ea evoluă de la senzualitate la mişcări animalice, iar apoi la ceva ce se apropia de nebunie, iar el nu mai era sigur de câte ori ajunsese ea la orgasm sau dacă într-adevăr avusese unul. Părea că încearcă să-i strivească pelvisul şi să-i absoarbă esenţa fiinţei lui cât mai adânc în trupul ei.

El a fost sigur că ea nici nu observase sau nici nu-i păsa că el a avut un orgasm care veni cu o forţă atât de bruscă, încât el nu-şi putu înfunda urletul care sunase mai mult a tortură decât a eliberare.

Era perfectă. Tocmai se culcase cu Lady Death în persoană. Şi într-un fel sau altul, a reuşit să supravieţuiască.

Peretele cu oglindă din dormitorul ei se trase înapoi la loc înainte ca Jerry Grasvik să fi ajuns la capătul aleii, cu ochii căscaţi şi încă nefiind în stare să creadă ce noroc a dat peste el. În spatele peretelui se afla o mică încăpere închisă, mobilată cu un fotoliu moale şi o masă îndeajuns de mare pentru un pahar de vin. Acesta fusese locul în care stătuse Damien lângă un pahar de Chablis sec, privind prin sticla fumurie felul în care Diana îi arăta lui Jerry Grasvik un nou nivel al poftei feminine. El stătuse dezbrăcat pentru acest spectacol privat... iar şarpele ieşise din nou la joacă.

Damien şi Diana îşi rafinaseră întrucâtva stilul. În loc să pară totul o cursă către finiş, provocarea lor va fi măsurată după încercări, eliminându-se astfel nevoia de a grăbi lucrurile. Seducţia era un proces de pregătire, cel puţin atunci când avea efectul scontat, iar fairplay-ul dicta ca fiecare dintre ei să folosească timpul de care avea nevoie. Dar lăsând pregătirea la o parte, era totuşi , şi o ştiau amândoi, lumea femeilor, atunci când venea vorba despre prerogativele sexuale. Nu era primul pariu prost pe care Damien îl făcuse cu ea şi nu avea să fie nici ultimul. El era, şi acest lucru îl acceptaseră amândoi râzând, lacom după pedeapsă.

Diana avusese prima încercare.

Până la amiază, ea îşi rezervase o întâlnire la chirurgie estetică pentru a-şi injecta buzele cu silicon, iar Damien fusese lângă ea s-o ţină de mână. Până la ora trei, ea găsise peruca brunetă potrivită la mall-ul Arizona Mills la reduceri, cu coadă gata făcută, pe lângă alte lucruri ce se potriveau cu această ocazie. Până la şase absorbise tot ce avea internetul de oferit în legătură cu revistele de benzi desenate şi mai ales în legătură cu Lady Death – în acel moment, memoria vizuală aproape fotografică a ei îi fusese de mare folos – în timp ce Damien se dusese să vadă dacă acea noapte va fi cea norocoasă pentru Jerry.

Până la şapte fusese îmbrăcată cu o nouă ţinută şi pornise deja spre Fashion Mall să-şi încerce puterile la staţia cu acces gratuit Gamecube, având cu ea un binevenit îndrumar la jocul Luigi's Mansion, procurat de la

un angajat al magazinului, care rămăsese cu ochii căscaţi la vederea ei şi care afirmase, într-un mod ce-i convenea ei întru totul, că aducea puţin cu Angelina Jolie. *Puţin* era perfect.

Cu puţin înainte de opt, stând în faţa computerului în timp ce continua să-şi îmbogăţească cunoştinţele despre revistele de benzi desenate, ea primi telefonul aşteptat din partea lui Damien. El îl urmărise pe Jerry spre casă de la serviciu, stătuse în preajma apartamentului său vreme de câteva ore, după care îl urmărise pe autostrada 101 care se îndrepta spre nord. El găsise înainte câteva fluturaşe şi reclame despre Colecţia Connection în apartamentul lui Jerry, aşa că ei ştiau că acesta era locul în care el îşi satisfăcea fanteziile. Imediat ce Jerry luă curba lângă magazinul Princess, se înţelegea că nu putea să se îndrepte decât spre un singur loc şi în acel moment Damien plasă apelul telefonic. „Jocul a început" spusese el, iar după aceasta ea se îndreptase spre maşină. Pregătirile Dianei din timpul zilei ar fi putut fi doar o repetiţie dacă Jerry n-ar fi ieşit din casă, dar în acea seară, ei avuseseră noroc.

După cum şi el avusese.

Astfel funcţionau lucrurile – în ciuda naturii competitive a jocurilor lor, fiecare era în mod voluntar secundul celuilalt, după cum era nevoie. Pentru Damien, în special, nu conta cine câştiga sau pierdea. După cum spuneau şi ei, aşa era jocul.

Şi pentru Damien conta felul în care suferea consecinţele acestuia.

Şi acum totul se sfârşise. Şi totul a decurs aşa cum a spus ea că va decurge.

Diana îl aşteptă pe Damien în pat, cu picioarele desfăcute, iar părul dintre picioare îi strălucea de la rămăşiţele vizitei lui Jerry Grasvik. Şi aceasta făcea parte din joc: să împărtăşeşti murdăria, unindu-se astfel în păcat. Damien se târî peste ea de la picioarele patului, zăbovi un moment deasupra ei, apoi se apăsă în jos intrând în întuneric, înecându-se în fierbinţeala ei.

Ea îl lăsă să se mişte timp de un minut înainte să vorbească. Un minut îi era de ajuns în nopţi ca aceasta.

— Sânge, şopti ea, înfigându-şi dinţii cu putere în cartilajul urechii lui. Cât mai curând, spuse ea.

Damien gemu când trupul i se opri brusc din mişcare, cu capul dat pe spate şi cu venele de la gât ieşite bine în relief dedesubtul pielii. El rămase tăcut în timp ce orgasmul cuprindea timpul şi spaţiul însuşi. Diana ştia că nu trebuie să se mişte, lăsându-l pe el să se bucure de moment după cum voia, deşi ea îi privea faţa cu ochii mari de mirare. El nu fusese niciodată mai frumos ca atunci.

Fără alte cuvinte, ei se întoarseră pe o parte, încă împreunaţi, cu piciorul ei dat peste şoldul său, iar el cu degetul mare o lovea blând la tâmplă. În câteva minute, degetul se opri, iar ei adormiră în sunetele liniştite ale flautului care se mai auzea în încăpere.

Regulamentul de birou de la Oar Research era o chestie amuzantă, cel puţin pentru Bernie. Fiind un liber-profesionist, ea manifesta o anumită reticenţă faţă de regulile pe care le dicta acest regulament, şi astfel putea să râdă în voie de ceea ce vedea, fără repercusiuni. Wesley Edwards, de exemplu, era în aceeaşi măsură temut şi respectat atât printre cei din conducere, cât şi printre angajaţi, poate pentru că el era singura persoană din companie care purta cravată sau poate pentru că o privire severă din partea lui putea să-ţi dea peste cap întreaga carieră. Exista un set de ceşti de cafea în sala de pauză care erau destinate pentru uzul exclusiv al lui Wesley, de obicei când venea vorba de bancheri sau de clienţi. Nu aveau niciun semn distinctiv sau vreo etichetă care să specifice acest lucru, dar toată lumea ştia. El avea şi un loc de parcare rezervat numai pentru el – ca un loc sfinţit. Iar dacă dintr-o naivitate o maşină parcă în acel loc, Nadine era înştiinţată de urgenţă şi începea în curând o vânătoare a celui vinovat. Mulţi dintre angajaţi i se adresau cu domnul Edwards, lucru nemaiîntâlnit în lumea în care angajaţii de la Intel îi spuneau şefului Andy şi Steve Jobs şi care încă purtau jeanşi la şedinţele de conducere. Unii îi spuneau Big Ed pe la spate, fără îndoială cu referire la plăcuţele lui de înmatriculare. În această dimineaţă, Bernie trecu pe lângă sala de conferinţe să vadă dacă Wesley prezida conferinţa, folosind un indicator cu laser într-o sală cu luminile diminuate, transferând date de la un laptop la un monitor masiv cu ecran plat LED, în timp ce mânuia un mouse fără fir. În loc să regrete vechile vremuri, care în cazul ei implicau un retro-proiector cu diapozitive, imaginea îi întoarse imediat stomacul pe dos.

Cărările lor nu se mai încrucişaseră de la întâlnirea din oraş ce avusese loc cu două seri în urmă, deşi privirile lor s-au întâlnit prin pereţii de sticlă ai biroului său, iar ca răspuns, el înclinase uşor din cap de fiecare dată, fără să-şi schimbe expresia. Ea nu se aşteptase la altceva din partea lui, dar se întreba dacă el aştepta ca ea să facă o mişcare care trebuia neapărat să aibă loc în afara programului de lucru sau deloc. Ei nu-i intra nicicum în cap că aceasta ar fi o atitudine sinceră, distantă şi indiferentă. Nu, era doar o poză, simple convenienţe, un management de imagine. Acesta era Wesley însuşi, cel care trebuia să afişeze o faţadă pentru „trupele" sale.

Anxietatea de a nu face nimic o înnebunea. Ea venise aici pentru a face dreptate şi nu pentru a pune bazele unei pagini web pentru Oar Research.

Egoul ei, abilitatea ei de a-l seduce pe şef aveau un singur scop şi toate acestea pentru a înainta spre obiectivul ei. Proiectul în sine era o treabă pentru copii – ea aprobase şablonul iniţial de design şi strategia de navigare, şi în timp ce artiştii în grafică şi programatorii asamblau o primă versiune, Jerry lucra cu un scriitor liber-profesionist la conţinutul paginii. Sau cel

puţin asta i s-a spus şi, din moment ce ea nu l-a întâlnit pe scriitor, încă nu ştia care va fi conţinutul site-ului. Acest lucru, după spusele lui Jerry, era încă ceva nedefinitivat. Ea nu prea avea ce face în acest punct, ceea ce făcea ca jocul aşteptării să fie cu atât mai frustrant. Orele în afara programului erau şi mai chinuitoare. Ea nu avea pe cine să sune şi apucase să vadă toate filmele care rulau la cinema.

Avea chiar probleme să se concentreze la o carte – obişnuia să privească în gol la paginile cărţii scrise de noul ei vecin de apartament – aşa că îi rămânea doar amintirea trecutului, ceea ce nu era de mare ajutor.

Telefonul de la birou urma încă să fie conectat – probleme cu tehnologia – aşa că ea se găsea în situaţia de a se plimba mult în jur, sărind la telefoanele din birourile goale pentru a-şi rezolva problemele, şi citea multă literatură de specialitate. Nadine i-a spus la un moment dat că a căutat-o cineva, dar faptul nu avea sens. Eric nu ar fi lăsat vreun mesaj pentru ea acolo şi ar fi urmat-o oricum la apartament. Ea începu să-i scrie un e-mail să vadă dacă el fusese într-adevăr, dar se răzgândi. Ştia foarte bine că managerii de reţea puteau să vadă orice apăsare de tastă care avea loc la computerele ce le aveau sub supraveghere şi că exista o înregistrare digitală a acestui lucru, iar pe de altă parte, ea nu voia ca Eric să fie legat de această poveste în cazul în care lucrurile ar fi mers prost.

Aşa că în această dimineaţă, ieşi mai devreme în pauza de prânz, ducându-se la P. F. Chang pentru o comandă la pachet cu mâncare chinezească. Când se întoarse prin parcare, văzu Escalade-ul lui Wesley ieşind din parcare şi, fără să ezite, se hotărî să nu rateze ocazia. Ea nu avea nicio idee încotro se îndrepta el, dar avea nevoie de informaţii şi când ea avea nevoie de ceva, îndemna hazardul să-i dea acea ocazie. În loc să se întoarcă la birou, se îndreptă spre Volvo-ul ei.

Păstrând o distanţă de siguranţă, pentru că el îi cunoştea maşina, îl urmări până la capătul străzii Paradise unde, în spatele unui mall, el intră pe bulevardul Frank Lloyd Wright şi mai apoi pe autostrada 101. Ieşi de pe autostradă la Shea, se opri la o florărie, intră şi câteva minute mai târziu ieşi cu un buchet de flori în mână.

Bingo. Poate că va avea acum ocazia să vadă cine se mai bucura de partea sensibilă a lui Wesley Edwards.

El mai conduse câteva mile spre est pe strada Shea, apropiindu-se în mod curios de apartamentul ei, după care intră pe un teren de golf, aşa cum i s-a părut ei la început. Ea parcă peste drum, pentru a lăsa să treacă ceva timp, gustă din mâncarea chinezească cât mai era caldă, după care intră pe poartă, dându-şi repede seama cât de mult se înşelase. Acesta era un cimitir, o jumătate de milă pătrată (aproximativ 1 km^2) de morminte şi pietre funerare. Reuşi să localizeze cu uşurinţă Escalade-ul alb, apoi, văzând că nu mai era nimeni prin preajmă, înţelese cât de uşor ar fi putut el să o vadă pe *ea*.

Ea trase maşina în spatele unei clădiri de cărămidă în care îngrijitorii cimitirului îşi ţineau uneltele şi aici opri motorul. Doi domni hispanici lucrau înăuntru, pregătindu-se să expedieze următorul client către eternitate. Ei ridicară privirile pentru o clipă, dar apoi nu-i mai acordară nicio atenţie. Dincolo de clădire, pe întinderea de iarbă, ea îl văzu pe Wesley coborând din maşină şi mergând spre mijlocul locului deschis, cu cămaşa lui albă strălucind în soarele amiezii. Chiar şi de la această distanţă, ea putea vedea că nodul de la cravată era lărgit şi că el purta ochelari de soare. El îngenunche, aşezând pe pământ florile şi aranjându-le într-o doară. Rămase în acea poziţie timp de două sau trei minute, cu o mână frecându-şi bărbia şi cu capul plecat. Apoi se urcă înapoi în maşină şi ieşi repede de pe proprietate, ca şi cum ar fi fost extrem de grăbit.

Bernie aşteptă un moment după care se hotărî. Conduse maşina în locul unde parcase el şi se dădu jos. Nu se afla decât un singur buchet de flori pe toată întinderea de iarbă tunsă impecabil, care era pătată doar de pietrele funerare tăiate drept. Privind înapoi către intrare pentru a se asigura că e singură, ea ieşi din maşină, lăsând portiera deschisă şi motorul pornit. Merse până la locul unde erau florile, un buchet amestecat, tipic pentru ceea ce cumpără bărbaţii, care era înfipt în pământ lângă piatra funerară.

Se aplecă uşor pentru a citi numele: Dorothy Edwards. Sub nume era data naşterii, cu şaptezeci şi şapte de ani în urmă. Lângă data naşterii era data morţii... a cărei a şaptea aniversare era în acea zi.

Ceea ce văzuse ea nu schimba nimic, cu excepţia, poate, a lentilei prin care ea îl vedea acum pe Wesley Edwards. Ucigaşii au şi ei mame, dar acest lucru nu-i împiedica să ajungă în camera de gazare, şi oamenii pe care îi trimiteau acolo nu-i făceau nici măcar să clipească. Dar ea trebuia să admită faptul că exista o urmă de tandreţe în gestul lui, gest făcut de unul singur şi spre beneficiul nimănui altcuiva. Era sigură că majoritatea persoanelor de la Oar ar fi oarecum surprinse să afle ce a făcut şeful lor la prânz. Şapte ani şi încă mama mai însemna ceva pentru el.

Chiar dacă întâmplarea nu a avut niciun alt efect, întări următoarea mişcare a lui Bernie făcând-o să se hotărască cu mai mare uşurinţă. Ea îl va invita pe Wesley Edwards la un meci.

Singura ei opţiune era să-l încolţească în biroul său. Dar nu puteai pur şi simplu să intri la Wesley Ewards în birou pentru o discuţie. El era tot timpul grăbit, fie vorbind la telefon, fie venea sau pleca la vreo şedinţă. Vestea bună era că toţi angajaţii companiei ştiau că el era preocupat de proiectul lui Bernie sau cel puţin era interesat de cum se desfăşura, iar faptul că ei doi ar fi avut o conversaţie acolo doar în faţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor nu ar fi alarmat pe nimeni.

Dar totuşi, se rugă ca Wesley şi sfinţii să fie de acord.

Vestea proastă era că limbajul trupului său din acea zi era cu totul amenințător. Ea îl văzuse purtând o discuție neprietenoasă cu Nadine în biroul său mai devreme și la sfârșitul întâlnirii, ea ieșise furtunos din birou, foarte nervoasă. Câțiva alți angajați fuseseră înăuntru, de asemenea – toate fiind femei și niciuna n-apucase să stea pe scaun, iar la ieșire toate arătau de parcă ar fi fost diagnosticate cu cancer la sân. Energia pe care o emana astăzi era rău-prevestitoare, dar ea nu mai putea să aștepte. Energia care îl înconjura pe Wesley Edwards era rău-prevestitoare în fiecare zi.

Desigur că avea și ea un plan. Ea împrumută un telefon pentru a suna la agenția de bilete Dillard's, un magazin din incinta Fashion Mall, rezervând două locuri la boxă pentru „BOB" – Banca One Balipark – pe numele ei, la meciul echipei Diamondbacks din acea seară. În jurul orei trei după prânz, ocazia se ivi. Wesley stătuse în biroul său de ceva timp, deși vorbea încontinuu la telefon. El folosea căștile telefonului mobil chiar și în birou, pășind agale în spatele mesei de birou, în timp ce privea afară deșertul îndeplinindu-și astfel atribuțiile pentru acea zi. Dar acum ieșise de după birou, lăsând la o parte căștile telefonului, uitându-se printr-un sertar cu dosare dintr-un dulap. Ea se grăbi într-acolo, bătu la ușa de sticlă, deschizând-o înainte ca el să aibă timp să ridice privirea.

— Bună.

El ridică din sprâncene fără nicio altă expresie.

— Am o ofertă pe care nu o poți refuza... în seara aceasta, două locuri în spatele primei baze, rândul de jos, pe culoare. Ce spui de asta?

El clipi de trei ori foarte rapid. Ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor. Deja, ea își dădea seama că făcuse o greșeală, dar din acest punct nu mai putea să dea înapoi.

— Intră, spuse el în cele din urmă, privind într-o altă direcție. El închise sertarul și se întoarse spre scaunul său, luând un dosar cu el. Când văzu că ea rămâne în picioare lângă ușă, făcu o mișcare invitând-o să ocupe loc.

Ea nu ocupă, însă, niciun loc.

— Văd că trebuia să clarific un lucru, spuse el. Vocea lui era neașteptat de blândă, la fel cu cea în care i-a vorbit cu două seri înainte.

— Dă-i drumul. Stomacul ei devenise brusc o hazna a regretelor.

— A fost vorba doar despre o ieșire pentru a te cunoaște mai bine. Niciodată n-am privit lucrurile din altă perspectivă. Și nu obișnuiesc să ies în oraș cu angajații mei.

Ea se dădu un pic în spate, ca și cum s-ar fi ferit de ceva – probabil de impulsul de a-i aminti de prostiile pe care pretindea el că le disprețuiește atât de mult. O fierbințeală îi inundă obrajii, iar ea știa că îi era imposibil să ascundă acest amănunt de privirile lui.

— Eu nu sunt angajatul tău, Wesley.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere. De fapt, la banii cu care te plătesc pe zi, tu ești cel mai bine plătit angajat al meu.

Ea încuviinţă din cap. El nu zâmbea şi deci nici ea nu avea de gând.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Oricum, apreciez invitaţia.

— Desigur.

Ea se întoarse spre uşă.

— S-a ivit ceva în legătură cu mine, spuse el, adăugând un ton de neajutorare vocii sale. Bineînţeles că încercarea lui de a pretinde că invitaţia ei era deplasată ar fi fost jenantă, iar el era prea stăpân pe sine pentru a se simţi îngrădit de ceva jenant. Se cerea o explicaţie şi Wesley avea o explicaţie pentru orice.

Ea se întoarse înapoi, cu capul dat pe spate şi cu o urmă de sarcasm în priviri, lucru care-l anunţa că nu avea să scape aşa de uşor. Ea voia ca şi el să ştie că şi ea este prea stăpână pe sine pentru a se simţi jenată.

— Poate atunci când proiectul va fi încheiat, spuse el. Atunci mi-ar face plăcere.

Ea îşi ţuguie buzele, lăsând impresia că stă pe gânduri. Răspunsul ei era crucial, pentru că avea să definească felul în care va decurge relaţia dintre ei.

Cu bărbia în piept, ea deschise cu repeziciune uşa şi ieşi. Niciun cuvânt, niciun sunet, niciun risc.

În afară de aceasta, ea n-ar fi vrut ca el să audă sunetul vocii ei înfuriate care plănuise cu totul altceva, iar acum, cu adevărat, o întreagă lume se prăbuşea în urma ei, aducând-o din nou la punctul zero.

E – Totul s-a terminat. W. Mi-a trântit uşa în faţă, şi dacă mai există o uşă prin spate, eu n-am găsit-o încă. Apropierea înseamnă totul în acest joc, iar eu tocmai am pierdut acest lucru. Probabil că îmi voi termina proiectul aici, voi lua banii şi voi fugi. Dar apoi s-ar putea la fel de bine să nu fac asta. Depinde dacă voi fi în stare să mă stăpânesc, ştiind ceea ce ştiu. Sau dacă mă voi putea suporta pe mine însumi la gândul că n-am făcut nimic. Dar ca să fiu sinceră, îmi este mai mare teama că voi face totuşi ceva. Şi că voi regreta mai târziu.

Tu ai avut dreptate. Nimic bun nu poate să iasă din toată această afacere. Trecutul nu va dispărea şi nu-mi va da pace. Aşa că trebuie să plec cât timp mai pot.

Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi trimit acest e-mail, dar tu mi-ai spus să o fac dacă e ceva important. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat. Cele mai bune gânduri lui Shannon. Te voi contacta când voi fi din nou în oraş.

Cu drag, B.

Bernie stătea cu picioarele pe pervazul ferestrei, privind afară spre aeroportul din Scottsdale, unde o succesiune de avioane particulare se apropiaseră dinspre nord şi decolaseră apoi spre sud, ridicându-se chiar în faţa ferestrei sale. Ea se întreba dacă vreunul din ele era cel al companiei, dar din moment ce Wesley se afla doar la optzeci de paşi de ea, vorbind frenetic în microfonul căştilor de la telefon în timp ce dădea din mâini pentru a fi mai sugestiv în faţa unei persoane nevăzute, acest lucru nu era cu putinţă. Ea ştia că avionul era folosit şi pentru alte scopuri decât călătoriile personale ale lui Wesley şi se întrebă în fugă dacă vreunul dintre avioanele de afară îl avea la bord pe cel mai superb pilot care i-a fost dat ei să-l întâlnească.

Acum că îi trimisese un e-mail lui Eric, fapt care în mintea ei constituia o hotărâre importantă, simţea o uşurare pe care nu o mai cunoscuse de luni de zile. Lumea va merge înainte. Şi într-o zi, dacă noţiunea de karma însemna ceva – şi ea credea în acest lucru – capul lui Wesley Edwards îi va fi înmânat lui pe o tavă. Iar ea îşi dorea cu disperare să fie cea care va duce tava când acest lucru se va întâmpla. Dar acum, această plăcere sumbră părea imposibilă. Fără a întrece măsura nu exista nicio modalitate de a-l expune pe Wesley consecinţelor acţiunilor sale. Ea avea nevoie de un unghi de abordare, de o infracţiune pe care să o scoată la iveală, o capcană în care să-l prindă. Dar fără a avea acces la viaţa lui, era terminată. Desigur că el a spus că poate vor mai ieşi împreună după terminarea proiectului, dar afirmaţia era doar un sărut stângaci de adio tipic masculin.

Peggy se va odihni în pace în orice eventualitate. Acesta fusese mesajul lui

Eric către Bernie de la început.

La un moment dat, simţi o mână cuprinzându-i umărul. Sări în picioare, apoi se întoarse ca să o vadă pe Nadine şezând pe colţul biroului ei, privind afară pe fereastră. Putu să-i simtă imediat parfumul pe care Nadine îl împrospăta, după cum a putut ea să observe, în fiecare zi după pauza de prânz. Arăta de parcă tocmai ar fi citit despre o problemă spinoasă în revista *Working Woman*.

Nadine spuse:

— A vorbit şi cu tine?

Bernie încruntă din sprâncene şi scutură din cap.

— Oh, haide, draga mea. Ştiu că voi doi aţi ieşit la un pahar de vin în centru.

Bernie rămase cu gura deschisă:

— Cum...

— Noaptea are ochi.

Bernie zâmbi cu tristeţe dând încet din cap:

— Cineva ne-a văzut. Şi ce vrei să spui cu această întrebare, dacă mi-a vorbit şi mie?

Nadine zâmbi afectat, ca şi cum ar părea răbdătoare:

— Ei bine, nu pari deloc fericită stând aici, aşa că *ceva* s-a întâmplat. Şi te-am văzut în birou împreună cu el...

— Îţi lipseşte *ceva* aici?

— Nu multe. Date fiind lucrurile care se petrec aici, am presupus că... ştii tu...

— Nu, nu ştiu. *Ce* se petrece de fapt?

Zâmbetul lui Nadine era timid. Ea privi iar pe fereastră în timp ce spuse:

— Ţi-am spus că Wesley şi cu mine am fost odată două vapoare care au petrecut o noapte împreună. Ne-am ciocnit, de fapt... ne-am schimbat uleiul.

Ea aştepta ca Bernie să răspundă, ceea ce ea şi făcu, clătinând din cap.

— Ei bine, am avut o discuţie astăzi. Eu şi Robyn Delemarter şi Karen Krager şi Barb nu mai ştiu cum o cheamă. Ea făcu o pauză, apoi adăugă:

— Şi tu.

Amândouă închiseră ochii, Nadine zâmbind, Bernie confuză.

— Steagul cel mare şi roşu, continuă Nadine. Toate figurăm în agenda personală a lui Wesley Edwards care ne-a fost pusă astăzi sub nas.

Bernie scutură din cap.

— Exagerezi *prea mult* în această privinţă.

Nadine privi în spate spre orizont: – Chiar crezi? Nu te-a întrebat şi pe tine dacă ai stat de vorbă cu cineva despre faptul că aţi avut o întâlnire... în afara programului, mă refer?

— Nu. Asta te-a întrebat pe tine?

— Nu ţi-a dat cumva de înţeles că ar fi spre binele tău să respecţi ceea ce se petrece între voi doi şi că sunt carierele amândurora în joc.

— Nu despre aşa ceva am stat de vorbă.

— Se prea poate. Probabil că a făcut în cazul tău o excepţie, pentru că eşti deocamdată femeia zilei.

Bernie îşi simţi obrajii înroşindu-se pentru a doua oară în acea zi.

— Asta sunt eu acum?

Nadine se aplecă înainte, coborându-şi tonul vocii. Ea aruncă o privire rapidă peste umăr spre biroul lui, pentru a se asigura că intimitatea lor era încă intactă.

— Uite cum stau lucrurile, eu nu vreau să mă amestec. Bine, asta fac, dar nu despre asta e vorba. Individul are veşti proaste. Mie îmi place de tine, înţelegi? Cineva îl ameninţă cu un proces şi el e speriat. Aşa că el se ia de vechile aventuri, etalându-şi astfel bărbăţia. Îţi spun un lucru: când un animal ca Wesley ajunge să fie încolţit, e bine să ieşi din cuşcă. Cineva, cândva, îl va pune la punct pe ticălos, dar până se va întâmpla asta... eu sper doar ca tu să nu fi prinsă în schimbul de focuri şi atâta tot. Asta este tot ceea ce vreau să-ţi spun.

Bernie verifică din instinct biroul lui Wesley, întocmai cum făcuse Nadine.

— Tu crezi că e implicat în ceva care ar putea fi ilegal?

— Dacă nu este ilegal, atunci cu siguranţă e ceva imoral, asta pot să spun. Se petrec mai multe lucruri murdare decât ai putea crede, draga mea. Unele dintre persoanele cu care stă el de vorbă sunt, ca să zicem aşa, cam dubioase. Nu mă întreba de unde ştiu cu siguranţă.

Bernie îşi simţi pulsul înteţindu-se:

— Tu nu prea îl agreezi, nu-i aşa?

Afirmaţia şterse orice urmă de umor rău voitor din expresia lui Nadine. Ea spuse:

— Parcă mă acuzai cândva că sunt îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Cele două sentimente nu se exclud reciproc întotdeauna.

Cu aceasta, Bernie se gândi că Nadine va începe să plângă. Trecu un moment în care Nadine se luptă să-şi controleze emoţia. Apoi spuse:

— Mi-aş dori să-l văd pe ticălos că primeşte ceea ce merită. Asta e tot.

Bernie trase adânc aer în piept, respirând aerul proaspăt al speranţei reînnoite. Acum era momentul să-şi încerce norocul.

— Şi dacă ţi-aş spune că mi-ar face plăcere să te ajut în această privinţă, spuse ea.

Capul lui Nadine se întoarse brusc spre ea, cu ochii larg deschişi.

— Continuă.

— Vreau să spun că dacă ar fi ceva care se petrece în acest moment, ceva despre care autorităţile ar fi recunoscătoare dacă ar afla.

— Fii sigură de acest lucru.

— Dacă am putea să scoatem la iveală acest lucru, să ne apropiem îndeajuns de mult pentru a-l putea înţelege, să procurăm cumva o dovadă şi să o predăm persoanelor potrivite.

Expresia lui Nadine evoluă de la mirare la suspiciune.

— Eu am crezut că-ţi place tipul. Vreau să spun, voi doi nu sunteţi...?

Bernie dădea neîncrezătoare din cap:

— Ascultă, eu am încredere în tine. Tu mi-ai spus unele lucruri aşa că trebuie să ai şi tu încredere în mine. Am ieşit la un pahar şi am stat de vorbă. Atâta tot.

— Ar putea fi periculos, spuse Nadine.

Bernie zâmbi poznaş:

— După părerea mea ar putea fi distractiv.

Nadine nu-i întoarse zâmbetul:

— De ce ai face una ca asta? Vreau să spun că ai o slujbă aici şi câştigi bani frumoşi... de ce ai risca toate acestea fără niciun motiv?

Bernie o privi intens pe Nadine drept în ochi şi spuse:

— Poate că am un motiv.

Nadine nu-şi feri privirea şi încuviinţă:

— Poate într-adevăr ai.

— Am putea să ne ajutăm reciproc, sugeră Bernie. Tu monitorizezi toate apelurile telefonice, ţine o evidenţă. Dacă observi ceva, intervin eu şi verific.

— Cu siguranţă va fi periculos, spuse Nadine.

— Cât de mult îţi doreşti ca el să ajungă la răcoare, asta e întrebarea.

Nadine îşi roti capul, cuprinzând cu privirea întregul birou. Nu privi înapoi când spuse:

— Aici lucrează peste 200 de persoane, cu familii, şi câţiva cretini, dar majoritatea sunt persoane care merită o şansă. A fost bine până în prezent... Salariu bun, facilităţi drăguţe... şi totul va dispărea dacă Wesley va fi prins cu mâna în bombonieră.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că toţi vom cădea odată cu el. Cine ştie, poate că el plănuieşte să facă curăţenie şi să dispară. Poate că e vorba despre vreo fraudă la stoc, caz în care ne ardem cu toţii. Dar dacă putem să-l oprim, vom fi de partea dreaptă a baricadei...

Ea privi înapoi către Bernie.

— Şi dacă mai adaugi şi scandalul cu angajata care-l acuză de hărţuire, spuse Bernie. Să fim serioase, n-are nicio şansă.

Nadine zâmbi cu multe subînţelesuri:

— Ştiam eu că-mi placi. Fă ceea ce trebuie să faci, pune-i pielea pe băţ... şi pentru mine va fi bine.

Amândouă femeile priviră spre cealaltă parte a etajului, unde se afla biroul lui Wesley. El se sprijinea de peretele de sticlă cu o mână, folosind-o pe cealaltă pentru a gesticula emfatic. Purta aceleaşi căşti distinctive care erau conectate la telefonul de pe birou printr-un fir în spirală. Îl priviră pentru o clipă fără să spună nimic. Bernie îşi aminti de scena petrecută mai devreme în aceeaşi zi, Wesley aplecat deasupra mormântului mamei sale, aranjând

florile, şi pentru o clipă ceva tresări în adâncul stomacului ei.

Nimeni n-a spus că binele şi răul sunt clar diferenţiate sau că a face una sau alta va fi uşor.

— Cineva trebuie să o facă, spuse Nadine încet, aproape pentru sine. Apoi o atinse pe Bernie pe umăr, exact în felul în care ea începuse această distincţie. Mai vorbim, spuse ea, după care se ridică şi se întoarse la biroul ei de la recepţie.

Bernie o privi cum pleacă, părându-i rău dintr-odată că i-a trimis acel e-mail lui Eric, simţindu-se cuprinsă de o speranţă reînnoită. Peggy se va odihni în pace până la urmă.

Era mijlocul lui mai şi fierbinţeala care izbi faţa lui Bernie în timp ce părăsea incinta clădirii Oar Research părea că vine de la un uscător de păr potrivit drept în faţă. Obiceiul de a purta numai negru era în contradicţie cu bunul simţ – ar fi trebuit ca acest exerciţiu extenuant să fie lăsat în seama newyorkezilor care l-au şi inventat şi a celor din California care l-au desfiinţat, pentru că nici unii, nici alţii, după experienţa ei, nu dădeau prea mare importanţă bunului sau oricărui alt simţ.

Era puţin trecut de şase şi intenţia ei de a pleca mai devreme acasă pentru o baie la piscină fusese sabotată de o şedinţă neanunţată a conducerii proiectului, ceea ce implica în acest moment patru persoane. Wesley fusese plecat toată ziua, din fericire – altfel, ea nu era sigură cum ar fi decurs lucrurile date fiind conversaţiile pe care le avusese în acea după-amiază. Şedinţa trebuia să clarifice o dispută între designerul paginii şi programatorul şef, primul venind cu o idee născocită – super tare cum îi spunea el, care ar fi triplat bugetul deja alocat pentru proiect. Şi pe lângă aceasta, animaţie şi fundal sonor pentru un program antivirus părea destul de excentric. Programatorul îşi ieşise din pepeni şi cei doi îşi aruncau reciproc jigniri serioase când Bernie ajunse la faţa locului. Ea ascultă cu atenţie, cu sensibilitatea necesară, dar păstrându-şi cumpătul mai ales când era vorba despre designeri de programe, după care luă o decizie: bugetul era sfânt; ideea era într-adevăr super tare, dar cu părere de rău pentru acest proiect, discuţia a fost astfel încheiată.

Să fii în subordinea unui liber-profesionist nu era tocmai super tare pentru un designer, aşa că el ţâşni pe uşă rostind un cuvânt colorat când părăsi încăperea.

Bernie rânjea gândindu-se la toată povestea, când ajunse faţă în faţă cu Paul Lampkin în parcare. Dar nu tocmai faţă în faţă, pentru că ea nu-şi ridică privirea până în momentul în care el i se adresă.

— Să înţeleg că ai primit postul? – spuse el când fură îndeajuns de aproape. Când ea auzi aceste cuvinte se uită mai bine, iar ceea ce fusese înainte un rânjet explodă într-un zâmbet. O furnicătură bruscă în stomac îi electriză genunchii, făcându-i aproape să tremure.

— Să fie chiar Regele Cerurilor în persoană, spuse ea acceptând strângerea de mână şi amintindu-şi de efectul care l-a avut acest gest asupra ei prima dată, la fel cum îl avea şi acum.

— Paul Lampkin, îi aminti el. Tonul vocii era potrivit, fără să fie prea ironic, deşi ar fi avut tot dreptul. Zâmbetul lui era la fel de orbitor ca şi soarele poziţionat exact deasupra umărului său, ceea ce o făcea să-l privească dintr-o parte. El îşi dădu cu mâna prin părul des şi negru care era pieptănat cu cărare pe mijloc şi care cădea mereu în faţă. Era îmbrăcat ca şi

cum ar fi venit direct de pe terenul de golf, cu pantaloni de culoarea măslinei marca Tommy Bahama, tricou negru, pantofi Ecco și cea mai tare pereche de ochelari de soare pe care ea i-a văzut purtați de un bărbat. Piloții ăștia aveau cu siguranță gusturi pentru ochelari de soare. Făcea parte din meseria lor.

— Chiar mă gândeam la tine astăzi, adăugă ea, încă ținându-l de mână. Părea că el nu avea de gând să-și retragă mâna înaintea ei, așa că ea fu cea care îi dădu drumul, realizând imediat că energia pe care ea o simțise acumulându-se între ei doi la prima întâlnire avea și acum un voltaj ridicat.

— Mă bucur să aud asta, spuse el.

Zâmbetul ei se schimbă pentru a cântări felul în care sunau cuvintele lui.

— Priveam avioanele cum aterizează – ea aruncă o scurtă privire spre aeroportul din apropiere – și m-am gândit că într-unul din ele s-ar putea să fii tu.

— Mă bucur că te țin ocupată, spuse el râzând ușor. Probabil că am fost eu. Cel care a țopăit de vreo două ori la impact și care a târât o aripă... Acela am fost eu.

Ea se simți prost și amândoi chicotiră într-un mod caracteristic pentru flirt.

— Și eu m-am gândit la tine astăzi, spuse el.

— Nu pot să cred! – replică ea cu repeziciune.

— Nu te mint! Chiar am dat telefon să văd dacă ai obținut postul.

Ea dădu aprobator din cap. Totul mergea din ce în ce mai bine.

— Nadine, nu-i așa?

— Un bărbat n-ar trebui să-și deconspire sursele.

În acest moment se lăsă o tăcere stânjenitoare, niciunul dintre ei neștiind rândul cui era să vorbească.

Când un tip atât de superb își întoarce privirea în momentul în care flirtul devine o invitație, era un semn bun.

— Sursa mi-a spus că nu ești la birou și mi-a explicat că nu ai încă un telefon la birou.

Ea încuviință tăcută din cap. De data aceasta, căldura din obrajii ei era plăcută.

— Am vrut să văd dacă te-aș putea invita la cină întruna din aceste seri.

Acum era rândul lui Bernie să întoarcă privirea, o mișcare care cerea nuanța potrivită, undeva între timiditate și flatare, mișcare la care ea se pricepea de minune.

— Bineînțeles că Nadine ți-a prezentat toate punctele esențiale din C.V.-ul meu... că nu sunt căsătorită, că tocmai m-am mutat în oraș și că nu cunosc pe nimeni.

— De fapt, spuse el, nu ea a făcut-o.

— Atunci de unde ai fi putut să știi.

— Era numai o bănuială.

Câteodată nu ai cum să te ascunzi din calea adevărului. Câteodată, adevărul este dureros, iar în alte dăți, ca în aceste momente, este o mângâiere caldă.

În spatele unei expresii mult exersate, mintea ei o luase razna.

Deși ea se gândise la o întâlnire cu el – în mai multe rânduri – niciodată n-a fost nimic mai mult decât un impuls vizual provocat de hormoni. Pentru ea nu exista nicio diferență între perspectiva unei întâlniri cu el și speranța de a întâlni unul dintre sportivii vânjoși din oraș sau vreo vedetă de cinema în trecere, numai că tipul acesta arăta cu mult mai bine decât orice exemplar din ambele categorii. Posibilitatea ivită din senin de a ieși cu el în oraș se bătea cap în cap cu propunerea făcută lui Wesley, care cu câteva ore în urmă fusese singura țintă – cu implicații romantice, dar și de alt gen – radarul ei.

El îi simți ezitarea:

— Îmi pare rău, spuse el încet, nu voiam să fiu atât de direct.

— Nu, nu, nu! – spuse ea ca să-l liniștească. Numai că sunt... surprinsă.

— Nu-mi dau seama dacă ești plăcut surprinsă sau într-un mod care parcă ar spune că nu e decât o glumă din partea mea.

— Nici eu nu pot să-mi dau seama.

— Ascultă, mai bine te sun mai târziu. Mai gândește-te. Și mai bine ar fi să mă suni tu. Doar dacă nu ești una din acele femei cu reguli.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui cu *acele...*

— Reguli de genul: *nu sun niciodată un bărbat.*

— Reguli de prințesă răsfățată, adăugă ea cu un zâmbet care o absolvi de orice vină în această privință.

— Exact.

— Nu sunt o prințesă.

— Din fericire.

— Regină câteodată, dar prințesă niciodată.

— Atunci ai să mă suni tu. Poți să iei numărul meu de la Nadine.

— Sau ai să mă suni tu. Tot ea îl are și pe-al meu.

— Bine, atunci.

— Atunci, bine. Un alt moment stânjenitor apăru între ei.

El întinse mâna, iar ea fu bucuroasă să se conformeze.

Dacă aveau să sfârșească în pat, ea și-ar fi dorit ca el să o țină de mână tot timpul.

El își continuă drumul spre clădire, ea spre parcare. După câțiva pași, ea se opri, pentru că îi venise în minte o idee, dar se putea să fie prea târziu.

Se întoarse și îl strigă pe nume. El tocmai deschidea ușa clădirii când o auzi.

Porni spre el. El lăsă ușa să se închidă și se întoarse să o întâlnească la mijlocul drumului.

— Uite ce m-am gândit, începu ea. Se întâmplă să am două bilete la meciul

echipei Diamondbacks pentru această seară. Întâlnirea mea s-a anulat. Știu că e un pic cam târziu, dar eu nu am reguli când vine vorba despre așa ceva.

— În seara aceasta, spuse el.

— Exact. Tribuna întâi, chiar în spatele primei baze.

— În tribuna oaspeților.

— Nu știu.

— Sub nicio formă n-am să stau în tribuna oaspeților. Glumeam. El își privi ceasul, care la fel ca și ochelarii de soare se potriveau perfect. Ar trebui să pornim deja.

— Deci, mergem.

— Lasă-mă să intru înăuntru pentru o clipă. El ținuse un plic în mâna stângă în tot timpul în care vorbiseră, iar acum îl ridică pentru a indica motivul pentru care avea o treabă de rezolvat înăuntru. Raportul despre consumul de combustibil, îi explică el.

— Eu trebuie să pun asta în portbagaj, spuse ea, ridicând servieta cu laptop.

— Mă întorc imediat, zise el, apoi se întoarse și se grăbi spre clădire. Când ajunse în dreptul ușii se întoarse cu spatele, deschizând ușa cu posteriorul. Pe față avea un rânjet imens.

— E o idee superbă, zise el. Johnson e cel care va arunca mingea.

— Cine?

El scutură din cap:

— Ai să vezi.

Pentru moment, toate fuseseră date uitării – răzbunarea ei, Eric și e-mail-ul pe care i l-a trimis, Wesley, Nadine, chiar și Peggy. Nici nu se mai gândea că se află în Scottsdale – își vedea acum de viața ei, scufundată în realitate și mergând înainte, simțindu-se ea însăși pentru prima dată de luni de zile.

Ea mergea acum la un meci de base-ball cu cel mai arătos bărbat din Arizona. Ce putea să fie mai bine decât acest lucru?

Din cauza geamurilor fumurii, fără a mai pomeni de strălucirea unui soare demonic, oricine i-ar fi urmărit din interiorul clădirii ar fi rămas nevăzut.

Și în acest caz i-ar fi convenit de minune.

A fost, după toate standardele, o seară perfectă. Locurile se dovediră a fi ideale – rândul douăzeci și cinci, drept în spatele primei baze, pe culoarul unde berea și hot-dog-ul erau la-ndemână. Arena sportivă neverosimilă era prevăzută cu un acoperiș ce se putea deschide și cu un bazin de înot.

Chiar și drumul până la arena sportivă fusese o plăcere.

Au mers cu mașina lui, un BMW 745 nou-nouț, care avea interiorul unei nave spațiale. O bună parte din timpul călătoriei a fost petrecut încercând aparatura electronică de la bordul mașinii, mai ales cu monitorul GPS și numeroasele sale aplicații, care, după opinia exprimată cu voce tare a lui Bernie, necesita un an în plus de facultate pentru a-l folosi. Remarca îl făcu

să râdă, ceea ce el făcea cu uşurinţă şi destul de des. Ea găsea că noul ei prieten era o companie extrem de plăcută, care se simţea confortabil discutând despre nimicuri şi mereu pe faţă. Făcea un pic pe deşteptul, ceea ce pe ea n-o deranja deloc. Şi întocmai cum fusese şi Wesley cu câteva seri mai înainte, era un bun ascultător, unul care o provoca să vorbească despre slujbă şi despre impresiile ei despre oraş.

La un moment dat, când el se aplecă să se scarpine la gleznă, ea observă că mâneca tricoului i se ridicase un pic, lăsând să se vadă un tatuaj care îi înconjura bicepsul bine lucrat, străbătut cu vene proeminente. Fusese vizibil doar pentru un moment, dar priveliştea o intrigă nu pentru că ea ar fi avut vreo slăbiciune sau vreun interes pentru arta tatuajelor, ci pentru că amănuntul lăsa loc pentru noi presupuneri. Paul Lampkin, pilotul de aur, ar putea la fel de bine să fie un băiat rău, dedesubtul acestui şarm de suprafaţă. Şi acest lucru ar reprezenta pentru standardele secrete ale lui Bernie, în ceea ce priveşte gusturile şi preferinţele legate de bărbaţi, un semn de dandism. Puţine condimente la felul principal făceau ca experienţa mâncatului să fie cu atât mai recompensatoare.

Era ora de începere a meciului, 7:05, când ei au ajuns la stadion, după ce au mers pe jos o bucată de drum de la locul în care au parcat maşina, cu vreo opt clădiri înainte. Deşi păşeau grăbiţi, ea observă că mersul lui era graţios şi uşor şi ea ştia că ar putea adăuga atletic la lista trăsăturilor pe care el le arătase deja.

Femeile observă micile detalii în comportamentul bărbaţilor mai ales atunci când atenţia nu le este îndreptată asupra lor. Majoritatea bărbaţilor trec cu vederea acest amănunt, din moment ce este uşor să fii fermecător faţă în faţă, dar în situaţii de stres, femeile pot arunca o privire asupra adevăratului caracter ce se ascunde dedesubt. Bernie nu trebui să aştepte mult să se ivească această ocazie – cineva le ocupase locurile când au ajuns. Bărbaţii din trecutul ei le-ar fi vârât biletele sub nas cu o grimasă dezaprobatoare şi un limbaj al trupului ce ar fi arătat nerăbdarea şi, dacă li s-ar fi opus rezistenţă, ei ar fi scos repede pieptul în faţă pentru o confruntare fizică. Dar Paul se purtase cu o nonşalanţă dezarmantă în această situaţie – până când cei doi tineri care ocupau locurile lor îşi adunaseră berile şi broşurile cu programul serii, cu toţii schimbau glume şi urări de bine fără să fie nevoie de o demonstraţie de mascul feroce pentru a marca posesia teritoriului.

Ea avusese probleme să-şi ţină ochii îndreptaţi spre teren. Paul era într-o oarecare măsură un fan al base-ballului, pretinzând că practicase acest sport în liceu, dar a trebuit să renunţe când a intrat la colegiu şi s-a apucat de lecţii de zbor la ROTC. Fusese aruncător şi părea nerăbdător să explice ce urma să se întâmple pe teren, unde avea să plaseze aruncătorul mingea lor la o fază anume şi a avut dreptate în patru din cinci cazuri, în al cincilea greşind doar pentru că aruncătorul a făcut o greşeală. Ea niciodată nu

realizase că acest joc implica atât de multă strategie. Crezuse că trebuia doar să se arunce o minge afurisită către cel de la primire, cât mai puternic cu putință. El îi explică aerodinamica unei aruncări perfecte, cum aceleași legi ale fizicii care făceau ca un avion să poată zbura – legea lui Bernoulli, după cum i-a spus el – puteau fi aplicate și la rotirea unei mingi de base-ball, aruncată cu suficientă viteză, făcând astfel ca traiectoria mingii să se modifice în zbor.

Totul era foarte interesant, dar nici pe departe atât de interesant ca felul în care ochii lui scânteiau în timp ce vorbea sau cum își folosea el mâinile pentru a ilustra legile lui Isaac Newton sau ale acestui personaj Bernoulli.

Până în a patra repriză, după ce au scăpat de grija hot-dog-ului și a berilor, ea își dădu seama că nu-l întrebase nimic despre viața lui. Echipa Diamondbacks era în avantaj cu trei puncte și Gonzo – Luis Gonzalez pentru cei neinițiați, ceea ce ea nu mai era – plasase deja o minge în tribună.

— Spune-mi deci povestea vieții tale, zise ea asigurându-se de momentul potrivit pentru răspunsul său, în timp ce luă o mușcătură din hot-dog. Ceva s-ar fi pierdut dacă el ar fi sărit la acest subiect prea repede, dar n-a făcut-o, afișând expresia corectă de ezitare și modestie.

— Legea lui Bernoulli e mult mai interesantă.

— Mă voi pronunța eu în această privință.

— Dacă îți spun totul, va trebui să te ucid.

— Înțeleg... fost agent C.I.A., nu?

El nu zâmbi în timp ce spuse:

— Ceva în genul acesta. Ochii îi erau ațintiți spre teren în timp ce vorbea.

Ea lăsă să treacă una sau două aruncări înainte de a insista asupra subiectului. Era evident că atinsese o coardă sensibilă și nu una foarte plăcută. La un moment dat, chiar își dorise să știe, dar acum nu era momentul potrivit.

— Ei bine, am putea să începem cu acel tatuaj de pe brațul tău.

El își trase mâneca tricoului și ea putu să vadă mai bine tatuajul. Păreau să fie caractere asiatice aranjate într-un fel foarte elaborat. Cerneala avea o nuanță de gri în contrast cu culoarea bronzului pielii, ca și cum ar fi fost demult timp. La fel de impresionanți erau și mușchii rigizi ce erau vizibili dedesubtul pielii.

— Îl ai din Vietnam?

— Ți se pare că sunt atât de bătrân?

Ea își dădu seama imediat că a greșit cel puțin cu un deceniu în această privință. Paul era unul dintre acei bărbați care sfidau vârsta, făcând imposibilă orice încercare de a-i ghici vârsta.

— Și ce înseamnă?

— E în limba mandarină veche, înseamnă *vezi-ți de treaba ta.* Îți voi explica mai târziu, mai am și altele. E o poveste lungă.

— Dar ar trebui să-mi văd de treabă.

— Poate într-o zi, spuse el. Zâmbetul era convingător, dar ea nu se putu abține să nu se gândească că era timpul să schimbe subiectul.

El se simțea mult mai în largul său vorbind despre chestiile previzibile. Era născut și crescut în Oregon, unde tatăl său a fost șofer pe camion, iar mama lui a fost o alcoolică după o carieră de casieriță la un aprozar. Fusese un copil deștept la școală, dar n-avusese niciodată rezultate excepționale, unul dintre acei copii dotați care nu și-au dat silința în totalitate. Plecase la școală în California cu o bursă ROTC, muncind la un aeroport local realimentând avioane Cessna pentru a-și plăti școala și cazarea. După colegiu a trecut cursurile OTC și a câștigat dreptul de a pilota, la început pe un C-141, după ce a căzut la examenul pentru școala de avioane de luptă, la fel cum pățiseră 19 din 20 de aplicanți. A încercat să încheie un contract cu United Airlines când a terminat cursurile de pilotaj, dar a sfârșit prin a-și croi singur drumul către meseria de instructor de zbor, desfășurându-și activitatea în lumea aviației civile. Un lucru a constituit cauza altuia, așa că iată-l acum zburând cu tot felul de bogătași prin țară, în limuzinele lor zburătoare, servind cafea și făcând el însuși instructajul de siguranță de dinaintea zborurilor. Fusese căsătorit pe la 25 de ani, dar a fost prins cu pantalonii în vine și astfel a luat sfârșit – o mărturisire interesantă, observă ea – și de-atunci a rămas celibatar. El îi făcu din ochi la ultima remarcă spre ușurarea ei.

Nicăieri în povestea lui nu pomenise nimic despre C.I.A. Sau despre tatuaje. Ea îl lăsase în pace pentru moment. După cum și el a spus, poate într-o altă zi. Ea aprecie mai mult felul în care își prezentase el scurta biografie, fără să încerce să o impresioneze, deși ea considera că are un C.V. de invidiat pe care s-a grăbit să-l prezinte, fiind convins că ea l-a întrebat doar din politețe, oprindu-se din povestit pentru a se bucura de o minge aruncată bine sau de mișcarea jucătorilor între bazele terenului.

Dar bineînțeles că numai jumătate din ceea ce spusese era și adevărat. El fusese într-adevăr crescut în Oregon și tatăl său chiar fusese șofer pe camion, la fel cum și mama lui devenise o alcoolică împătimită înainte ca el să împlinească zece ani. Problemele au început într-o zi când el se întorcea de la liceu pentru a-și găsi tatăl bătând-o crunt pe mama sa în sufragerie. Cam de pe-atunci, el a devenit obsedat de artele marțiale și în urma unui meci de înghionteli l-a scos pe tatăl său afară prin geamul de sticlă al ușii de la intrare. După această întâmplare, el și-a petrecut anii de liceu rămași locuind la o mătușă, care l-a dat afară în ziua imediat următoare absolvirii, deoarece concubinul ei se temea de el. Apoi s-a înscris la un colegiu local unde avea să descopere lumea aviației, ceea ce în Oregon era ca și cum te-ai fi apucat de parașutism în deșertul Mojave. El chiar a lucrat la aeroportul municipal din localitate, realimentând și spălând avioanele Cessna, plătindu-și astfel orele de zbor și anii de colegiu.

Nu a terminat colegiul – s-a gândit că mai bine rămâne să piloteze avioane şi să seducă femei mai în vârstă cu slujbe adevărate – ceea ce însemna că nici United, nici orice altă companie aeriană nu l-ar mai fi angajat. Dar nu şi-a petrecut întreaga viaţă în preajma avioanelor, în cele din urmă acumulând îndeajuns de multe ore de zbor pentru a-şi primi licenţa şi pentru a începe să-şi câştige existenţa ca instructor de zbor.

N-a fost niciodată căsătorit, deşi a trăit împreună cu câteva femei care i-au împărtăşit obsesiile pentru o formă fizică de excepţie şi sex pervers. Astfel de femei erau uşor de găsit, şi la felul cum arăta el, şi mai uşor de adus în pat. O încăierare într-un bar de la sfârşitul anilor 1980 i-a adus un dosar la poliţie, circumstanţele întâmplării fiind agravate de faptul că el i-a bătut măr pe cei doi ofiţeri veniţi să-l aresteze, predându-se doar în faţa altor şase poliţişti ce au ajuns la faţa locului agitându-şi „bâtele" din dotare – *bastoane de apărare* cum le-a spus judecătorul la proces – dintre care unul l-a nimerit drept în frunte, provocându-i o cicatrice cu optsprezece copci şi atrăgându-i, după toată întâmplarea, pica autorităţilor, care a supravieţuit până în prezent. Procesul său a fost expediat rapid la curte şi cazierul pătat care a rezultat l-a împiedicat să mai piloteze şi să mai aibă slujba de instructor pentru care avea calificarea necesară.

S-a mutat în zona Phoenix-ului pe la douăzeci şi cinci de ani, ca să scape de fosta prietenă care ştia prea multe despre el şi care obişnuia să sune fiecare femeie care intra în viaţa lui şi să le explice că el avea înclinaţie spre violenţă şi o imaginaţie la limita patologicului. L-a cunoscut Wesley Edwards şase ani mai târziu, prin intermediul unei femei pe care o întâlnise într-un bar al facultăţii din Tempe. Edwards se întâmpla să fie în căutarea unui pilot pentru noul său avion şi, în afară de aceasta, nu voia să plătească salariul de pe piaţă şi să respecte toate reglementările încurcate ale FAA. A fost o asociere perfectă, convenabilă şi economicoasă, deşi ceea ce începuse ca o posibilă preţuire şi-a găsit repede locul în ordinea socială a lucrurilor – băiatul de aur milionar angajează un pilot mai puţin norocos care s-ar fi descurcat de minune, cu singura condiţie de a nu prăbuşi avionul. Paul l-a bănuit dintotdeauna pe Wesley că nu-l agreează pentru că el arăta mai bine, lucru cu care Wesley nu era obişnuit şi pe care îl putea tolera doar atâta timp cât Paul stătea cuminte în banca sa. Ceea ce a şi făcut – dar într-o zi, el avea să stea deasupra lui cu piciorul pe gât.

Amănuntele intrigante din povestea lui Paul Lampkin au fost, de asemenea, omise în această seară. Tatăl său murise de cancer la prostată când el avea 19 ani şi mama lui, care se dădea în vânt după Sophia Loren, s-a recăsătorit cu un bogătaş cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Când Paul avea treizeci de ani, mama şi tatăl său vitreg, pe care nu-l întâlnise decât de două ori, au murit într-un incendiu la un hotel din America de Sud. Neregulile găsite în testamentul bărbatului şi faptul că nu avea copii în viaţă au făcut ca Paul să devină singurul moştenitor al unei averi care trecea uşor

peste 9 milioane de dolari.

Pentru o perioadă, din cauza norocului ce a dat peste el, Paul a crezut în Dumnezeu.

Dar apoi, bursa de valori a căzut brusc şi treaba n-a mai ţinut. Acum, singurele lucruri în care mai credea Paul erau grija de a-şi conserva capitalul şi pentru stilul său de viaţă, nu neapărat în această ordine. Şi înainte de toate, el credea în căutarea plăcerii, a cărei dinamică a evoluat de-a lungul anilor, ajungând la un nivel pe care majoritatea oamenilor nu-l puteau înţelege.

Cu excepţia unei femei remarcabile, bineînţeles. Diana înţelegea perfect.

24

Pe drumul înapoi la maşina lui Paul s-au ţinut de mână şi l-au parcurs în liniște. Totul era la locul său în lume – Diamondbacks câştigase meciul, Randy Johnson fusese sclipitor, berea a fost rece şi hot-dog-ul potrivit de fierbinte. Cel mai remarcabil lucru era faptul că niciun fel de neînţelegeri nu s-au ivit în aceste prime ore ale noii lor relaţii.

Totul fusese perfect, ca şi cum ar fi urmat un scenariu scris de cineva care ar fi ştiu ce îi plăcea ei la prima întâlnire. El îi cuprindea întreaga palmă într-a lui, dându-i o senzaţie de căldură plăcută, iar ea mergea având pe faţă un mic rânjet!

Când au luat colţul de după o clădire, au văzut imediat că doi bărbaţi stăteau sprijiniţi de BMW-ul lui Paul. Bernie simţi cum Paul o strânse mai tare mână chiar înainte de a-şi trage apoi mâna. Dar ei nu şi-au schimbat pasul; de fapt, chiar au început să se grăbească.

Bărbaţii erau hispanici şi arătau destul de tineri. Unul dintre ei, destul de înalt, purta o cămaşă gri deschis încheiată doar la primul nasture, restul unduindu-se desfăcută peste cureaua care ţineau nişte pantaloni negri bufanţi. Celălalt purta un tricou fără mâneci peste pantaloni, de asemenea, negri şi bufanţi şi avea o bentiţă neagră în jurul capului legată chiar deasupra ochilor. Ea putu să observe că niciunul dintre ei nu se deranjase să-şi lege şireturile. Unul stătea cu mâinile încrucişate; cel înalt fuma o ţigară.

— Cum merge treaba, băieţi? – zise Paul când se apropie. El îşi scosese deja cheile din buzunar şi apăsă butonul de la telecomanda maşinii, făcând-o să ţiuie scurt şi să clipească din faruri. Cei doi băieţaşi continuau să se sprijine de maşină.

Paul şi Bernie erau la vreo doi metri depărtare când s-au oprit din mers. Ea n-ar fi vrut să fie acolo. Şi dacă ar fi fost cu oricine altcineva, ar fi continuat pur şi simplu să meargă mai departe.

— Drăguţă maşină, omule, spuse cel care fuma. Acesta aruncă apoi mucul ţigării la picioarele lui Paul.

— Ai ceva bani?

— Ascultaţi-mă, băieţi, haideţi să punem punct serii acesteia, de acord? Paul avea o oarecare lejeritate în tonul vocii, pe care Bernie era sigură că băieţaşii o găsesc drept provocatoare dacă nu chiar amuzantă.

— Te-am întrebat dacă ai ceva bani, omule? Tu vrei să mă duci cu vorba?

— Nu, n-am bani, tovarăşe. Îmi pare rău. Paul aruncă o privire rapidă spre Bernie şi întinse mâna spre talia ei, împingând-o uşor în spate.

— Hai să nu facem aşa ceva, de acord, băieţi?

Cel care nu scosese un cuvânt făcu un pas în faţă, desfăcându-şi braţele. Avea cu un centimetru sau doi mai mult decât înălţimea de 1,80 a lui Paul.

Mânecile îi erau suflecate, lăsând să se vadă niște antebrațe acoperite de tatuaje multicolore atât de dense încât semănau cu mânecile unei cămăși purtate pe dedesubt sau cu niște bucăți de șuncă însemnate cu graffitti.

Acesta își mișca mâna de la încheietură cu o mișcare pe care el o considera de mare efect și pe care o exersa de când abandonase liceul, iar în mână avea un cuțit a cărui lamă sclipea în lumina palidă a felinarelor de stradă.

Paul lăsă vorba. Își luă o poziție de apărare, pe care și Bernie o recunoscu, adoptând și ea o poziție asemănătoare, deși se afla la vreun metru în spatele lui Paul, așa că ea nu credea că el ar putea să vadă că ea era gata să-l sprijine.

Sprijinul ei nu a fost necesar. El a așteptat până cel înalt s-a apropiat și cu o primă mișcare îl dezarmă de cuțit lovindu-l în mână cu piciorul atât de rapid, încât al doilea sări surprins. Un moment mai târziu, cel de-al doilea individ atacă, nefiind în stare să evite directa de dreapta a lui Paul, care fu urmată de o lovitură din întoarcere cu piciorul la capul celui care mânuise cuțitul. Când acesta din urmă căzu pe spate, celălalt avu un moment de ezitare făcând o greșeală fatală, pentru că îi lasă lui Paul destul timp pentru a cădea în mâini, desfăcându-și picioarele în sfoară, după care îl lovi pe tip cu pumnii în genunchi, lăsându-l suspendat orizontal în aer pentru un moment, înainte să se prăbușească la pământ pe șold. Paul sări înapoi în picioare ca o pisică, după care plasă o lovitură de picior ca a unui fotbalist într-o finală de Cupă Mondială în obrazul celui de-al doilea individ. Apoi, pentru siguranță sau doar pentru a se distra, Bernie se gândi să îl calce pe mână pe primul dintre indivizi care se întindea după cuțit de la locul unde căzuse.

Bernie auzi o pocnitură și știu că băiețașul nu va mai cânta curând la pian.

Paul o luă pe Bernie de mână și o trase înspre mașină.

— E timpul să plecăm, spuse el, uitându-se atent pe o parte și pe alta a străzii. El o împinse spre partea din față a mașinii, iar apoi deschise portiera mașinii. Până apucă ea să urce în mașină, motorul era pornit și câteva secunde mai târziu ieșeau din parcare. Ea se întoarse să se uite în urmă și îi văzu pe cei doi prieteni încă la pământ, străduindu-se din răsputeri să se ridice în picioare, dar nereușind.

Ea trase adânc aer în piept. Paul avea amândouă mâinile pe volan, ochii larg deschiși și respira agitat.

— Ia-o mai încet, îl atenționă ea. Adrenalina era un pericol pentru trafic, chiar în situații mai bune, și încă mai erau destui fani base-ball aliniați în mașinile lor care veneau din ambele direcții pe Seventh Avenue. Îl observă când trase adânc aer în piept cu ritmicitate, în timp ce ridică piciorul de pe accelerație.

— Ești bine? – întrebă el, punându-și mâna pe genunchiul ei.

— În niciun caz, spuse ea dându-și seama că începe să tremure. Pulsul îi era încă accelerat și avea probleme cu respirația.

— Liniștește-te, spuse el ducându-și mâna la ceafa ei și începând să o maseze cu un deget de fier.

Ea își închise ochii și își roti capul dintr-o parte în alta, concentrându-se asupra ritmului respirației, trăgând aer mai adânc în loc de mai rapid. În câteva secunde, simți un val de ușurare, iar când se uită spre el, acesta zâmbea.

— E mai bine?

Ea încuviință din cap.

— Ai fost uimitor, spuse ea.

— Antrenament C.I.A... rămâne la tine și după ce părăsești instituția.

— S-ar putea să nu glumești.

Remarca îl făcu să râdă pe înfundate:

— Ai poftă să bem ceva? – întrebă el.

Se îndreptară spre hotelul Baltimore, care era și acum după mai bine de șaptezeci de ani cea mai prestigioasă adresă din Phoenix. Dar ei nu căutau localuri prestigioase; acesta era pur și simplu în drum. Proiectat și construit în 1929, în umbra Casei Wrigley – care era un club privat – de către protejații lui Frank Lloyd Wright și sub stricta supraveghere a acestuia, locul era un paradis pentru cei în căutare de celebrități. Veneai aici fie pentru arhitectura localului, care arăta încă la fel de inovativă ca și orice se construiește astăzi, fie erai în căutare de chipuri faimoase, pentru că aici le puteai găsi.

Bernie și Paul s-au așezat afară având o priveliște spre curte și spre grădina cu flori și ținând în mână bere rece servită în pahare de cristal. Ochii ei se abătură într-o parte și înclină din cap spre stânga.

— Nu e cel de acolo Magic Johnson?

Paul aruncă o privire.

— Nu, e Penny Hardaway.

— Poate că ar trebui să mergi la el și să vă comparați tatuajele.

— Drăguț.

Amândoi își întoarseră privirile nedorind să fie indiscreți.

— Uite, zise ea, ținând mâna întinsă care încă îi tremura. Însă nu i-a spus că tremura și mai tare în interior, în ciuda jumătății de oră care trecuse de la încăierare.

Paul îi luă mâna într-ale sale. Păstrând contactul vizual, el o duse la gură și o sărută ușor. Buzele lui erau incredibil de calde la atingere.

— Și pe aceasta, zise ea, întinzând cealaltă mână care nu mai tremura. El a procedat și de această dată la fel, dar acum totul părea din joacă.

— Presupun că acum ar trebui să te consider eroul meu, spuse ea.

— Te-am văzut și pe tine în ce fel ai reacționat. E un reflex... ai fi procedat și tu la fel. Cât timp ai exersat?

— Am început în liceu, dar apoi am devenit leneșă. M-am oprit chiar înainte de a susține examenul pentru primul dan, inventând tot felul de

scuze.

El încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi trecut şi el prin aşa ceva.

— După un timp te întrebi ce rost mai are, nu-i aşa? Asta doar dacă nu adopţi şi partea spirituală a artelor marţiale, altfel devine un fel de, nu ştiu cum să-i spun... tâmpenie. Monoton. Arta e experienţa mea.

— La ce nivel ai ajuns?

— Al cincilea.

— De speriat. Şi ar trebui să-ţi spun maestre.

— Doar când ne jucăm de-a sclavul în pat.

El zâmbi sorbind o înghiţitură din pahar, cu ochii aţintiţi spre ea, căutând vreo reacţie neobişnuită. Nu avu loc niciun fel de reacţie de surprindere, zâmbetul ei fiind la fel de jucăuş ca al său.

— Aşadar, zise ea, nu te interesează deloc partea cu Zen. Ce *anume* te interesează?

— Te referi la vreo credinţă de genul celei Zen? Convingerile mele spirituale, ca să zic aşa?

— Sunt lucruri destul de intime, ştiu, încuviinţă ea. Dar aproape am fost ucişi în această seară. Tu m-ai salvat, iar acum eşti responsabil pentru viaţa mea.

— Asta e o credinţă Zen pe care nu o împărtăşesc, replică el cu un rânjet. Cineva a inventat acest lucru cu zece mii de ani în urmă şi unii oameni mai cred în aşa ceva şi astăzi. La fel cum s-a întâmplat şi cu aproape tot ceea ce numim noi religie. Noi am urmărit şi un meci de base-ball împreună. Nu e nicio diferenţă, dacă mă întrebi pe mine.

Ea doar se holba la el.

— Vrei un răspuns, nu-i aşa? – întrebă el.

— Ar fi frumos din partea ta.

El îşi lăsă privirea să se abată spre cabanele din curtea hotelului. Ea putea să spună că el avea să-i prezinte o abordare serioasă a problemei.

— S-ar putea să-ţi pară rău că ai întrebat.

— Am să-mi dau eu cu părerea în această privinţă.

— Mai ales pentru că într-adevăr *am* un răspuns.

Ea zâmbi cu blândeţe şi îl încurajă cu o mişcare a capului să continue.

— Ceea ce cred eu este că nu trebuie să-ţi faci niciun fel de griji. Ne trăim viaţa şi murim... mi-e indiferent ce se întâmplă după aceea. E la fel ca în fizică, felul cum un avion reuşeşte să zboare – el zboară dintr-o mulţime de cauze-legi naturale şi aceste legi funcţionează de fiecare dată. Nu are nicio importanţă că tu nu le înţelegi; trăieşti în funcţie de ele. La fel se întâmplă şi cu universul. Câte religii importante există – trei? Zece? Şi în cadrul aşa-zisei doctrine creştine câte orientări contradictorii există? Trei? Zece? Vor fi mormonii care cred în Iisus Christos la fel ca şi catolicii – deşi toată lumea e de acord că a existat un singur Iisus Christos – singurii care vor ajunge în Raiul imaginat de ei? Toţi cred că da. Şi un copil din părinţi catolici care au

uitat să-şi stropească fiul cu apă sfinţită pe frunte va merge în iad dacă moare într-un accident înainte de a fi botezat? Ştii cât de mulţi oameni cu adevărat deştepţi se lasă duşi de aceste tâmpenii? Şi cine a inventat totuşi prostiile de genul Purgatoriului şi chestia cu Papa? Încearcă să-l găseşti pe Papă în Biblie – nu poţi. Pentru că nu e acolo. Şi nici Purgatoriul. Cineva care avea anumite intenţii şi interese şi purta sutană a inventat totul. Toate nu sunt altceva decât nişte culte, după părerea mea. Verifică definiţia unui cult şi aplic-o la credinţa ta preferată. Dar mai bine nu, pentru că te va face să devii un cinic.

Bernie îşi dădu seama că sprâncenele îi rămăseseră ridicate.

— Uau, spuse ea.

Paul nu auzi. Luă o înghiţitură de bere şi continuă.

— Aşadar în ce cred eu? Pentru că totul nu e decât ştiinţă – spune-i dacă vrei ştiinţă spirituală dacă e mai uşor de acceptat astfel, pentru mine nu e nicio diferenţă – eu cred că există un singur adevăr şi nimeni nu ştie cu adevărat care este acesta. Nimeni nu s-a întors de dincolo ca să clarifice lucrurile. Ne ghidăm după semnale de fum, disperaţi să găsim o speranţă, încercând să raţionalizăm ceea ce e de fapt haos şi pură întâmplare, iar unii dintre noi ne ruinăm vieţile în tot acest timp. Pierzând astfel toată distracţia, ca să zic aşa. Dacă cred că există mai multe decât putem vedea cu ochiul liber? Da, cred. În timp ce experienţele noastre se petrec la întâmplare, legile fizice care cauzează aceste experienţe nu sunt guvernate de întâmplare. Aceste legi fizice trebuie să fi fost create, ceea ce înseamnă că *există* un Creator. Cred în acest lucru. Şi acest lucru face ca fizicieni ca Stephen Hawking şi Gary Zukav să devină spiritualişti care scriu best-selleruri despre suflet... ei au reuşit să înlăture aparenţele, dar nu pot explica ce văd acolo. Lucru care în cazul lui Zukav este interesant, pentru că el pretinde că poate explica totul. Eu cred că acest Creator, spune-i el sau ea, cum doreşti, ne-a pus aici ca să învăţăm, ca să acumulăm cât mai multă experienţă dacă putem. Şi mai cred că tot ceea ce reprezinţi sau ceea ce spui tu că reprezinţi nu înseamnă mare lucru, pentru că la sfârşit se alege praful de toate. Creatorul şi legile lui naturale preiau totul exact din acel punct.

Bernie îşi strânse buzele şi începu să fluiere mut. Ea putea să vadă că Paul nu se simţea în largul lui după ce şi-a golit în acest fel sufletul.

— Mama mea care este baptistă, cu siguranţă şi-ar dori să o iau la fugă în aceste momente.

El o privi peste marginea paharului din care sorbea ultima picătură:

— Şi tu ce ai de gând să faci?

— Ceea ce ai spus tu este foarte provocator. Dar cred că ai omis un element-cheie.

— Care este?

— Consecinţele. Tu recunoşti că există un Creator, ceea ce implică ordine, şi totuşi laşi comportamentul uman să fie guvernat de haos şi întâmplare,

fără a avea în vedere consecinţele alegerilor pe care le facem.

— Nu cred că am spus eu aceste lucruri. În orice caz, tot ceea ce pot să spun acum e... cine ştie cu adevărat?

— Câteva sute de milioane de oameni cred că totul a fost scris pe hârtie pentru noi. Ei cred că *ei* ştiu.

El rânji ca şi cum ea ar fi valsat într-o capcană:

— Aşadar care este partea pe care o crezi şi care este partea pe care o laşi deoparte? Şi cine e persoana cea mai potrivită să dea un înţeles acestor lucruri? Şi care Mesia a fost cel adevărat, pentru că fiecare dintre ei are câteva sute de milioane de fani. Iar în ceea ce priveşte Cartea, este totul adevărat sau nu este nimic adevărat în ea? Nu se poate să fie valabile ambele variante. Şi poţi să mă citezi în faţa mamei tale.

El îi făcu din ochi discret. Bernie se prefăcu că îl ignoră.

— Poate că ceea ce contează este ce-ţi dictează inima. Poate că asta defineşte totul, zise ea.

— Se prea poate, spuse el rar. Dar apoi, totuşi, dacă până la urmă nu poate să existe decât un singur adevăr şi dacă inima ta crede în ceva, iar a mea în altceva, atunci unul din noi, prin definiţie, se înşală. Şi aceleaşi sute de milioane de oameni îţi vor spune că unul dintre noi se va prăji în iad pentru acest lucru. Şi, apropo, totul este lăsat în acest fel de bunul şi dreptul Dumnezeu, care a pus totul în scris pentru noi.

— Nu cred că vom ajunge la nicio concluzie în această seară, spuse ea. Şi nici nu trebuie. Nici nu am terminat prima noastră întâlnire şi deja ne certăm pe teme religioase.

— Tu ai întrebat. Şi nu ne certăm deloc.

— De fapt, spuse Bernie, cred că tu ai pledat în favoarea credinţei oarbe.

— Te auzi ce spui? Cu cât mai orb, cu atât mai bine.

— Cu asta sunt şi eu de acord.

Paul se aplecă înainte. El îi luă mâna între palmele lui.

— Şi ce se află în inima ta... chiar în aceste momente?

Ea nu făcu nicio mişcare, ştiind ce va urma, şi când văzu că ea nu şi-o retrase se relaxă şi el, transformând momentul într-un dans lent. El îi atinse bărbia cu vârful degetelor şi se apropie. Atingerea buzelor lor fu uşoară ca o pană şi le folosi pentru a le prinde pe fiecare în parte, trăgând uşor şi lăsând ca vârful limbii să mângâie abia perceptibil pielea buzelor ei. După o clipă, el se apropie şi mai mult, îşi acoperi gura cu a ei, despărţindu-i uşor buzele cu limba, introducându-şi-o cu ezitare, nu adânc, ci mai mult din joacă.

El se retrase la fel de încet cum se şi apropiase.

— Tu închizi ochii când săruţi, spuse el. E foarte drăguţ.

— Nu aşa procedează toată lumea?

— Eu am vrut să te privesc de la o aşa apropiere. Eşti o femeie foarte frumoasă, Bernie. Nu vreau să te mint.

Brusc, respiraţia ei deveni agitată. Ar fi vrut să-i răspundă, dar nu era

nimic de spus. Își duse mâna după ceafa lui și îl trase aproape, sărutându-l din nou.

Paul întoarse BMW-ul în locul de parcare de lângă Volvo-ul ei din parcarea întunecată de la Oar Research și opri motorul. El se întoarse în scaun și întinse mâna pentru a o lua de după umăr. Nu și-au vorbit prea mult pe drum la întoarcere, dar s-au ținut tot timpul de mână.

— Mulțumesc pentru că m-ai invitat. Am petrecut o seară superbă.

— Și eu.

Se sărutară. Nu foarte pasional, potrivit cu momentul.

— Eu nu vreau să se termine, șopti el în timpul sărutului.

Ea se trase înapoi să se asigure că el nu zâmbește.

— Ce spui tu acolo?

Totuși, el zâmbi timid:

— Spuneam că săruți foarte bine.

— De asta mă temeam și eu. Ea se lăsă pe spate în scaun desprinzându-se din îmbrățișare.

— Și ce e rău în faptul că săruți foarte bine.

— Știi tu bine ce anume, zise ea scotocind deja în poșetă după cheile de la mașină.

— Vino să mergem undeva. La mine sau la tine, să mai vorbim despre religie.

Ea se întoarse spre el, sprijinindu-se cu spatele de portieră.

— Poate ajungem și la politică și să ne enervăm de-a binelea unul pe altul. Nu cred că are să se întâmple una ca asta. Sunt obosită. Creierul mi-e încins la maximum.

— Reguli de prințesă?

— Bun simț. Dacă rămân cu tine în această noapte voi regreta.

— Dar vei petrece timpul în mod plăcut până să ajungi acolo. Bunul simț nu e întotdeauna un simț bun.

— Ar trebui să fie mai mult decât atât. Dar asta sunt eu.

— Poate chiar este mai mult decât atât. Se aplecă spre ea să o sărute, dar ea îi puse o mână în piept și îl opri.

— E un moment definitoriu. Nu strica totul, de acord? Te rog.

Ochii li se închiseră la amândoi. În cele din urmă, Paul își lăsă bărbia jos cu resemnare. El pufăi cu buza de jos jucăuș pentru a-i arăta că nu ia refuzul ei atât de în serios.

Dar era serios. Diana câștigase. Deși, poate nu cu prețul cuceririi definitive a acestei femei delicioase și a manierelor ei de care el avea să se bucure mai târziu în feluri în care mama ei baptistă s-ar fi îngrozit să și le imagineze. El a învățat că adesea trebuie să pierzi o bătălie pentru a câștiga războiul. El trebuia să plătească pentru aceasta în fața Dianei. Va trebui să sângereze pentru ea, pentru că această nouă femeie era deosebită într-un mod pe care el îl găsea deranjant. Dar și acest lucru făcea parte din distracție.

Două minute mai târziu, două mașini ieșiră din parcarea Oar Research, luând-o pe strada Butherus și virând apoi spre Scottsdale Road. Odată ajunși aici, Volvo-ul făcu dreapta, iar BMW-ul, stânga.

Dintr-o parcare de peste drum, un Corvette roșu ieși din umbră, luând-o în aceeași direcție cu BMW-ul.

Bernie aproape uită să-și verifice e-mail-ul când ajunse acasă. Merse în balcon și stătu lângă un ceai rece un timp, încercând să-și potolească fierbințeala care-i cuprinsese tâmplele, privind fântânile arteziene – de la care se trăgea și numele complexului, Fântânile – care se aflau chiar sub balconul ei. Acestea erau oprite la miezul nopții, așa că ea intră înapoi înăuntru, se distră cu o broșură cu o reclamă la un aparat electric care promitea să-l scape pe purtător de pofta de a face dragoste, după care se băgă în pat.

Jumătate de oră mai târziu, fierbințeala îi trecu de tot, și se ridică din pat și porni computerul, unde aștepta un mesaj din partea lui Eric.

B – îmi pare rău să aflu că te simți frustrată. Deși eu am vești bune – am lucrat la un profil despre W, căutând sub pietre, vânând fantome. Și am progresat – tipul nu e în niciun caz un cercetaș cuminte. Ai mare grijă. Dacă ai ajuns până aici, îți sugerez să mergi până la capăt. Dar încă NU întreprinde nimic. Prea periculos. Și prea devreme. S-ar putea să găsesc ceva în curând. Vreau să verific înainte să te trimit la vânătoare. Ai putea să intri în fișierele din computerul său, în siguranță? Nu-mi răspunde încă. S-ar putea să fie mai grav decât ai gândit sau ai sperat tu. Apreciez grija pentru situația mea – te voi ține la curent. Te rog nu-mi răspunde și, pentru numele lui Dumnezeu, nu suna decât dacă e ceva urgent, sunt ținut din scurt și deja mă joc cu focul. Voi face tot ce pot să te țin la curent. Și mai mult decât orice, ai mare grijă, stai la pândă. Ai încredere, suntem aproape.

Ea nu reuși să adoarmă decât mult după ora două, și numai după ce luă două pilule de Excedrin. După tot ce i se întâmplase în cursul zilei – invitația lui Nadine de a-l distruge pe Wesley, timpul extraordinar petrecut la meciul de base-ball cu acel deznodământ înfricoșător și, desigur, bărbatul care o salvase, iar acum e-mail-ul lui Eric și intențiile ei reînviate – era prea mult de digerat și totul, atât de recent și de intens.

Ai mare grijă. Stai la pândă. Așteaptă momentul.

Ce altă modalitate mai bună de a te impune ar fi putut găsi decât în compania unui bărbat care părea să fie o încrucișare între Antonio Banderas și Antonio Sabato, care avea părul lui Al Pacino și corpul unui fotomodel care promovează lenjerie? Un erou, poate. Și unul care o dorea și care cu siguranță nu era întru totul rău-intenționat, chiar dacă era cam insistent în acest sens. Un bărbat cu o voce plăcută și buze moi, care pilota avioane și se

apăra foarte bine când era nevoie? Un bărbat care era interesat mai mult de natura sufletului decât de a-şi proteja teritoriul în situaţii trecătoare.

Ce altă modalitate mai bună de a răzbuna moartea surorii ei putea găsi – se gândea ea în ultimele clipe cât mai fu trează în dimineaţa aceea devreme – decât să-şi vadă în totalitate de viaţa ei, aşteptând în acelaşi timp să se ivească o slăbiciune?

Gândul la Wesley o ţinea trează sau Paul? Sau cu totul altceva?

Timpul avea acum importanţă vitală şi Wesley ştia acest lucru. Nu că timpul ar fi fost o problemă; într-adevăr, el lucrase luni de zile pentru a ajunge aici şi era bine pregătit. Atâta timp cât Jerry Grasvik era sănătos, nimic nu-l putea opri. Distribuitorul urma să vină în oraş a doua zi, şi odată ce fitilul era prins, o avalanşă a inevitabilului avea să urmeze. Mass-media va relata cu amănunte despre ce avea să se petreacă, va deveni o ştire de senzaţie şi câteva milioane de e-mail-uri vor începe să zboare prin spaţiul virtual şi orice minte mai răsărită se va amesteca în scandalul stârnit. Totul va dura până când cineva va ieşi în faţă cu un antivirus pentru ceea ce va fi cu siguranţă cunoscut drept cea mai importantă ameninţare a bunăstării tehnologice a companiilor din America, deci o întreagă economie a ţării – o apocalipsă digitală, iar haosul va domni peste tot.

Odată ce unităţile vor fi distribuite, nicio carte de credit sau depozit din lume nu vor mai fi valabile, ceea ce va îngenunchea întreaga economie într-o zi sau două. Dar va mai fi şi altceva. Mult mai mult decât atât. Reţele întregi vor atinge un punct critic şi nu vor avea altă soluţie decât să se închidă, comerţul cu amănuntul va stagna, totul ducând în cele din urmă la un şomaj masiv şi panică pe Wall Street. Şi totuşi, nimeni nu va putea salva situaţia. Cel puţin nu imediat. Şi asta pentru că micul software cu viruşi, care era copilul vitreg şi pervers al geniului lui Jerry Grasvik, va necesita săptămâni întregi pentru a fi reperat, desfăcut şi studiat, şi doar după aceea va putea fi scris un program pentru a contracara efectele virusului şi pentru a bloca răspândirea acestuia. Infrastructuri tehnice întregi vor trebui reconcepute, reprogramate, redistribuite şi repuse în funcţiune de către angajaţi şocaţi, ce vor trebui dintr-odată reinstruiţi pentru a le putea utiliza.

Costurile pierderilor se vor măsura în miliarde şi vor fi greu de recuperat.

Dacă se va descoperi rapid o soluţie, va fi nepreţuită.

Iar în acel moment, după cum spune şi cântecul, va apărea un erou. Compania Oar Research din Scottsdale, Arizona, un nume lipsit de importanţă majoră pe piaţa programelor de securitate pentru computere va lansa pagina web care va conţine o hârtie albă ce va analiza problema şi va trasa soluţia potrivită. Hârtia şi codul după care va funcţiona vor fi rezultatul muncii lui Jerry Grasvik însuşi, care, din pricina trecutului său ca unul dintre cei mai importanţi arhitecţi ai codurilor de protecţie standard pentru comerţul cu acces de la distanţă – adică bancomatele ATM sau orice alte puncte de cumpărare cu terminale pentru carduri, va fi absolut credibil. Bineînţeles că soluţia va exista doar sub formă de cod şi va aparţine exclusiv companiei Oar Research. Pentru a implementa soluţia foarte rapid, cineva va trebui fie să cumpere licenţa de la Oar Research, fie să o cumpere cu totul. Ar fi de preferat să cumpere întreaga companie. Acel cineva va fi, neapărat,

un nume important în industria high-tech, având toate resursele necesare pentru a aplica soluţia pe o piaţă de comerţ disperată. Cineva pentru care preţul nu va conta. Cineva al cărui nume intrase deja în vocabularul de zi cu zi al tuturor.

Odată ce Wesley va lansa pe piaţă codul lui Jerry, Oar Research va valora într-o secundă un număr de ordinul unui sfert de miliard de dolari, cu câteva milioane în plus sau în minus. Cu acţiunile de la bursa de valori şi cu toate bonusurile, partea lui va fi puţin peste 25 de milioane, iar persoanele care deţin compania vor semna cecul cu cea mai mare plăcere. Pentru acest lucru l-au şi angajat, iar ei au avut bunul simţ să privească în altă parte în timp ce el îşi făcea treaba. Iar în ceea ce-l priveşte pe Jerry Grasvik, el nu va mai fi nevoit să muncească nicio zi din viaţa sa.

Din acest motiv se afla Wesley Edwards în centrul Phoenix-ului în această zi, vizitând firma de avocatură Wustrack Carlson & Smith. Specialişti în legile care reglementează tranzacţiile de companii, ei cumpărau şi vindeau pentru clienţii lor sau intentau procese atunci când acest lucru reprezenta o soluţie mai profitabilă. Dar ei făceau mult mai mult decât să completeze actele împreună cu reprezentanţii companiei respective. Aveau la dispoziţie mulţimea de resurse necesară atunci când lucrurile o luau razna – o strategie impecabilă de relaţii cu publicul, pentru a face ca pagina web să fie rapid promovată, un pachet de relaţii cu presa care să transmită mesajul potrivit în mass-media înainte de a deveni ştire, o taxă serioasă de participare pentru cumpărătorii companiei şi o echipă de negociere coordonată de chipeşul Mike Wustrack în persoană. Tipul îşi construise o reputaţie precum cea a Leonei Helmsley în încheierea contractelor dintre companii, la fel ca şi cea de afemeiat notoriu şi de jucător de tenis impecabil. Cei mai buni avocaţi ai săi, o echipă condusă de Joann Smith, fostă procuroare într-o altă viaţă, era în stare să abată intenţiile oricui ar fi privit întregul proces cu un ochi care să fi semănat de la depărtare a invidie. Această echipă născocise deja o explicaţie pentru a certifica abilitatea lui Jerry de a oferi o soluţie viabilă înainte ca oricine altcineva să fie în stare să înţeleagă problema, explicaţie care implica o serie de schimburi efectuate în ultimele luni pe chat-roomuri secrete pe internet, frecventate doar de spărgători de coduri şi alţi participanţi învăluiţi în umbră, totul cu nume de cod şi adrese IP ascunse, care sfidau orice încercare de identificare... în mare pentru că nu existau. Potrivit acestui scenariu, când Grasvik a auzit despre virusul iminent, el a şi început să lucreze la o teorie. Iar când virusul ar fi eliberat, el ar fi deja pregătit, un erou îndărătnic, bucuros să dea o mână de ajutor la nevoie.

Onorariul pentru Wustrack, Carlson & Smith avea să fie unul dintre cele mai mari, plus ceea ce ar putea fi considerat un „bacşiş" înmânat pe sub mână. În mintea lui Michael Wustrack, această tranzacţie nu era mai mult sau mai puţin etică decât majoritatea celorlalte contracte pe care le-au perfectat de-a lungul anilor. Ei fuseseră implicaţi în situaţii similare şi

înainte, situaţii în care sursa problemei şi originea soluţiei se confundau, iar ei înţelegeau natura sensibilă a acestui gen de afaceri într-o industrie în care secretele reprezentau o marfă, în care cel care deţinea codul dicta regulile jocului. În acest caz, Oar Research avea codul şi o atitudine de genul „nu întreba, nu da explicaţii" dicta contextul fiecărei întâlniri ce a avut loc între Wesley Edwards şi avocaţii care urmau să îi ofere libertatea totală.

În tot acest timp, Wesley Edwards dormea liniştit. Cifra 25 urmată de şase zerouri îţi insuflă destulă liniște sufletească. Şi pe lângă aceasta, nume mult mai sonore decât ale lui au făcut averi mult mai mari, folosind strategii mult mai îndrăzneţe şi chiar mai ticăloase. În loc să fie priviţi drept infractori, aceşti indivizi apăreau pe coperta revistelor.

Întâlnirea de azi a decurs bine. Michael Wustrack era un profesionist desăvârşit şi a pus numai acele întrebări care îl făceau să rămână de partea bună a baricadei. Totul era pregătit. De fapt, Wustrack chiar se grăbise să prindă o partidă de tenis cu o animatoare a echipei Suns.

Wesley se afla într-un lift ce cobora când un amănunt îi atrase atenţia. În unele clădiri cu birouri elitiste, butoanele lifturilor erau etichetate cu numele celor care închiriaseră etajul respectiv. Wustrack, Carlson & Smith se afla la primele două etaje de sus, iar la al şaselea etaj observă numele Torgeson, Barton & Mattern. Acesta îi sări în ochi tocmai la timp pentru a apăsa butonul, înainte ca liftul să treacă de etaj.

Şi acest lucru se întâmplă nu pentru că el ar fi uitat vizita făcută de domnişoara avocat cu mult tupeu şi avertismentul acesteia de a nu-şi mai „ascuţi creionul" în „menajeria" companiei. Şi nici pentru că el ar fi încercat să lase deoparte această chestiune. Mai degrabă, el considera că ar fi mai bine să se confrunte cu problema cum credea el mai bine de cuviinţă şi să meargă mai departe. Avea oricum alte griji şi după ce a purtat scurte discuţii cu câteva dintre angajatele sale cu care schimbase fluide corporale, el s-a preocupat de afacerile sale. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era problema cu justiţia.

Vederea numelui Torgeson, Barton & Mattem îi stârni un impuls pe care el ştia că nu-l va putea controla.

Tocmai scotea cartea de vizită a femeii dintr-un port-card ce-l ţinea în buzunar, când intră în coridorul capitonat al etajului. Aceasta nu era o firmă de avocaţi care să-şi aibă sediul la etajele superioare, dar avea aspiraţii în această privinţă şi un interior de excepţie. La fel cum era şi secretara de la intrare, care semăna cu Loni Anderson – părul de mărimea unui Hyundai, cu siguranţă încercând să rezolve problema taxelor şcolare pentru şcoala de drept, lucrând vreo patruzeci de ani într-un birou de secretară.

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?

Wesley fu tentat să o întrebe de unde avea acele buze extraordinare, dar în loc de aceasta trânti cartea de vizită a lui Sharon Hobbs pe tejghea şi întrebă dacă era în clădire.

— Aveţi fixată o întâlnire? Zâmbetul ei avea nevoie de ceva îmbunătăţiri.

— Nu. Este aici?

— Da, este, dar e într-o şedinţă. Aş putea să-i spun cine o aşteaptă?

— Spuneţi-i că Wesley Edwards este aici şi că *nu* are timp să aştepte.

— O clipă. În loc să rezolve problema pe o linie interioară la telefon, ea se ridică în picioare şi pătrunse în sanctuarul misterios, unde aceşti avocaţi câştigau aproximativ 250 de dolari pe oră. Intenţia lui era să-i spună lui Sharon Hobbs că problema fusese rezolvată şi că viitoarele plângeri legate de orice fel de comportament inadecvat vor fi evident motivate de dorinţa de a obţine un profit, caz în care ea va afla veşti de la avocatul său care obişnuieşte să prăjească la grătar căţeluşi şi pisicuţe la sfârşit de săptămână, ca să se distreze. Secretara se întoarse după nouăzeci de secunde, cam cu cinci secunde peste limita răbdării lui Wesley, urmată fiind de o femeie care, dacă se afla într-o zi bună, se apropia de 55 de ani şi arăta ca Janet Reno. O femeie care cu siguranţă *nu* era Sharon Hobbs pe care o cunoscuse el.

Zâmbetul ei în schimb era mai plăcut. Aceasta îi întinse mâna.

— Bună, sunt Sharon.

— Dumneavoastră sunteţi Sharon Hobbs?

Zâmbetul ei nu era deloc afectat.

— Cred că eu sunt.

Când ochii lui Wesley se micşorară şi o nuanţă rozalie îi invadă obrajii ca vinul vărsat pe o rochie de mireasă, ea îl întrebă ce nu era în regulă.

— Dumneavoastră aţi trecut pe la mine la birou şi aţi lăsat asta, spuse el. Cred că cineva îşi bate joc de amândoi.

El îi înmână cartea de vizită cu numele ei pe ea. Ea dădu dezaprobator din cap şi îi returnă cartea de vizită.

— Cineva a pretins că aş fi eu? Ar trebui să fiu flatată?

— Oh, da.

— Presupunerea mea este că dumneavoastră aţi fi mai în măsură decât mine să ştiţi cine ar face una ca asta.

— Cineva încearcă să mă calce pe bătături. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Cele două femei se priveau una pe cealaltă când Wesley se întoarse spre uşă. Secretara nu îşi amintise de femeia atrăgătoare cu părul brunet şi scurt care trecuse pe-acolo cu o săptămână înainte, întrebând despre genul de cazuri care sunt preluate de firmă şi, cu siguranţă, ea nu văzuse femeia palmând una dintre cărţile de vizită din suportul de pe tejghea.

— Ascultaţi-mă o clipă, spuse d-na Hobbs când el ajunse la uşă, dacă aflaţi despre cine este vorba şi vreţi să vă distraţi la rândul dumneavoastră, făcându-i cadou o citaţie la proces, daţi-mi un telefon.

Îi trase cu ochiul, iar el nu se putu abţine să nu zâmbească.

Dar nu pentru că făcuse o glumă bună, ci pentru că el se gândise deja la o modalitate de a afla cine a fost femeia care i-a dat serios peste cap întreaga săptămână, mai ales când nimic n-ar fi trebuit să-i distragă atenţia.

Totul trebuia să fie perfect când avea loc jocul sângeros.

Existau lumânări, prea multe pentru a le număra, iar lumina lor se reflecta dansând și multiplicându-se între pereții în întregime din oglindă și între podeaua și paravanul de sticlă care deschidea dormitorul spre balcon, lăsând să se vadă întinderea orașului dedesubt. Ușile duble erau întredeschise și se părea că noaptea însăși ar fi adus înăuntru briza caldă, jucându-se cu flăcările lumânărilor. Muzica mergea în surdină umplând întreaga casă cu o melodie de pe coloana sonoră a unui film, pe care Diana pășea romantic.

Chiar și când venea vorba despre vărsare de sânge, trebuia să existe și puțin romantism.

În prima parte a serii, fiecare dintre ei ieșise separat în oraș, Diana la un club de noapte pentru homosexuali ca să danseze, iar Damien la un film, ceva subtitrat și cu unt adevărat pe popcorn. El trebuia să ajungă acasă la 10 fix, să se dezbrace pe hol și să intre în dormitor – camera, cum îi vor spune în această noapte – în erecție. Felul în care va ajunge în acea stare va fi treaba lui.

Ea îl aștepta în patul desfăcut, culoarea pielii cu galeria de tatuaje erotice fiind într-un contrast izbitor cu așternuturile de mătase neagră. Tot ce purta erau o pereche de sandale cu toc înalt marca Gucci, legate cu curelușe care îl scoteau din minți pe el, și un zâmbet plin de implicații care îl scotea și mai tare din minți. Și ca întotdeauna avea la gât talismanul cu sângele lui. Pe noptiera de lângă pat, printre lumânări, se aflau o cutie cu pansament, o sticluță cu dezinfectant și un bisturiu de chirurg.

Damien stătea sprijinit de o grămadă de perne adunate la căpătâiul patului. Diana stătea cu capul pe umărul lui întoarsă pe o parte cu genunchiul aruncat peste picioarele lui. Încă erau uzi de transpirație după ce făcuseră dragoste și în timp ce priveau afară la Scottsdale-lul indiferent, o adiere plăcută de miezul nopții intră în cameră prin ușa deschisă. Damien o plesni peste șold, când Diana îl apăsă cu palma pe piept încălzind locul în care ea încrustase inițiala D pe pielea deasupra sfârcului său stâng. Ea alesese să-l scrie de mână pentru a-l face mai drăguț.

— Ce naiba ai crezut că faci? – spuse ea în cele din urmă cu voce mai blândă decât cuvintele.

— Am crezut că merită să-ncerc, zise el la fel de încet. Dacă nu ai curaj, rămâi fără glorie.

— Data viitoare am să angajez o gașcă de mexicani ca să te fac un erou și mai mare.

— Ea n-ar fi cedat oricum în seara asta. Nici în fața întregii distribuții din *Ocean 's Eleven*. Oricum nu contează, dar cât ți-au cerut pentru treabă cei

doi pămpălăi?

— O sută fiecare. Și câte o partidă de sex oral în mașina lor înainte ca tu să ajungi acolo.

— Nu te cred.

— Dar te-am pus pe gânduri, nu-i așa?

— Mă refer la suta de dolari. Ar fi făcut-o și pentru douăzeci și o partidă cu mâna.

Ea pufni în râs și îl pișcă din joacă de noua rană de pe piept, făcându-l să inspire brusc. Apoi se cuibăriră mai strâns unul lângă celălalt și o nouă melodie de pe coloana sonoră se auzi în difuzoare.

Întrebările evidente nu fuseseră puse în această seară pentru că mai fuseseră puse și data trecută, deși și atunci au rămas fără răspuns. Ca și acesta, și acel joc fusese ideea lui Damien și, la fel ca acesta, se terminase cu ceea ce era acum o cicatrice ce reprezenta o semilună pe dosul palmei lui. Și-au dat drumul amândoi atunci, partea din ei care recunoștea absurditatea jocurilor intrând în polemică cu partea care îmbrățișa emoția aventurii. El încercase să îi explice că nu dorea atât de tare să o vadă pe ea sângerând, încât să riște și el același lucru pentru a obține așa ceva – chiar o asigurase că ține prea mult la ea ca să o vadă suferind, din joacă sau din alt motiv – și că a citit chiar cărți despre beneficiile masochiste când ieșea învins. Dependența lui era una mai simplă, mai elegantă, mai mult un pact al jucătorului de noroc cu diavolul. Lui îi plăcea pur și simplu să joace. Sigur că își dorea să câștige, dar cu cât era mai mare miza, cu atât era mai excitant.

Amândoi căzură de acord că era complicat. Unele cupluri inventează motive de ceartă pentru ca apoi să se împace și să facă dragoste. Altele închiriază casete video, unii merg în localuri unde schimbă partenerii reciproc și unde se poate adopta un comportament sexual dezinhibat, iar majoritatea doar închid ochii și își imaginează că sunt deasupra altcuiva. Fiecare în felul său, dar acelea erau jocuri de grădiniță, pe când pentru acestea îți trebuie licență universitară. Jocuri ce te scot din minți jucate de maeștrii scosului din minți. În provocările lor sângeroase nu era vorba neapărat despre premiu, despre sânge, ci despre urmărire și cucerire finală. Despre putere. Sângele era doar moneda de schimb a puterii și nimic altceva n-ar fi fost de-ajuns. Iar Damien trebuia să admită că era excitat de modul în care Diana își folosea puterea, chiar dacă pentru asta trebuia să sângereze. Acea fascinație când privești în ochii arzători ai femeii care vrea să te consume cu totul era la fel de veche ca și grădina raiului.

În această seară, toate acestea vor fi trecute sub tăcere, dar nu uitate.

— Eu cred că tu mă minți, spuse ea.

Se uită în jos spre ea, dar ea nu-și ridică privirea. Și aceasta s-a mai întâmplat și înainte, iar el știa ce are să urmeze. Ea îl acuza că îi plăcea prea mult Bernadette. Provocarea și premiul de sânge predat de el îi dădeau voie să dea curs acestei atracții fără să strice pactul făcut cu Diana. Îl absolvea

de vina trădării.

Interesant, se gândea el, cum chiar și în momentul ei de glorie, când îi reușise cucerirea, ea nu se ridica la nivelul monstrului ispititor.

Și acest fapt era la fel de vechi ca și raiul.

— Nu e adevărat, spuse el știind că ea etichetase corect minciuna.

— După câte am văzut, tu n-ai lansat sugestia ca eu să-l aduc pe Wesley Edwards la pat. Nu, eu mă aleg cu plângăciosul de Herman, iar tu cu Julia Roberts. Mă întreb cine a câștigat cu adevărat până la urmă.

— Eu cred că ea seamănă mai mult cu Sandra Bullock.

— Să te ia dracu', Paul.

— Vrei neapărat să-l seduci pe Wesley Edwards, draga mea, dă-i drumul.

— Și între timp tu poți să termini ceea ce tocmai ai început. Ai curaj și recunoaște! O dorești și ai manipulat situația și pe mine ca să obții ceea ce vrei.

Acesta era vechiul măr al discordiei între ei doi și problema se dovedise a fi explozivă. Din când în când, Diana mai lua o mușcătură, iar veninul geloziei i se prelingea pe buze. Ea iubea aceste mici jocuri pentru că îi dădeau ocazia să controleze situația cu puterea unei zeițe focoase, intangibilă și atotputernică, făcându-și felul cu bărbații și descotorosindu-se de ei ca de niște scrisori de dragoste nedorite. O stârnea și îi valida feminitatea. Și la fel ca el – sau cel puțin așa pretindea ea – nu avea niciun interes pentru relațiile tradiționale și pentru regulile în privința comportamentului sexual, care ar fi dus la constrângeri și în cele din urmă ar fi condamnat relația la eșec. Și totuși, ea voia mai mult de la el decât ar fi avut voința să-i ceară cu voce tare – un angajament flexibil, un bilet numai dus care să însemne reguli diferite pentru el decât cele pentru ea. El se putea juca, dar nu avea voie să-i placă. Soluția – pe care o găsise el în sinea lui – era simplă: dacă el insista să se culce cu femei mai puțin atrăgătoare decât ea, nu o deranja, chiar o amuza acest lucru. Dar dacă scopul lui era amenințător pentru ea, ceva în genul sindromului postmenstrual scotea capul în timpul comentariilor de după joc, care ar fi trebuit să fie relaxante și nu frustrante.

Și iată-i aici din nou. Julia Roberts și Sandra Bullock, indiferent pe care o preferi, erau amândouă *foarte* amenințătoare.

Diana își azvârli picioarele pe podea, stând în fund pe pat cu spatele la Damien. El întinse mâna și începu să traseze contururi pe desenul ce-i acoperea spatele cu degetul arătător.

— Ești nedreaptă. Vocea lui era plină și înceată, el fiind atent să evite orice tentă că ar încerca să se apere.

— Ei bine, jocul e stabilit, acesta e farmecul. Pentru fiecare dintre noi. Tu ajungi să câștigi pentru că trebuie să câștigi... îți iei premiul în sânge, iar eu plătesc prețul pentru păcatele mele. Fiecare ne alegem cu câte ceva, iar apoi ne avem unul pe celălalt. Acesta este dansul, draga mea. Ce, dintr-odată nu-ți mai place muzica? E numai preludiul... Întotdeauna a fost... e vorba

despre noi, nu despre ei. E vorba despre această seară, restul au fost doar discuţii picante, atâta tot. Ei nu există. Doar noi existăm.

El făcu o pauză, dându-i ei ocazia să răspundă. Însă nu o făcu, aşa că el adăugă: – Ce vrei *tu* de fapt?

Ea se întoarse, cu ochii micşoraţi, arzându-l cu privirea: – Vreau ce ai tu.

Numele ei adevărat era Vicki Garlington. A crescut pe ţărmul Pacificului într-o casă cu vedere spre ocean şi şi-a pierdut virginitatea la vârsta de 15 ani, cu grădinarul casei, care, după părerea ei, semăna cu jucătorul de baseball Jose Conseco. Ea i-a spus tatălui ei despre întâmplare şi a doua zi s-a simţit uşurată când grădinarul a fost concediat, eliminându-se astfel complicaţiile neplăcute ce le-ar fi putut naşte o asemenea apropiere. Tatăl ei a fost director la un studio de înregistrări de categoria A, şi trăia împreună cu a treia nevastă, care avusese cândva un rol într-o telenovelă. Mama lui Vicki murise când ea era în vârstă de cinci ani, datorită unei anestezii făcută prost în timpul unei operaţii de chirurgie estetică, procedură la care s-a expus la insistenţele tatălui, care îi impusese să ţină pasul cu timpurile. Din procesul care a urmat au rezultat 11 milioane de dolari despăgubiri, dintre care trei au fost depuse într-un depozit pe termen lung, bani care aveau să ajungă pe mâna lui Vicki când ea va împlini 25 de ani şi care i-au dat prilejul să obţină o licenţă universitară şi un loc de muncă profitabil.

A terminat cu bine universitatea UCLA, a obţinut o licenţă în psihologie şi, ca majoritatea absolvenţilor de psihologie, şi-a luat o slujbă ca barman. A lucrat într-un club rock de pe Sunset Strip – un veritabil laborator de psihologie flagrantă în acţiune – unde a început să colecţioneze aventuri cu staruri rock aflate în turneu şi unde a deprins un gust trecător pentru drogurile uşoare. Toate acestea au durat până la vârsta de 25 de ani, când a sosit timpul să primească banii.

În ziua următoare aniversării de 25 de ani, ea s-a dus la bancă şi a retras toţi banii, care ajunseseră la suma de 7 milioane de dolari. Cu ajutorul unui specialist în taxe şi impozite şi-a fixat o pensie anuală, astfel încât să nu mai fie nevoită să muncească vreodată, după care a sfârşit prin a se mărita cu respectivul specialist câteva luni mai târziu. El chiar şi-a scris propriul contract prenupţial – ea avusese prezenţa de spirit să îl prezinte şi altui avocat pentru a verifica clauzele contractului, iar opt luni mai târziu s-a descotorosit de el, după ce a descoperit că este implicat într-o relaţie cu un revizor contabil la IRS pe nume Aileen. N-a mai vorbit cu el şi nici cu tatăl ei din acel moment.

Spre sfârşitul aceluiaşi an, un prieten i-a vândut un pont despre un site pe internet pentru persoane singure. Anunţuri matrimoniale fără adrese personale. Unul dintre aceste anunţuri, după cum se pronunţase acel prieten, „sună exact aşa cum eşti tu”.

Zeu întunecat, aproape de 30 de ani, își caută regina pentru a cuceri lumea. S-ar putea să exagerez, dar sunt bogat și mult prea arătos și sătul de femei timide care nu pot sau nu vor să-mi înțeleagă stilul de viață hedonist și fanteziile sinistre. Dacă ți-ar plăcea să-ți descoperi potențialul și puterea, să te confrunți cu propriile temeri și să-ți explorezi latura întunecată a personalității împreună cu un bărbat care caută și oferă sinceritate, curaj și dorința de a șoca, atunci aceasta s-ar putea să fie ocazia să schimbi ceva în viața ta și a mea. Trebuie să fii frumoasă, inteligentă, cu înclinații spre filosofie, în formă, la modă, puțin periculoasă, să-ți stea bine în negru, să-și placă să călătorești, să citești, să râzi, să bei vinuri bune, să respingi convenințele, să iubești copiii atâta timp cât sunt ai altcuiva și în general să-ți placă să trăiești fiecare zi la maximum. Dacă te atrag romantismul și ritualurile și ești gata să accepți absurdul vieții cu convingere totală, alături de un bărbat a cărui imaginație nu are limite, atunci lasă un mesaj la numărul 40877.

Aceasta se întâmpla cu cinci ani în urmă. Ea a păstrat anunțul câteva săptămâni înainte de a răspunde, dar nu putea să și-l scoată din minte. O atrăgea cel mai mult pasajul cu „romantismul și ritualurile", deși întregul context era intrigant. Prietenul ei avusese dreptate – chiar suna în genul ei. Așa că a sunat în cele din urmă la numărul respectiv și și-a lăsat numele și numărul de telefon pe înregistrare, adăugând că nu întâlnise niciun bărbat care să fie în stare să țină pasul cu ea, deci putea să iasă ceva interesant dacă el avea curaj destul.

El cu siguranță a avut curajul necesar și cu siguranță a ieșit ceva interesant. Relația lor a început la telefon – el locuia în Arizona – multe dintre conversațiile lor duraseră mai bine de o oră, în care parcurgeau fiecare subiect la care se făcea aluzie în anunțul său. Întrebările lui puneau la încercare compatibilitatea dintre ei doi, până în momentul în care ea a ajuns să pună la îndoială sinceritatea lui și poate acel curaj despre care vorbise ea înainte. Ar fi fost posibil la fel de bine ca el să arate ca Danny de Vito și încă nu era pregătit să iasă la lumină din spatele măștii lui Zorro. Dar, oricum, se pricepea la vorbe și avea umor, era atent și fermecător, un Sean Connery tânăr, dar fără accentul scoțian și șovinismul caracteristic. Ea nu putea să creadă că un astfel de bărbat, care să fie atât de preocupat de sentimente și intelect, chiar există și toate acestea fără a fi influențată de înfățișarea sau contactul fizic cu el. Până când au ajuns să se întâlnească față în față erau deja mândri unul de celălalt și bine excitați și în călduri. În sinea ei, ea își dădea seama că aceasta fusese o modalitate de seducție sclipitoare, aplicată de un maestru care iubea femeile până la adorație și doar pe sine se iubea mai mult și împlinirea dorințelor lui, cu toate ciudățeniile care implicau acest lucru.

Prima lor întâlnire a fost de fapt un preludiu la telefon. El i-a spus să fie la aeroportul din Santa Monica unde el va trimite un avion să o ia. „Avionul" s-a dovedit a fi un Gulfsteam IV de 30 de milioane de dolari, cu șampanie la gheață și muzică la bord. Dar în avion nu se aflau decât cei doi piloți, unul dintre ei fiind incredibil de frumos, și care venise să o ia și să o ducă la întâlnirea cu misteriosul Damien – până în acel moment, el își dezvăluise doar prenumele – într-un loc necunoscut deocamdată. În mod obișnuit, o astfel de aventură ar fi fost cu mult peste limita bunului simț, dar încă de la început, el îi promisese că va avea parte de intrigă și mister și chiar se ținea de cuvânt. Ea își cumpărase și purta un costum cu pantaloni din piele neagră special pentru acea seară, amănunt ce s-a dovedit a se asorta perfect cu interiorul avionului. Undeva deasupra orașului Palm Springs, pilotul a revenit în cabină și s-a prezentat ca fiind Damien... și după ce i-a penetrat trei dintre orificii și a adus-o la opt orgasme nebunești înainte de a rămâne fără combustibil, restul a rămas doar o poveste minunată.

Amândoi aveau urmele și tatuajele necesare pentru a ilustra această poveste.

Diana își întoarse puțin umerii și din priviri îi atrase atenția spre spatele ei. Gestul clarifica foarte bine pentru Damien ce a vrut să spună cu *vreau ce ai tu*. Ceea ce a vrut ea era să fie egală cu el, să realizeze ce a reușit el să facă cu un an înainte, cucerirea care fusese sursa de inspirație pentru fresca gravată cu măiestrie diabolică pe pielea spatelui ei.

Ispita devenise păcat... păcatul se încarnase, și fusese redat prin moarte.

— Să seduci pe cineva e ușor, spuse ea. Dar ceea ce i-ai făcut tu acelei femei... a fost cu adevărat sinistru. Asta înseamnă putere.

— A fost și foarte periculos.

Ea se aplecă și îl sărută: – Cu atât mai bine.

Dintr-odată, totul se schimbase. Tonul discuției, cuvintele, implicațiile... amândoi intrau iar în joc. Și acest lucru o caracteriza foarte bine pe Diana: rezolvarea conflictului prin evitarea lui. Era felul ei de a-i demonstra că are dreptate.

— Pot să-l fac să se îndrăgostească de mine, șopti ea printre săruturi.

— Te referi la Wesley sau la micul programator?

Limba ei se ascunse adânc în gura lui, după care se retrase pentru a spune cu o voce jucăușă: – Îl voi distruge pe Wesley mai târziu. Vorbeam despre Jerry.

— A, Lady Death e încă în viață.

Limba ei trasă acum conturul buzelor lui.

— Exact.

— Probabil că el s-a și îndrăgostit de tine, respiră el în părul ei la fel cum un cunoscător inhalează aroma unui vin de viță.

— Și cine nu ar fi?

Jucându-se cu buzele lui acum, ea spuse: – Pot să-l fac să meargă până la capăt.

Damien simţi că respiraţia lui devine agitată, cum se întâmpla de fiecare dată când corpul său reacţiona. El se poziţionă în aşa fel încât ea să poate ajunge cu mâna şi să-i găsească mai uşor mădularul în erecţie.

— Spune-o cu voce tare, zise el închizând strâns ochii. Spune-o.

Ea începu să toarcă pisiceşte, ciupindu-l uşor de gât, în timp ce cu mâna aducea din nou şarpele la viaţă.

— Tu va trebui să plăteşti, spuse ea cu o voce jucăuşă. Ceva... etern.

Diana îşi azvârli piciorul peste şoldurile lui şi se lăsă uşor peste el, dându-şi apoi capul pe spate de plăcere în momentul penetrării. Apoi, mişcându-se într-un ritm din ce în ce mai alert, ea îşi puse palma pe pieptul lui şi trasă încet cu unghia conturul ieşit în afară al literei *D*.

— Spune-o cu voce tare, spuse el, cu faţa contorsionată de durere în timp ce încerca să mascheze un zâmbet ciudat.

Ea îl privi pentru o clipă continuându-şi mişcările, după care îşi apăsă buzele pe urechea lui chiar înainte de inevitabilul moment de uşurare.

— Îl pot face să moară, şopti ea.

27

Ceea ce o făcu pe Nadine să treacă la acţiune a fost faptul că a pus cap la cap nişte amănunte care în aparenţă erau lipsite de legătură. Persoane importante ajungeau în oraş în această zi, persoane cu sau fără nume sau un itinerariu prestabilit. Şi nu erau clienţi sau investitori; altfel, Wesley ar fi trimis avionul companiei să-i aducă. Pentru că intra în atribuţiile ei să stabilească orarul sălilor de conferinţă, ea ştia că aceştia nu vor veni pe la sediu pentru o şedinţă, fapt ce era ieşit din comun, pentru că erau destule săli disponibile. Wesley îi spusese lui Nadine să nu-l deranjeze nimeni în această după-amiază, dar nu i-a răspuns când ea l-a întrebat unde va fi de găsit, ceea ce în mod obişnuit el îi spunea, fără să fie întrebat. Dacă el ar fi plănuit să joace golf sau să se relaxeze în vreun fel, el i-ar fi cerut să îl acopere, lucru pe care ea îl mai făcuse de multe ori înainte. Nu era cazul, acum era vorba despre chestiuni secrete. El îşi petrecuse dimineaţa cu telefonul şi cu uşa de la birou închise, cu capul între hârţoage, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Şi sărise şi peste ora de antrenament de la prânz, lucru care se întâmpla numai şi numai în situaţii critice.

Şi mai ales că Nadine avea o presimţire şi ea întotdeauna se încredea în aşa ceva când era vorba despre şeful ei. Putea să se înşele, dar riscul era minim dacă aveau un alibi pus la punct.

Ele erau pregătite pentru aşa ceva. Chiar cu o zi înainte, Bernadette cumpărase un polaroid digital cu lentilă telescopică, şi îl avea la ea în această zi. Îşi parcase maşina în spatele clădirii, astfel încât să poată părăsi zona fără să fie observată. Să îl urmărească îndeaproape pe Wesley ar fi fost riscant, dar dacă rămânea bine în urmă, în traficul cunoscut ca fiind foarte aglomerat din Scottsdale – aceşti oameni conduceau ca nişte dependenţi de cocaină, ea ar fi putut să-l vadă fără să fie văzută.

La ora 1 şi jumătate, Nadine îl văzu pe Wesley că îndeasă în grabă hârtiile care îi acoperiseră biroul, în servietă.

— Pregăteşte-te să-ţi iei zborul, spuse ea încet când Bernadette ridică receptorul telefonului care îi fusese conectat în acea dimineaţă.

Bernie închise imediat telefonul, înşfăcă poşeta şi polaroidul şi se îndreptă către casa scărilor din partea opusă a clădirii. Ajunse mai întâi în maşină, după care intră în legătură cu Nadine, folosindu-şi telefonul mobil. Nadine o asigurase că Wesley a plecat cu maşina proprie în loc să fie dus cu o altă maşină, apoi i-a spus lui Bernie încotro se îndreaptă.

Când Bernie trecu pe lângă biroul de la intrare, ea se învârti brusc şi o imortaliză pe Nadine, care rânjea poznaş. Intenţionase să fie o glumă, dar Nadine nu păruse că aprecia umorul ei. Dacă ar fi fost un poliţist sau un bodyguard, Nadine ar fi cerut filmul din aparat. Dar nu mai fusese timp pentru aşa ceva şi, mulţumită tehnologiei digitale, nu exista nici film. Bernie

aproape că putea să simtă privirea lui Nadine arzând-o pe spate în timp ce luă colţul spre scări.

Plecarea avu loc potrivit planului. Maşina lui Wesley se îndrepta spre Scottsdale Road. Bernie aşteptă ca Nadine să îi spună în ce direcţie o lua înainte de a ieşi din parcare. El se îndrepta spre sud, înspre oraş.

— De ce ai făcut una ca asta? întrebă ea.

— Să fac ce?

— Să mă pozezi.

— Vorbeşti ca o paranoică.

— Şi tu ar trebui să fii la fel de paranoică. Acesta nu e un joc.

— Iartă-mă, spuse Bernie dând din cap ca pentru sine. – N-am rănit pe nimeni, deci n-am greşit cu nimic.

Trecu o clipă de tăcere: – Sună-mă când ajunge la destinaţie. După care linia se închise.

Ea avea să-i trimită lui Nadine poza prin e-mail mai târziu, spunându-i să se relaxeze.

Escalade-ul era uşor de urmărit de la distanţă, deşi nu erau puţine astfel de maşini de lux în acel cartier. Dintr-odată, Wesley intră în sensul giratoriu, după care vira la stânga pe strada Doubletree, lângă noul mall Gainey Village, care avea cel mai scump spaţiu de închiriat. Bernie nu reuşi să prindă verde la semafor. În timp ce aştepta, o sună pe Nadine.

— Am rămas blocată. Ea îi spuse unde se afla.

— La naiba. Trecu o clipă, după care Nadine reveni cu o voce pripită: – Doar într-un singur loc ar putea să meargă. Ia-o pe strada Hyatt, la o jumătate de milă pe stânga. Dar să fii atentă – dacă nu lasă maşina să fie parcată de valet, va intra în parcarea din stânga şi va merge pe jos înăuntru, chiar când vei trece tu cu maşina.

— Ce să fac atunci?

— Intră în parcare, apoi ia-o la dreapta şi parchează în locurile rezervate angajaţilor. Se poate intra în clădire şi prin altă parte. Uită-te prin parcare. El va fi acolo.

— Şi dacă nu va fi?

— Atunci încearcă la sala de fitness de peste drum. Acolo obişnuieşte să se antreneze. Dar mă îndoiesc că va fi acolo. Dacă totuşi va fi acolo, îţi voi face cinste cu prânzul tot anul următor.

— Ei bine. Să sperăm.

— Anunţă-mă dacă vezi ceva.

Nu era nici urmă de Wesley pe trotuarul care ducea spre intrarea din faţă a hotelului şi nici lângă poarta ce dădea în curtea cu fântâna arteziană uriaşă. Observă Escalade-ul parcat în apropierea uşii, unde valeţii sortau maşinile mai arătoase.

O sună repede pe Nadine.

— I-a dat cheile unui valet să parcheze. E înăuntru.

— Nu e de bine. Dacă ar fi vrut să-şi piardă urma n-ar fi făcut asta.

— Ce trebuie să fac? Bernie se simţi imediat prost că a pus întrebarea, nu pentru sensul ei, ci pentru că îi acordase astfel lui Nadine rolul de a fi un fel de controlor de trafic în acest joc.

Bernie vorbi înainte ca Nadine să aibă timp să răspundă: – Voi verifica holul. Dacă nu va fi acolo, voi zăbovi prin preajmă să văd dacă cineva îl va conduce la ieşire.

— E o încercare cu bătaie lungă.

— Probabil că se întâlneşte cu vreo femeie. Cu două zile în urmă, gândul acesta ar fi pus-o pe jar. Dar de când îl întâlnise pe Paul, Wesley nu mai era nici pe jumătate atât de intrigant.

— Fă cumva o poză ca să-l putem şantaja.

— Te voi anunţa eu.

Şi astfel, ea preluă din nou controlul.

Coridorul capitonat al hotelului Hyatt Regency era pe două niveluri. Dincolo de uşile din faţă se aflau scări care duceau jos la barul cu pian, apoi la barul cu terasă şi la curtea din spate. În depărtare se afla faimoasa piscină a hotelului, iar dincolo de ea un lac artificial înconjurat de vile ocupate de bogătaşi, directori pensionaţi şi, după cum se zvonea, chiar un fost vicepreşedinte al Statelor Unite.

Ea se lăsă furată de priveliştе şi aproape se dădu de gol. După ce verifică perimetrul de lângă recepţie şi restul coridorului de la nivelul superior, se postă în capul scărilor şi îl observă pe Wesley stând la una din mesele de pe terasă, uitându-se la ceas. Se înghesui în spatele unei maşini de plantat plină cu cactuşi decorativi, sperând că nimeni nu văzuse mişcarea.

Unul dintre valeţi, îmbrăcat în costum cu pantaloni albi, care-l făcea să semene cu un mecanic homosexual, chiar observă mişcarea. Dar se mulţumi să rânjească şi să dea din cap, ca şi cum ar fi fost obişnuit să vadă aşa ceva. Fără îndoială că asta era explicaţia. Ea îi zâmbi, iar el se întoarse şi-şi văzu de treaba lui.

Wesley era acum în picioare, strângându-şi mâinile cu doi bărbaţi care tocmai ajunseseră la masa lui. Ei chiar trecuseră pe lângă ea când au ieşit din lift şi au coborât pe scări. Erau îmbrăcaţi în costume de golf în culori pastelate, unul dintre ei fiind îndesat şi negricios, probabil italian, iar celălalt era ceva mai bătrân, cu un început de chelie, şi foarte subţirel.

Ea ridică aparatul foto la ochi, reglă lentila pentru a obţine un prim-plan perfect şi începu să facă poze.

Dar se opri nevenindu-i să creadă când văzu ce se-ntâmplă apoi. Venind din direcţia opusă şi alăturându-li-se la masă, după saluturi şi zâmbete era Jerry Grasvik. Avea la el o servietă cu un aparat pentru cărţi de credit, pe care o aşeză pe masă în faţa lor.

*** * ***

Nadine nu avea nicio explicaţie. De fapt, era dezamăgită, concluzionând

că dacă Grasvik s-a aflat acolo, trebuie să fi fost vorba despre o întâlnire cu un client sau cu vreun consultant. Grasvik fusese plecat de la birou toată dimineaţa, ceea ce nu însemna nimic mai mult decât că el era un afurisit egoist, care făcea ce-i plăcea aproape tot timpul.

Nadine sugeră ca Bernie să renunţe şi să se întoarcă la birou, unde ele să poată pune la cale următoarea mişcare. Bernie fu de acord, după care începu să mai facă nişte poze.

Dar în loc să se întoarcă la birou, ea merse la apartament, care se afla la o distanţă de câteva mile de hotel. Stătuse trează jumătate din noaptea anterioară încercând să le dea de capăt instrucţiunilor de utilizare a aparatului foto pentru a-l putea conecta la computerul personal. Orice ar fi fost, persoana care a scris prostiile acelea, cu siguranţă nu s-a apropiat niciodată de un computer în toată viaţa lui sau a ei – nimic nu funcţiona cum ar fi trebuit potrivit instrucţiunilor. Ea reuşise în final să facă conectarea, schimbând ordinea etapelor scrise, după care trimise un e-mail furtunos despre toată păţania la departamentul relaţii cu clienţii, a cărui adresă era menţionat în manual.

Cu toate acestea, azi îi trebuiseră doar câteva minute pentru a conecta camera şi pentru a descărca în computer pozele pe care tocmai le făcuse. Terminând cu aceasta, ea deschise căsuţa e-mail şi îi scrise un mesaj lui Eric, în care îi explica despre ce era vorba, spunându-i că va ataşa pozele la mesaj. Eric făcea miracole cu informaţia brută, iar ea avea nevoie cu disperare de un miracol.

Înainte să iasă la piscină să se relaxeze, îi trimise prin e-mail poza lui Nadine, cu o notă în care îi spunea că se va întoarce la birou a doua zi, sfătuind-o să-şi păstreze zâmbetul.

Când reveni în apartament de la piscină, două ore mai târziu, avea un mesaj pe robotul telefonului din partea lui Paul Lampkin, care o întreba dacă e liberă în acea seară pentru a ieşi la cină împreună. Lucrul curios în legătură cu aceasta era că ea îşi dădu seama brusc că nu-i dăduse numărul de acasă.

Lui Wesley Edwards nu-i trecuse prin cap niciun moment că această întâlnire ar fi trebuit să aibă loc în spatele unor uşi închise. Nu exista niciun motiv să fie urmăriţi şi tot ce s-a vorbit a fost în termeni încifraţi, care ar fi plictisit pe oricine ar fi fost atât de disperat încât să tragă cu urechea. Şi pe lângă acest lucru, era şi o senzaţie tare să faci aşa ceva în aer liber şi nu avea niciun rost să-l sperie pe Jerry Grasvik mai mult decât era deja. Tipul era cu nervii la pământ şi părea că ceva îl distrage de vreo două zile încoace. Oricum, aceşti indivizi erau profesionişti, care trebuiau să se comporte impecabil în public pentru a nu fi remarcaţi.

Grasvik le furnizase o cutie conţinând o sută de cărţi de credit şi de depozit din plastic, care reprezentau 30 de bănci diferite, o varietate de agenţi

comerciali importanți, stații de service, companii aeriene și alte instituții care foloseau această tehnologie. Toate erau copii contrafăcute ale unor cărți de credit veritabile, ale căror coduri au fost sparte și apoi copiate de Grasvik foarte devreme în etapa de pregătire a proiectului. El chiar deschisese conturi false la fiecare dintre acele instituții, astfel încât să fie imposibil de făcut legătura între momentul accesării și oricine ar fi putut fi identificat. Imprimat pe banda magnetică de pe reversul fiecărei cărți de credit se afla programul cu viruși, cu un potențial distructiv pe care lumea informaticii nu-l cunoscuse până atunci, ceea ce îi dădea lui Jerry sau oricui, posibilitatea de a pătrunde în programele de securitate de pe serverele organizațiilor țintă și să provoace orice tip de dezastru pe care l-ar fi dorit. Escrocherii, vandalism, manipulare de conturi, falsificare de date sub acoperire... toate puteau fi declanșate prin câteva operații pe tastatură efectuate de către oricine ar fi deținut una dintre aceste cărți de credit și ar fi știut cum să manipuleze serverul accesat, instrucțiuni adunate de Jerry pe un CD, care se afla în servietă, alături de carduri. Singura soluție, cel puțin în prima fază, ar fi oprirea întregilor sisteme, ceea ce însemna aducerea tuturor afacerilor într-o fază de stagnare, în decurs de o zi sau două.

După aceasta, totul se rezuma la suma de bani pe care companiile implicate ar fi dispuse să o plătească pentru rezolvarea problemei.

La câteva minute după ce Bernie părăsise hotelul Hyatt, unul dintre cei doi străini luă telefonul mobil pentru a suna un asociat, care verifică dacă suma asupra căreia se căzuse de acord a fost depusă în contul stabilit într-o bancă de peste ocean. Acești bani dispăruseră de fapt din evidențele contabile ale companiei Oar Research – pentru că nu erau înregistrați, reprezenta un avantaj – și cu accesul invizibil și inspirat al lui Grasvik la serverul cu conturile companiei lor, transferul era marcat sub numele unei societăți pe acțiuni fantomă.

Fiind astfel plătiți pe măsură și cu partea de logistică bine pusă la punct, cei doi străini și-au luat rămas bun, luând servieta cu carduri cu ei. Mai târziu în aceeași după-amiază, aveau să urce la bordul unui avion al companiei United Airlines care făcea legătura cu New York-ul și, până la sfârșitul zilei următoare, cardurile urmau să fie distribuite prin poșta rapidă unei echipe de operatori răspândiți în toată țara, fără ca vreunul să aibă cea mai vagă idee despre ce era vorba de fapt. Instrucțiunile primite de ei erau de a folosi pur și simplu cardurile, de a suna pentru confirmare și de a se retrage sub stânca de sub care ieșiseră.

În câteva zile, imediat ce Jerry va confirma și va transfera adresele companiilor țintă, iadul se va dezlănțui. Până atunci, noua pagină web a companiei Oar Research creată de Bernadette Kane va fi gata de lansare, și Jerry va termina treaba descărcându-și și mica pagină albă care cuprindea o analiză a situației, un scenariu fictiv despre ce s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz și o parte din codul antivirus pentru a-i convinge și pe cei mai

sceptici şi mai egocentrici programatori că aceasta era singura lor soluţie salvatoare.

Jerry se hotărâse şi asupra numelui. El îi va spune virusului Şarpele.

Între timp, Wesley Edwards va continua să pregătească scoaterea companiei la vânzare.

Dallas, Texas

Băieţelul lui Eric, Max, se distra de minune împroşcând măr răzuit pe toată suprafaţa tăvii ataşată la scăunelul său. Era într-o dispoziţie rară, aşa că Eric ezita să se manifeste negativ în această situaţie, deşi el era desemnat a fi omul de serviciu în astfel de situaţii, iar în această seară va avea treabă din plin. El ajunsese acasă ca să afle că s-a stricat boilerul, un obiect în valoare de opt sute de dolari care nu erau incluşi în bugetul familiei, iar Shannon se afla într-o dispoziţie proastă dintr-o sumedenie de motive posibile, despre care el încetase de mult să o mai întrebe, pentru că răspunsul era de fiecare dată acelaşi: „Nimic, de ce întrebi?"

Pentru că eşti aproape la fel de plină de căldură şi de prietenoasă ca un funcţionar, de aceea.

Era doar o nouă zi în paradis.

— Ai primit veşti de la Bernie în ultimul timp? – întrebă Shannon, din senin. Ea stătea la chiuvetă şi spăla vase.

Stomacul lui Eric se strânse brusc, atenţionându-l să fie cu băgare de seamă.

— Nu, spuse el.

— Chiar aşa? Eu mă gândeam că ar fi trebuit să primeşti veşti de la ea până acum.

Eric ridică din sprâncene: – Nu. Probabil că îi este jenă pentru că e o pierdere de vreme.

Shannon se opri din ceea ce făcea şi se uită la el.

— Mi-ai spune şi mie dacă ai primi veşti de la ea, nu-i aşa?

Eric trase adânc aer în piept, încercând să-şi controleze nervii. Era timpul să schimbe subiectul.

— Tu vei fi prima care vei şti, spuse el, aplecându-se să-l şteargă pe Max la gură.

Scottsdale, Arizona

Birourile firmei Paradise Valley Security erau pe Scottsdale Road, peste drum de sediul unuia dintre cei mai recenţi clienţi, Oar Research. Nimănui nu i se părea nici cronic nici ciudat faptul că o companie de securitate computerizată se folosea de serviciile unei alte companii de profil pentru a-şi supraveghea parcarea, dar programul soft rămânea să fie scris astfel încât să ţină spărgătorii insistenţi departe de clădirea pe care o vor alege ei. Pe lângă monitoarele video şi sistemele digitale centralizate de închidere, conectate la serviciul de monitorizare al Paradise Valley Security, care funcţiona 24 ore din 24, una dintre camerele lor video era montată pe acoperiş, pentru a supraveghea parcarea companiei Oar.

După ce Wesley şi-a luat rămas bun de la persoanele care urmau să aprindă fitilul planului său ingenios, el merse cu maşina direct la sediul firmei PVS. Ceva îl măcina pe dinăuntru şi nu îşi putea găsi liniştea până ce nu va găsi sursa neliniştii sale.

Stătea într-o încăpere întunecată plină de echipament electronic, nu prea diferită de un studio de înregistrări audio. Stătea şi se holba la un monitor video imens, operat de John Foley, poliţistul care supraveghea monitoarele la PVS. Foley era din vestul ţării, înalt şi adus de spate, având un umor sec. Se mutase aici din Minnesota după ce cariera sa în afacerile cu hrană pentru animale de casă se confruntase cu realitatea de a munci pentru o afacere de familie atunci când nu faci parte din familia respectivă. El îşi lua noua slujbă foarte în serios, câştigând astfel încrederea lui Wesley, care s-a folosit nu odată de serviciile lui pentru a urmări intrările şi ieşirile anumitor angajaţi ai săi. El şi Foley nu aveau să doarmă în curând, dar fiecare respecta capacităţile celuilalt şi atunci când Foley făcea aceste mici favoruri pe sub mână pentru Wesley, bilete la meciurile echipei Suns sau Diamondbacks îşi făceau apariţia în cutia lui poştală.

— Ora unsprezece şi patruzeci şi opt, schimbă, spuse Foley încetinind viteza de înregistrare pe monitorul său care cuprindea imaginea întregii parcări. Escalade-ul alb al lui Wesley se afla parcat în locul cu numele său, lângă maşinile altor angajaţi bine cunoscuţi, care puteau fi recunoscuţi uşor. Dacă n-ar fi fost mişcarea palmierilor în bătaia vântului, imaginea ar fi arătat ca o fotografie.

Totul rămase nemişcat până când, mişcându-se cu încetinitorul, o maşină apăru şi parcă într-unul dintre cele două locuri de lângă intrare rezervate pentru vizitatori. Wesley sunase înainte pentru a-i indica lui Foley o perioadă de timp pe care să o înregistreze, iar Foley avea caseta pregătită când Wesley ajunse.

Maşina era un model recent de Corvette roşu. Portiera maşinii se deschise şi ieşi o figură, care a putut fi identificată imediat ca fiind a unei femei. După ce îşi aranjă părul în reflecţia geamului de pe partea şoferului, ea începu să meargă spre clădire.

— Bingo, spuse Foley, îngheţând imaginea. Musafira arăta foarte bine, îmbrăcată cu un costum negru cu pantaloni, şi purtând o servietă. Ochelarii de soare îi dădeau un aer misterios, în genul agenţilor federali.

Foley se lăsă pe spate şi îl privi pe Wesley cu sprâncenele ridicate.

Wesley zâmbi: – Eşti bun, spuse el ţinându-şi ochii pe ecran.

— Lasă-mă să-ţi arăt cât de bun sunt, spuse Foley cu degetele operând deja pe panoul de control din faţa lui. O mână apucă mouse-ul şi un punct care apăruse pe ecran deveni dintr-odată un dreptunghi. Când Foley mişcă mouse-ul, dreptunghiul începu să se mişte, lărgindu-se încet şi cuprinzând imaginea cu Corvette-ul. După alte câteva tastări, imaginea din dreptunghi umplu ecranul, iar ei priveau acum la un prim-plan mărit al maşinii. Fără se ezite, Foley tastă comanda pentru ca un alt dreptunghi să apară, pe care el îl poziţionă acum deasupra spatelui maşinii, cuprinzând porţiunea de jos. Cu zâmbetul pe buze, el apăsă o tastă şi ecranul se umplu cu un prim-plan ce conţinea plăcuţa de înmatriculare a maşinii, îndeajuns de clar pentru a putea fi descifrată.

Wesley încă mai zâmbea şi dădu aprobator din cap:

— Te-am prins, spuse el încet.

Foley se întoarse cu scaunul şi duse mâna la buzunarul de la cămaşă, pescuind din el o bucată de hârtie împăturită, pe care i-o întinse lui Wesley.

— Eu şi Garth, spuse el, lăsând-o într-atât.

— Tu şi mai cine? Wesley nu prindea aluzia.

— Eu şi Garth... avem prieteni jos puşi? Cântecul?

Wesley scutură din cap.

— Las-o baltă, spuse Foley, dând şi el din cap, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

El îi strânse mâna lui Wesley şi părăsi încăperea. Wesley despături bucata de hârtie, pe care văzu că Foley scrisese un nume şi o adresă sub numărul de înmatriculare al Corvette-ului. Numele era Vicki Garlington, iar el recunoscu împrejurimile adresei ca fiind undeva pe dealurile Lincoln-ului. Muntele Mumiei sau partea de nord a Muntelui Cămilei, unde chiriile erau foarte scumpe.

— Te-am prins, spuse el din nou, dar de data asta nu mai zâmbea.

În lift mă cuprinde din nou – aşa cum s-a întâmplat în miezul atâtor nopţi şi în mijlocul atâtor conversaţii sau în alte momente când eram ocupată cu altceva – atacul de panică, vina copleşitoare şi tremurăturile ce o însoţesc, totul rezumându-se la patru cuvinte simple sub forma unei întrebări, puse de atâtea ori şi cu răspunsuri atât de diferite.

Ce am putut face?

Cu siguranţă nu pot să spun că nu am fost atenţionată. Nu atât în privinţa lui, cât în ceea ce priveşte drumul pe care începeam să mergem împreună. Bineînţeles că ea nu îl cunoştea, am avut mare grijă cu această chestiune. I-am spus surorii mele îndeajuns de multe pentru a-mi justifica fapta, cât era de drăguţ, cât de bogat şi plin de succes, cu un stil de viaţă întocmai ca al celor bogaţi şi faimoşi. Detalii care ar fi sedus-o şi pe ea la fel de uşor. Ea niciodată nu şi-ar fi dat acordul, care întotdeauna a însemnat mult pentru mine, dar mă va sprijini necondiţionat, ca şi până acum.

Ea îl ştie pe soţul meu, aşa că va înţelege. Dacă nu l-ar cunoaşte pe amantul meu, nu ar fi fost nimic de judecat, iar eu aş fi rămas întrucâtva onorabilă în înşelăciunea mea.

După cum s-a dovedit, nici eu nu-l cunoşteam.

Am mers pe acel drum întunecat împreună, ţinându-ne de mână. Pasiunea nu ne lasă să vedem consecinţele, şi ne consumă cu totul, trup şi suflet. Şi abia mai târziu sufletul intră în discuţie, pentru că trupul se vindecă cu timpul. Dar sufletul aşteaptă izbăvirea care scapă puterilor omeneşti şi cel mai bun lucru pe care-l putem oferi este propria noastră iertare.

Uşile liftului se deschid şi eu sunt atrasă de propriul destin. Nu-mi simt picioarele, iar când privesc în jos mă ia cu ameţeală din cauza înălţimii. Mă întorc după colţ şi în timp ce străbat coridorul vieţii mele, văd iar acel drum aşternându-se dinaintea mea.

Şi iar mă întreb, ce am putut face?

Aceasta, se gândi Bernadette, era o dovadă incontestabilă a existenţei lui Dumnezeu. Nimic atât de frumos nu putea fi alcătuit din vreo coincidenţă moleculară sau de un amestec de gaze şi lumină refractată, care să poată fi explicat în termeni ştiinţifici. Ea avea în faţă cea mai pură esenţă a divinităţii, o privelişte spre paradis, ca şi cum o uşă cerească s-ar fi deschis pentru a lăsa ca strălucirea lichidă a acestuia să se reverse peste tărâmul nostru, chiar dacă numai pentru câteva minute. Era umilitor, iar a încerca să-i negi originea era cel mai prost exemplu de ignoranţă.

Dedesubtul ei se afla locul unde Dumnezeu trăsese o linie în nisip cu

unghia Ei sfântă – lui Bernie îi plăcea să vorbească despre Creator la genul feminin – căruia acum îi spunem Marele Canion, explicându-i apariţia ca rezultat al miilor de ani de eroziune. Deasupra ei se afla un albastru limpede de cristal, fără fund, dizolvându-se într-o nuanţă mai închisă spre est. Iar în faţă, desfăşurându-se dinaintea ei ca pe o boltă Sixtină de proporţii cosmice, se afla cel mai spectaculos apus pe care l-a văzut vreodată. Aceste momente erau unice în Arizona, cel puţin asta pretindeau cei din Arizona, când norii strălucitori se aliniau înconjurând soarele ce apunea, aruncând străluciri pastelate pe cuprinsul cerului.

Pentru o clipă, uitându-se la Paul, stând acolo cu ochelarii lui de soare şi cu căştile de pilot cu maxilarul său de statuie grecească şi cu faţa scăldată în nuanţa de mov a apusului, era sigură că era îndrăgostită. Cel puţin pentru acea seară. Dacă vreodată o femeie a avut dreptul să leşine dintr-un abandon romantic, aceasta era seara potrivită.

El sunase din nou pe la şase, întrebând-o dacă ar putea să se întâlnească cu el la hangarul companiei din aeroportul Scottsdale. Ea presupuse că el avea o treabă de terminat la aeroport şi că de acolo vor merge împreună să cineze. L-a întrebat cum a obţinut numărul ei de la apartament şi el îi amintise că lucrau pentru aceeaşi companie, care era plină de guri sparte nerăbdătoare să spună totul. Nadine, bineînţeles, fiind cea mai prolifică în acest sens. Observaţia nu era tocmai corectă – Bernie era angajată pe bază de contract – dar ea o lăsă într-atâta. Era bucuroasă că el se folosise de orice mijloace pentru a obţine numărul ei de telefon.

Avionul era tras în faţa hangarului şi strălucea în lumina soarelui. Şi-a dorit să fi luat cu ea aparatul foto digital, din moment ce aceasta era o poveste pe care ea s-ar putea să o pună pe hârtie cândva. Şi lui Eric i-ar fi plăcut foarte mult. Paul verifica ceva la aripile avionului când ajunse ea. Purta pantaloni scurţi şi sandale de piele care dezveleau tatuaje interesante la ambele glezne, despre care ea avea să-l întrebe mai târziu. Cămaşa lui era din mătase artificială de import şi îi curgea pe trup ca şi catifeaua groasă, dezvăluind formele bine sculptate ale fizicului său.

Era un început bun. Avionul, cămaşa, căldura soarelui... merita toate acestea. Viaţa ei s-ar părea să nu fie atât de pitorească pentru mult timp.

— Caleaşca dumneavoastră, doamnă, spuse el sărutându-i mâna când ajunse lângă avion. Ea zâmbea prea larg pentru a răspunde, aşa că îi acceptă braţul şi urcă în cabina îngustă, aducându-şi aminte de mirosul de piele proaspăt lustruită de la călătoria anterioară. Aşezată lângă cel mai apropiat scaun se afla o plasă de plastic şi ea recunoscu eticheta restaurantului AJ, care se întâmpla să fie pe colţ, lângă apartamentul ei.

— Unde mergem? întrebă ea.

Paul urcă după ea şi trase trapa în urma lor, închizând cabina. Imediat se petrecu o schimbare, zgomotul aeroportului şi al circulaţiei din oraş dispărură brusc, fiind înlocuite de o nemişcare mută care făcea ca spaţiul din

cabină să pară chiar şi mai strâmt.

— Mergem să cinăm, spuse el. El se uită în palmă, ca şi cum ar fi ţinut în mână un bilet imaginar.

— Să vedem... locul dumneavoastră este pe scaunul 1-F. Urmaţi-mă, vă rog.

El se mişcă la stânga spre carlingă.

— Glumeşti, spuse ea cu ochi mari ca de copil.

— Nu, deloc. Ce, doar n-am să te las să stai de una singură aici în spate?

O conduse în faţă şi o ajută să intre în scaunul care în mod obişnuit era ocupat de copilot. El se instală repede în scaunul său călcând peste consola din mijloc cu graţie exersată. Apoi îşi puse căştile cu microfonul care abia îi ajungea la colţul gurii. Chiar şi acest amănunt era atrăgător în acelaşi fel în care mii de bărbaţi arată foarte bine în uniformă. Era ceva legat de autoritate şi scop, atributele puterii.

— Nu-mi vine să cred, zise ea holbându-se la mulţimea de butoane şi de afişaje digitale din faţa ei. Nu ai cumva nevoie de copilot?

El zâmbi la această remarcă, dar rămase atent la ceea ce făcea. Buzele lui recitau mut ceea ce concluziona ea că erau etapele de dinaintea decolării. Mâna lui pipăia şi atingea reglajele şi afişajele bordului, ca şi cum el n-ar fi avut încredere în propriii ochi. Ea fu cuprinsă brusc de un sentiment de siguranţă dat de evidenta competenţă şi încredere în sine care îl caracterizau în aceste momente. Era ceva ce un om nu putea să mimeze, controlul momentului, asumarea protectoare a responsabilităţii. Era totul foarte sexy.

El întoarse câteva butoane şi dintr-odată, scâncetul unuia dintre motoare se făcu auzit în spatele lor. El aruncă o privire scurtă spre ea şi zâmbi văzând cum îl studiază îndeaproape.

— Am să-ţi explic totul odată ce ne vom afla la înălţime. Ţi-ai pus centura de siguranţă? El se aplecă spre ea pentru a-i verifica hamul, care în carlingă avea şi câteva curele, ce veneau prinse peste umeri de centura obişnuită de peste talie. Ea putu să-i miroasă parfumul cu iz de mosc, care îi amintea de tatăl ei.

Dacă el ar fi vrut să facă dragoste cu ea în acel moment, ar fi cedat.

Dar aceasta, după cum presimţea ea, avea să se întâmple mai târziu în acea seară.

*** * ***

Au decolat spre sud şi pentru a doua oară, ea putea să vadă clădirea Oar Research pe dreapta, când se înclinau spre vest. Paul purta acum ochelari de soare şi ea nu putea să audă nimic din ce vorbea el în căşti, motoarele acoperind convorbirea lui cu turnul de control. El o bătu uşor pe genunchi şi arătă spre dreapta lui, invitând-o să privească spre dealuri, unde Pinnacle Peak şi fraţii lui erau aprinşi de soarele de seară.

— Nu mă satur niciodată de aşa ceva, spuse el cu voce tare de data aceasta. Ea îi privi zâmbetul şi îşi imagina băieţelul din el care odată dădea

drumul la avioane de hârtie de pe acoperișul unui vechi garaj și stătuse lângă vreo pistă de aterizare în mașină cu tatăl său, pentru a privi avioanele cum pleacă și vin. Cel puțin așa spera ea că s-a întâmplat în cazul lui, că visul acesta a apărut devreme și că viața de acum însemna împlinirea acelui vis, el fiind unul dintre puținii care au ajuns să-și trăiască una dintre cele mai profunde dorințe.

Zburau spre nord. Ar fi vrut să-l întrebe despre destinație dar, din moment ce el nu se oferise să-i spună, ea presupunea că făcea parte din intriga serii. Odată ce se stabiliseră la o altitudine de 18 mii de picioare (aproximativ 5.500 m) – el îi explicase că trebuie să rămână mult sub traseele avioanelor comerciale el părea mai relaxat, îndreptându-și și mai mult atenția spre ea. Părea că știe ce întrebări o frământau pe ea, așa că se lansă în ceea ce ar fi fost un scurt și drăguț discurs pentru banchetul de absolvire al clasei de Aviație Civilă. Pe ea nu o deranja deloc, dar era mai interesată să-i studieze trăsăturile înfățișării în timp ce vorbea, unul dintre lucrurile pe care femeile obișnuiesc să îl facă atunci când privesc un bărbat într-un context sexual, părând foarte interesate de ce spune, în timp ce în mintea lor îl dezbracă de haine.

Avionul era un Cessna Citation, unul dintre modelele mai vechi, și era în funcțiune încă din 1975. Ca și cum și-ar fi dat seama că acest lucru ar putea s-o neliniștească, o încredință repede că el răspundea personal de întreținerea avionului și că plănuia să ducă o viață lungă și plină de realizări. O mai întrebă dacă își amintește de Thruman Munson, bătrânul inamic al yankeilor, care s-a prăbușit cu avionul său executând aterizări spectaculoase – ea nu și-l amintea – și care, spunea el, pilotase același model ca și acesta. Apoi, din nou parcă dându-și seama că aceasta nu era tocmai cea mai liniștitoare poveste, el ținu să precizeze că a înregistrat nouă mii de ore de zbor în comparație cu cele două sute ale lui Munson și că acest avion fusese reconstruit în întregime de câteva ori, funcționând acum cu cel de-al șaptelea set de motoare, și ale cărui părți componente – bordul electronic și instrumentele de navigare – erau nou-nouțe și de ultimă oră, și că toate investițiile care s-au făcut în siguranța și integritatea acestui aparat de zbor depășeau de zece ori prețul inițial de cumpărare. Ea trebuia să fie de acord cu faptul că avionul arăta și mirosea a nou-nouț.

Fără să o prevină, el trecu mai departe să-i vorbească despre înțelegerea dintre el și Wesley. Din cauză că avionul era proprietate privată și datorită dimensiunilor sale reduse, putea fi ușor manevrat și de un singur pilot, deși el obișnuia să angajeze și un copilot pentru cursele cu clienții sau zborurile mai lungi. Wesley îi acordase lui Paul controlul complet asupra managementului programului de aviație al companiei, care implica pe lângă pilotaj, administrarea de către Paul a bugetului alocat și supravegherea chestiunilor legate de siguranță și întreținere. Wesley obișnuia să împrumute avionul și altor beneficiari, așa că aparatul trebuia să fie gata de zbor în orice moment.

Iar în ceea ce privește scurtele călătorii în interes personal, precum cea din această seară, Paul spunea că pe Wesley nu-l deranja și că el s-a oferit întotdeauna să ramburseze companiei cheltuielile pentru combustibil, ceea ce Wesley n-a acceptat niciodată decât în cazul în care a fost vorba de călătorii mai lungi. Acesta era un răsfăț, spunea Paul, care contribuia și mai mult la convingerile lui că aceasta era cea mai bună slujbă din lume, situată imediat pe locul doi după ceea ce ar fi însemnat să pilotezi un F-18 pentru aviația militară, ceva ce el nu făcuse niciodată și lucru pe care îl va regreta că nu l-a putut face.

Bernie crezu de cuviință să nu urmărească acest fir al discuției – deși simțea că în spate se ascunde o poveste presupunând că Paul îi va spune și ei dacă va dori ca ea să știe. După cât era de vorbăreț, ea nici nu avu timp să schimbe sau să dezvolte o discuție în acest sens. Dar era cu adevărat fermecător să-l vezi atât de entuziasmat și îi furnizase toate aceste informații fără nicio urmă de orgoliu, lucru pe care ea îl aprecia atât de mult la un bărbat.

Până în acel moment, el continua să fie aproape perfect. Dar totuși, ea nu aflase încă prea multe despre acele tatuaje.

După 20 de minute de zbor, el anunță că sunt în apropiere de Marele Canion. El încetini viteza, iar ea putu să simtă cum botul avionului coboară puțin.

— Aterizăm? – întrebă ea.

— Nu, vizităm, doar. Dacă nu l-ai văzut măcar odată din aer, nu poți spune că l-ai văzut.

El întinse mâna și apăsă un buton, ridicând privirea și zâmbind spre ea când făcea acest lucru.

Dintr-odată, întregul avion se umplu de o muzică măreață și năvalnică, pe care Bernie o recunoscu dintr-un film.

Zâmbetul lui era plin de blândețe când puse mâna peste a ei. Uitându-se în jos, ea remarcă un tatuaj reprezentând o pânză de păianjen la baza degetului său mare. Și o cicatrice albicioasă pe dosul palmei, la mijloc.

Încă nu înceta să fie plin de surprize. Se întoarseră și zburară spre est deasupra canionului, coborând la un moment dat la o altitudine mai joasă decât marginea canionului însuși. Când luară din nou altitudine, câteva minute mai târziu, fără nicio explicație, el opri motoarele și avionul începu să coboare. Imediat după aceasta, ea putu să vadă o pistă de aterizare în fața lor, situată la doar câteva sute de metri de marginea canionului. Ea rămase tăcută în timp ce el executa comenzile de aterizare, lăsând mai întâi avionul să plutească în jos ca o pană, coborând treptat eleroanele, cu cât se apropiau mai mult de pistă, scoțând din viteză și lăsând de accelerație... până când cauciucurile roților șuierară pe pistă, iar avionul alunecă ușor până la oprire.

Se aflau acum în mijlocul pustiului. Nicio urmă de așezare omenească nu

se putea vedea în jur.

— Iubesc foarte mult acest loc, spuse el întorcând avionul la capătul pistei.

— E o veche bază militară, construită prin anul 1950, când s-au amplasat toate bazele din planul Titan, după care a fost abandonată după ce le-au scos din funcţie la începutul anilor '70.

— Dar ai voie să aterizezi aici?

— Nu e nimeni aici decât noi, şerpii, spuse el ieşind din scaun dându-i o mână de ajutor când ea făcu la fel. În jurul lor era o liniște de mormânt, la care se adăuga şi un sentiment de izolare inspirat de acele locuri. El deschise trapa cabinei şi când păşiră afară, ea se simţi ca şi cum ar fi fost într-un alt timp chiar pe o altă planetă. Aerul îi învălui într-o căldură umedă, mai greu de respirat decât cel din oraş. În depărtare, orizontul era aprins şi tot cerul devenise roz ca într-un vis.

El îi dădu ei plasa de plastic de la restaurantul AJ şi apoi scoase o pătură şi o pungă de hârtie de sub unul dintre scaunele avionului.

O luă de mână şi începură să meargă spre canion.

Bernie estimă că locul unde şi-au întins pătura se afla la aproximativ 600 de picioare (aproximativ 250 m) deasupra râului care curgea sub ei. Nu era nicio urmă de civilizaţie cât putea ea să vadă cu ochii, ci doar ei şi canionul şi soarele care apunea şi care îşi schimba mereu culoarea şi strălucirea. El o cuprinse de după umeri şi priviră în liniște şi absorbiţi spectacolul ultimelor licăriri ale focului alb, care lăsă cerul unde apunea într-o nuanţă portocalie şi roz pe margine, la fel ca şi culoarea şerbetului.

Câteva minute mai târziu, lumina începu să se diminueze. Umbrele se jucau pe pereţii canionului, iar ea începu să râdă pentru că văzuse de nenumărate ori această imagine pe cărţi poştale şi în picturile aflate pe pereţii coridoarelor de hoteluri, încă de când era doar o fetiţă.

Paul scoase patru lumânări mari şi le aşeză câte una în fiecare colţ al păturii. În timp ce le aprindea spuse: – Sunt un nebun romantic. Poţi să ştii acest lucru chiar de la mine.

— Ca să vezi, eu nici nu observasem, spuse ea.

Dar altceva avea ea în minte, un gând sumbru despre care n-ar fi vrut să pomenească. Ea şi-ar fi dorit să nu-şi ducă gândul până la capăt, dar întotdeauna procedase aşa şi găsea o scăpare în tot ceea ce părea perfect, nefiind în stare să se încreadă în nimeni pe deplin. Ea vizualiză cum Paul se întoarce brusc spre ea şi cum o împinge cu putere peste margine în râul Colorado ce curgea mult dedesubtul lor. De ce ar face el una ca asta nu trebuia să-şi imagineze, ci ea doar îi văzu mişcarea şi simţi că zboară. Puteau să treacă multe luni până când cineva ar fi găsit-o. Ea nu spusese nimănui unde pleacă sau cu cine.

Destul. Era deja paranoică. Dar pe de altă parte, acesta s-ar putea să fie şi motivul pentru care niciun bărbat nu i-a intrat de tot sub piele. Până acum,

singurul bărbat care a fost vreodată mai aproape de acest lucru era acest nebun romantic, cu tatuajele lui cu tot.

El nu dezamăgea nici în ceea ce privește gusturile pentru mâncare. Majoritatea tipilor s-ar fi oprit pe la un fast-food și ar fi zis că au luat masa. El cumpărase un imens crevete mexican de mărimea unui homar și un pahar de sos picant. Mai adusese și biscuiți Carr's și struguri proaspeți, care ea spera să fie serviți cu mâna, bob cu bob. Pentru desert, adusese o prăjitură cu brânză și căpșune și două furculițe de plastic. Și exact cât să nu iasă prea mult din tărâmul credibilității masculine, el uitase șervețelele. Mai adusese și apă minerală, în ceea ce părea a fi o sticlă de vin.

— Îmi pare rău, dar nu beau când pilotez, spuse el. Sper că nu te deranjează.

Totul începea să meargă din ce în ce mai bine.

Acum se făcuse întuneric de tot. Ea abia putea să vadă avionul parcat la mai puțin de un sfert de milă în urma lor. Stelele tocmai se iveau pe boltă, într-un spectacol ce era la fel de convingător despre existența divinității cum fusese apusul. În acele clipe, ea se gândi că toată povestea cu accidentul molecular denumit Big Bang nu erau decât scorneli pretențioase.

— Ești foarte drăguț, spuse ea simțind furnicături în tot trupul, la fel de reale ca și cum tocmai ar fi terminat de băut o sticlă de merlot.

Era un moment neverosimil, ca într-o scenă de film în care scenariul spunea că urmează primul lor sărut adevărat. Ea nu lua în calcul terciul din noaptea trecută când berea și deznodământul violent al serii îi făcuse pe amândoi vulnerabili. Aceasta era ocazia perfectă, pregătită și prezentată cu priceperea unui maestru, iar ea nu avea să întoarcă spatele la așa ceva.

S-au sărutat timp de câteva minute... confuz, fără un scop precis.

— Toate acestea nu pot fi adevărate, șopti ea printre sărutări. Ea ar fi vrut mai mult, dar nu putea fi sigură că și el își dorea același lucru. Ea nu întâlnise niciodată un astfel de bărbat și nici nu-și imaginase vreodată că există așa ceva.

— Romantism și ritual, zise el îngropându-și fața între părul și umărul ei. Ea îl simți cum îi inspira parfumul. Înțelegea ce voia el să spună prin romantism – și înțelegea foarte bine, dar partea cu ritualul îi scăpa pentru moment, transformând totul într-un dans, spre deosebire de abordarea masculină tradițională reală, care mergea pe principiul „taie și înfige".

Ea fu cea care se lăsă prima pe spate, alungindu-se ușor pe pătură și trăgându-l pe el odată cu ea. Tot ce trebuia să spună, tot ce trebuia el să audă se citea în ochii ei.

Referirea lui la ritual începea să capete sens. Fiecare articol din îmbrăcămintea ei fu îndepărtat cu grație și el nu se grăbea deloc, venerând fiecare bucată de piele proaspăt dezvelită cu sărutări tandre. Ea nu fusese niciodată cu un bărbat care avansa atât de gradat și care totodată umplea fiecare moment cu o surpriză înfiorătoare. Era ca și cum el ar fi căzut într-o

transă, vrăjit de ea, iar intensitatea momentului era ameţitoare. Cumva, fără ca ea să participe sau să observe, el se descotorosi de propria îmbrăcăminte şi în curând stăteau întinşi goi cu stelele deasupra lor. Lumânările încă mai ardeau, dar răspândeau o lumină difuză, ceea ce făcea să pară că plutesc pe un val de întunecime lăptoasă.

El se ridică şi se aşeză pe genunchii îndoiţi. Prinzând-o de mijloc el o trase spre el, înfăşurându-se cu picioarele ei după mijloc şi penetrând-o treptat şi cu fermitate totodată. El controla toată mişcarea, ţinând-o cu palmele de fese, ca şi cum ea ar fi fost lipsită de orice greutate, arcuindu-şi spatele pentru a implora parcă stelele. Dintr-odată, părea pe jumătate animal, cedând unei pofte dincolo de raţiune şi totuşi nu se lăsa complet acaparat de act aşa cum făceau majoritatea bărbaţilor, păstrând tot timpul în minte faptul că acesta era un dans în doi şi că, în timp ce el conducea, ea era cea care crea muzica. El o umplu complet şi o aduse la extaz nu odată, ci de trei ori înainte ca el însuşi să se piardă în ea.

Multe minute mai târziu, el stătea aplecat peste ea, fără suflare, cu faţa ascunsă în părul ei, mângâind-o uşor pe obraz cu degetele. Rămaseră împreunaţi multe minute la rând, ascultând liniştea nopţii.

Totul era perfect. El era perfect.

Pe întuneric, ea nu apucă să vadă numeroasele urme ale victoriilor şi ale înfrângerilor care erau gravate pe pielea lui.

Farurile de aterizare ale avionului Citation luminară întreaga lungime a pistei părăsite, înainte de a decola pe un cer limpede de cleştar. Lăsaseră în urmă lumânările să ardă singure, iar el făcu un ocol, executând o manevră care înclină avionul, pentru ca ea să poată vedea mai bine locul unde stătuseră. Apoi, trăgând cu putere de manetă şi accelerând brusc, el fixă avionul în coadă, urcând într-un unghi aproape vertical, timp de aproximativ un minut.

— Aşa mă faci tu să mă simt, spuse el cu voce tare, în timp ce motoarele urlau sub ei. Puternic... invincibil.

Avionul îşi reveni în poziţie orizontală, cu puterea din motoare redusă, iar acum el putea să vorbească normal.

— Din această cauză îmi place să zbor, zise el fără să se uite dacă ea l-a auzit sau să vadă care era reacţia ei la cele spuse. Dar ea îl auzi şi o făcu să zâmbească.

Au aterizat în Scottsdale chiar înainte de miezul nopţii. El o conduse la maşină, spunându-i că trebuie să pună avionul la adăpost în hangar şi că asta îi va lua ceva timp. La despărţire, el o sărută uşor, nu ca un îndrăgostit, ci mai degrabă ca un prieten pe punctul de a se îndrăgosti, fapt ce conţinea o anume promisiune.

— Am să te mai văd curând? – zise el, semnul întrebării de la sfârşit fiind evident.

— Nu plec nicăieri, zise ea. Îşi mai strânseră mâinile pentru ultima oară,

înainte ca ea să urce în maşină.

În timp ce ea se îndepărta cu maşina, verifică oglinda retrovizoare. El încă mai era acolo, cu mâinile ridicate în aer, luându-şi rămas bun.

Aceasta a fost, fără nicio urmă de îndoială, cea mai minunată seară din viaţa ei.

30

Pe când roţile avionului Cessna Citation, avându-i la bord pe Paul şi Bernadette, se desprindeau de pista Aeroportului Municipal din Scottsdale, Jerry Grasvik trecea pragul barului Zipps din apropiere de Gainey Ranch, unde se spunea că se servesc cei mai buni hamburgeri din oraş. Stând într-un separeu mai în fundul localului, în faţa unui pahar de bere de forma unei popice, se afla femeia pe care el o cunoştea drept Diana, pe care, în fanteziile sale ascunse, el o considera ca fiind încarnarea lui Lady Death. Doar erau propriile sale fantezii şi avea toată libertatea să şi le construiască după bunul plac.

Şi spre deliciul său total, ea se îmbrăcase pe măsură. Purta o fustă mini din piele, peste un dres negru dintr-un nailon prea sclipitor pentru a fi ieftin. Dresul intra în cizme cu toc jos şi vârf ascuţit, care îi dădeau un aer retro. Bluza avea un decolteu adânc, care îi dezvelea aproape în întregime sânii. Un detaliu drăguţ, acesta. Peste bluză purta o jachetă scurtă din piele neagră, mai strâmtă în talie şi cu gulerul ridicat. Dar el nu văzu toate acestea imediat. Ba mai mult, aproape că nu o recunoscuse. Şi aceasta din cauză că părul ei, care fusese lung şi brunet, adunat în coadă gen Lara Croft, era acum blond şi răsfirat.

Această adevărată coamă de leu era luată, fără nicio coincidenţă, de pe coperta revistei cu benzi desenate cu Lady Death, pe care i-o făcuse cadou cu o seară înainte. Toate acestea erau pentru el, ceea ce era un lucru minunat.

El avea deja erecţie înainte ca fundul să i se aşeze pe canapeaua separeului.

— Îţi place? – întrebă ea, trecându-şi degetele ale căror unghii erau date cu ojă neagră, prin dezordinea blondă din cap.

El încuviinţă din cap, încercând să-şi ţină firea, dar eşuând lamentabil. Ea zâmbi şi îi dădu de înţeles că nu putea să o păcălească aşa de uşor.

— Îmi plac foarte mult perucile... ce pot să spun.

— Dintr-odată, parcă şi mie, spuse el întinzând mâna peste masă, pentru a-i pipăi părul. Părea adevărat, aşa cum şi trebuia să pară, doar era păr de om, iar peruca o avea de doi ani, de când ea şi Damien puseseră la cale un mic joc, într-o noapte, în Chicago. Un anume vânzător din Oraşul Vânturilor (Chicago – n. trad.) n-a mai fost acelaşi după acea noapte.

— Şi ce-ţi mai face cocoşelul? – întrebă ea cu un aer la fel de dezinvolt, ca şi cum l-ar fi întrebat ce mai face.

— Bucuros să te vadă, zise el, făcându-i semn ospătarei apatice că doreşte şi el aceeaşi marcă de bere din care bea şi Diana.

— Ne vom distra un pic în această seară, anunţă ea răsfoind meniul în timp ce vorbea. – Să comandăm ceva de mâncare... va avea nevoie de multă energie.

Își ridică privirea și îi făcu cu ochiul, încântată să vadă că el deja chicotea nerăbdător.

Au servit hamburgeri cu ceapă și încă un rând de beri, în pahare din acelea incredibil de înalte. Ea încerca să-l tragă de limbă în legătură cu slujba sa, dar el era destul de evaziv, nedorind să o plictisească cu ceea ce el numea „detalii tehnice", cu toate că ea îl asigurase că era chiar interesată. Ea trebuia să fie atentă în această fază a discuției – el făcuse aluzie la un „proiect important" cu o seară înainte și dacă insista asupra chestiunii, el ar fi putut riposta. Ea avea să afle oricum despre ce era vorba până la urmă și asupra acestui lucru nu avea nicio îndoială.

Pentru a-i alunga curiozitatea, el îi puse la rândul său câteva întrebări personale, trecând de la slujba ei de instructoare de balet și averea moștenită la cunoștințele ei despre hard-rock-ul contemporan și gusturile ei pentru benzile desenate.

El era în special interesat de casă și ea îi servi varianta, care acum includea recunoașterea faptului că avea un coleg de cameră bărbat – ca acoperire în eventualitatea că el ar fi descoperit un aparat electric de bărbierit sau vreo pereche de boxeri pe undeva prin casă, adăugând că tipul era superb, dar homosexual, așa că n-avea rost să-și bată capul în această privință.

— Ți-am văzut astăzi casa, zise el, ștergându-se la gură cu un șervețel.

Ea încercă să nu reacționeze în niciun fel, dar în mintea ei se trase un semnal de alarmă, își asumase un risc în a-l aduce acasă la ea, dar Damien fusese cel care insistase, pentru că și-a mai dorit odată să fie cel care îi asista din dulap. Dar astfel exista întotdeauna șansa ca Jerry să vină la ea neanunțat sau să treacă cu mașina prin zonă. Diana avea întotdeauna acest efect asupra bărbaților, posedându-i foarte repede, și pentru că își alegea victimele dintre cei mai slabi de înger, riscul să se întâmple așa ceva era cu atât mai mare. Dacă el va reuși să intre înăuntru cumva sau să cadă neanunțat, n-avea decât. Doar ce naiba, era vorba doar despre sex. Cu toate acestea, nivelul adrenalinei din corpul ei crescu dintr-odată, pentru că se putea să fie în joc ceva mai mult decât simple senzații tari.

— Eu credeam că locuiești în Bumfuck. Cum se numea mai exact, Mesa?

— Dar acolo locuiesc. Mă cațăr pe Muntele Cămilei aproape în fiecare dimineață înainte de a merge la serviciu. Așa mă mențin în formă... nu ca și borâții aceia de la sală... scuză-mă. El își aminti că ea era instructoare de balet, deși nu menționase unde anume mai exact... Nu numai că alpinismul e mai eficient, dar și priveliștea e extraordinară. Poți să vezi tot orașul din vârf.

— Incluzând casa mea? – întrebă ea. Deși ea stătea deseori pe terasa casei, nu s-a uitat niciodată mai cu atenție la cine aleargă pe Muntele Cămilei.

Și apoi, probabil că nici nu puteai să-ți dai seama cu certitudine despre

cine e vorba de la o asemenea distanţă.

— Mda. Mă gândeam că e o chestie tare. Priveam casa şi îmi imaginam ce făceai în acele momente.

— Dormeam, pun pariu.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ar trebui să vii cu mine într-o dimineaţă. Dacă porneşti prea târziu se încălzeşte prea tare afară. Îţi trebuie cam două ore să ajungi în vârf şi asta dacă tragi tare. E un antrenament bestial.

— Am să mă mai gândesc. Povestea ei cu instructoarea de balet era cât pe ce să se întoarcă împotriva ei.

Pe când se pregăteau de plecare, ea începu la un moment dat să caute prin poşetă. După care scoase mâna închisă într-un pumn, pe care o întinse spre el peste masă.

— Vreau să iei asta, zise ea. Ea deschise pumnul, în care ţinea o pilulă albastră ovală.

El se holbă la pilulă şi cu o voce behăită spuse:

— Nu i-au droguri.

— Nu e niciun drog, prostuţule, zise ea cu multă veselie în tonul vocii. Ei bine, nu în sensul în care te referi tu.

— Dar atunci ce este.

Ea se aplecă peste masă şi îi şopti la ureche:

— Viagra.

El începu să scuture din cap imediat: – Dar eu nu am nevoie de Viagra.

— Ai încredere în mine, eu ştiu mai bine. Doar eu am fost cea care am fost deasupra ta, îţi aminteşti? Ia-o şi nu mai întreba nimic.

El se întunecă la faţă: – Nu înţeleg. Ce mai vrea să fie şi asta?

Cu cealaltă mână, ea îl prinse uşor de a lui. Se aplecă peste masă şi îi vorbi cu blândeţe: – E de o sută de miligrame. Ceea ce înseamnă, dragă Jerry, că nicio Lorena Bobbitt nu ţi-ar putea lua cheful.

Ea se opri să verifice dacă cineva asculta ce vorbeau. Jerry avea încă sprâncenele încruntate, dar acum părea mai îmbunat. Părea mai mult neîncrezător în efectele pilulei decât dezaprobator.

— Ai încredere în mine. Am planuri mari pentru tine în noaptea asta. De fapt, şase sau şapte ca să fiu mai exactă. Crede-mă, şi tu vrei asta.

El privi în jos spre pilulă.

— Are să mi se facă rău de la ea? Am auzit că se întâmplă.

— Are să ţi-o facă beton. Până săptămâna viitoare.

El zâmbi, luă pilula din palma ei şi o azvârli pe gât cu ultima gură de bere.

— Bun băiat, zise ea lăsându-se pe spate. Pentru că dacă nu mă satisfaci în toate modurile în care vreau eu, voi fi nevoită să te pedepsesc.

— Şi noi cu siguranţă nu dorim să se întâmple aşa ceva, zise el strecurându-se afară din separeu, putând să o vadă pe Diana în toată splendoarea ei, pentru prima oară în acea seară. O privi din cap până-n picioare şi spuse: – Sunt eu nebun, sau pilula a început să-şi facă efectul?

Ea îl sărută, chiar acolo, în faţa tuturor, după care se îndreptă spre uşă, bănuind pe bună dreptate că el o va urma.

Acum îl avea la mână cu totul. Va face tot ceea ce avea să-i ceară.

În momentul în care avionul Cessna Citation ateriză din nou pe aeroportul din Scottsdale, Jerry şi Diana se aflau în casa ei, stând întinşi în patul desfăcut şi privind afară la luminile oraşului.

Ea pusese unul dintre CD-urile lui; Jerry Cantrell nu sunase niciodată mai bine ca acum, cu sau fără droguri.

— Ar trebui să pleci, zise ea. Niciun cuvânt nu fusese rostit între ei de când el se rostogolise de pe ea cu 15 minute mai devreme, după cel de-al şaselea la care el reuşise să ajungă în acea seară. Primul se consumase în parcarea restaurantului Zipps, pe bancheta din spate a maşinii lui, deoarece Corvetteul ei nu era construit pentru copulaţie. Al doilea avusese loc în parcul de la Fountains Hills, douăsprezece mile (aproximativ 19 km) spre est – ea îl făcuse să aştepte până când cea mai mare fântână arteziană din lume îşi aruncase în aer jetul de apă înalt de 300 de picioare (aproximativ 90 m), spunând că îi place foarte mult simbolistica acestuia. Se făcuse aproape întuneric, iar ei găsiseră un spaţiu verde ascuns vederii celor care se puteau afla în parcare. După aceea s-au reîntors cu maşina în Scottsdale să mai bea un pahar, la Barcelona de data aceasta, noul bar la modă aproape de biroul lui Jerry, unde ei s-au distrat de minune, râzând de băieţii cu BMW-uri şi fetele de Virginia Slims care umpleau localul, afişându-şi „bijuteriile" într-un dans al orgoliilor vechi de când lumea. După multe proteste, el îi dădu voie să îl ajute să se furişeze în toaleta femeilor de la restaurantul localului – cea de la bar era prea plină cu femei care se machiau de zor, încercând astfel să elimine concurenţa – iar el o penetrase întruna din cabine, după ce ea îi promisese că nu va face prea mare zgomot când se va termina. Nu se ţinuse de cuvânt şi li s-a cerut să părăsească incinta localului. Până în acel moment, ei putuseră fi uşor amendaţi pentru conducere sub influenţa alcoolului, aşa că pentru al patrulea act ea îl rugase să o ducă peste drum în biroul lui, propunere la care el din nou protestă cu îndârjire, dar fără succes. I-o pusese pe masa de sticlă din sala de conferinţe, în văzul întregului etaj la care se afla conducerea companiei, mulţumită pereţilor de sticlă de la birouri. Bineînţeles că nu se afla nimeni în clădire noaptea, deşi ea îl asigurase că acest lucru n-ar fi schimbat nimic şi că ar fi tras pur şi simplu jaluzelele. Cea de-a cincea rundă avusese loc în baia ei fierbinte – Diana i-a spus că bărbatul cu care locuia va fi excitat să ştie că un alt bărbat lăsase urme prin casă. Şi cel de-al şaselea şi ultimul capitol se petrecuse în patul ei, în timp ce Jerry Cantrell cânta, cu mişcări surprinzător de domoale. Ea chiar îşi pierduse peruca la ultima partidă, ceea ce făcea ca totul să pară mai autentic, mai real şi mai puţin recreativ.

Dar apoi, şi el era beat. Şi în această stare, putea să găsească înţelesuri şi

semnificaţii în orice amănunte.

Ceea ce şi făcu. Una peste alta, Jerry era convins că lumea lui se schimbase. Şi nu-şi putea înăbuşi un anume sentiment de mândrie – armăsar era ceva ce el nu s-a considerat a fi niciodată. Dar nu putea să fie de vină numai pilula. Doar ce naiba, el a reuşit să se satisfacă singur de trei ori într-o singură noapte mai demult, după care s-a cam plictisit de aşa ceva, în ciuda revistei de benzi desenate cu personaje negative feminine, care se afla pe perna de lângă el. Diana îi arătase multe faţete ale personalităţii ei în această seară, şi chiar au râs împreună – până în acel moment, el nu se considerase a fi un tip cu umor, s-au distrat de toţi acei neisprăviţi pretenţioşi pentru care ei erau invizibili, şi-au învins împreună temerile, au încălcat reguli şi au fost daţi afară şi priviţi ca o echipă, şi aproape de fiecare dată au ajuns la extaz prin plăcere sexuală.

Cel mai bun lucru dintre toate era că în acea seacă ei deveniseră prieteni.

Iar acum ea îl arunca în stradă.

— Sunt eu de vină cu ceva? – întrebă el, ridicându-se din pat. – Încă nu e nici miezul nopţii.

— Eu trebuie să fiu la sală la ora cinci, minţi ea. Şi tu trebuie să mergi la serviciu, de asemenea. Doar în cazul în care ai de gând să escaladezi un munte înainte. Şi nu, nu eşti de vină cu nimic.

Ea zâmbea acum. Pentru un moment, el se gândi că iluzia începe să se destrame.

În timp ce se îmbrăca, îşi făcu timp să privească în jur. Casa era imensă, două etaje înghesuite parcă în stâncă, cu o suprafaţă de aproximativ 6.000 de picioare pătrate (aproximativ 1.800 m^2), cu piscina de rigoare construită la marginea terasei, ceea ce făcea să pară că pluteşte în aer. Era imposibil să nu observi astfel de construcţii când treceai cu maşina prin Scottsdale, dar pentru el, astfel de clădiri fuseseră întotdeauna asemenea stâncilor, mult prea îndepărtate de viaţa lui şi locuite de alte specii.

Dar toate acestea aveau să se schimbe pentru Jerry Grasvik. Într-un anume sens, el se afla pentru prima oară aici sus pe munte şi era surprins, chiar încântat, să recunoască că îi plăcea aici.

— Te-ai gândit vreodată să, înţelegi tu, te căsătoreşti sau ceva de genul?

— Este cumva o propunere?

— Nu. Mai dă-mi răgaz o săptămână în această privinţă. Oricum, nu te-ai mărita cu unul ca mine.

Ea înălţă capul şi se sprijini în cot. Era încă în pat, privindu-l cum se îmbracă.

— Şi atunci ce vrei să spui cu asta?

— Uită-te şi tu la locul ăsta. Eu trăiesc într-o groapă de gunoi. Femeile de genul tău nu se căsătoresc cu cei care locuiesc la poale. Dar toate acestea se vor schimba, îţi garantez eu acest lucru.

În mintea ei încolţi o supoziţie.

— Deci vrei să spui că eu mă *voi* căsători sub situaţia mea? – încercă ea să ghicească.

— Poate că nu va trebui să faci aşa ceva. Cel puţin dacă te îndrăgosteşti de mine.

— Nu-mi spune, zise ea. Urmează să ieşiţi pe piaţă, iar tu ai opţiuni. Pe-aproape?

El se opri din îmbrăcat şi se holbă la ea. Zâmbetul, întreaga lui înfăţişare de copil aflat în Disneyland dispărură dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă ea alarmată. Îşi dădu seama că a atins o coardă sensibilă.

— Ceva de genul acesta, zise el. După care îşi văzu de îmbrăcat, trăgându-şi pantalonii cu mişcări rapide.

— Spune-mi despre ce e vorba, zise ea, punând mâna pe umărul lui.

El nu-i răspunse. Fiecare amănunt din înfăţişarea lui arăta cât era de supărat.

— De ce naiba te-ai supărat pe mine? – întrebă ea. Tonul ei arăta neîncredere. Îşi asuma un risc, dar se pricepea perfect să joace teatru în astfel de momente. De aceea era atât de bună la jocurile seducţiei, aproape la fel de bună ca şi Damien.

El îngheţă, ridicând bărbia şi având buzele strânse. Îl prinsese.

— Îmi pare rău. Doar că... banii mă intimidează. *Oamenii* cu bani mă intimidează, ca şi cum n-aş fi destul de bun pentru a le vorbi. Dar acest lucru urmează să se schimbe. Şi asta în curând. Câteodată, lucrurile încep să meargă bine... şi asta urmează să se întâmple.

— Jerry, asta e o veste minunată! Mă bucur foarte mult pentru tine!

Ea aşteptă, dar el nu muşcă momeala.

— Ai de gând să-mi spui şi mie despre ce este vorba?

El se încheia deja la curea, iar ea nu avea la dispoziţie decât câteva secunde să afle.

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

El se aşează pe pat, prinzând-o de umeri.

— Ascultă-mă, îţi voi spune totul. Dar nu acum, în regulă? Doar să ai încredere în mine. Când totul se va termina, am să-ţi cumpăr două case ca aceasta. Am să-ţi cumpăr chiar şi o insulă dacă asta îţi doreşti.

Ea îşi alese cea mai blândă expresie pe care o avea în arsenal, apoi spuse: – Numai dacă vei fi şi tu pe ea.

Pe faţa lui erupse un zâmbet larg: – Eşti uimitoare, spuse el.

Îl trase spre ea, începând o lungă îmbrăţişare. Tocmai dăduse peste un nou joc, delicios de excitant, pentru că implica mult mai multe aspecte decât cele de până acum. Pentru a-l câştiga pe acesta, ea va trebui să facă exact ce i-a spus lui Damien că poate să facă – să-l facă pe Jerry Grasvik să se îndrăgostească de ea.

Deja era pe drumul cel bun. Jerry tremura în braţele ei, ca şi cum toate visele şi fanteziile lui ar fi devenit realitate. Ca şi cum nu se mai simţea singur.

Doar că de această dată erau mai multe în joc decât simpla egalare a puterilor întunecate de seducţie ale lui Damien, trebuia să facă mai mult decât să se gândească că Damien e în locul lui Jerry şi astfel să egaleze scorul. Acest joc trecea dincolo de orgoliu şi vanitate, implicând mai multe decât Diana Zeiţa Vânătorii şi Damien Amantul Demonic îşi doriseră să vâneze pentru a se distra şi pentru a se lăuda mai apoi. Jocul lor urma să atingă un alt nivel – care acum implica, pe lângă distracţie *şi* profit – şi dacă lucrurile vor merge după cum plănuia ea, poate că în cele din urmă va ajunge să se laude în faţa lui Damien.

Lady Death, pe bună dreptate. Când va avea şi aceşti bani la care Jerry Grasvik făcuse aluzie, el s-ar putea să fie deja mort.

Până în dimineaţa următoare, sentimentele vechi de nesiguranţă se făceau simţite în inima lui Bernie, la fel cum apar crampele musculare după maraton. Ea nu era naivă şi nu mai era nicio şcolăriţă şi, cu siguranţă, nu va inventa tot felul de poveşti despre ce s-a întâmplat. După cum îi plăcea ei să spună „mama n-a crescut o proastă". Dar la naiba, aceea a fost o noapte superbă, scoasă parcă din romanele de dragoste şi petrecută cu un bărbat pe care, dacă ar fi trebuit să îl descrie prietenilor de acasă, nu ar fi crezut-o nicio secundă. Prea frumos ca să fie adevărat. La finalul fiecăreia dintre cele trei relaţii anterioare, când era copleşită de neliniştea singurătăţi i şi certitudinea că va rămâne fată bătrână, aceiaşi prieteni o sfătuiseră să lase lucrurile să meargă de la sine, timpul vindecă toate rănile şi pentru numele lui Dumnezeu, să nu caute marea iubire. Care niciodată nu vine când o cauţi cu disperare. Caută în schimb o tăvăleală pe cinste – ea trecuse cu reticenţă peste acest sfat, sau eventual un bărbat cu un cont gras în bancă care să o învioreze, dar iubirea are propriile ei legi şi nu apare când eşti nerăbdător. Deci poate despre acest lucru era vorba, ea se afla aici pentru altă treabă. Iubirea, care de regulă vine pe neaşteptate, ar putea să-i dea peste cap toate planurile ei de răzbunare.

În dimineaţa de după cea mai reuşită întâlnire, din viaţa ei, se simţea altfel. Era un sentiment minunat, şi deşi se simţea prost luând în considerare toate posibilităţile, era cu siguranţă deschisă pentru ce avea să urmeze. Va lăsa lucrurile să meargă de la sine, după cum a mai fost sfătuită, îşi va vedea de treabă, urmând să vadă ce se va întâmpla în ambele variante. Chiar dacă povestea cu Wesley nu va avea nicio finalitate şi timpul petrecut de ea în Scottsdale se va dovedi a fi irosit, cel puţin rămânea cu noaptea trecută.

Cu gândul acesta, îşi făcu cafeaua şi deschise căsuţa de e-mail.

B – nu ştiu dacă sunt veşti bune sau proaste, dar iată-le. Am predat fotografiile pentru a fi verificate de una din cunoştinţele mele de la poliţie. Şi am făcut o descoperire importantă. Cel mai tânăr dintre cei doi indivizi este Brandon Nelson, un băiat de stradă din Brooklyn. Are o listă lungă de antecedente. Concluzia e că tipul lucrează pentru oameni mai importanţi. Ceea ce îl aduce în discuţie pe celălalt individ. Numele lui este Bobby „Geamănul" Pellitier şi în ceea ce-l priveşte pe el, totul se rezumă la două cuvinte: crimă organizată. Tipul e un pion de nivel mijlociu în mafie. După cum am spus, nu ştiu dacă asta e bine sau rău. Dar ştiu un lucru – trebuie să-ţi păzeşti pielea. Rămâi în joc, dar nu te apropia prea tare. S-ar putea să nu-ţi convină, dar prietenul meu a înştiinţat FBI-ul şi s-ar putea ca ei să te contacteze. Tu nu trebuie decât să-ţi păstrezi calmul. Doar pentru asta ai mers acolo.

Sper că, până la urmă, asta va fi și ce îți dorești cu adevărat.

Cât privește cealaltă fotografie cu femeia enervată, n-a ieșit nimic la iveală. Ar fi o doamnă atrăgătoare dacă ar zâmbi.

Îți mulțumesc că îmi respecți zona de siguranță. Îți voi explica mai târziu.

Voi avea eu grijă de toate, Bernadette.

Cu drag, E.

Dintr-odată, nodul care îl simțea nu mai avea nimic de-a face cu Paul. Ai grijă ceea ce ceri – și acest lucru i-l spuneau prietenii ei de fiecare dată iar ea ceruse ajutorul lui Eric. Eric, care niciodată nu s-a dat înapoi de la nimic și care nu a dezamăgit-o niciodată când a avut nevoie de el. Se putea într-adevăr ca el să fie stresat, pentru că tonul email-ului era ciudat. Ca și cum ar fi fost grăbit, cu pistolul la tâmplă. Și îi folosise numele întreg, lucru pe care nu îl mai făcuse în cei 25 de ani de când îl cunoștea. Ea nu știa ce să creadă nici despre implicarea FBI-ului, dar dacă Eric avea dreptate și ea a dat de urma unei afaceri importante, atunci așa trebuia să meargă mai departe. Doar pentru asta, își aminti ea, venise aici.

Brusc, când se afla pe punctul de a-l distruge pe Wesley, ea realiză că nu crezuse niciodată cu adevărat că s-ar putea întâmpla așa ceva. Ea plănuise doar să se strecoare în viața lui, să-i arunce eventual o plăcintă, metaforic vorbind, în față și să îl demaște în fața celorlalți în toată josnicia lui. Poate că tot ceea ce își dorise ea a fost ca el să știe că ea știa și că n-a scăpat așa ușor după tot ce-a făcut. Dar ea niciodată n-a îndrăznit să spere la așa ceva, iar dimensiunile imense ale afacerii o făceau să pună la îndoială motivele și capacitatea ei de a duce totul la bun sfârșit. De fapt, toate acestea îi îngreunau sufletul și simțea nevoia unui duș spiritual.

Poate că Eric avusese dreptate de la bun început. Ar fi trebuit să lase răzbunarea pe seama unor puteri mai mari. Energia negativă, care îi motiva acțiunile, va ajunge în cele din urmă să i se strecoare în suflet, punând în întregime stăpânire pe ea și, înainte să-și dea seama, ar fi putut ajunge să se disprețuiască pe sine.

Acum, după e-mail-ul lui Eric și după reflecțiile în care se abandonă, ea era mai recunoscătoare ca niciodată la gândul că un nou prieten intim, chiar un protector, se afla în centrul vieții ei. Eric era la mii de mile distanță, dar Paul, dacă ar fi avut nevoie de el, putea fi contactat printr-un simplu telefon.

Niciunul dintre cei care locuiau pe Muntele Mumiei nu observase apariția înainte de ivirea zorilor a unei dube albe indistincte, cu o scară legată deasupra pe capotă și care era parcată acum la câțiva zeci de metri de poarta casei unde locuia Diana și Damien. Mașinile diferitelor firme de servicii apăreau în mod obișnuit pe această stradă și treceau la fel de neobservate ca și lucrătorii care veneau în ele – curățători de piscine, cei care plimbau câini,

antrenori privaţi, oameni de serviciu. Cu toţii făceau parte din viaţa de pe deal... La şase treizeci, se deschise o poartă şi BMW-ul lui Damien ieşi în şosea, după care se îndreptă ca din instinct spre aeroport, unde Paul Lampkin avea să se întâlnească cu doi directori de marketing ai companiei Oar Research, pe care trebuia să-i ducă cu avionul la San Jose pentru un prânz de afaceri. La zece minute apăru în stradă un Corvette roşu trecând valea spre parcarea parcului Echo Canyon, la poalele Muntelui Cămilei, unde Diana avea să îl aştepte cu cafea şi cornuleţe pe Jerry Grasvik care trebuia să coboare pentru a treia oară în acea săptămână de pe vârful muntelui.

Bărbatul din duba albă nu ştia nimic despre aeroport sau despre planurile Dianei în legătură cu Jerry. În această dimineaţă, el ştia că această casă era acum goală şi putea paria că va rămâne astfel. Cel puţin 15 minute, tot timpul de care avea nevoie.

Duba trase în faţa porţii. Bărbatul care se dădu jos din ea era înalt şi corpolent, purtând o salopetă cu o etichetă pe spate, pe care nimeni nu avea să o citească oricum. În mână avea un mic aparat electronic, pe care îl lipi de cutia de unde se deschidea poarta, fixându-l la loc. Existau 9.999 de combinaţii posibile pentru un cod din patru cifre, iar maşinăria le putea verifica pe toate în 45 de secunde. Dar asta nu i-ar fi luat niciodată atâta timp, din moment ce legile probabilităţii spun că aparatul descoperă codul de acces cu mult înainte de a ajunge la cea de-a 9.999-a combinaţie.

În această dimineaţă, nu-i trebuiră decât şaptesprezece secunde.

Poarta se deschise. Bărbatul gras în salopetă se urcă înapoi în dubă, poarta se închise în urma lui şi viaţa de pe deal reintră în normal.

Viaţa în sediul companiei Oar Research, pe de altă parte, nu era una obişnuită în această dimineaţă, în cazul lui Bernie. Când ajunse la birou, puţin după ora nouă, găsi un bilet ce o aştepta pe scaun. Ea bănuia că e din partea lui Nadine, care îi trăsese conspirativ din ochi când a trecut pe lângă biroul ei la intrare. Dar apoi, Nadine nu putea să compromită colaborarea lor cu un astfel de bilet.

Bernie îl luă de pe scaun ştiind că această convingere se va adeveri. Biletul era din partea lui Wesley, care îi cerea să vină la el în birou imediat ce ajungea la sediu.

Wesley vorbea la telefon – folosind, bineînţeles, căştile şi păşind agale în faţa ferestrei. Când bătu la uşă, el îi făcu semn că intre şi să ia loc, iar când văzu că ea lasă uşa deschisă, îi făcu din nou semn să se întoarcă şi să o închidă. Apoi ridică un deget, indicând că va termina imediat. El încuviinţă din cap în timp ce asculta, lucru care întotdeauna o amuza când privea alte persoane vorbind la telefon.

— Ştiu, ştiu... dar ţi-am spus deja, s-ar putea să nu avem *nevoie* de un prospect... bineînţeles că da... pentru că aş irosi degeaba bani dacă intentăm un proces privat... eu sper ca în două săptămâni, dar sub nicio formă... ştiu acest lucru...

Ea simţi că la celălalt capăt al firului se afla un avocat. Îşi dădea seama după felul în care Wesley era mereu întrerupt şi după expresia de frustrare ce o avea pe faţă.

În cele din urmă, Wesley spuse „bine”, apăsă un buton şi îşi dădu jos căştile azvârlindu-le pe birou.

— Avocatul? – întrebă ea cu zâmbetul pe buze. Nu îşi mai vorbiseră cu bună dispoziţie de câteva zile, iar acum, ea încerca marea cu degetul.

El chiar încercă un zâmbet, iar ea crezu că îi aude muşchii atrofiaţi pârâind din cauza imobilităţii, când el făcu aceasta.

— Ce, pe lângă altele mai eşti şi clarvăzătoare?

— Mi s-a mai spus asta.

— Înseamnă că ştii deja ce doresc de la tine.

Tonul vocii lui era destul de încurajator şi degajat, ceea ce o îndemna să încerce să ghicească:

— Vrei să afli despre stadiul în care se află proiectul. Termenul limită se apropie şi eşti îngrijorat.

Zâmbetul lui se preschimbă în ceva ce ea putea să descifreze mai greu.

— Nu sunt îngrijorat, spuse el, fără să mai pară degajat. Cum stăm?

Ea îi prezentă dintr-o răsuflare un raport despre stadiul proiectului – şabloanele erau gata, programarea era încheiată, designerul paginii era un copilaş egoist care nu accepta *nu* ca răspuns, iar varianta beta, o versiune iniţială de testare a paginii web, mai avea nevoie de o săptămână pentru finalizare.

Wesley îşi rodea buza de jos ascultând toate acestea, stând cocoţat pe colţul mesei de birou. Ea se întreba de ce anume ar fi nevoie pentru a-l face să stea jos pe scaun, lucru care îl făcea rar în zilele când îl observa prin pereţii de sticlă ai biroului său.

— Ai nevoie de ceva de la mine? – întrebă el.

— De fapt, chiar aş avea nevoie de ceva. I-am tot cerut lui Jerry conţinutul paginii şi el continuă să mă evite.

Wesley privi într-o parte.

— Jerry a terminat conţinutul paginii.

— Şi când am să-l primesc şi eu?

— Nu-l vei primi.

— Poftim? Şi cum vrei să termin blestematul de...?

El ridică mâna făcându-i semn să se oprească, cu acel mic zâmbet pe buze, deşi un pic forţat de această dată.

— Când va fi gata versiunea beta? – întrebă el.

— Conform programului, de vineri într-o săptămână. Şi voi putea să respect programul. *Dacă* Jerry îmi predă conţinutul.

Wesley dădea din cap, frecându-şi bărbia meditativ.

— Să zicem că îi predai lui Jerry pagina terminată şi el va adăuga conţinutul. Când va fi posibil acest lucru?

— Depinde de ce va pune Jerry în pagină. Pentru o pagină web îţi trebuie în primul rând un design bun, o programare pe măsură, iar în al treilea rând trebuie să o scrii. E ca şi cum ai umple de culoare contururile deja trasate. Dacă Jerry a terminat deja, cum spui tu, s-ar putea să nu se potrivească cu ceea ce am făcut noi.

— Să zicem că asta este problema lui Jerry. Când voi – *vom* – putea primi proiectul finalizat?

— Ai nevoie de el mai repede de vineri într-o săptămână?

— Să zicem că da.

— Ei bine...

— Am nevoie de el luni.

Bernie începu să fluiere mut şi ridică din sprâncene.

— Va fi dificil. Programatorul meu...

— Şi dacă vei fi tu cea care va face programarea? Faci în aşa fel încât designerul să termine şabloanele până vineri, tu finalizezi programarea în weekend, realizezi o copie de rezervă pentru a testa navigarea, o verifici şi o predai până la sfârşitul zilei de luni. Poţi să faci asta?

— Nu ştiu, n-am mai lucrat astfel până acum.

— Nu te-am întrebat dacă ai mai lucrat astfel până acum, ci dacă poţi să faci ce ţi-am cerut.

Şi astfel, Wesley era din nou el însuşi. O privea drept în ochi, enunţând acele ultimatumuri într-o retorică de pe vârful buzelor.

Văzând că ea nu reuşeşte să dea un răspuns, el deschise un sertar de la birou, de unde scoase o bucată de hârtie. Aruncă o privire pe ea, după care i-o aruncă lui Bernie.

Era un cec de cinci mii de dolari, pe care îi putea ridica oricând.

— Nu înţeleg, spuse ea holbându-se la cec.

— E un bonus. Cinci mii acum, pentru munca din weekend, şi încă cinci mii când vei putea preda proiectul gata. Acestea, pe lângă suma stabilită în contract, bineînţeles.

Ea lăsă să treacă câteva clipe, analizând toate implicaţiile situaţiei.

— Îmi dai un bonus pentru ceea ce oricum sunt plătită să fac?

— Nu. Îţi dau un bonus pentru a mă scoate dintr-o încurcătură. Una de care depind multe. Crede-mă, sunt bucuros să te plătesc pentru a face ca proiectul să fie gata pe luni. Ne-am înţeles?

Brusc, îşi dădu şi ea seama, iar gândul trecu dincolo de porţile conştiinţei ei, ca un microbist ce se întoarce cu berea... realizarea faptului că proiectul avea o legătură cu mica afacere a lui Wesley, indiferent despre ce era vorba. Ar fi trebuit să fie evident, dar ea trecuse prin etapele realizării paginii web căutând semne sinistre în altă parte. Speră că nu se dăduse de gol.

— Ce nu e în regulă? – întrebă el.

Ea îi întâlni privirea şi uimirea îşi făcu loc în sufletul ei. Wesley se pricepea prea bine la oameni ca să nu fie în stare să o citească ca pe o

balanţă contabilă.

— Treaba e că sunt, nu ştiu... dată peste cap.

— Poţi să faci ce ţi-am cerut?

Ea dădu din cap cu sprâncenele ridicate: – Mda. Pot să o fac.

Luă cecul şi se întoarse la biroul ei. Odată ajunsă acolo, îşi deschise laptop-ul şi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă încă de la început. Îi trimise un email lui Eric, povestindu-i ceea ce tocmai se întâmplase. Dacă el era în legătură cu autorităţile şi dacă era pe cale să implice şi FBI-ul, atunci trebuia să ştie totul.

Cu consecinţele se vor confrunta mai pe urmă.

Bernie descoperise de când se mutase în Scottsdale că drumul spre casă la sfârşitul unei zile de muncă, dacă reuşea să-l parcurgă în mai puţin de o oră înainte sau după ora cinci după-amiază, merita să fie transmis la televiziune ca sport extrem. Ceva din aerul oraşului îi făcea pe oameni să conducă ignorând în totalitate siguranţa şi bunul simţ şi cu atât mai mult ceva atât de inutil ca bunele maniere. Şoferi ce intră şi ies de pe benzi încălcând marcajul, ţipătul claxoanelor, toată lumea vorbind la telefonul mobil... şi dacă reuşeai să ajungi primul la următorul semafor, însemna că ai câştigat. Dar nu se termina totul aici, fiecare a patra maşină era un Cadillac de mărimea unei bărci, la volanul căreia se afla vreun octogenar daltonist cu ochelari de soare imenşi, care arătau de parcă ar fi fost făcuţi dintr-o cască de sudură. Dacă reacţionai cu o privire întrebătoare la faptul că ţi se tăia calea sau erai depăşit neregulamentar, sau ridicai degetul mijlociu, te alegeai cu o privire aspră, care parcă îţi spunea *care ţi-e problema prietene?* Ca şi cum tu erai tâmpitul. Din această cauză, Bernie pleca mai devreme sau zăbovea prin cartier după orele de muncă, la cumpărături sau luând o cină uşoară.

În această seară, ea munci până la şapte, începând deja să tragă din greu pentru a îndeplini cererea lui Wesley de a preda proiectul până luni, câştigând cele 10 mii promise ca bonus. După ce înşfacă un hamburger de la In-N-Out – fenomen care depăşea capacitatea de explicaţie a sociologilor – ea alese drumul cel mai lung spre casă, rămânând pe bulevardul Frank Lloyd Wright până în capăt la Via Linda, unde întoarse spre Scottsdale Ranch şi micul ei apartament.

Odată ajunsă pe Via Linda, îşi dădu seama că cineva o urmăreşte.

Ea observase o dubă albă în spatele ei încă de când era pe bulevard. Aşa ceva era cu siguranţă normal, dar când ea schimbase banda – pentru că dacă tipul ar fi vrut să o depăşească în viteză pe banda din dreapta, ea se dădea bucuroasă la o parte – duba făcu la fel, rămânând în coada ei. Când întoarse pe Via Linda, prinzând galben la semafor pentru a face asta, observă că şi duba făcu aceeaşi manevră, trecând pe roşu numai pentru a rămâne în urma ei.

O reacție fizică îi trecu prin tot corpul, fiori reci de gheață pe șira spinării, aceeași senzație pe care o avea încă din copilărie și o simțea frecvent. În această seară, optă să fugă, așa că acceleră brusc, așteptându-se – sperând – să vadă duba rămânând în urmă.

Dar aceasta nu se întâmplă. Duba nu se distanță decât puțin.

Imediat, ea percepu o nouă problemă. La un sfert de milă în față se afla singurul semafor de pe stradă.

Era plasat la intersecția cu strada Shea, îngreunând mult circulația, ca și cum guvernatorul statului ar fi cerut ca orașul să fie evacuat. Ea se rugă în gând ca semaforul să fie pe verde, pentru că a trece pe roșu în acea intersecție însemna sinucidere curată.

Văzu lumina galbenă care deveni apoi roșie. Se afla la o distanță de 200 de yarzi (aprox. 180 m) de semafor.

Trebuia să ia rapid o decizie. Putea să o ia la dreapta pe strada Shea, fără a fi nevoită să oprească la semafor, dacă circulația din sens opus i-ar fi permis acest lucru. Șoseaua era prea largă ca să oprească în mijlocul ei și să blocheze ambele benzi. Indiferent ce ar fi făcut, individul din dubă ar fi avut destul timp să sară din mașină și să ajungă la ea, dacă asta intenționa să facă. Dar apoi se putea la fel de bine ca tipul să nu fie decât un alt idiot care încerca să ajungă acasă la timp, pentru a prinde noul episod din *Survivor* (Supraviețuitorul).

Ea se încadră pe banda din dreapta și așteptă până în ultimul moment pentru a apăsa pe frână. Uitându-se în stânga, văzu că nu putea să ia curba la dreapta decât dacă aștepta câteva secunde.

Duba trase lângă ea pe stânga. Nu pe banda din stânga, ci la o distanță de câțiva centimetri. Ea ar fi trebuit să se strecoare mai întâi peste schimbătorul din mijloc, pentru ca mai apoi să țâșnească pe portiera din dreapta.

Dar nu fără să privească spre dubă mai întâi.

Bărbatul purta o șapcă de base-ball și ochelari de soare. Asta a fost tot ce a putut să vadă, pentru că privirea îi fu atrasă de cu totul altceva. El avea mâna ridicată, întinsă spre ea, ca și cum ar fi ținut un pistol. Dar nu avea niciun pistol. Era doar degetul – nu cel mijlociu, ci arătătorul îndreptat direct spre ea, cu degetul mare ridicat drept. Exact cum ai proceda dacă ai vrea să mimezi că tragi cu pistolul. În timp ce ea îl privea, el îndoi degetul mare trăgând cu degetul pistol.

Bang. Ai murit.

Pe față, individul avea un zâmbet larg.

Deschiderea în circulație se produse. Bernie trase de volanul Volvo-ului cu putere spre dreapta și intră în curbă, evitând în ultima clipă să lovească o mașină care circula pe banda din mijloc. Redresă mașina încadrându-se rapid în trafic. Doar apoi reuși să se uite în oglinda retrovizoare.

Duba nu luase curba.

Damien răspunse după al doilea apel.

— Paul?

Urmă o pauză, apoi el spuse: – Bernie, bună! Fu cât pe ce să o întrebe cum a făcut rost de numărul lui, dar își aminti repede că folosise telefonul mobil când o sunase cu o seară în urmă, și probabil că îi rămăsese înregistrat numărul în telefon.

— Scuză-mă că te sun...

— Nicio problemă! M-am gândit la tine astăzi. Chiar foarte mult.

— Și eu m-am gândit la tine. Ascultă...

— Tu ești bine? După voce n-aș putea spune că da.

Ea ezită, străduindu-se să elimine emoția din voce.

— Nu, fu tot ce putu ea să spună.

Cu o voce foarte blândă, el spuse: – Ce s-a întâmplat? Vorbește-mi.

— Nu e în legătură cu tine sau cu noaptea trecută. Cineva... Aș vrea să te văd dacă se poate. Acum, înainte de a răspunde, ascultă-mă... nu e vorba că eu aș vrea să mă agăț de tine sau că reacționez greșit după noaptea trecută, înțelegi? Nu-ți fă o părere greșită. E vorba despre faptul că... cineva m-a urmărit când m-am întors cu mașina acasă. Și nu vreau să fiu singură în această noapte.

Damien îi aruncă o privire întrebătoare Dianei. Se aflau în dormitor, Damien ieșise de la duș, iar Diana se dezbrăcă de hainele noi pe care le cumpărase în acea după-amiază – câteva articole de îmbrăcăminte neagră care vor fi pe placul lui Jerry. Ea îi răspunse la rândul ei cu o privire confuză, deducând că era Bernie la celălalt capăt al firului.

Damien mimă din buze că vrea să vină aici, fără să scoată niciun sunet.

Diana zâmbi și dădu încet din cap. Felul în care zâmbea îi aminti lui Damien de motivul pentru care stătea împreună cu ea – promisiunea stricăciunii, aluzii sinistre.

— Vino tu la mine, spuse el.

— Am putea să ne întâlnim undeva.

— Vreau să vezi unde locuiesc. Te rog.

Urmă o pauză, apoi ea spuse: – Dacă ești sigur că e în ordine... mă simt ciudat să mă autoinvit...

— Oprește-te. Ai nevoie de o îmbrățișare. Eu sunt persoana potrivită.

El îi dădu adresa și închise. Diana era deja la gâtul lui, așteptând să aibă toată atenția lui.

— *Ar trebui* să mă îmbrac cu ceva anume? – spuse ea înainte de a-l săruta lung.

Paul Lampkin o întâlni pe Bernie în fața ușii 45 de minute mai târziu și îi

luă faţa în palme când o sărută de bun venit. Toată casa fusese „curăţată” de Diana – aşa cum le plăcea lor să spună – astfel încât Bernie ar fi trebuit să scotocească bine prin dulapuri şi sertare pentru a găsi vreo dovadă că o femeie ar fi locuit în casă. Iar în cazul în care ea ar fi găsit ceva suspicios, el i-ar fi explicat că ar fi vorba despre vreun designer de interioare femeie sau menajera, sau vreo soră care îl vizitează des, indiferent ce scuză ar fi fost nevoie. Dar acest aspect îl preocupa pe el cel mai puţin în această seară. Bernie nu era oricum genul de femeie care să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Iar Diana avusese grijă ca acest lucru să nu se întâmple.

Ea a fost oricum de la început extrem de uimită de felul în care arăta casa. Mai exact, a rămas fără cuvinte mai bine de un minut, pentru că nu era nici pe departe ceva la care să se fi aşteptat.

Ei se aflau încă în holul de la intrare şi de acolo putea să vadă atât interiorul câtorva camere, cât şi afară prin pereţii de sticlă, spre întinderea oraşului şi spre munţii care-l mărgineau. Intrarea era, de fapt, pe o parte laterală a casei, astfel încât oricine o vizita putea să vadă simultan măreţia interiorului şi exteriorului clădirii. Uşile duble de la intrare erau înalte de trei metri, unite la vârf într-o arcadă executată din metal de culoare neagră, accentuată de fâşii încrucişate de alamă. Podeaua holului era din marmură crem, cu vinişoare de un maro-închis şi roz, la fel cum erau şi cele două coloane masive care separau holul de restul casei. Două scări duceau în sufrageria cu un şemineu placat cu marmură, de mărimea intrării unui garaj, care era flancat de două coloane de dimensiuni mai reduse. Tavanul din sufragerie se înălţa pe două etaje, iar în centru se arcuia într-o boltă de care atârna un imens candelabru de cristal. De-o parte a sufrageriei, la mezanin, era vizibil un balcon ce se deschidea deasupra mesei şi a fotoliilor din sufragerie. Din balcon se deschidea un coridor larg care ducea spre camerele de oaspeţi şi alte încăperi cu destinaţii speciale. La stânga, printr-una din intrările boltite, ea putu să vadă încăperea unde se servea masa şi în fund, bucătăria cu bar care era decorată cu mai multă marmură şi piatră de granit decât puteai găsi în cimitirul municipal. De asemenea, se putea vedea o scară impresionantă ce se curba după perete, a cărei balustradă era executată din fier forjat ce se asorta cu arcada de la intrare.

În timp ce admira toate acestea, ea îşi aminti câteva detalii legate de povestea vieţii lui, aşa cum i le prezentase la meciul de base-ball cu câteva seri înainte. Nimic din acea scurtă autobiografie nu lăsase să se înţeleagă că el trăia pe picior mare.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el, citind-o după priviri. Cum poate un pilot amărât să trăiască la fel ca şi preşedintele unei companii aeriene, nu-i aşa?

— Mi-a trecut prin cap acest lucru, spuse ea, rotindu-şi capul în stânga şi în dreapta pentru a cuprinde totul cu privirea.

— Am să-ţi povestesc totul cândva, zise el împingând-o spre bucătărie, cu o mână aşezată blând pe spatele ei: – Să zicem că am învestit la întâmplare la

sfârșitul anilor 1990, am avut noroc, apoi am vândut la timp.

— Ai avut un mare noroc, zise ea, cu ochii și mai mari de mirare când ajunseră în ceea ce era un fel de cameră de zi, dotată cu un televizor cu ecran plat de mărimea unui mic panou de reclame, un alt șemineu masiv, o bibliotecă din lemn de tei și o vedere afară spre piscina cu jacuzzi, care părea că atârnă deasupra orașului.

— Opțiuni Cisco, spuse el. Brokerul meu mi-a spus să vând, eu le-am păstrat. E uimitor ce se poate întâmpla cu 15 mii de dolari în decurs de opt ani și care au fost investiți la o astfel de companie, mai ales atunci când deții opțiuni în loc de acțiuni la bursă. Apoi, el mi-a spus să le păstrez, așa că eu le-am vândut. Sincronizare perfectă. Am schimbat opțiunile cu acțiuni la vreo două firme de telecomunicații, pe care același broker mi-a spus să nu le cumpăr și... ce pot să mai spun.

— Tipul se pricepe, zise ea apreciind felul în care el și-a pus orgoliul deoparte în toată povestea. Ea știa despre compania Cisco destul de multe încât să poată spune că, în cazul în care ceea ce tocmai spusese el era adevărat, a scos patru sau cinci milioane de dolari din toată afacerea. Poate chiar mai mult. Ea estimă prețul casei între două și trei milioane, așa că totul era posibil dacă el se decisese să nu anunțe Fiscul despre secretul său.

Canapeaua făcută din piele la comandă era supradimensionată și când se scufundă în ea, Bernie ajunse la concluzia că aceasta era, fără îndoială, cea mai confortabilă piesă de mobilier în care s-a relaxat vreodată. Tot în acel moment remarcă și muzica ce se auzea în încăpere, pe care o recunoscuse a fi de pe coloana sonoră a filmului *The Cider House Rules*.

— Știai că eu fac cel mai bun cocteil margarita din toată Arizona, zise el, aflându-se deja la bar și feliind lămâia pentru băutură.

— Amestecat sau doar cu gheață.

— Cu gheață, zise ea. Fără sare.

— O puristă. Genul meu de femeie. Când începu să toarne ingredientele în blender, el adăugă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat azi.

Ea îi relată incidentul, mimând chiar și scena cu pistolul simulat cu degetul, pentru a fi cât mai convingătoare.

— Presupun că n-ai reușit să reții numărul de înmatriculare.

— La naiba, știam eu că mi-a scăpat ceva.

Blenderul de pe tejgheaua barului porni. Pentru a trece peste acest moment, el veni la ea, se aplecă peste canapea și o îmbrățișă din spate. Ea închise ochii eliberându-se de neliniște în îmbrățișarea lui.

Un minut mai târziu, el se întoarse la bar. Turnă băutura în două pahare mari și veni iar lângă ea. Înainte să se așeze, luă în mână o telecomandă de pe măsuța de cafea din fața canapelei. Când apăsă un buton, focul apăru în șemineu.

— Presupun că ai fost un bun cercetaș, zise ea.

El se așează lângă ea, punându-și o mână după umărul ei.

— Noroc, spuse el ciocnindu-și paharul de al ei, după care luă o înghițitură.

— Acum vreau să-mi spui de ce ți-ar face cineva așa ceva.

— Dacă ți-aș spune că nu știu...

— Eu nu te-aș crede. El mai luă o înghițitură cu o privire ce trăda îngrijorare sinceră sau cel puțin hotărârea de a primi un răspuns.

— Cât de bine îl cunoști pe șeful tău? – întrebă ea.

Ea nu i-a spus nimic despre povestea cu Peggy, și nici despre motivul pentru care se mutase în Scottsdale. Și nici despre Nadine și planurile lor de a urmări dâra vâscoasă de melc, pentru a vedea unde duce. I-a spus doar că a dat peste ceva care i s-a părut suspect, iar când s-a confruntat cu Wesley în această privință – ea inventa totul din mers, înțelegând că nu era momentul să deschidă un subiect sensibil el părea că bate în retragere.

— Te-a amenințat în vreun fel? – întrebă Paul.

— Direct sau indirect?

— Nu. Era doar enervat. Probabil că îmi imaginez eu singură toate acestea... și probabil că individul era doar un tip ce se excita speriind femeile de la volan.

— E uimitor ce poate să-i stârnească pe unii dintre bărbați, zise Paul, sorbind ultimele picături de margarita din paharul său. Fără să o întrebe, el se ridică și se întoarse cu vasul blenderului și îi mai umplu odată paharul. Pe al lui și-l umplu la bar.

— E destul de tare chestia asta, spuse ea simțindu-și deja pleoapele grele și după numai câteva clipe simți o greutate în piept.

— Se poate prepara și în altfel? – glumi el, atingându-i iar umărul.

— Ești încordată. Aici...

Și spunând asta, el așează paharul pe măsuță și o roti cu spatele la el, masându-i mușchii gâtului și ai umerilor.

— Ce bine e, zise ea fără să fie sigură că a vorbit destul de tare ca el să o poată auzi.

— Termină-ți paharul, spuse el cu o voce care se îmbina cu muzica ce îi înconjura. Ea luă o înghițitură lungă, simțind aroma dulce amară a băuturii și răceala alunecându-i pe gât.

El își apropie fața de gâtul ei și începu să o sărute, dându-i la o parte gulerul cămășii.

— Mă bucur că ești aici, zise el.

Ochii ei rămaseră închiși și capul începu să i se clatine. Muzica părea mai pătrunzătoare, focul răspândea o căldură mai puternică, iar ea se simțea somnoroasă. Prea multă margarita, prea dintr-odată.

— Bea, spuse el, ținându-i paharul lângă buze. Ea înghiți, gheața băuturii fiind binevenită în căldura bruscă ce se simțea în aerul camerei.

— Pari obosită, zise el. – Poți să și dormi dacă vrei. Nu mă deranjează.

Ea se clătina ameţită în mâinile lui pentru câteva clipe şi atunci realiză că ar fi nevoie de un efort incredibil să-şi deschidă ochii şi oricum nu voia acest lucru. Somnul era o idee bună. Perfectă chiar.

— Eşti sigur? Poate doar un minut. Sunt atât de... obosită...

— Ai tot dreptul să fii obosită, spuse el cu blândeţe, şoptindu-i la ureche. El îi mângâia părul şi după câteva secunde o întinse pe pernele canapelei, luându-i paharul din mână.

— O clipă mai târziu, el se ridică în picioare şi o aşeză cu picioarele pe canapea. Mâinile i le puse încet pe abdomen, apoi îşi luă paharul de pe măsuţă şi bău.

Nu se uită spre ea când Diana intră în cameră. Ea veni lângă el şi îl cuprinse cu braţele în jurul taliei şi împreună o priviră pe Bernie cum dormea.

Visul a fost unul extrem de plăcut spre deosebire de celelalte pe care le avusese până atunci. În unele momente i se părea că s-a trezit, întrucât Paul era tot lângă ea, liniştind-o cu vorbe blânde şi cu atingeri calde, spunându-i că totul era în ordine şi să lase lucrurile să meargă de la sine... că era frumoasă... se afla într-un pat imens de unde se putea vedea tot oraşul, cuprins de întuneric, orizontul, un vârtej de stele şi lumini orbitoare... dar apoi, cum se întâmplă în visuri, totul cădea în întuneric, muzică se auzea din când în când... urcând şi căzând în cerul nopţii, zburând cu avionul lângă Paul, atingându-i faţa... scufundându-se apoi într-un lac cu apă sclipitoare, rotindu-se în adâncimi de umezeală plăcută... ea se afla pe pătură acum privind de sus canionul, în timp ce lumânările se învârteau deasupra ei, pielea ei simţind aerul greu al nopţii, învelită în mângâierea sa... Paul dezmierdându-i chipul, sărutându-i sfârcurile, rostindu-i numele iar şi iar, depărtându-i picioarele cu mâini tandre, săruturile lui care coborau încet... înăuntrul ei acum, degete grăbite, sondând, unul la început, apoi două, mai multe acum, ritmice şi doritoare... cineva încă îi mai săruta sânii cu buze ce muşcau... în timp ce alte buze, apoi limba lui, sondau şi se jucau cu umezeala ei stârnindu-i o plăcere electrizantă... vocea lui la ureche, şoptindu-i numele, îndemnând-o să vină la el, să vină cu el... faţa lui între coapsele ei rotindu-se cu pasiune... un deget ce o apăsa pe la spate, pătrunzând prin părţi interzise... cerul ce se deschidea pentru a o înghiţi cu totul... conturul întunecat al chipului său printre nori amestecându-se cu aceştia, schimbându-şi forma... doi nori, două chipuri ce se destrămau... o dorinţă copleşitoare, promisiunea arzătoare, pierderea voinţei... urletul motoarelor care urcau vertical... un tremur şi un geamăt care credea ea că sunt ale ei... extazul orb la graniţa nebuniei... şi apoi, în timp ce nebunia scădea din intensitate ca un val ce se retrage în mare, buze noi îi acopereau gura, o limbă înfometată, gustul sărat al propriei sudori, mirosul de iasomie...

Substanţa pe care o strecurase Damien în băutura lui Bernie era cunoscută ca GHB – gamma-hidroxibutirat – deşi mult mai încetăţenită era denumirea de drogul violului. Câteva capsule te făceau să te simţi rău; zece până la cincisprezece capsule şi ajungeai într-o stare de semiconştienţă, ca şi în cazul lui Bernadette; douăzeci de capsule şi puteai încinge o orgie pe cinste, cu oricine le-ar fi consumat. Diana cumpărase o cutie de GHB cu un an înainte, pentru a le folosi întruna din escapadele lor afară din oraş şi, cu toate că nu a apucat să le folosească, le-a păstrat, încrezătoare în faptul că se va ivi şi ocazia prielnică. Şi cu siguranţă acest lucru s-a întâmplat, când ea a aflat că Bernie era pe drum că caute refugiu în braţele lui Paul Lampkin.

Damien şi Diana stăteau ţinându-se de mână în dimineaţa următoare şi o priveau pe Bernie cum iese cu maşina pe poartă pentru a merge acasă să facă un duş şi apoi să meargă la serviciu. Ea se trezise la ivirea zorilor cu o durere de cap teribilă şi cu faţa îngropată sub umărul lui Paul. Când îi explicase că se pare că nu suportă bine astfel de băuturi, el o copleşi cu scuze oferindu-se să-i pregătească micul dejun şi să o ajute să-şi revină. Ea găsi că e drăguţ din partea lui, dar tot ce-şi dorea era să meargă acasă şi să se spele. Ea nu putu să-şi amintească nimic din ce se întâmplase şi el o asigurase că nici nu era cazul pentru că el doar a ţinut-o în braţe toată noaptea, păstrând demonii la distanţă.

Îşi aminti ea ceva vag despre acei demoni, un vis în care ei au venit să o devoreze, dar nu-i pomenise lui Paul despre aceasta. N-ar fi avut niciun rost să se comporte ca o şcolăriţă isterică, acum când relaţia lor începea să se înfiripe.

Diana îl trase pe Damien spre ea, sărutându-l jucăuş: – A fost distractivă, zise ea.

— Încă pot să simt gustul ei pe buzele tale, spuse el. Putea să simtă, de asemenea, un miros vag de parfum de iasomie pe care i-l cumpărase Dianei într-o călătorie în Japonia.

— Poate că ar trebui să facem acelaşi lucru şi cu Jerry. Atunci eu am să simt gustul lui la tine.

— Nu în această viaţă, zise el, dându-se la o parte.

S-au întors înapoi în bucătărie, unde el turnă pentru fiecare câte o ceaşcă de cafea. Dintre ritualurile vieţii lor împreună, şi acesta era unul din ele.

— Deci, te-ai mai gândit la treaba aceea? – întrebă el, fără să fie nevoit să precizeze exact despre ce anume vorbea. În timp ce Bernie dormea, ei s-au retras pe terasă să discute ce anume aflase Diana despre averea lui Jerry. Acolo au pus la cale următoarea ei mişcare, care să-l facă pe Jerry să dezvăluie sursa acelei averi şi, odată ce ar fi făcut aceasta, modalitatea prin care ei să pună mâna pe ea. Ea îi spusese că are să se gândească peste noapte, şi de aici venea şi întrebarea.

Damien fusese de acord imediat, încântat că jocul lor era dintr-odată

diferit de celelalte. Au mai discutat și despre afirmația de la care a pornit tot necazul lui Bernie, că ea ar fi descoperit ceva dubios în agenda lui Wesley Edwards și despre perspectiva de a folosi această pistă pentru a-l strivi pe Wesley. Acest lucru o menținea și pe Bernie în joc, spre marea satisfacție a lui Damien. Diana remarcă atent acest amănunt.

Amândoi au căzut de acord că din punctul de vedere al fiecăruia, ar fi revigorant ca jocul lor să aibă ca miză ceva mai mult decât sânge și cerneală.

Părea că va fi într-adevăr o săptămână bună pentru jocul lor cu viețile altora. Fără să recunoască acest lucru cu voce tare, amândoi știau că nu mai exista cale de întoarcere din acest moment. Jocul, miza, parteneriatul lor, totul atârna în balanță acum, cu Jerry și Bernadette jucând rolul de pioni. Lor le mai rămânea să discute despre ce se va întâmpla cu cei doi când jocul se va termina.

— M-am gândit și la asta, zise ea zâmbindu-i timid peste marginea ceștii de cafea.

— Atunci înseamnă că ai un plan.

Ea sorbi din cafea trăgând de timp și făcându-l să aștepte: – Totul e pus la punct.

El își deschise palmele așteptând să audă mai multe: – Dacă îmi spui și mie, va trebui să mă ucizi?

Micul ei zâmbet dispăru după ceașcă: – Ceva de genul acesta, murmură ea destul de tare ca el să o poată auzi.

— Dă-mi un indiciu.

Ea reveni la același rânjet timid: – Să zicem doar că e un lucru pe care femeile îl fac bărbaților de când lumea. Cursul firesc al lucrurilor, ai putea spune.

— Într-adevăr. Și acest lucru mi l-ai făcut și mie?

— Mai mult decât ai crede, dragul meu. Mai mult decât ai crede.

Bernie nu-şi putea aminti să se fi simţit vreodată astfel. Nu era vorba numai despre durerea îngrozitoare de cap şi despre stomacul deranjat care părea să fi înghiţit tot Marele Lac Sărat. Cu toată starea de rău provocată de acestea, ea suferea acum de ceva ce mama ei a pretins dintotdeauna că e maladia ei personală – căderea nervoasă. Prinsă între afacerile dubioase ale lui Wesley şi aventura pasională cu Paul, ea nu putea să mai gândească raţional, ca şi cum s-ar fi aflat într-un tren de mare viteză care nu mai oprea decât la capăt de linie. Binele şi răul atârnau ca două pietre de moară de braţele ei, sfâşiind-o cu forţa propriilor dorinţe în conflict. Se afla într-un loc în care n-ar fi trebuit să fie şi făcea ceea ce n-ar fi trebuit să facă, temându-se de perspectiva eşecului şi îngrozită de consecinţele reuşitei. Era complet singură într-o situaţie pe care ea o crease. Eric era pierdut pentru ea, înotând în propriile sale probleme. Totul avea dintr-odată proporţii imense, pe care nu le putuse prevedea, şi implica riscuri şi consecinţe peste puterile ei de a le controla.

Şi ce era cel mai rău în toate acestea, nimic nu putea să o aducă pe Peggy înapoi la viaţă. Totul nu era decât o manifestare a cinismului şi mândriei prosteşti, cauzată de un ego copleşit de mândrie. Ea fusese avertizată că nimic bun nu va ieşi din toate acestea. Ar fi trebuit să îndrepte lumea şi în schimb o dădea şi mai rău peste cap.

Şi apoi mai era şi Paul. Frumosul, puternicul, fermecătorul şi misteriosul Paul. Se putea ca iubirea să se ivească în timpul unei căutări motivate de ură?

Sau relaţia era deja sortită eşecului din cauză că sămânţa fusese plantată într-un sol fertil? De câte ori nu mai văzuse ea acest film – eroul este obligat să mintă pentru a-i oferi ei ceea ce-şi doreşte... ea se îndrăgosteşte în ciuda misiunii ei disperate... minciuna şi iubirea se continuă, prima din cauza intenţiilor ei, iar a doua în ciuda acestora. Apoi, minciuna este dezvăluită şi, cu toate că minciuna este dusă la bun sfârşit, iubirea va fi pentru totdeauna compromisă. În astfel de filme, iertarea triumfa, cel înşelat îşi învinge mândria şi amărăciunea şi o întâlneşte pe ea la aeroport cu florile şi cu inelul în mână. Audienţa e mişcată până la lacrimi şi se bucură în acelaşi timp, criticii vomită pur şi simplu, iar filmul ajunge pe casetă video într-o lună.

Dar mai era ceva pe lângă toate acestea. Un amănunt care o tulbura într-un fel pe care nu putea să şi-l explice. Era acel vis din noaptea trecută, a cărei amintire nu-i dădea pace. Graniţa dintre vis şi realitate, atât de irelevantă în unele momente, era acum o întrebare incoerentă, care îi sâcâia sentimentul de proprietate. Ce făcuse ea cu adevărat, dar mai înfricoşător era gândul ce a făcut Paul în noaptea trecută? Ce îi venea şi mai greu să accepte era că undeva în mintea ei ştia că îi plăcuse acel abandon. Ea se

simţea prost în această dimineaţă, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat în realitate şi nu doar în mintea ei.

Nu ştia ce sau pe cine să creadă. Nu se mai credea nici pe sine, fapt ce o tulbura cel mai tare.

Avea să fie foarte distractiv. Să intri într-un proces al cărui rezultat nu depinde de niciun fel de restricţii şi care îţi dă prilejul să-ţi demonstrezi creativitatea, mai ales în acest caz când nimic nu te grăbeşte. Aceasta era ocupaţia preferată a Dianei şi faptul că era Wayne Gretzky în toate acestea.

Astăzi, ea îl va înnebuni de tot, după cum se exprimau cu o maliţiozitate premeditată cei din justiţie, pe Jerry Grasvik.

Damien va fi la aeroport toată ziua pentru a participa la un zbor de verificare obligatoriu, după reglementările FAA, cu avionul Cesna, căruia i s-a făcut o revizie generală la comenzile de aterizare care au durat toată noaptea, una dintre acele componente ale aparatului de zbor care nu-ţi doreşti să o ia razna odată cu trecerea timpului. Bătrâna pasăre era un fel de Dorian Gray al aviaţiei, doar că el întinerea din ce în ce mai mult cu fiecare componentă nou-nouţă care îi era instalată. Diana se îmbrăcase cu o rochiţă neagră de vară şi cu sandale, simţindu-se ca o femeie fatală gata să-l tortureze pe Jerry toată ziua. Ea îşi redirecţionase apelurile pe telefonul mobil, ceea ce însemna că putea să se afle oriunde şi să-l privească agitându-se.

Prima oprire a făcut-o în parcarea parcului Echo Canyon, unde fusese în dimineaţa anterioară. Jerry îşi vedea de exerciţiul zilnic de căţărare, rezultatul unei preocupări bruşte pentru forma fizică. Ea îi observă camioneta Nissan într-unul din locurile de parcare, ceea ce însemna că el era încă pe munte şi că telefonul lui mobil se afla în maşină. El îi spusese că nu-şi lua niciodată telefonul cu el pe munte, ceea ce ar fi fost ca şi cum ai merge cu un CD player într-o biserică.

Pentru a fi sigură, ea coborî din maşină şi se îndreptă spre camionetă. Pe scaunul din dreapta se afla telefonul lui mobil, deasupra unui vraf de reviste pentru cei pasionaţi de computere.

Aici, ea îi făcu primul apel. El va vedea că ea l-a sunat imediat ce va urca în maşină. Îi va primi mesajul şi prima săgeată trasă astfel va face să curgă sânge din inima lui.

Ea tuşi să-şi dreagă şi să-şi testeze vocea. Încercă să pară cât mai liniştită, ca şi cum n-ar fi vrut să fie nevoită să spună ce urma.

— Bună, sunt eu. Ascultă... trebuie să stăm de vorbă. M-am tot gândit... trebuie să vorbim. Sună-mă.

Fără niciun rămas bun. Doar o apăsare de buton.

Douăzeci de minute mai târziu, el apăru la capătul parcării, abia trăgându-şi suflarea. Avea în spate un rucsac plin cu cărţi şi sticle cu apă, cu ajutorul cărora îşi punea la încercare rezistenţa la urcare. Scopul lui, spunea

el, era să facă o tură în șaptezeci de minute, iar acum depășise timpul limită cu doar zece minute.

Ea îl privi cum pescuiește din rucsac o sticlă cu apă, pe care o goli dintr-o înghițitură, după care se îndreptă spre mașină. Ea parcase în stradă și venise pe jos, iar acum stătea în celălalt capăt al parcării după gardul de piatră.

El urcă în mașină. Se aplecă în dreapta. Luă telefonul în mână și îl privi. Își dădu capul pe spate, ca și cum ar fi stat pe gânduri. Se aplecă iar, formând un număr.

Mobilul ei îi sună în mână. Ecranul telefonului îi confirmă că apelantul este Jerry.

Ea lăsă telefonul să sune până când intră mesageria vocală. El trebuia să mai aștepte pentru a afla despre ce era vorba, fiecare minut trebuia să-i pară o eternitate plină de îndoieli și de acid la stomac.

Diana zâmbea când trecu peste un petec de zgură spre mașina ei.

Îl urmări cu mașina spre clădirea Oar Research, păstrând o distanță îndeajuns de mare pentru a rămâne neobservată. Pe când Jerry se dădea jos din mașină, ea formă numărul său de la birou. În mod obișnuit, el ar fi trebuit să facă un duș în vestiarul angajaților, dar ea avea o presimțire că va trece azi peste acest lucru.

— Hei. Speram să te găsesc aici. Ea lăsă să treacă o pauză lungă, pentru ca scena să fie cât mai reușită. Tonul vocii îi era ca și al cuiva căruia i s-a spus că tocmai i-a murit un prieten apropiat.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă. Te rog, sună-mă.

Clic.

Ea îl privi cum intră în clădire, pășind grăbit.

Patru minute mai târziu, telefonul ei începu să sune. Ea închise ochii, punându-și telefonul lângă obraz și simțind cum vibrează.

Apoi, se îndreptă spre mall-ul Great Indoors, care se afla peste drum, și stătu la Starbucks timp de o oră, zâmbind în timp ce privea afară spre parcare. Telefonul ei mobil sună de patru ori pe durata acelei ore și de fiecare dată nu răspunse.

Puțin după ora zece, Diana urcă în mașină și se îndreptă spre nord, pe lângă stațiunea The Boulders, după care intră în Cove Creek. Ea făcu aceasta dintr-un singur motiv – știa că semnalul la telefonul mobil era slab și convorbirile se întrerupeau după primul minut și asta în cazul în care prindeai legătura.

— Alo? Mă auzi?

— Diana... Dumnezeule, te-am sunat toată dimineața!

— Alo?

— Diana, sunt aici. Mă poți auzi acum?

Liniște. Linia era moartă, iar ea vru să profite din plin de acest lucru. În cele din urmă spuse: – Alo? Jerry?

— Sunt aici. Te-am sunat... mă poți auzi?

— Te aud. Tăcere. Ca şi cum nu era sigură de unde să înceapă.

— Alo? – zise el grăbit.

— Sunt aici, Jerry. Ascultă... m-am gândit mult la noaptea trecută.

— Şi eu. Nu ai o voce prea veselă... ce se întâmplă cu tine?

— Doar că... nu ştiu, e o prostie.

— Dacă tu simţi asta, înseamnă că nu e o prostie.

Ea putea să distingă neliniştea din vocea lui. Trase adânc aer în piept pentru a fi sigură că el aude că nici ea nu era mai calmă.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Dar asta şi *facem.*

— Vreau să spun, cu adevărat. Am putea să ne întâlnim?

— Bineînţeles că ne putem întâlni...

Nu se mai auzi niciun sunet pe fir, aşa că ea începu să zgârie cu unghiile peste micile găuri din capătul de jos al telefonului.

— Alo? zise ea, părând că-şi pierde suflarea.

— Jerry?

— Diana, sunt aici. Tu unde eşti? Eu sunt aici...

Ea închise telefonul şi apoi râse din toată inima.

Telefonul ei sună încă de opt ori înainte de prânz, în timp ce ea se plimba pe la magazinele din Cove Creek. Când ajunse la barul hotelului The Boulders, ea aşeză telefonul pe masă lângă ea, în timp ce sorbea dintr-un pahar de Chablis pe care îl comandase lângă crevetele Louis. Sună de încă patru ori în ora petrecută de ea acolo, iar ea îi zâmbi barmanului care o privi de fiecare dată mustrător, întrebându-se de ce nu răspunde. Ea s-a gândit să-i spună, explicându-i că îşi tortura iubitul doar ca să se distreze, vrând să vadă cum va reacţiona barmanul la o asemenea veste. Dar se hotărî să nu-i spună, găsind că e mai distractiv să-l lase să se întrebe. Era întotdeauna mai distractiv când bărbaţii nu aveau nici cea mai vagă idee că erau jucaţi pe degete.

Ea îl sună pe Jerry la ora unu şi zece. Spera că el va fi plecat să ia masa de prânz, că va lua o pauză mai lungă pentru a sta lângă telefon. Dar toată treaba funcţiona mai bine decât se aşteptase ea. El era probabil prea îngrijorat ca să poată mânca.

Ridică la primul apel.

— De ce nu m-ai sunat? – zise ea, părând enervată de data aceasta.

— Dar *te-am* tot sunat, la fiecare zece minute! Unde eşti, în Mexic?

Ea lăsă să treacă un moment de pauză pentru a-i domoli obrăznicia.

— Îmi pare rău, zise el, exact la timp.

— Ce se petrece cu tine?

— Am putea să ne întâlnim? Nu va dura mult.

— Sigur că ne putem întâlni. Şi ce anume nu va dura mult? Poţi petrece toată ziua cu mine dacă vrei, ştii asta...

— Brokers Grill, la cinci. Localul se afla la câteva cvartale de biroul său.

— Ce-ai zice să ne întâlnim acum? – întrebă el.

Ea putea să-şi dea seama după voce că el era în agonie şi că asta avea să fie cea mai lungă după amiază din viaţa lui. Perfect.

— Nu pot. La cinci. Apoi urmă un lung moment de tăcere.

— Voi fi acolo, zise el. Dar cu noi totul e în regulă?

O tăcere şi mai lungă urmă acum. Apoi: – Ne întâlnim acolo, Jerry. Ea părea resemnată după o hotărâre finală.

— Este o greşeală, zise ea. El o aştepta în localul de la Brokers Grill de douăzeci de minute şi era foarte roşu la faţă când intră ea. Stătea aşezat la o masă pe terasă, probabil din cauza fumului dinăuntru. Brokers Grill era un local „prietenos cu fumătorii", ceea ce în mintea ei era o contradicţie haioasă în termeni. El încercase să o sărute de bun venit, dar ea îi întoarse doar obrazul.

Când se aşezară la masă, el o luă de mână, dar ea îşi trase blând mâna dintr-a lui. Ea văzu că el îi observase expresia feţei şi în ciuda faptului că părea tulburată, el era totuşi mulţumit, poate pentru că putea să mai vadă odată ceea ce era pe cale să piardă. Rochia ei fără mâneci lăsa să i se vadă tatuajele de pe braţe într-un fel care părea că spune *pupă-mă-n fund* oricărei perechi de ochi critici.

El se uită într-o parte şi-n cealaltă înainte de a vorbi: – Ce anume e o greşeală?

Ea îl privi cu nişte ochi arzători şi spuse: – Noi suntem.

Apoi, se dădu pe spate să urmărească spectacolul. Totul se petrecea subtil, dar ea putea să-şi dea seama ce se întâmplă, sclipirea care pieri din ochii lui, roşeaţa din obraji, limbajul trupului, sforţările lui de a-şi ţine firea. Ea însăşi încerca cu greutate să-şi stăpânească impulsul de a râde şi doar îl privea sorbind dintr-un pahar cu apă.

— Nu înţeleg, zise el, scuturând din cap.

Ea inspiră adânc şi expiră cu putere zâmbind.

— Bine, începu ea. – Să încerc să-ţi explic.

Ospătăriţa îşi făcu apariţia la timp, aşa că Diana comandă un pahar de vin. Jerry nu dorea nimic altceva decât să continue.

În cele din urmă, Diana se întoarse în scaun şi se aplecă înainte, punându-şi palmele pe genunchii lui.

— Totul s-a petrecut repede. Mult prea repede. Acest lucru în sine nu e neapărat o greşeală, dar complică lucrurile, pentru că noi nu avem o poveste. Ne simţim unul pe celălalt şi mie mi-a plăcut ce simţeam. Aceasta e problema, Jerry, mi-a plăcut sentimentul. Şi apoi...

Emoţia o sugruma.

— Continuă, zise Jerry cu o voce slabă. Şi apoi...

— Nu pot fi intimă cu un bărbat care nu vrea să fie intim cu mine, îmi

pare rău.

Lui îi căzu maxilarul și rămase cu gura deschisă.

— Nu înțeleg... despre ce naiba vorbești?

— Sigur că nu înțelegi, doar ești bărbat. Prin definiție nu poți înțelege.

— Eu nu sunt ca ceilalți bărbați.

— Asta am crezut și eu până când...

— Până când ce, pentru toți dracii? Mă faci să-mi pierd mințile!

Ea se trase pe spate. Își confecționă o expresie care era produsul multor ani de experiență și practică, ceva care exprima atât afecțiune, cât și regret.

Ochii îi erau ca a unui tată care trebuie să ucidă câinele turbat al fiului, iar pe față avea zâmbetul curajos al unei soții care își ia rămas bun de la soțul ei aflat pe patul de moarte. Dacă ea nu era Wayne Gretsky în acest joc, atunci cu siguranță semăna foarte mult cu Meryl Streep.

— Nu e treaba mea, zise ea. Mi-ai spus foarte clar acest lucru.

Expresia lui îngheță pentru un moment, apoi evoluă treptat spre o înțelegere umbrită de neîncredere.

— Mi-ai pomenit despre niște planuri mari ale tale, continuă ea, dar care sunt destul de vagi pentru mine. Care nu mă includ pe mine. Nu că ar trebui. Eu nu sunt o proastă, Jerry... dar am crezut că, mă înțelegi, suntem legați unul de celălalt, că am găsit ceva deosebit unul la celălalt. Apoi tu ai plecat... și nu știu cum s-a făcut, dar m-am simțit atât de... singură. Tu îți vezi de viața ta, iar eu...

El dădu din cap neîncrezător: – Dar abia ne-am cunoscut, Diana! Ce vrei mai mult de la mine?

Privirea ei se umbri exact la timp.

— Vreau să știu ce se ascunde în inima ta. Așa cum știu ce se ascunde în a mea. Eu vreau să fiu cu tine, Jerry... vreau să ne jucăm împreună, să fac ca toate visele tale să devină realitate.

Ea se apropie pentru a-i da lovitura de grație și, cu o voce joasă să audă doar el, îi spuse:

— Vreau să fiu Lady Death pentru tine, și tu să fii sclavul meu pentru totdeauna. Credeam că am putea face acest lucru și să avem ceva special împreună, înțelegi? Dar atunci când tu mi-ai spus că nu poți să vorbești cu mine... m-am simțit ieftină, ca și cum te-ai fi folosit de mine. Îmi pare rău, știu cum sună acest lucru. Dar eu nu mi-o trag pur și simplu cu orice tip pe care-l întâlnesc în magazinul cu reviste de benzi desenate, înțelegi? Treaba e că mie... a început să îmi pese cu adevărat. Începusem să sper.

Ea se dădu înapoi ca un chirurg care tocmai a cusut o incizie urâtă. Acum să vedem dacă pacientul trăiește sau moare.

— N-am știut, zise el cu o voce la fel ca a ei. Dacă aș fi știut... sigur că și eu îmi doream acest lucru, și simțeam și eu la fel... dar cum era să știu?

— Ei bine, acum știi.

— Și acum vrei să-i pui capăt.

— Înainte să sufăr.

Acum era rândul lui să se mişte în scaun şi să aibă o expresie concentrată.

— Opreşte-te. Chiar acum şi chiar aici. Ascultă-mă pe mine. Mă asculţi cu atenţie?

Ea încuviinţă din cap cu ochii mari.

— Tu ai fost, eşti mult mai mult decât aş fi sperat să întâlnesc. Ai fost în visele mele dintotdeauna, înţelegi? Când te-am văzut prima oară, aproape mi-am înghiţit limba. Când mi-ai vorbit nu-mi venea să cred ceea ce-mi vedeau ochii şi-mi auzeau urechile. Iar apoi când mi-ai arătat cine eşti cu adevărat... erai perfectă. Perfectă pentru mine. Dar nu puteam să mă aştept la nimic, înţelegi? Vreau să spun, uită-te la mine, un informatician nebun după benzi desenate şi uită-te la tine, o tipă superbă şi bogată, cu un farmec gotic, care ştie tot ce gândesc şi ce simt... care chiar mă înţelege. Pe mine! Cum aş fi putut să risc toate acestea? Am vrut să-ţi spun totul – dar nu voiam să stric totul, înţelegi? Dar acum... lasă-mă să-ţi spun. Te rog. Ştiu că încă nu e prea târziu! Asta e tot ce pot să fac, să fiu sincer cu tine acum, să mă destăinui în faţa ta.

Ea abia aştepta să-i povestească lui Damien despre aceasta.

Diana închise ochii, ca şi cum renunţarea la hotărârea ei era dureroasă, ca şi cum ar fi fost nevoită să renunţe la ceea ce îi dădea putere. Dar are să o facă pentru el, pentru că era atât de important, iar ea avea un sentiment atât de puternic pentru el. Toate acestea păreau că strigă la el din spatele acelor ochi închişi şi al acelor buze tremurătoare peste care el se aplecă şi le sărută cu blândeţe.

— Îţi voi spune totul, şopti el ca să o liniştească. Chiar acum.

Ea îşi deschise ochii şi zâmbi, făcând un botic plin de subînţelesuri.

El spuse: – Dar trebuie că ştii un lucru. Îşi coborî privirea şi continuă: – Ceea ce facem noi... nu e o afacere tocmai legală. Vreau să spun să nimeni nu va avea de suferit în vreun fel, dar câteodată trebuie să o iei pe scurtătură pentru a juca la un asemenea nivel.

Un mic zâmbet obraznic se întinse pe faţa ei când îşi puse braţele după gâtul lui şi îl trase mai aproape. Îşi apropie buzele de urechea lui şi îi şopti:

— Totul e perfect.

În acel moment, Jerry ştiu că de acum avea un complice la crimă.

Diana nu ştia unde se afla Damien. Acesta nu era un lucru neobişnuit – ei nu-şi lăsau bileţele şi nu-şi impuneau niciun fel de interdicţii, ceea ce însemna că fiecare venea şi pleca fără alte întrebări. El mai fusese plecat peste noapte şi înainte, chiar de mai multe ori, şi câteodată dădea un telefon, alteori, nu. Ea ţinea această evidenţă pentru sine, într-un loc care se umplea repede cu date.

Şi avea atât de multe să-i povestească în această seară. Acesta nu era momentul să o enerveze.

Era aproape ora şapte fix când auzi soneria de la uşă. Ceva o furnică în

stomac, pentru că nimeni nu sunase de la poartă, iar alarma nu fusese declanșată. Damien n-ar fi sunat la ușă, ar fi tras mașina în garaj și ar fi intrat pe ușa de serviciu.

Ea ținea un pistol în dulap. Se afla în cea de-a doua sufragerie, urmărindu-l pe Bob Golan la emisiunea *Entertainment Tonight* (Seara distracției), când se auzi soneria și fu tentată să fugă la ușă, mai ales după ce privise jos spre poartă și văzu că era închisă. Dar era încă prematur, chiar pripit – putea să fie Jerry, putea să fie copilul vecinilor, chiar adventiști de la Seventh-day (A Șaptea Zi), fiecare dintre ei fiind capabil să sară peste gard.

Ea se uită prin vizorul de la ușă, dar nu văzu pe nimeni. Soneria sună a treia oară, în timp ce fața ei era încă lipită de ușa de metal.

Iritată, azvârli ușa în lături cu sufletul la gură.

Nu era nici Jerry, nici copilul vecinilor și nici vreun tâmpit în costum, care să sară garduri însoțit de o adunătură de prozeliți ce împărțeau broșuri. Era Wesley Edwards, cu un zâmbet afectat de pisică de Cheshire pe față.

Folosind prost un dialect cubanez, el îngăimă:

— Lucy, ai de dat câteva explicații...

34

Dallas, Texas

Eric Killen era sătul până peste cap. Soţia lui adoptase SPM-ul (Sindromul pre-menstrual) ca o a doua natură, iar slujba lui nu era una în care satisfacţiile apăreau repede sau erau un lucru obişnuit. Sănătatea fiului său era stabilă, dar doctorii spuneau că nu poţi să te bazezi pe acest lucru şi poţi să te trezeşti într-o zi cu un nou set de complicaţii care nu puteau fi prevăzute cu o zi înainte. Pe lângă toate acestea, trecuseră deja câteva săptămâni de când Bernie decolase spre Scottsdale pentru a se lansa în mica sa cruciadă, iar el era îngrijorat. Nu numai din cauza celor care i-ar fi stat în cale, Dumnezeu să le ajute. El i-a promis că va fi alături de ea la nevoie. Şi că va face ce va putea de aici în tot acest timp. Din ziua în care ea a părăsit oraşul, el lucrase în acest scop.

Iar acum, pentru prima oară, ceva promiţător ieşise la suprafaţă. El avusese nevoie de multe favoruri şi urmărise mai multe piste, iar în această dimineaţă telefonul a sunat. A lucra în domeniul crimei şi al pedepsei nu era neapărat un lucru cu care să te mândreşti, dar îţi dădea posibilitatea de a stabili contacte şi împrejurări folositoare cuiva care ar fi avut nevoie să tragă cu ochiul în culise, chiar dacă aceasta însemna încălcarea câtorva reguli. Unul dintre gardienii de la Da Slamma, locul unde Eric îşi tocea coatele cu infractorii juvenili care aveau nevoie de o corecţie serioasă de comportament, cunoştea implicarea lui Eric în treburile lui Bernie. Şi mai cunoştea şi pe cineva de la firma de securitate care răspundea de paza de la hotelul Embassy Suites, acelaşi hotel unde sora lui Bernie se aruncase în braţele morţii de la etajul şase.

Respectiva persoană l-a sunat pe Eric în această dimineaţă pentru a-şi oferi serviciile. El era destul de sceptic în această privinţă, din moment ce pusese odată la dispoziţia autorităţilor toate dosarele şi înregistrările video cât timp durase ancheta. Dar acum, lucrurile stăteau astfel. Atunci, ei nu ştiau numele amantului lui Peggy şi pentru că verdictul stabilit a fost sinuciderea, nu exista niciun motiv pentru autorităţi să redeschidă ancheta. Fără cea mai mică dovadă de infracţiune, faptul că Peggy fusese implicată într-o relaţie cu altcineva decât soţul ei nu mai prezenta niciun interes pentru poliţie, care considera acest amănunt doar ca un factor motivant pentru gestul ei. Nu puteau să-l aresteze pe tip doar pentru că era un mitocan. Ea sărise, era singură când s-a întâmplat şi asta era tot. Dar acum când Eric reuşise să stabilească cine era acel amant şi avea şi o fotografie a individului, poate că se mai putea face ceva.

Persoana de la firma de securitate, căreia îi surâdea ideea de a oferi ajutor autorităţilor în descoperirea unei infracţiuni, era bucuroasă să mai arunce o

privire peste evidenţele firmei de securitate. Va verifica încă odată fotografiile făcute cu camera de supraveghere de la recepţie – camera făcea câte o fotografie la fiecare 30 de secunde, 24 ore din 24 – şi le revăzu chiar şi pe cele făcute cu câteva săptămâni înainte, doar pentru a fi sigur. Înainte verificase numele din registrul de la recepţi e şi găsise o grămadă de înregistrări sub numele Wesley Edwards în lunile care au precedat sinuciderea. Nimic din toate acestea nu reprezentau o dovadă pentru cei de la poliţie, din moment ce nu exista vreo modalitate prin care numele lui Peggy să fie legat de cel al lui Wesley Edwards, în incinta hotelului sau în altă parte. Şi nu exista nicio înregistrare sub numele Wesley Edwards în ziua sinuciderii – Peggy rezervase o cameră pe numele ei şi, potrivit surselor de la poliţie, s-a dus acolo pentru a se droga, pentru a scrie biletul de adio şi pentru a se arunca cu capul înainte peste balustradă. Dar dacă Eric putea să dovedească faptul că Edwards se aflase acolo, dacă exista vreo înregistrare video care să confirme adevărul acesta... atunci merita să arunce o privire. Ar fi un început bun. Iar tipul de la firma de securitate era de acord să dea drumul investigaţiilor.

Eric se întorcea acasă după o zi de muncă, având la el fotografiile făcute de camera de supraveghere a hotelului. Avea şi o fotografie cu Peggy, pe care o împrumutase de la mama lui Bernie, care nu mai primise veşti de la fiica ei de când aceasta plecase din oraş.

Acest lucru nu-l surprindea deloc pe Eric, dată fiind relaţia încordată a lui Bernie cu mama sa. Dar pentru el era totuşi un semnal de alarmă, pentru că nici el nu mai primise nicio veste de la Bernie. Niciun telefon, niciun e-mail, nimic. Şi apelurile lui pe telefonul ei mobil rămăseseră fără răspuns, ceea ce era şi mai ciudat, pentru că Bernie avea mesagerie vocală la acel număr. Serviciul de informaţii al companiei de telefoane nu putea să-i ofere nicio informaţie despre ea, aşa că nu erau, ca de obicei, de niciun ajutor. El sunase şi la Oar Research de câteva ori să întrebe de ea, dar i s-a spus că nicio Bernadette Kane nu lucra acolo, iar centralista companiei nu avea de unde să ştie dacă ea era angajată pe bază de contract. El fusese apoi îndrumat către departamentul de angajări al companiei, unde a fost din nou asigurat de un individ săritor că nicio persoană cu numele Bernadette Kane nu era angajată la Oar Research şi că nu exista nicio evidenţă despre un subcontract pe acest nume. El încetase să mai sune după primele zile de încercări şi lăsase pentru ea un mesaj să-l sune când va apărea. După câte ştia Eric, Bernie încă mai trebuia să spargă zidurile fortăreţei lui Wesley Edwards.

Eric luase în considerare şi varianta de a merge el însuşi la Scottsdale să vadă cum stau lucrurile, dar Shannon n-ar fi fost de acord cu acest lucru şi el ar fi trebuit să plătească un preţ prea scump pentru prietenia lui în anii care ar fi urmat. Bernie era o fată neastâmpărată şi dacă ar fi avut necazuri l-ar fi sunat. Ea mai dispăruse cu totul din viaţa lui chiar pentru luni de zile.

Se putea ca ea să fi renunțat la planurile ei și se putea la fel de bine să fi întâlnit un tip cu o mașină decapotabilă și un bronz superb, cu care să se fi apucat de golf. Dar până să știe acest lucru cu exactitate, Eric va continua să fie îngrijorat și să caute mai departe răspunsuri în ceea ce-l privește. Acest lucru îl făceau prietenii. Asta ar fi făcut și Bernie dacă rolurile ar fi fost inversate.

Și dacă ei i s-ar întâmpla ceva, Eric însuși va pune lucrurile la punct cu Wesley Edwards, indiferent ce ar spune nevasta lui, indiferent de prețul pe care l-ar plăti, indiferent de lege. Și acest lucru îl făceau tot prietenii pentru prieteni.

El doar spera din toată inima că ea va suna.

Mai târziu, în aceeași seară de vineri, știrile de la ora unsprezece au prezentat un subiect de un interes dubios pentru un public interesat mai mult de căutarea neîntreruptă a teroriștilor lași, de refacerea economiei și de rezultatele meciurilor de baschet. Reportajul a fost transmis în a doua jumătate a emisiunii de știri, la mult timp după ce 60% din audiență își terminase ziua ducându-se la culcare.

Cu toate acestea, în Arizona, Wesley Edwards și Jerry Grasvik, aflați în dormitoare separate la capete diferite ale orașului, urmăreau emisiunea cu sufletul la gură de nerăbdare. Și nu au fost dezamăgiți de ce au văzut.

Una dintre cele mai mari bănci din țară fusese obligată să-și închidă întregul sistem de bancomate din cauza unei defecțiuni la computerele din sistem. Se presupunea că problema fusese cauzată de introducerea unui element străin în infrastructura computerizată a băncii, un virus îndeobște cunoscut ca un program vierme. Valoarea pagubelor și durata acestei stări de fapt nu era cunoscută, dar și alte bănci au fost puse în alertă să-și intensifice măsurile de siguranță în sistemele controlate de computere, până când sursa defecțiunii putea fi identificată. Au fost menționate și alte cazuri de amenințări de acest gen, cum ar fi Code Red, Nimda sau Loveletter, amintindu-se totodată pentru a liniști publicul că aceste probleme au fost izolate în scurt timp și au fost făcute inofensive prin implementarea rapidă a unor contramăsuri.

Aflați în capete opuse ale orașului, Wesley Edwards și Jerry Grasvik râdeau pe sub mustăți.

La ora la care se transmitea emisiunea de știri, numele programului vierme nu ajunsese în presă. Dar tehnicienii de la banca vizată, care se dădeau cu capetele de pereți, îi cunoșteau numele, pentru că programul însuși le-a spus acest lucru.

Șarpele era aici și își vâna prada.

Partea a treia

Lupul şi mielul vor paşte împreună,
leul va mânca paie ca boul şi
şarpele se va hrăni cu ţărână.

— Isaia 65:25

Făcuseră sex înainte să stea de vorbă despre iminenta lui îmbogăţire. Jerry ar fi vrut să procedeze în ordine inversă, dar Diana a fost atât de stârnită de perspectiva criminalităţii lui, încât nu mai putu aştepta, dovedindu-i acest lucru în maşină printr-o partidă de sex oral pe autostrada 101, la o oră de vârf, spre marele deliciu al unui autobuz plin cu pensionari ce se îndreptau spre un cazino din apropiere. Acum, ei se aflau în apartamentul lui din Mesa, cu jaluzelele trase, iar în fundal se auzeau băieţii supăraţi de la Static-X instigând la anarhie. Şi dacă stai să te gândeşti mai bine, tipii chiar cântau la radio.

Înainte ca Jerry să-şi recapete suflul – ea avusese chef de o „tăvăleală sălbatică" astăzi Diana îi ceru să-i explice totul de la început.

Jerry îi spuse: – Nu-mi place să mă laud.

Ea îi replică cu un zâmbet tandru şi strânse pumnul care îi ţinea testiculele în acel moment. Ea se gândi că gestul e o metaforă perfectă, date fiind lucrurile pe care voia ea să le afle de la el.

— Nu mă pot concentra, zis el alunecând afară din pat.

— Vrei o bere?

— Sigur. Nu voia nicio bere, dar era cazul să mai lase şi după el.

El merse gol la frigiderul care era în centrul bucătăriei mici, înghesuită într-un colţ al camerei de zi. Ea se gândi la Damien şi la fizicul său bine sculptat ca al unui atlet olimpic, cu tatuajul unui şarpe pe prăjina lui de sărituri, şi îşi spuse în sinea ei că aceasta era o investiţie din timpul ei, care va da roade în dividende grase cât mai curând posibil.

— Ce-ai zice tu, începu el, oferindu-i sticla de bere şi aşezându-se la piciorul patului pentru a nu mai fi la dispoziţia ei jucăuşă, dacă ţi-aş spune că eu am fost cel mai bine păstrat secret din întreaga istorie a securităţii computerelor? Ştii la ce mă refer, tipul pe care nu l-au prins niciodată, care a scăpat de fiecare dată, un fel de Carlos Şacalul al industriei siliconului, un monstru al deghizării şi al impostură care i-a învăţat pe toţi ceilalţi tâmpiţi care au *fost* prinşi tot ceea ce ştiau?

— Ei bine, spuse ea, m-aş întreba de ce nu eşti vicepreşedinte la Microsoft sau la Intel, sau de ce nu lucrezi pentru C.I.A., de exemplu.

El zâmbi, încuviinţând din cap, ca şi cum ar fi ştiut că ea îi va spune acest lucru.

— Asta ar fi ca şi cum l-ai întreba pe Kid Rock de ce nu e preşedinte la o companie de înregistrări.

— Ziceai că ţie nu-ţi place să te lauzi. Zâmbetul ei îl asigură că glumea. Cu toate acestea, el roşi.

— Scuză-mă. Te rog... spune-mi totul. Ea îşi trase genunchii sub bărbie cu braţele înfăşurate în jurul lor, într-o poziţie cât mai comodă.

După spusele lui, el avea două C.V.-uri care circulau în paralel şi care nu puteau fi prezentate în timpul aceluiaşi interviu de angajare. Primul începea din perioada în care el se afla în liceu şi era punctul de plecare şi pentru cel de-al doilea care cuprindea cariera lui „curată", ca unul dintre cei mai tineri şi mai strălucitori programatori din sectorul de securitate al industriei computerelor. Până la 15 ani, el ştia mai multe despre computerele personale decât profesorul de informatică din şcoală şi era deja plictisit de aplicaţiile după manual ale programelor care le făceau utile. A învăţat singur cum să-şi creeze propriile programe, indiferent în ce limbaj de programare, şi curând după aceea cum să le fure de la alţii, ceea ce era de departe mai distractiv. Dar la fel de repede, el îşi dădu seama că nimic din industria computerelor nu îl atrăgea. El cunoscuse câteva persoane care lucrau pentru firme de hardware şi software şi care erau în stare să-şi vândă sufletul pentru acţiuni la bursă şi pentru dreptul de a se juca cu pistoale cu gloanţe oarbe la birou în fiecare vineri. Dacă n-ar fi existat lumea subterană a spărgătorilor de coduri, şi-ar fi îndreptat atenţia spre alt domeniu, mai stimulativ intelectual, cum ar fi neurochirurgia sau poate industria pornografică. El a avut întotdeauna, după cum mărturisea acum, o slăbiciune pentru plăcerile interzise.

Acelea erau într-adevăr, îi spunea el Dianei zâmbind afectat şi fluierând, vremurile bune demult apuse. A sparge un computer nu însemna altceva decât obţinerea accesului la funcţiile de bază ale unui computer, folosind un cont de protocol furat, apoi ceva numit telnet – un program care imita funcţiile unui terminal şi care îi permitea unui sistem să fie conectat la un server – pentru a intra în computerul ţintă. De acolo puteai să spargi fişierele care aveau parolă şi, în principiu, dacă puteai să scrii scenariul, să te joci de-a Dumnezeu la nesfârşit. În acele zile, spărgătorii de coduri erau mai mult nişte cow-boy decât infractori, folosindu-şi priceperea pentru a răspândi conştiinţa nevoii de măsuri mai eficiente de securitate, decât pentru a urmări vreun profit sau pentru a provoca daune. Lăsând la o parte dreptul de a te lăuda. Lauda de sine avea loc pe chat-room-uri cu adrese secrete, în care puteai intra adesea doar pe bază de invitaţie şi care erau bine ascunse pe internet, şi unde numai dacă te dădeai drept spărgător de coduri erai repede demascat şi exilat. Aici aveau loc schimburi gratuite de tehnici şi programe noi între spărgători de coduri cu experienţă, care cunoşteau mai multe despre codul Unix decât despre bărbierit. La început, o mare parte din geniul lor era folosită pentru a sparge site-uri web – inclusiv pe cel al Ministerului Apărării – şi pentru a petici căsuţe de e-mail private sau conturi financiare. Au început să apară chiar asociaţii ale spărgătorilor de coduri – Genocid 2600, Cultul Vacii Moarte, Legiunea Apocalipsei şi una numită TOT, în cadrul căreia Jerry a petrecut mult timp şi unde a învăţat multe despre domeniul în care el avea să devină expert. Exista chiar şi o convenţie a spărgătorilor de coduri în Las Vegas, numită Defcon, care era frecventată şi

de agenţi F.B.I. sub acoperire, îmbrăcaţi cu haine nou-nouţe marca Gap, dar care erau cu două numere mai mari din cauza efortului vizibil de a arăta ca un spărgător de coduri.

Între timp, Jerry se înscrisese la Universitatea Santa Barbara şi obţinuse o licenţă în informatică care avea să îi deschidă porţile spre o carieră strălucită în domeniul securităţii computerelor, angajatorii lui fiind complet inconştienţi de faptul că el devenea cu repeziciune un fel de Don Corleone al informaticii. Dar spre deosebire de alţii, el nu era interesat de distrugerea internetului, ci voia să devină proprietarul acestuia, ceea ce însemna protejarea instituţiilor majore şi a societăţilor care investeau în reţea. Această perspectivă l-a condus pe Jerry spre înţelegerea felului în care funcţionează programele de securitate a computerelor şi spre crearea unui software care să protejeze site-urile web şi alte companii de persoane exact ca el. Spargerea codurilor era ca o religie, pură şi greşit înţeleasă, mai ales de către acei aşa-zişi oportunişti care, în adâncul sufletului, erau simpli delicvenţi. Unul dintre aceşti tipi, un satanist convins pe nume Prometheus, era încă în libertate şi spărgea codurile site-urilor web cu conţinut religios, unde îşi promova punctul de vedere ţicnit. Existau şi vandali care căutau să distrugă programele cu licenţă şi site-urile comerciale. Mai existau şi hoţi care îşi ascuţeau adesea colţii învăţând cum să modifice notele elevilor din băncile de date ale şcolilor şi care căutau să schimbe sub acoperire date şi fonduri din fişierele digitale ale instituţiilor financiare majore. Dar cel mai faimos dintre toţi era un puşti de 14 ani care îşi spunea Mafiaboy, şi care se află acum în închisoare. Din cauza orgoliului său nemăsurat, el nu a recunoscut în faţa nimănui nici chiar atunci când a trebuit să-i îmbuneze pe cei care l-au prins, că a învăţat aproape tot ce ştia prin intermediul unui chat-room de la un spărgător de coduri cunoscut sub numele de Randomizer. În timp ce porecla lui devenise o legendă, numele adevărat al lui Randomizer, Jerry Grasvik, nu a fost niciodată descoperit.

Mafiaboy s-a dovedit a fi foarte îndrăzneţ. Pe 7 februarie 2000, el a folosit un program denumit Sârmă Ghimpată – o variantă a periculosului program Tribal Flood Network care umple sistemul ţintă cu date, supraîncărcându-l până când cedează pur şi simplu – pentru a bloca cu totul pagina Yahoo!, unul dintre cele mai importante portaluri de pe internet. După ce s-a mândrit cu fapta sa pe chat-room-uri – lucru care l-a enervat la culme pe Randomizer, el a mai blocat paginile Buy.com, ebay.com şi Amazon.com la un interval de câteva zile între fiecare, iar apoi a blocat funcţionarea ştirilor on-line ale postului CNN. În ziua următoare a lovit paginile Datek şi E*Trade, două site-uri importante pe piaţa de brokeraj on-line, punându-le virtual pe toate cu botul pe labele lor digitale. De asemenea, el a mai intrat pe paginile câtorva mari universităţi – inclusiv pe cea a Universităţii Santa Barbara din California – adunând un total de 75 de pagini intens accesate de oameni din lumea întreagă. Microsoft era următorul pe lista lui şi i-ar fi reuşit şi acest

lucru dacă n-ar fi fost oprit la timp.

Până în acel moment, Jerry era deja analist-şef la una dintre cele mai mari companii de telecomunicaţii din ţară, obţinând acest post înainte să fi absolvit universitatea. În timpul zilei, el făcea design-ul, testa şi implementa protocoale de securitate pentru reţele – cunoscute sub numele de firewall-uri, în timpul nopţii, mintea lui se ascundea în spatele a cel puţin patru porecle de spărgător de coduri, ce intra pe chat-room-uri IRC. Când spargerea codului paginii Yahoo! a devenit ceea ce preşedintele Clinton a numit „un Pearl Harbour al informaticii", o echipă de acţiune a fost convocată la Washington, ai cărei membri au fost recrutaţi din rândul celor mai remarcabili specialişti din cadrul Computer Emergency Response Team de la Universitatea Carnegie Mellon, de la MEI Worldcom, Sun Microsystems şi de la alte companii, inclusiv cea la care Jerry era angajat. Fiind unul dintre primii programatori de firewall-uri, lui Jerry i s-a cerut să se alăture echipei, stând astfel la două scaune mai jos de procurorul general, Janet Reno şi chiar lângă consilierul pe probleme de securitate naţională, Sandy Berger.

Nu la mult timp după conferinţa de presă, F.B.I.-ul a primit o informaţie din partea unui anonim care i-a condus spre un IPS în Montreal. Analizând pachetele de date în felul descris de către informator, agenţii au descoperit o adresă care mai apoi a dus la arestarea lui Mafiaboy. Informatorul n-a fost niciodată identificat, pentru că acesta îşi direcţionase mesajul printr-o reţea de 16 servere e-mail – inclusiv cel al palatului Buckingham, pentru a face senzaţie, fiecare căsuţă de e-mail cu parola furată şi cu login ID. Agenţii F.B.I. nu aveau să afle niciodată că după ce acesta i-a arătat lui Mafiaboy codul pentru programul Sârmă Ghimpată pe care îl crease, Randomizer însuşi a fost cel care l-a turnat pe Mafiaboy, un tânăr iresponsabil şi periculos care din această cauză nu merita să fie protejat.

Fapta aceasta, după părerea lui Jerry, însemna pocăinţa lui, modalitatea sa de a-şi îndrepta greşelile din trecut. El trebuie să urce în lumea bună cu o conştiinţă cât mai curată posibil.

Când a fost concediat de pe postul său doi ani mai târziu, acţiunile sale la companie valorau 18 cenţi bucata din cei 32 de cenţi cât valorau la început. Opţiunile sale la bursa de valori care era cândva promiţătoare puteau fi acum răscumpărate cu 4 dolari bucata. Şi pe lângă toate acestea, el mai luase cu el şi specificaţiile tehnologiei de programare a firewall-urilor pentru cardurile electronice.

Iar acum o veche problemă reînviase din morţi – el se plictisea din nou. Alţii mult mai puţin pricepuţi decât el îşi fondaseră propriile companii şi încasaseră sume de milioane de dolari, dacă nu chiar miliarde. Câţiva dintre aceşti nemernici chiar intraseră pe aceleaşi chat-room-uri în acei ani de început, unde au învăţat meserie de la adolescenţi care nu dădeau doi bani pe Michael Jordan, Michael Jackson sau Michelangelo. Era timpul ca şi el să scoată bani din ceea ce învăţase pe parcursul anilor, să pună mâna pe bucata

de tort ce i cuvenea şi să dispară. Până la urnă, el se apropia bine de 35 de ani şi venise momentul să se retragă.

Încă din zorii civilizaţiei – adică din momentul în care cineva a trântit primul computer pe un birou – n-a existat vreun învăţat care să-şi merite numele şi care să fie în stare să explice în termeni profani felul în care funcţionează şi scopul unei anumite componente tehnologice. Iar Jerry nu făcea excepţie de la acest lucru, dar Diana nu l-a întrerupt în timp ce îi explica despre software-ul vierme pe care îl poreclise recent Şarpele în cinstea ei. Ea va clarifica ce era pentru ea neinteligibil când el va termina, mai ales pentru că nu avea nevoie decât de datele esenţiale pe care să i le transmită lui Damien şi care să poată astfel pune la cale un plan de acţiune. Aşa că ea ascultă cu sprâncenele încruntate şi dând din când în când din cap, ca şi cum ar fi înţeles ceva din termenii de informatică pe care îi îndruga el. Ea credea că un server era o persoană de la care puteai să comanzi masa de prânz, iar Pascal era numele vreunui bucătar.

Ceea ce a înţeles Diana din tot ce îi explica Jerry a fost următorul lucru: computerul laptop atât de inofensiv de pe biroul său din această cocină de apartament conţinea o bombă digitală cu cronometru ce putea provoca distrugeri de proporţii apocaliptice. Jerry lansase în întreaga piaţă de desfacere a produselor un program vierme complet incomprehensibil şi imbatabil, care făcea ca sistemele computerizate ale agenţilor comerciali să fie vulnerabile în ceea ce priveşte securitatea. Programul vierme era în curs de distribuţie în întreaga ţară prin intermediul unor cărţi de credit şi debit aparent obişnuite, ale căror benzi magnetice fuseseră programate cu codul lui Jerry. Odată ce cartelele erau folosite, Jerry avea să intre în sistemul de operare ţintă şi să facă ce dorea cu datele acestora, de la schimbarea în joacă a unor zecimale sau bilanţuri de cont şi până la ştergerea lor completă şi irecuperabilă. Aceste companii vor plăti preţul care va fi nevoie pentru a ucide viermele şi pentru a preveni o altă virusare, iar compania care va veni cu soluţia izbăvitoare va putea să-şi scrie singură cecul. Şi cel mai avantajos lucru era că, întrucât Jerry a fost în trecut un adevărat guru în securitatea căilor de telecomunicaţii, el era un maestru în încifrarea şi camuflarea liniilor digitale de comunicaţie care îl conectau la sistemele acestor societăţi şi, astfel, el rămânea invizibil, dar şi invincibil.

Jerry va fi atât anticristul cât şi mântuitorul, din momentul în care Şarpele îşi va răspândi veninul în lumea digitală.

Iar Diana va fi Iuda pentru el.

Chiar acolo în faţa ei, în acea lespede de plastic şi silicon, de 42 x 30 cm, se afla codul sursă pentru Şarpele însuşi, baza de date cu adresele IP pentru fiecare dintre companiile vizate, o listă cu paşii care trebuiau urmaţi pentru a manipula şi a da peste cap datele din acele servere şi un program care să readucă firewall-ul penetrat la starea iniţială, acoperind în acest fel gaura

prin care viermele își făcuse intrarea. Aparatul care imprimase codul Șarpelui pe carduri se afla în biroul lui de la Oar Research. Și în timp ce codul în sine fusese deja eliberat în sălbăticie, să zicem așa, singurele mijloace de a-l controla și apoi de a-l ucide se aflau chiar aici în fața lor.

Jerry se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele.

La fel ca și un inginer care tocmai și-a demonstrat priceperea, el părea încrezător că nu vor urma decât puține întrebări sau chiar niciuna. Expresia lui arăta atât mândrie cât și umilință, știind că erau prea multe lucruri de înțeles și poate totul era prea înfricoșător, ca într-o scenă în care Jimmy Olson îl întâlnește pe Bill Gates. Poate chiar la acest lucru s-a referit și bunul Dumnezeu când a promis că cei umili vor moșteni pământul... imediat după ce vor învăța să programeze în limbajul Unix.

— Nu știu ce să spun, zise ea, holbându-se la laptop-ul de pe birou.

— Poți să începi prin a-mi spune cât ești de impresionată.

— Nu faci asta singur, nu?

— Nu. Șeful meu se ocupă cu partea de distribuție. Și cu prostiile legate de acțiuni.

— Deci, în principiu... ești bogat.

— Nu bogat. Înstărit. Dacă devii lacom, ești prins. Te trag în piept chiar proprii părinți. Eu îmi iau partea mea, apoi am dispărut. Să spunem doar că nu va mai trebui să lucrez o perioadă. De vreo patru sute de ani.

În timpul acestui discurs, ea se mutase în spatele scaunului său, atingându-i ușor umerii, în timp ce el stătea în fața monitorului și a tastaturii computerului care erau amândouă legate prin fire de laptopul așezat deoparte. Acum, ea se aplecă deasupra lui, cuprinzându-i cu brațele pieptul și afundându-și fața între gât și umărul său.

— Cine ar fi crezut, spuse ea mai mult mârâind decât rostind normal cuvintele și mușcându-l încet cu dinții de pielea care îi acoperea vena jugulară. Un pasionat de reviste de benzi desenate, cu maniere, ascunde un alter ego de o inteligență diabolică și devine astfel un escroc extraordinar de sexy din această cauză.

— Asta înseamnă că totul e în regulă? – zise el dându-și capul pe spate și având ochii închiși.

Ea se uită în jos aprobator și zâmbi lăsându-se în genunchi dinaintea lui.

— Te temi că am să fug? – zise ea. Sau că te voi face să te îndrăgostești de mine și apoi am să mă descotorosesc de tine, odată ce te-am prins în ghearele mele perverse?

Ea își coborî capul în poala lui.

El îi spuse: – Se pare că nu mai există niciun „și-au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți".

Ea îl satisfăcu oral pentru câteva clipe, apoi își ridică privirea și spuse: – Așa mă gândeam și eu.

Telescopul era îndreptat direct spre Muntele Cămilei. Fusese cumpărat cu o seară înainte de Damien, şapte bancnote plus taxele pentru o calitate de observator astronomic. Lumina lichidă a dimineţii se revărsa peste dealurile care coborau spre pământul rezervaţiei indienilor aflat la est de Scottsdale, iar umbrele erau lungi şi ascuţite, conturate pe margini cu nuanţe aurii. Era deja mai mult de 20° Celsius şi era foarte plăcut aici pe terasa casei lui Damien şi a Dianei, cu o belvedere superbă spre Muntele Cămilei şi spre întreaga parte de est a metropolei. Ei se treziseră de o oră şi după ce făcură împreună o alergare până jos la Lincoln şi înapoi, serviră o băutură de proteine preparată cu blenderul şi biscuiţi englezeşti cu miere de albine. Diana poziţionase o bancă pneumatică în faţa telescopului şi acum stătea îngenuncheată pe ea, cu genunchii larg depărtaţi, îmbrăcată cu un tricou, dar fără chiloţi, şi scana partea de nord a Muntelui Cămilei să-l vadă pe Jerry în căţărarea lui de dimineaţă. Damien se afla în spatele ei, ţinând-o strâns cu mâinile de ambele părţi ale bazinului în timp ce introducea şi scotea şarpele din ea cu indiferenţă.

— Vreun semn?

— Dacă îţi spun, ai să te opreşti.

— De fapt, sper că nu te grăbeşti. Cu vârful degetului el trase conturul tatuajului cu limba roşie pe fesa ei stângă.

— Mi-a venit o idee, zise ea.

— Unul dintre farmecele tale.

— El va duce la bun sfârşit planul lor, apoi îşi va înjunghia şeful pe la spate, indiferent cât de mult va trebui să mă joc cu nervii lui.

— Dacă îl presezi prea tare se sperie. El o izbea cu mai multă putere pentru a fi mai elocvent când adăugă: – Spre deosebire de tine... cu cât te „presez" mai tare, cu atât îţi place mai mult.

Ea lăsă ca acest exerciţiu demonstrativ să treacă fără alt comentariu. Câteodată, partidele de sex dintre ei erau mai mult nişte confruntări decât copulări, iar capacitatea ei de a rămâne rece la remarcile lui sarcastice era o afirmare tacită a dominaţiei ei asupra lui. Ceea ce însemna că aşa putea ea să o scoată la capăt. Era o tâmpenie, bineînţeles, dar o făcea să se simtă mai bine dacă reţinea ceva numai pentru sine.

În cele din urmă, ea spuse: – Ce-ar fi dacă i-am sugera o modalitate de a scoate ceva bani în plus, înainte de ziua cea mare de salariu?

— Dumnezeule, îmi placi la nebunie când vorbeşti astfel.

— Ce vreau să spun e că tipul îşi poate deschide un cont peste ocean, să depună banii şi să facă totul să pară ca şi cum ar fi trimis banii de la Casa Albă dacă vrea.

— Trebuie să fie plăcut să fii atât de al naibii de inteligent. Nu era prima

dată când el făcea o remarcă răutăcioasă la adresa lui Jerry de când începuse toată povestea şi ea remarcă acest amănunt cu mult interes – el nu avusese niciun fel de atitudine faţă de niciunul dintre jucătorii-momeală din jocurile lor. Poate că această scurtă adiere de vânt rece dintre ei era doar începutul furtunii care avea să aducă schimbarea.

— Dăm lovitura la câteva companii, zise ea, pentru, să zicem, zece sau cincisprezece milioane, după care închidem totul. Eu iau jumătate din bani şi dispar, iar el se întoarce la Wesley şi termină ceea ce au început.

— Da, dar cu inima zdrobită, nu uita. El adăugă. Mie îmi place mult mai mult *întregul* decât jumătatea, ţie nu?

— Nu ştiu cum voi reuşi să fac asta.

— Vei găsi tu ceva.

Trecură câteva clipe în care el acceleră un pic ritmul.

— Între timp, zise ea, tu vei continua să o jefuieşti pe drăguţa domnişoară Bernadette. Ea contracară astfel tonul său gelos de dinainte, încercând să-l pună la colţ pentru a vedea ce se ascunde în mintea lui în ceea ce-l priveşte pe Jerry.

Odată ajunşi la acest punct – ei nu mai puteau să şi-o pună pur şi simplu. Acum mai exista şi altceva, un plan paralel despre care nu se vorbea şi care nu era împărtăşit. Şi acest lucru strica toată plăcerea de a face sex.

— Nu ţin minte să te fi plâns din cauza aceasta noaptea trecută, zise el. Apoi adăugă, izbind-o furios în şolduri: – Suntem chit, draga mea.

Ea fusese de acord ca el să-şi continue relaţia frivolă cu Bernadette, considerând-o ca o legătură potenţială utilă cu Wesley şi compania. Însă Diana ştia că interesul lui Damien este mai mult carnal decât strategic, dar ea îl va pune la punct şi în această privinţă, de asemenea.

Ei se mişcară în linişte câteva momente, Diana uitându-se încă prin obiectivul telescopului, deşi pierdea mereu imaginea din cauza izbiturilor ritmice ale lui Damien. Pentru a recăpăta imaginea, ea întoarse telescopul spre dreapta, spre capătul de vest al muntelui unde începea traseul. Pentru că fusese deseori în acele locuri, ştia că stâncile ascundeau cu uşurinţă cărarea, dar merita să încerce. Dacă ar fi fost un pic mai târziu, ea ar fi putut să-i vadă pe adevăraţii alpinişti urcând pe Vârful Călugărului în rugăciune, o stâncă înaltă de 24 de metri care arăta mai degrabă ca un falus erect, dar în această dimineaţă nimic nu era aşa cum ar fi trebuit să fie.

Ea mişcă obiectivul telescopului înapoi spre vârf, observând imediat că ceva se mişcă pe imaginea rotundă. Focalizând repede imaginea, descoperi că era Jerry, stând în picioare pe o stâncă, suflând din greu şi cu braţele îndreptate spre cer. Ochii lui erau închişi în timp ce inhala aerul rarefiat sau din cauză că era pe punctul de a leşina de efort. Era singur, primul cătărător care ajunsese în vârf.

— Uite-l, zise ea mulţumită de sincronizare.

Ei schimbară locurile, Damien murmură ceva obscen când ieşi din ea şi,

îngenunchind pe bancă, își potrivi ochiul în lentila telescopului.

— Puturosul naibii.

Diana intrase deja înapoi în casă.

După aproape un minut, el îi simți mâinile reci pe șolduri, prinzându-l în același fel în care o făcuse el mai devreme. Ea îi dădea fesele la o parte cu o hotărâre care îl făcu să înghețe. Ceva rece și tare îl atinse, după care începu să intre în el cu o forță gradată, care era totodată crudă și care te obliga pervers să te supui. El îi cumpărase această jucărie de la un sex-shop pentru lesbiene din sudul orașului Miami, dintr-un capriciu. Jucăria avea curele, catarame și o sculă à la Schwarzenegger din latex negru, dar până atunci fusese păstrată în cutie. Atunci, el nu avusese așa ceva în minte, își dădu acum el seama cu o umbră de regret.

— Târfa mică ce ești, zise el încet, închizând ochii în timp ce ea invadă un teritoriu încă neexplorat. Dar el nu se mișcă, acordându-i acest prerogativ. El îi promisese cândva că nu îi va interzice nimic, și pentru că și el îi cerea același lucru în schimb, acum nu era momentul să compromită micul lor legământ carnal.

— Suntem chit, *dragul meu* spuse ea, rostind ultimul cuvânt cu un ton amenințător, însoțit de o izbitură elocventă care va trece fără a fi discutată, deși gestul a fost receptat cu un geamăt involuntar de către receptor.

Când totul s-a terminat și după ce Jerry avusese timp destul să se întoarcă la birou, să facă un duș și să ajungă la masa de birou, Diana îl sună pentru a-i sugera să se întâlnească după orele de serviciu la un pahar de vin și pentru o discuție serioasă. Ea avea o propunere pe care voia să o discute, ceva pentru care ea îl asigură că va merita din plin să-și irosească timpul. El nu ezită nicio clipă – se oferi să-și ia liber după-amiază dacă ea ar putea să ajungă mai devreme – mai ales datorită faptului că ea îi dăduse de înțeles că întâlnirea implica și un aspect sexual.

Reflectând mai bine, ea decise că ar fi într-adevăr o modalitate bună de a-l face mai receptiv la ceea ce avea în minte. Banii și sexul au fost dintotdeauna parteneri de celulă compatibili.

Damien avea de făcut un scurt zbor până la Colorado Springs astăzi – lucru care o făcu pe ea să râdă, pentru că el îi spusese că această cursă se va termina cu o aterizare dificilă și astfel, el poate va simți efectul „eseului" de dimineață și se va gândi la ea. Iar ei îi va rămâne destul timp la dispoziție pentru a se îmbrăca cu ceva potrivit.

Bernie aproape că uită să-şi verifice e-mail-ul înainte de a pleca la serviciu. Înotase mult în piscină în această dimineaţă, după care se relaxase încălzindu-se la soare pe unul dintre şezlonguri, cu o cutie rece de V8 şi cu ziarul lângă ea. Au fost nişte clipe perfecte, piscina încadrată de palmieri cu crengile aplecate şi înconjurată de mici cascade, şi cum se întâmplă adesea în astfel de momente perfecte aici în paradis, ea îşi aminti cât de izolată era. Nu neapărat singură, dar cu siguranţă însingurată. Chiar şi cu relaţia cu Paul la orizont, exista ceva care îi scăpa şi care o separa de lumea reală, făcând-o să trăiască în umbra propriei duplicităţi. Se gândi la Wesley şi la felul în care aproape că fusese atrasă de ceea ce majoritatea femeilor ar fi recunoscut că era un magnetism al puterii şi al senzualităţii brute. Peggy nu fusese slabă, ci doar prea umană atunci când a profitat de o şansă pe care o crezuse pierdută şi care era în contrast cu mariajul ei lipsit de viaţă.

Noroc cu Paul şi cu perspectiva pe care o întrevedea acum.

Ea intră înapoi în apartament să facă duş, realizând imediat că era în urmă cu programul ce şi-l stabilise. Dacă voia să se încadreze în termenul limită al proiectului care fusese accelerat de Wesley, nu-şi putea permite astfel de dimineţi şi dacă voia să rămână pe val, nu-şi putea permite să o dea în bară. Odată îmbrăcată şi aranjată, vru să-şi închidă laptopul, dar apoi îşi aminti să deschidă programul Outlook Express să vadă dacă nu a primit cumva vreun mesaj.

Şi primise.

B – totul merge înainte, dar am nevoie de ajutorul tău. S-ar putea să fie riscant, însă acest lucru ne-ar da un avantaj imens. Aş avea nevoie să-mi trimiţi ceva cu amprentele lui Wesley pe el. Metal sau plastic ar fi cel mai indicat, dar şi hârtia ar fi de-ajuns. Ceva care să fie plat şi nu vreun instrument de scris. De asemenea – acest lucru va fi mai dificil – ar fi grozav dacă ai putea să intri în computerul lui şi să-i spionezi e-mail-urile şi documentele Word. Accesul în computer este parolat – numele utilizatorului este „Wesed", parola este „Şarpe". Nu mă întreba de unde ştiu acestea – îţi spun doar că încă mai am prieteni care îmi sunt datori, iar unul dintre ei lucrează la un ISP. Nu există secrete în spaţiul cyber. Trimite-mi ce poţi, dar nu pe adresa de acasă. Asigură-te că ai scris „Personal" pe pachet, dar să nu cumva, îţi repet, să nu adaugi vreun mesaj. Rezistă. Vom câştiga.

E.

Să-l iubească Dumnezeu pe Eric dacă ea nu putea. Cel puţin nu aşa cum şi-ar fi dorit.

Bernie scoase la imprimantă e-mail-ul înainte să plece. Nadine nu numai că ar fi vrut să-l vadă şi ea, dar ea putea fi cea care să o ajute să-l ducă la îndeplinire.

Nadine se holbă la e-mail-ul tipărit aproape un minut, cu ochii mici.

— Cine e tipul acesta? – întrebă ea când îşi ridică în cele din urmă privirea, ochii ei exprimând acum suspiciune.

— Un prieten vechi. Un prieten bun.

— Dacă e un prieten atât de bun, de ce nu se află aici?

— E mai complicat. Pentru început îţi spun doar că e însurat.

Nadine se mai uită odată la e-mail. Dar de ce este şi el...?

— Pentru că o cunoştea pe sora mea, zise Bernie.

Nadine nu o strânsese niciodată cu uşa pe Bernie ca să-i explice de ce era atât de interesată de Wesley Edwards, sau şi mai exact, să-l pună la zid. Lui Bernie i s-a părut ciudat acest lucru, mai ales din moment ce ele şi-au asumat riscuri mari împreună pentru acelaşi scop. Dacă ar fi fost ea în locul lui Nadine, ar fi vrut să ştie.

Nadine clipi repede din ochi, reflectând la ceea ce tocmai auzise.

— Wesley i-a făcut ceva surorii tale, zise Nadine, ca şi cum ar fi citit telegrama mintală care tocmai aterizase în faţa ei.

— Ceva... rău.

Bernie dădu din cap.

— Tu mi-ai spus că sora ta a murit.

Bernie continuă să dea din cap.

Nadine închise ochii şi dădu afară tot aerul din piept cu obrajii supţi şi cu sprâncenele arcuite. Privind-o, Bernie simţi că o cuprinde un val neaşteptat de emoţie, ochii umplându-i-se cu lacrimi, şi un nod i se puse în gât. Ea îşi ascunsese durerea în spatele mâniei îndreptăţite, care a fost alimentată de speranţă pentru dreptate şi acest lucru o întărise până acum. Acest lucru o ţinuse pe Peggy în viaţă. Atâta timp cât căutările ei erau în plină desfăşurare, ea putea să scape de ceea ce era inevitabil şi să facă faţă golului din viaţa ei, lăsat în urmă de sora ei. Şi dintr-odată, în acest moment, ea nu mai era singură cu secretul ei şi alături de ea se afla acum o femeie care a înţeles instinctiv de ce se afla ea acolo. O femeie care îi împărtăşea punctul de vedere.

Nadine îşi ridică privirea ca să o vadă pe Bernie ştergându-şi prima lacrimă.

— Nu mi-a trecut niciodată prin gând. Credeam că... nu mai ştiu ce credeam.

— Nu contează, zise Bernie, punându-şi mâna pe umărul lui Nadine când văzu că şi ea era cu ochii înlăcrimaţi.

— Să terminăm acest lucru, doar asta contează.

Nadine se afla după tejgheaua biroului de la intrare în timpul acestei discuţii, aşezată în scaun, iar Bernie stătea în picioare în faţă. Ca o potrivire a destinului, uşa liftului se deschise şi Wesley Edwards ieşi din lift,

îndreptându-se direct spre ele. Citea *Wall Street Journal* și când trecu pe lângă ele nu-și ridică privirea și nici nu luă în seamă în vreun fel prezența lor.

Ele îl priviră venind și trecând, amândouă dând neîncrezătoare din cap.

Apoi, Nadine se mai uită odată pe e-mail-ul pe care îl ținea în mâini.

Fără să-și ridice privirea, ea întrebă:

— Ce faci în seara aceasta?

Întunericul se lăsă în cele din urmă peste valea soarelui. Parcarea Oar Research era goală, iluminată doar de luminile de stradă ce înconjurau perimetrul. Ultimul angajat, un grafic designer care sincer ar fi trebuit să facă ceva în ceea ce privește viața personală, plecase spre casă cu o jumătate de oră înainte. Bernie avea mașina parcată ilegal lângă magistrala de tren din apropiere, care mărginea Kierland Commons, stradă care, ca de obicei, era plină de lume ce aștepta să obțină o masă la fabrica de plăcinte cu brânză sau să intre pe ușa localului P. F. Chang's, unde a prinde un loc la bar era ca și cum ai fi primul somon ce ajunge la icrele depuse în prima zi a sezonului de împerechere.

Ea nu putea să aștepte în parcarea companiei. Cu cât erau mai puțini cei care știau că se află acolo, cu atât era mai bine.

Telefonul ei mobil sună exact după programul stabilit.

— Ești acolo? – întrebă Nadine.

— Sunt aici.

— El e încă înăuntru, spuse Nadine referindu-se la obiceiul lui Wesley de a fi client la Barcelona, micul local aflat peste drum. Nadine îl urmărise aici de când părăsise clădirea companiei, cu puțin înainte de ora opt, iar el se îndreptase cu mașina direct spre local, unde s-a întâlnit cu alți doi bărbați; după felul în care își ciocneau sticlele de bere Heineken, păreau a fi niște prieteni. Bărbații nu obișnuiau să se întâlnească aici cu adevărații prieteni, cu persoane care îi făceau să dea bine să pară importanți. Bernie ar fi putut să acționeze imediat ce el și-a comandat băutura companiei și se știa că Wesley se va întoarce la sediu după o întâlnire de seară. Prudența îi dicta să aștepte până ce biroul va rămâne în întuneric și numai atunci să intre, cu condiția ca Wesley să fie ocupat cu altceva, de preferat la el acasă.

— Nu-mi place să stau aici, zise Nadine. Bernie știa că ea avea mașina în parcarea barului, stând cu ochii pe Escalade-ul lui Wesley.

— Nu-mi va lua mult timp, zise Bernie. Totuși, ei îi tremura inima pentru Nadine.

— Nici lui nu-i va lua mult timp să se răzgândească. Bernie se uită la ceas.

— Merg înăuntru, o anunță ea pe Nadine, punând Volvo-ul în viteză.

— Ține-ți mobilul deschis, zise Nadine.

— Nu mai spune, spuse Bernie, numai tu să nu-mi adormi.

Nadine închise clapeta de la telefonul ei mobil. Dar în loc să-l pună jos pe scaun, ea începuse să şi-l lovească uşor de bărbie uitându-se dintr-o parte la intrarea barului Barcelona, în care se înghesuiau persoane singure pline de speranţă şi cupluri proaspăt formate.

La un moment dat, ea deschise portiera maşinii şi păşi spre ei. Îşi aranjă pe talie fusta din în fin şi negru peste care avea o bluză de satin alb, iar în picioare avea pantofi cu tocuri joase, ca femeile de afaceri care dădeau oricui de înţeles că ascund mai multe decât se poate vedea cu ochiul liber. Înainte să ajungă la uşă îşi aranjă părul şi, din obişnuinţă, îşi linse cu limba colţurile gurii pentru a îndepărta rujul ce s-ar fi putut aduna acolo într-un mod atât de inatractiv.

Ea îşi făcuse loc prin mulţimea din faţa localului, schimbând un zâmbet sau două şi gândindu-se că ar trebui să revină când va avea timp să se relaxeze lângă un pahar şi lângă cineva de două ori mai tânăr, căruia să-i spună câteva minciuni. Ajunse în cele din urmă în bar care, la prima vedere, părea o mare învolburată de capete tunse scurt şi umeri dezgoliţi. Îi reperă pe Wesley şi pe cei doi prieteni ai săi la o măsuţă de lângă perete, stând aproape unul de celălalt, ca şi cum şi-ar fi vorbit despre lucruri pe care ceilalţi să nu le poată înţelege.

Ea îşi aduse sub ochi telefonul pe care îl ţinuse în mână tot acest timp. Tastă un număr, apăsă butonul „Trimite" şi îl duse la ureche. În timp ce aştepta un răspuns, ea numără alţi şapte clienţi ce vorbeau la telefon şi auzi un alt telefon sunând. Observă, de asemenea, că mulţimea nu era atât de tânără şi de naivă cum crezuse ea iniţial. Ea hotărî că poate va reveni aici când toată această poveste va fi terminată.

Dar la fel de bine se putea să nu facă acest lucru.

— Edwards, răspunse Wesley.

— Cineva îşi vâră nasul la tine în birou, zise Nadine.

Bernie îşi pregătise şi un alibi pentru a-şi motiva prezenţa la birou. Termenul limită pentru proiect bătea la uşă şi capul ei era în joc din cauza aceasta. Ea avea codul de la intrare, ştia unde sunt întrerupătoarele de lumină şi dacă ar fi întrebat-o cineva, i-ar fi răspuns că nu avea treabă în altă parte. Îşi deschisese laptopul de pe birou, încărcă fişierele cu proiectul, făcu câteva note şi se descălţă de pantofi. Se gândi să dea drumul la radio şi să-şi facă un ceai tare. Apoi putea să aştepte să vadă dacă nu apare cineva din senin. Sau un eventual telefon. Să vadă dacă e în stare să-şi ţină cina în stomac în timp ce îşi aduna curajul de a acţiona.

Stătea nemişcată aşteptând momentul potrivit, supraveghind biroul. Lumina dansa cu umbra, ceasurile digitale aşteptau, toate respirând viaţă în liniştea din încăpere. Cel mai bine plătit cineast de la Hollywood nu ar fi putut reproduce atât de bine această diversitate de unghiuri şi umbre care creau împreună o scenă suprarealistă pentru rolul ei de spion. O lumină de

noapte polară formată de lumina electrică din Kierland Commons şi cea de la vitrinele magazinelor de pe Scottsdale Road aprindea cerul deşertului, combinată cu reflecţia lunii pline pe pereţii de sticlă ai clădirilor, dând impresia unui fals apus ce umplea încăperea de fantome.

În această noapte, ea va deveni una dintre ele.

Uşa de la biroul lui Wesley era deschisă. Odată aflată înăuntru, ea putea fi văzută de oricine ar fi intrat la etaj şi dacă o făcea în liniş te şi fără să aprindă luminile, ea nu ar fi putut să-i simtă prezenta.

Se ridică în picioare şi traversă covorul în picioarele goale.

Masa de lucru a lui Wesley era în perfectă ordine, ca şi cum ar fi fost proaspăt adusă. Toate sertarele îi erau închise. Doar dacă ar fi cărat la maşină scaunul de la birou ar fi putut să obţină un obiect cu eventualele lui amprente pe el.

Se aprinse o lumină. Îngheţă, apoi îşi dădu seama că era lumina de la farurile unei maşini care luase colţul mai jos pe stradă. Inima îi bătea cu putere în coşul pieptului, iar în biroul de alături fantomele râdeau pe înfundate.

Monitorul şi tastatura de la computerul lui Wesley se odihneau pe un suport special lipit de perete. Unitatea centrală, o cutie albă obişnuită instalată şi întreţinută de personalul IT de la parter, se afla pe podea lângă monitor. Bernie împinse scaunul din piele cu spătar înalt spre monitor şi se aşeză în el. La fel ca orice persoană care lucrează într-un birou, Wesley niciodată nu-şi închidea de tot computerul. Nu era o idee bună, de fapt era chiar împotriva regulilor nescrise respectate cu sfinţenie de cei ce lucrează cu ele, pentru că circuitele se uzau astfel înainte de vreme. Nimeni nu ar fi putut să dovedească acest lucru, dar era o legendă urbană larg răspândită printre informaticieni. Aşa că în loc de un ecran complet negru, monitorul lui Wesley afişa imaginea unui screen saver şi încă unul ciudat – un şarpe argintiu târându-se într-un decor ce părea a fi nisip. Tot ce trebuia ea să facă era să atingă mouseul şi maşina ar fi prins viaţă, dar nu putea să se folosească de ea decât dacă ar fi introdus numele utilizatorului şi parola furnizate cu atâta generozitate de Eric.

Wesley, şarpele. Poate că, până la urmă, el chiar avea simţul umorului.

Ea întinse mâna spre mouse, dar apoi se opri. Chiar acolo, în faţa ei, se afla singurul obiect din tot biroul pe care Wesley îl atingea în fiecare zi cu un milion de amprente de la degetul mare pe o parte a lui şi cu un alt milion de amprente de la degetul arătător pe ambele butoane de deasupra. Era un mouse Logitech, o marcă comună şi răspândită, iar birourile erau pline de ele. Tot ce avea ea de făcut era să-l înlocuiască cu al altcuiva şi să-l vâre pe acesta în poşetă.

Se învârti cu scaunul şi se ridică în picioare. Apoi inima i se opri, iar stomacul îi explodă.

Un bărbat stătea în uşa biroului.

Era înalt, cu constituţie ca a unui vechi Buick, chel în creştetul capului, având păr de-o parte şi de alta, ce semăna cu o pereche de papuci maro pe care ea îi avusese cândva. Nu-l mai văzuse până atunci, dar la fel de bine putea spune şi despre mai mult de jumătate din persoanele care lucrau acolo.

Se holbară unul la celălalt, nemişcaţi ca nişte statui.

Într-un final, ea spuse: – Vă pot ajuta cu ceva?

El clipi din ochi, dar aceasta îi fu singura mişcare. Într-un mod ciudat, ochii îi rămaseră aţintiţi asupra ei în loc să cerceteze încăperea pentru a găsi vreun indiciu, cum ar fi rucsacul unui spărgător sau poate vreo armă.

— Vă pot ajuta cu ceva? – repetă ea.

— Cine sunteţi? – întrebă el, cu o voce prea calmă pentru a fi credibilă.

— Cine sunteţi dumneavoastră răspunse ea făcând ochii mici şi încercând proverbialul atac ca mijloc de apărare.

El spuse: – Acesta este biroul lui Wesley.

Ea spuse: – Nu mai spune, Sherlock, adăugând un chicot pentru efect.

— Nu semănaţi deloc cu Wesley.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Ei începură din nou să se holbeze unul la altul. În acest moment, lui Bernie îi trecu prin minte că totul nu era aşa cum ar fi trebuit să fie, iar gândul acesta nu o liniştea deloc. Ar fi preferat mai degrabă să fie nevoită să-şi explice prezenţa decât să stea acolo şi să aştepte să fie bătută în cuie pe cruce. Ea luă în calcul variantele posibile – se putea ca el să fie un spărgător, sau poate vreun fost angajat care încă mai avea codul de la intrare, sau poate era paznicul, sau cineva din trecutul lui Wesley, dar nimic nu se potrivea, la fel cum nimic nu putea s-o liniştească.

Fără să-şi ia ochii de la străin, ea întinse mâna şi deconectă mouse-ul de la computerul lui Wesley. Adună cablul într-un ghem şi se ridică în picioare.

— Probleme cu computerul. Tocmai înlocuim una dintre componente. Dumneata?

Bărbatul clipi din nou, apoi dădu încet din cap, cu o înfăţişare lipsită de orice expresie. Ea se hotărî să riște. Puse mâna pe telefonul lui Wesley.

— Chem paza.

Niciun răspuns. Ea fu nevoită să formeze repede un număr, altfel cacealmaua ei ar fi fost demascată.

Apăsă rapid zece cifre din memorie. Numărul de telefon mobil al lui Nadine. Apoi duse receptorul la ureche şi întoarse privirea spre străin.

Abia acum el zâmbi.

În timp ce ea asculta telefonul sunând, bărbatul se întoarse şi ieşi cu paşi liniştiţi afară din birou, silueta lui estompându-se în umbră în timp ce parcă plutea prin coridor, după care dispăru de tot.

— Spune-mi că ai plecat de-acolo, fu răspunsul lui Nadine.

Bernie vru să vorbească, dar se sperie de puterea cu care îi bătea inima. Trase adânc aer în piept, luptându-se cu o uşoară ameţeală ce o cuprinse

dintr-odată.

— Bernie?

— Sunt aici. Lasă-mă o secundă.

— Te simţi bine? Vorbeşte-mi!

— Sunt bine. Tocmai am avut puţină companie.

— Cine a fost?

— N-am idee. Un tip chel şi înalt.

— Iisuse.

— Nu cred să fi fost el.

— Pare să fi fost paznicul. Ce ţi-a spus?

— Absolut nimic. Doar s-a holbat la mine apoi a plecat. Totul a fost foarte ciudat.

— Ai obţinut amprentele?

— Da.

— Vreun fişier?

— Nu am ajuns atât de departe. Şi nu sunt sigură că ar trebui să fac asta acum.

— De acord. Ieşi odată de acolo. Vino să ne întâlnim la Earl's. Ştii unde se află localul?

— Da. Am şi plecat.

Linia se întrerupse.

Bernie se întoarse la biroul ei, uitându-se prin încăpere după vreo urmă a unui alt intrus. Dacă acesta se afla acolo, cu siguranţă se ascundea undeva după vreun birou, ceea ce n-ar fi surprins-o deloc. Intenţia ei fusese să acceseze fişierele din computerul lui Wesley şi să vadă ce surprize ar fi putut să găsească acolo. Dar acum nu mai era timp pentru aşa ceva. Trebuia să se mulţumească doar cu amprentele.

Bernie împachetă repede laptopul şi îşi trase pantofii în picioare, totul dintr-o singură mişcare.

După ce se depărtă câţiva paşi de biroul ei, se opri lângă un birou cubic ce avea pereţii plini cu poze de vacanţă. Nu avea nicio idee al cui era biroul, dar când va ajunge acolo, în dimineaţa următoare, ocupantul avea să se întrebe unde i-a dispărut mouse-ul.

Acesta era identic cu cel al lui Wesley, motiv pentru care ea îl deconectă şi îl duse repede înapoi să îl instaleze la computerul lui Wesley.

După ce termină, se îndreptă spre lift. Când trecu pe lângă biroul de la intrare se opri. Pe tejghea se afla o felicitare. Bernie o observase acolo şi mai devreme în aceeaşi zi – era din partea lui Wesley cu ocazia Zilei Naţionale a Secretarelor, care se aniversase cu câteva săptămâni înainte. Nadine ţinuse să precizeze, la momentul respectiv, că ea nu este o secretară, dar Bernie considerase că reacţionează cam aspru la încercarea lui Wesley de a-i arăta o apreciere cât de fugară. Nadine o păstrase acolo ca dintr-o glumă.

Dintr-odată, ca şi cum i-ar fi trecut un sloi de gheaţă prin inimă,

încremeni. Clopoţelul liftului sună şi în liniştea dimprejur păru un foc de armă tras într-o creşă la ora de somn.

Bernie înşfacă felicitarea şi o îndesă în poşetă alături de mouse-ul lui Wesley. O măsură de siguranţă nu strica în cazul în care femeile de serviciu ar fi şters mouse-ul mai devreme în acea seară. Puţin probabil, dar era o posibilitate. Bernie era întotdeauna atentă la astfel de posibilităţi.

Wesley păşi în coridor.

Bernie avea la dispoziţie mai puţin de o secundă să se calmeze, ştiind prea bine că nu va reuşi. În loc să încerce să se liniştească, îşi duse mâna la inimă şi trase adânc aer în piept.

— Dumnezeule, m-ai speriat de moarte! – zise ea.

Wesley nu schiţă niciun zâmbet.

— Ţi-am văzut maşina.

Ea răsuflă uşurată, fără să joace teatru de data asta.

— Ce faci aici? – întrebă el.

— Lucram la proiect, replică ea. Ce faci tu aici?

Vechea tactică a atacului folosit drept apărare, care funcţionase mai devreme, mai putea fi încercată odată. După o clipă, ea schiţă un zâmbet, ceea ce era o provocare bine intenţionată la adresa lui de a continua acest dialog de gradul trei.

— Vreau să-mi verific e-mail-ul, zise el.

— Se pare că amândoi ar trebui să facem ceva în ceea ce priveşte viaţa personală.

Wesley făcu ochii mici şi îi fixă asupra servietei pentru laptop care atârna de umărul ei. Inima i se răsuci în cutia toracică, momentul părând că durează o eternitate.

— Şi, cum merge treaba? – întrebă el.

— Îl vei avea gata pe luni.

El încuviinţă din cap privind-o peste umăr.

— Nu mă prea placi nu-i aşa? – zise el, iar ea de-abia acum când se apropiase de ea putu să-i simtă damful de alcool.

— A fost doar o întâlnire pentru a ne cunoaşte mai bine, îi spuse ea, repetând papagaliceşte ceea ce îi spusese el cândva. Nu am considerat-o niciodată altfel.

El încuviinţă din cap, schiţând un mic rânjet:

— Meritam acest lucru. Nu sunt un tip chiar atât de rău.

Ea îi întoarse rânjetul: – Un pic cam schizoid, dacă mă întrebi pe mine.

Brusc, zâmbetul dispăru, cum li se întâmplă celor care tocmai s-au întors dintr-un bar.

— Probabil ai dreptate, spuse el. Să ai o noapte bună.

El păşi pe lângă ea, iar acum ea putu să adulmece tot ce avea Barcelona de oferit: băutură şi fum de ţigară, parfum şi baliverne, ceva ce Wesley pretindea cândva că detestă.

În parcare, când pulsul îi reveni în cele din urmă la normal, ea riscă să arunce o privire sus spre etajul patru. Putu să-l vadă pe Wesley stând în picioare în birou, o siluetă întunecată lipită de sticlă care o privea cu mâinile în șolduri, după cum obișnuia tatăl ei să stea atunci când nu era împăcat cu lumea.

Porni motorul mașinii și părăsi zona cât putu de repede, arzând de nerăbdare să ajungă la localul Earl's pentru a-i povesti lui Nadine ceea ce tocmai se întâmplase.

Dar în mod straniu, Nadine nu era nicăieri. Când Bernie o sună pe telefonul mobil, rămase fără răspuns. Așteptă în local o oră, apoi porni spre casă nefiind sigură dacă se simțea mai mult confuză sau înfricoșată de evenimentele petrecute în acea seară.

Indiferent de caz, lucrurile începeau cu siguranță să se precipite.

După cum era previzibil, Bernie nu putu să adoarmă, organismul fiindu-i prea agitat din cauza adrenalinei. Mai mult decât atât, creierul îi era supraexcitat de gândurile ce i se învârteau prin cap: povestea ciudată cu bărbatul chel din birou, emoția puternică dată de apropierea victoriei finale, mulțumită lui Eric, și sentimentul alarmant dat de dispariția bruscă a lui Nadine. Cel mai groaznic era conștiința faptului că nu putea să facă nimic în această privință, cel puțin nu acum și nu aici.

Mai exista și un amănunt intrigant, pe deasupra. Era doar o observație, dar Bernie nu mai credea demult în coincidențe, iar acest amănunt mirosea de la distanță. Parola de pe computerul lui Wesley era „șarpe", iar screen-saver-ul său afișa o imagine a unei astfel de târâtoare. El avea de-a face cu niște mafioți cu care era implicat într-o afacere cu un software și care se întâmpla să coincidă cu scandalul național legat de un program vierme periculos, pe care presa îl numea „Șarpele". Exista vreo legătură între toate acestea? Puțin probabil. Dar merita un pariu pe cinste. Ea și-ar fi dorit ca Nadine să fie de găsit, pentru că subiectul merita discutat.

După două ore de zbucium și frământări în încercarea de a ajunge la o concluzie, pierzându-și în cele din urmă tot cheful, ea se ridică din pat și făcu singurul lucru util care era la îndemână în acel moment. Introduse mouse-ul și felicitarea într-o pungă ce se închidea ermetic, după care introduse punga într-un plic de hârtie pe care îl cumpărase în acea după-amiază. Deși își dorea foarte tare să adauge și un mesaj scris, ea respectă cererea lui Eric. Dedesubtul adresei destinatarului – din fericire avea în poșetă cartea lui de vizită – ea imprimă cuvântul „personal" cu litere mari de tipar.

Apoi, dintr-un capriciu, pescui din poșetă rujul Fetish by MAC, o marcă a momentului. Întinse puțin ruj pe degetul ei arătător și începu să-l contemple. Cu ani în urmă, când ea și Eric au acordat o șansă sinceră, dar sortită eșecului, potențialului romantic dintre ei, ea obișnuia să-i trimită bilețele ștampilate cu amprenta buzelor ei rujate. Bineînțeles că acest lucru ar fi fost

deplasat acum, mai ales din cauză că avea prea mult respect pentru zona lui de siguranță pentru a face o astfel de glumă. Așa că în loc de amprenta buzelor, ea își imprimă amprenta degetului pe plic, chiar sub cuvântul PERSONAL, lăsând o amprentă digitală „Fetish by MAC", ca la carte.

Astfel, el va ști că nu și-a pierdut cumpătul. Va ști că și-a amintit de el.

Încă de la început a fost clar că alegerea pentru seara aceasta va fi a Dianei. Ea a fost cea care a ales locul de întâlnire cu Jerry, situat într-o piaţă de carne, localul se numea Buzz Funbar şi dacă aveai douăzeci şi doi de ani şi o viaţă monotonă, o întâlnire aici ar fi fost apogeul vieţii tale. Ea începu întâlnirea prin a-l anunţa că va avea o mică surpriză pentru el la miezul nopţii, o aluzie care ştia că va crea o atmosferă energizantă pentru tot ceea ce va urma. Mai departe, ea alesese restaurantul – i-a cerut să o urmărească cu maşina până la El Chorro, local care era vizibil din balconul casei ei, ceea ce însemna că maşina lui va fi prin apropiere în dimineaţa următoare – după care ea va stabili itinerariul pentru restul serii. În fiecare loc în care au fost, ea a fost cea care a luat nota de plată pentru a o plăti. La un moment dat, ea chiar îi făcu promisiunea că îl va lua şi pe el pe sus, la propriu, şi-l va arunca în patul ei.

Dar lucrurile nu au mers chiar atât de departe. După părerea lui Jerry, Diana a fost şi cea care s-a luat la harţă.

De la El Chorro au mers la Caspers şi au râs pe înfundate de o mulţime de admiratoare Bon Jovi care dădeau din fund şi care erau îmbrăcate în bluze strâmte şi fuste mini din piele. Ea, în schimb, purta pantaloni negri şi strâmţi din vinil şi o bluză asortată, pe gât, din acelaşi material, lucruri care, combinate cu tatuajele de pe braţe, le-au făcut să moară de ciudă pe toate femeile din local. Barmanul a fost cel care a provocat prima rundă, spunând că n-a mai văzut o femeie atât de superbă decât pe Madonna şi dansatoarele ei care au trecut pe-acolo într-o seară după un spectacol. Jerry o întrebă de trei ori ce anume era surpriza şi de trei ori i-a fost negat accesul în planurile ei, doar pentru a-l sâcâi.

De-acolo au plecat la Martini Ranch pentru o mică infuzie de chimicale, apoi la Axis-Radius pentru o lungă surpriză de dans şi mai mult alcool, într-un moment de intimitate în care Jerry avea deja ochii tulburi, el îi mărturisi că n-a mai fost niciodată cu o femeie ca ea, pe care orice bărbat ar duce-o acasă şi i-ar da porţia până dimineaţa. După ce i-a mulţumit pentru acest ciudat compliment, ea i-a spus că nu s-a gândit niciodată că va ajunge să fie cu un bărbat atât de inteligent şi cât se poate de misterios.

Se făcuse deja ora 11, iar Jerry ardea de nerăbdare. Era momentul pentru a ajunge la punctul culminant al serii într-un loc în care ţinuta şi atitudinea ei să se integreze perfect, mai ales că se puteau găsi localuri pentru toate gusturile şi pentru toate stările sociale, mai puţin pentru cei săraci. Un astfel de local era Sanctuary, despre care se vorbea şi în presa naţională că-şi selectează clientele dintre celebrităţi şi persoane cu aspiraţii mari care puteau fi întâlnite în cele cinci încăperi separate ale localului, fiecare încăpere fiind decorată după o temă. Ei trecuseră pe lângă Camera Marocană

unde era cea mai mică înghesuială, dar unde era plin de politicieni răsuflați, Au băut amândoi cocteiluri cosmopolitan în Camera Martini, unde gazda programului de televiziune *Fear Factor* conducea discuțiile. Apoi au băut câte o sambuca în Camera Voodoo, locul în care stăteau cei care se cuplaseră în altă parte și, după ce aruncară o privire în Camera Divină, rezervată pentru cei gălăgioși și nesuferiți, au băut ultimul pahar din acea noapte în Camera VIP, în compania jucătorilor din NBA și a unor vedete de la Hollywood, printre care se afla cel puțin un super model celebru.

De asemenea, prezent era – deși ei îl salutară doar în treacăt – și pilotul de pe avionul companiei Oar, al cărui nume Jerry nu reuși să și-l amintească. El stătea singur la bar – probabil avea zi liberă a doua zi. Jerry deveni cam tăcut când Diana făcu observația că pilotul era probabil – nu, cu siguranță – cel mai arătos tip din local.

— Jerry e gelos, zise ea pufnind sarcastic din buza de jos.

— Nu, și de fapt îl știu pe tip. Îți pot face cunoștință.

— Parcă spuneai că nu-ți mai poți aminti numele lui.

— Am avut un lapsus. Vrei să-l cunoști? Pot să fac asta pentru tine. În ochii lui se vedea că nu glumește. Era o provocare de la care el spera că ea va da înapoi.

În loc să-l încredințeze că nu dorea acest lucru sau să-l liniștească într-un fel, ea râse. Era un râset crud menit să-l ațâțe și mai tare.

— Tu găsești că e distractiv? – întrebă el.

Ea își plimbă limba pe marginea paharului: – E chiar haios. Ce-ai zice dacă l-am lua cu noi acasă... pe tine să te leg de un scaun și să te oblig să mă privești cum i-o trag.

Vârful limbii ei semăna cu o șuviță stacojie jucându-se pe buza de sus.

— Ai face așa ceva, zise el.

Ochii ei îl țintuiră cu o privire întunecată plină de promisiuni.

Brusc, el o prinse de ceafă și o trase spre el. Ținând-o cu cealaltă mână de maxilar, el o sărută apăsat, împingând-o cu spatele în colțul separeului în care stăteau. Era o postură obișnuită în această încăpere, așa că nimeni nu le dădu nicio importanță. El ar fi putut să o îndese printre picioarele lui sub masă și nimeni n-ar fi observat. Oricum, ceva de genul acesta se petrecea în cealaltă parte a încăperii.

— Mă înnebunești, spuse el printre săruturi. Drept răspuns, ea își băgă mâna sub cămașa lui și începu să-l tragă de unul din sfârcuri.

Jerry își ridică privirea ca să vadă că pilotul era tot la tejgheaua barului, singura persoană din încăpere care părea că îi privește. El zâmbi și își ridică paharul în semn de salut.

— Mă vrei, șuieră ea în timp ce dinții îi găsiră urechea. Aici și acum.

— Eu chiar aș fi în stare s-o fac, tu nu...

— Nu. Vreau să fii proaspăt și puternic când vom ajunge acasă.

Lui îi plăcu cum sună. Continuară să se sărute pentru un timp, scoțând

scurte gemete guturale care te-ar fi dezgustat dacă ai fi stat în separeul de alături.

— E aproape miezul nopții, zise el. E timpul pentru mica mea surpriză perversă.

Ea se dădu înapoi și se șterse la gură cu degetele, zâmbind ca și cum ar fi câștigat un pariu. Apoi își privi ceasul.

— Eu n-am spus că e perversă.

— Nu? Aș putea să jur.

— Dacă îți va plăcea ce vei auzi, atunci vom putea merge acasă și să fim perverși.

— Ce anume să *aud*?

— Am o propunere pentru tine, zise ea, îndreptându-se de spate și aranjându-și bluza care, spre deliciul a doi bărbați care pândeau din apropiere, alunecase într-o parte.

— M-am tot gândit la ceva.

El încuviință din cap, amintindu-și că astfel se exprimase și când l-a sunat să-i ceară să se întâlnească – o *propunere*.

Ea se aplecă mai aproape, punându-și o mână pe umărul lui. Îl trase spre ea, astfel încât buzele ei aproape i le atingeau pe ale lui. Vorbi în propoziții scurte, fiecare fiind punctată de un sărut.

— Despre tine. Despre noi. Despre viitorul nostru. Despre viitorul nostru *financiar*.

Ceva începu să zbârnâie într-un colț al creierului său, ceva ce nu mai făcuse zgomot demult. El recunoscu senzația ca fiind speranță, o privire fugară într-un vis ce devenea realitate. El se așteptase ca surpriza ei să implice frânghii de catifea și jucării interzise, lucruri, fantezii pe care el le șoptise în urechea ei în timp ce votca Absolut și sambuca întorceau paginile revistei de benzi desenate din mintea lui. El se așteptase la Lady Death, dar toate acestea sunau mult mai bine. Cel puțin până acum.

— Spune-mi mai departe, zise el.

Ea se mai uită odată la ceas, ca și cum dorea să fie sigură că miezul nopții într-adevăr sosise. După care el o văzu că aruncă o privire spre bar. El făcu la fel și observă că, din fericire, pilotul plecase acasă.

Ea îi explică pe-ndelete despre ce era vorba, atentă să nu-i stârnească îndoieli sau să lase de înțeles că ar fi naivă. De asemenea, ea voia să-l lase să înțeleagă că știe despre ce vorbește și că are experiență în domeniu, din felul în care vorbea cu dezinvoltură despre sume cu opt cifre, pomenind și numele unor depozite bancare sigure de peste ocean. Ea voia să-l facă pe Jerry să creadă că de mult timp era tocmai în căutarea unei astfel de oportunități – o persoană inteligentă care să poată duce treaba la capăt.

Ea începu prin a-i spune cât de impresionată era de ceea ce crease el. Ea înțelegea foarte bine de ce era capabil programul vierme și cum el îi va folosi

puterea pentru a pune în genunchi cele mai arogante companii. Acest lucru, îl asigură ea, era atrăgător la un bărbat. Puterea și sexul erau pentru ea unul și același lucru, iar ea știa destul despre el pentru a înțelege că femeile ca ea erau lucrul la care visase întreaga viață. Aceasta era o situație perfectă pentru amândoi, spuse ea, iar ei trebuiau să găsească o modalitate prin care relația lor să funcționeze.

În acest punct al discuției, Jerry o asigură pe Diana că el are toate intențiile îndreptate spre acest scop. Ea îl luă de mână și se uită în ochii lui, ca și cum cei din jur ar fi dispărut.

— Ascultă-mă. Știu că mai sunt și alte persoane implicate în această afacere, alături de tine... șeful tău, poate și alții. Nu aș vrea să stric toate acestea. Știu că s-a muncit mult pentru asta și că multe lucruri au trebuit aranjate. Și mai știu că vor avea grijă de tine să primești ceea ce meriți. Dar indiferent la cât se ridică suma, tu meriți mai mult. Acesta este programul *tău,* găina ta cu ouă de aur, care nu va face ouă dacă nu o pui la treabă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu.

Ea îl strânse și mai tare de mână. El deja înțelegea că lumea, sau cel puțin percepția lui asupra ei, era pe cale să se schimbe.

— Eu cred în situațiile în care nu există o altă alternativă decât să câștigi. La fel ca și tine. Dar ce-ar fi dacă ai amâna afacerea cu ei pentru un timp, chiar pentru o săptămână... și să punem găinușa de aur să lucreze pentru *noi* mai întâi? Fără știrea lor și fără a compromite ceea ce se întâmplă deja.

— Amânarea programului stabilit ar însemna compromiterea întregului proiect.

— Bine, atunci ce-ar fi dacă am pune găina la ouat separat. Să punem în aplicare planul nostru și planul tău în același timp. Nimeni nu va avea de suferit, nimeni nu va ști, iar noi vom scoate 10, 12 milioane fără ca cineva să-și dea seama.

El făcu ochii mici: – Nu știu despre ce naiba vorbești. Și nici tu nu știi.

— Ascultă-mă... tu spargi serverul, sau cum îi spui tu, la o companie importantă, îi lovești unde-i doare mai tare și o ții așa. Fiecare minut în care afacerile lor rămân blocate de către tine îi costă milioane de dolari. Mi-a plăcut ce mi-ai spus zilele trecute despre lăcomie, despre cum poate să ucidă... ai vorbit ca un om înțelept. Așa că iată propunerea mea, Jerry – deschizi un cont peste ocean, faci tot ce e necesar pentru a-l proteja să nu fie identificat de către autorități, înțelegi? Le spui celor de la companie să depună două milioane în cont, bani gheață, fără alte formalități, după care le deblochezi afacerea. Tu dispari ca și cum nici n-ai fi existat. Nimeni nu te poate găsi pentru că tu ești un Houdini al internetului. Lovim cinci, opt, zece companii și le acordăm 24 de ore să depună banii în cont. Între timp, tu continui cealaltă afacere. Alegem ținte diferite ca să nu încurcăm treburile, și nimeni nu își va șifona pantalonii din cauza aceasta. Va fi mai ieftin

pentru ei să te plătească pe tine decât să încerce să te prindă.

Ea făcu o pauză pentru a evalua efectul celor spuse. Jerry stătea nemişcat, nici măcar nu clipea şi se uita la ea.

Ea făcu cu mâna prin faţa lui cât mai drăguţ şi spuse: – Salut?

El îşi plecă ochii în pământ: – Aceasta e propunerea ta?

— Va funcţiona. Spune-mi tu de ce nu.

Jerry privi într-o parte, părând dintr-odată interesat să vadă dacă cineva îi privea, ceea ce bineînţeles că nu se întâmpla. Se întoarse din nou spre ea cu fruntea încreţită de îndoială.

— Pentru început este pur şi simplu *greşit.* Ţi-aş putea oferi încă zece alte motive pentru a-ţi demonstra că nu va funcţiona, dar mi-ar fi mult prea greu să-ţi explic. Este imoral.

Acum, întreaga ei bună dispoziţie se preschimbă într-o privire combativă.

Ea spuse: – Atunci trebuie să-mi explici şi mie contextul moral al planului tău iniţial, Jerry. Pentru că, sincer, eu nu văd nicio *afurisită* de diferenţă.

El începu să se agite, ca şi cum ceea ce urma să spună era fie prea evident, fie prea complicat pentru a fi explicat prin cuvinte. Sau poate că el era dezamăgit că era nevoit să o spună. Vocea îi era blândă, ca şi cum ar fi vorbit cu răbdare unui copil, iar ochii îi rămaseră plecaţi în podea.

— Aici nu e vorba de bani, înţelegi? E vorba despre evoluţie. Nici despre putere sau despre a trage jos pantalonii cuiva şi apoi să râzi tot drumul până la bancă. E vorba de schimbare şi ar trebui să-ţi explic tot cadrul socio-economic al industriei informaticii pentru a-ţi face şi tu o idee măcar despre ce este vorba. Să-ţi explic în felul următor: persoanele care pun în mişcare sistemul au nevoie de un semnal de alarmă, au nevoie să înţeleagă cât de *vulnerabili* sunt. Şi dacă nu adăugăm şi un preţ la toate acestea, nu va însemna nimic pentru ei... trebuie să simtă durerea cauzată de neajunsurile existente în sistem. Aşa s-au petrecut lucrurile încă de la început: sunt luptătorii pentru libertate care cred într-un sistem deschis şi egal şi sunt profitorii care în cele din urmă corup întregul sistem. Tot ceea ce am făcut eu în cariera mea a condus spre acest lucru. Acesta este momentul meu, încercarea mea... Şansa mea de a face diferenţa.

— Te rog, spuse ea, scuteşte-mă de discursuri gen Abraham Lincoln.

Remarca ei îl făcu să zâmbească şi să se uite la ea cu amărăciune.

Nu înţelegea ce voia el să spună.

— Nu mă aştept ca tu să-nţelegi. Propunerea ta se apropie foarte mult de ceea ce noi deja facem. Foarte aproape. Cu excepţia faptului că planul tău are alt scop, nu oferă o soluţie. Nu aduce nicio *schimbare.*

— Mă întreb dacă şi şeful tău împărtăşeşte acelaşi punct de vedere.

— Eu cred că da. După ce vom da lovitura, infrastructura comerţului digital – ceea ce reprezintă inima şi sufletul economiei viitorului – se va îndrepta într-o altă direcţie. Vulnerabilitatea va dispărea, furturile şi alte riscuri se vor minimaliza... Costurile vor scădea, iar tehnologia va merge pe

un drum pe care nu poate în acest moment.

— Tu ştii cât de mult semeni cu un terorist când vorbeşti astfel?

— Terorist sau infractor... care dintre noi e mai rău? Ceea ce-mi propui tu nu este corect, Diana.

— Tu te alegi cu cât, vreo două milioane pentru eforturile tale? Care dintre cei doi *eşti*?.

El îşi plecă privirea, lungindu-şi buzele a frustrare.

— Când totul se va termina, eu voi dispărea. Am nevoie de – nu, *merit* – îndeajuns de mulţi bani ca să pot pleca şi să las războiul noilor soldaţi. Am terminat. Eu am ajutat la realizarea acestei mişcări şi acesta este cântecul meu de lebădă. Dacă nu-ţi place acest lucru, dacă nu crezi toate acestea, atunci îmi pare rău. Voi dormi la fel de bine când totul va fi gata.

Diana privi lung la paharul gol din faţa ei, timp de o clipă. Apoi îşi închise ochii şi chemă în ajutor lacrimile care ştia că îl vor înmuia.

El o cuprinse cu braţul după mijloc şi îşi aşeză bărbia pe umărul ei.

— Tu nu aveai cum să ştii nimic din toate acestea, şopti el.

Printre lacrimi, ea spuse: – Eu voiam doar ca noi să, înţelegi... să fim împreună.

— Dar *putem* fi împreună. E vorba de mai mult de două milioane, înţelegi? Mai mult decât ar fi nevoie pentru două vieţi. A ta şi a mea... încă se mai poate realiza acest lucru.

El se opri, prinzându-i cu blândeţe bărbia între degete.

— Hei... cum ţi se pare?

Ea îşi ridică privirea, afişând un zâmbet curajos:

— Îmi pare rău, zise ea. Apoi îl îmbrăţişă strâns, din nou cu ochii în lacrimi, în timp ce tremura şi plângea pe umărul lui.

Ea îl privi cum iese cu maşina din parcarea El Chorro, făcându-i cu mâna când acesta întoarse în faţa ei. El dorise să-şi continue seara împreună cu ea în maniera în care ea îl lăsase să înţeleagă la telefon, dar ea puse capăt mirajului sexual spunând că o doare îngrozitor capul şi că emoţional era prea confuză pentru a fi intimă cu cineva. Avea nevoie să rămână singură, să treacă peste toate acestea şi să-şi revină. Ea i-a mai spus că dintr-odată avea în faţă un bărbat mult mai complex decât crezuse ea, ceea ce însemna că şi sentimentele şi intuiţiile ei erau, de asemenea, mai complexe.

Avea nevoie de timp pentru a pune toate cap la cap şi pentru a se pune de acord cu ea însăşi. Nu prea mult, doar în această noapte.

I-a mai cerut să o ierte, ceea ce el a şi făcut imediat şi cu tot entuziasmul. El i-a mărturisit că instinctul ei de animal de pradă era o parte din ea care îi stârnea cele mai secrete dorinţe, că ea era o femeie care întotdeauna îl punea la încercare şi-l va provoca la maximul capacităţilor sale intelectuale. Femeia care îi împărtăşea fanteziile cu acelaşi entuziasm cu care îi aprecia inteligenţa. Şi acum mai intrau în discuţie şi sentimentele.

Ea i-a spus să nu-şi facă griji. Se va simţi mai bine a doua zi dimineaţă, după o noapte bună de somn, poate şi după o altă repriză de plâns. Era atât de ruşinată, dar trebuia să se confrunte cu acestea de una singură. I-a mai spus că îl va suna şi că vor merge mai departe din acel punct.

Când Jerry lua curba cu mica lui camionetă Nissan, pe strada Lincoln, Diana luă telefonul mobil şi formă un număr.

Damien răspunse la primul apel.

— Eşti singură? – întrebă el.

— Nu vin acasă în noaptea aceasta.

— Deci nu eşti singură.

— Sunt. Dar nu voi fi.

— Întreabă-mă dacă sunt surprins. Să nu-i faci rău.

— Te sun dimineaţă. Devreme. Să fii sculat.

— Mi-e tot timpul sculată.

— Asta e drept. Trebuie să stăm de vorbă.

— Uuu, sună înfricoşător.

— Îmi va fi dor de tine.

— Eşti drăguţ. Fă-ţi doar o imagine cu mine... făcându-l pe el să sufere.

Ea închise telefonul şi ieşi cu maşina în strada Lincoln. Trecu cu maşina pe lângă strada care ducea sus pe deal spre casa lor, observând că luminile erau încă aprinse.

Muntele Cămilei se înălța la aproape 500 de metri deasupra centrului mort al Phoenix-ului, iar de sus ai o vedere de 360 de grade, pe o distanță de mai bine de 80 de km pe care nu o poți cumpăra cu bani, indiferent cine ai fi. Cu câteva milioane ți-ai putea procura o vedere superbă de, să zicem, 90 de metri – și asta doar pentru cei mulți, dar mulțumită restricțiilor de a construi emise încă din perioada Depresiunii, singura modalitate de a ajunge în vârf este pe jos. De acolo poți să îi „privești de sus" pe cei bogați și celebri, din moment ce muntele este în întregime înconjurat de proprietăți care pot fi ușor confundate cu moteluri sau hoteluri de lux, câteva dintre ele chiar apropiindu-se de o suprafață de 15.000 de metri pătrați, având lacuri private, mai multe terenuri de tenis și chiar câteva mici terenuri de golf.

Puțini dintre acești proprietari s-au aventurat vreodată pe cele două trasee care urcă spre vârful Muntelui Cămilei, deși cu siguranță unii dintre ei au trimis pe cineva sus cu un aparat de fotografiat pentru a lua câteva instantanee de sus care să surprindă proprietatea lor. Traseul Cholla începe dinspre piciorul estic al muntelui și, deși este cel mai lung dintre cele două, este recunoscut a fi cel mai ușor de parcurs – lady Bird Johnson l-a urcat cândva încălțată cu pantofi cu toc. Deși ultimele câteva sute de metri nu sunt o floare la ureche pentru cineva care se teme să nu-și găsească moartea căzând pe stâncile ascuțite. Ruta preferată, care e de obicei plină de obsedați de fitness și de cei care citesc pe internet tot felul de aiureli – acest urcuș fiind considerat primul traseu urban din țară – este traseul Echo Canyon, care începe în colțul de nord-vest al muntelui. De acolo, oricine îl urcă trece pe lângă „borna kilometrică", un monolit aflat la 24 de metri înălțime, cunoscut drept Călugărul în Rugăciune, denumit astfel după o legendă care spune că un călugăr, a cărui cămilă s-a prăbușit la pământ sub căldura soarelui, s-a pus în genunchi să se roage pentru binele amândurora și poate pentru o sticlă de Aquafina. Tot legenda mai spune că tabloul a fost atât de mișcător, încât au fost transformați în stană de piatră – de Camera de Comerț, probabil – pentru ca noi cei mulți să-i putem admira și pentru ca unii dintre noi mai bine făcuți să-și poată modela mușchii escaladându-l. Traseul începe să urce aproape vertical din acest punct, solicitând la maximum mușchii picioarelor, dar pentru cei care rezistă, ajungerea pe vârf îi răsplătește cu o desfătare vizuală spectaculoasă. Și îi pedepsește în ziua următoare cu dureri musculare.

Mai la nord se află Muntele Mumiei, unde exista cel puțin un telescop prin care oricine putea să citească eticheta de pe rucsacul tău.

Jerry Grasvik se cățăra pe vârful Muntelui Cămilei aproape în fiecare dimineață în ultimii doi ani de zile, alegând de fiecare dată traseul mai dificil. El își inventase tot felul de jocuri pentru a se autostimula, cum ar fi

să care în spate un rucsac de 10 kilograme sau încercarea de a evita folosirea mâinilor în timp ce sărea de pe o stâncă pe alta. Fiecare urcare era cronometrată şi indiferent de performanţa la care ajungea, stătea mai multe minute în vârf să admire priveliştea şi să golească un sfert de litru de apă. În unele zile obişnuia să sară gardul în parcul Echo Canyon înainte de răsărit şi să urce pe întuneric, astfel încât să poată privi soarele răsărind peste munţii Medowell. Toate acestea erau pentru el un fel de ritual.

Şi aceasta era una dintre astfel de dimineţi cu stele care încă străluceau şi cu gardul parcării închis când ajunse la el. Făcu urcarea în 41 de minute – trebuia s-o ia mai încet şi dacă era lună plină, dar era bucuros că a reuşit, pentru că soarele nu se ivise încă la orizont. Jerry era adesea primul care ajungea în vârf în fiecare dimineaţă – fapt ce era o sursă de mândrie pentru sine – aşa că el fu dezamăgit să vadă că cineva stătea deja aşezat pe marginea de est a vârfului, cu spatele la el, privind fâşia de lumină aurie ce se desfăşura peste vârfurile munţilor.

Alpiniştii nu sunt întotdeauna cele mai prietenoase fiinţe, şi Jerry, fiind unul tipic, îl lăsă în pace pe tip şi se aşeză pe o stâncă luând o gură din sticla cu apă. Avea la ce să mediteze în această dimineaţă în timp ce lua parte la acest spectacol celest. Diana îl dăduse peste cap într-un fel în care el nu se aşteptase şi pe care nu l-ar fi putut niciodată prevedea. Surpriză, da, furie, poate, dar capitulare imediată... de unde venise *aceasta!* Femeia îi intrase sub piele, aceasta era sigur, şi cu toate că el nu era de acord cu ideile ei exploatative, instinctele ei întunecate şi felul ei de a fi erau fascinante. Indiferent cât de puternice au fost fanteziile lui dintotdeauna, el n-a crezut niciodată cu adevărat că va întâlni o femeie care să le împărtăşească, cu atât mai puţin să le pună în aplicare, şi ştia că de acum încolo va trebui să fie foarte atent.

Dacă accepţi un dans cu diavolul, asigură-te că ai pantofii potriviţi.

Pierdut în gânduri, el fu surprins să-l audă pe celălalt bărbat vorbind, fără a se întoarce însă spre el. Trecuseră câteva minute fără ca vreunul să remarce în vreun fel prezenţa celuilalt, iar el aproape că uitase că tipul se mai afla încă acolo. Soarele sparse deja peceţile cerului, aruncând umbre lungi în vale şi umplând cerul cu lumină strălucitoare.

— Ce parcurs frumos a fost acesta, zise bărbatul, între prima zi din restul vieţii tale şi ultima zi din viaţa ta.

Jerry ridică privirea, nefiind sigur că a auzit bine.

— Pardon?

— Diferenţa dintre ele defineşte fiecare persoană, nu crezi?

Jerry se holbă la spatele tipului. Silueta lui era încadrată perfect de lumina răsăritului şi lui chiar îi trecu prin minte că acesta era un moment cu adevărat memorabil. Şi-ar fi dorit să aibă la el aparatul de fotografiat.

Apoi, bărbatul se întoarse spre el, zâmbind. Acesta nu semăna deloc cu chipul lui Dumnezeu,

Acesta era pilotul. Cel mai arătos tip de la bar din noaptea trecută. Purta pantaloni bufanți și un tricou negru de antrenament, brațele lui musculoase fiind brăzdate de tatuaje. De fiecare dată când Jerry îl întâlnise pe tip, acesta era îmbrăcat cu cămașă albă și cu cravată, iar părul îi era pieptănat lins spre spate, gen Wall Street. Astăzi, părul îi cădea pe-o parte a feței, fluturând în vânt.

Jerry schiță un zâmbet, nu că ar fi fost încântat să-l vadă pe tip, ci pentru că așa crezu de cuviință.

— Hei, eu te știu pe tine, zise el dându-și seama imediat că spune un lucru evident. El se ridică în picioare și făcu câțiva pași înainte. Nu putu să-și amintească numele pilotului nici când îi întinse mâna..

— Jerry Grasvik... Lucrez la Oar. Ai pilotat avionul în care mă aflam spre Sacramento cu ceva timp în urmă.

Paul Lampkin acceptă strângerea de mână, dar în loc să-și spună numele, zise: – Te-ai întrebat vreodată cum e să mori, Jerry?

Paul se uita țintă la Jerry, având pe față un zâmbet tulburător. Ca un animal care este prins lângă apă cu spatele la pădure, Jerry simți pericolul imediat. El începu să se dea încet înapoi.

Paul își întoarse privirea către răsărit: – M-am gândit de multe ori la acest lucru. La crimă. La momentul chiar dinainte de a se petrece așa ceva. Există o anumită intimitate ce se creează în acel moment, o legătură între călău și victimă.

Capul său se întoarse brusc spre Jerry.

— Acum înțelegi la ce mă refer?

— Nu.

— Ai omorât vreodată pe cineva, Jerry?

Jerry se uită strâmb la Paul, uimit de întrebare.

Paul privi în pământ și se frecă la ochi.

— Ascultă, zise el. Nu e vorba neapărat despre *tine*. Deși toate au legătură cu tine, dar nu e o chestie personală. Pe mine nu mă interesează să te văd scâncind sau să te alerg pe muntele ăsta, înțelegi? Vreau doar ca tu să știi... că mie nu-mi face plăcere acest lucru. E vorba doar de afaceri. Și-atât. Afaceri. Dacă ar fi existat un alt mod...

Brusc, se făcu lumină în mintea lui Jerry. Își aduse aminte de cele petrecute noaptea trecută la bar.

— Diana, zise el.

Paul clătină din cap, zâmbetul revenindu-i pe chip:

— Bună bucată, nu-i așa?

— Ce înseamnă asta, omule?

— Este exact ceea ce crezi tu că este, Jerry. Îmi pare rău.

Amândoi închiseră ochii. Paul era calm, ca și cum ar fi așteptat cafeaua de dimineață. Jerry, în schimb, începu să tremure evaluându-și alternativele.

Dintr-odată el țâșni, îndreptându-se înapoi spre capătul traseului. Știa că

dacă ajungea să coboare va avea o şansă, fiecare piatră fiindu-i un vechi prieten. Sub nicio formă, Paul n-ar fi putut să-l prindă odată ce începea coborârea.

Când era pe punctul de a păşi peste margine simţi cum picioarele îi zboară în aer şi căzu cu toată greutatea pe şold. Din spate, Paul îi secerase picioarele, mişcându-se cu o agilitate uimitoare.

În acel moment, Jerry Grasvik ştiu că era ca şi mort.

Paul îl apucă pe Jerry de curea şi începu să-l târască spre partea cealaltă a vârfului. Acolo, panta era abruptă, un perete de stâncă masivă cobora aproape 60 de metri spre un platou de bolovani colţuroşi şi, de acolo, muntele se ondula într-o serie de vâlcele până în curţile din spatele celor mai scumpe case din partea de nord a oraşului. Jerry se luptă cu toate puterile, dar neavând picioarele pe pământ, nu avea punct de sprijin şi fără sprijin nu avea nicio şansă.

Aproape de margine, Paul îi dădu dintr-odată drumul. Se dădu înapoi, dar Jerry nu se putu ridica decât pe unul din picioare, celălalt zvâcnindu-i agonic.

Paul avusese dreptate – nu părea deloc că îi fac plăcere toate acestea.

— Îţi aminteşti de scena aceea din *Butch Cassidy,* zise Paul, când ei sunt urmăriţi şi...

— Ce eşti tu, critic de film? – îl întrerupse Jerry scos din sărite pe bună dreptate.

— Îţi aminteşti replica lui Newman?

— Du-te naibii.

— Nu. A spus *căderea probabil te va ucide.*

Jerry ştia că piciorul care îl durea nu îi mai era de folos acum, căci lovitura iniţială probabil i-l rupsese. Respira agitat şi inima îi bătea în piept de putere.

— E o moarte urâtă, zise Paul. Să fi fost în locul tău, m-aş fi apucat de înot.

Paul îşi plecă privirea în pământ, dar era doar o diversiune. Într-o fracţiune de secundă, piciorul lui se întinse, lovindu-l pe Jerry în maxilar, dându-i capul pe spate şi trimiţându-l la pământ cu o bufnitură. Paul fu imediat deasupra lui, prinzându-i capul în mâini, apoi i-l suci într-o parte, dislocându-i câteva vertebre şi fracturându-i măduva spinării.

Jerry nu simţi nimic şi aceasta fusese şi intenţia lui Paul.

Treizeci de minute mai târziu, Paul alerga uşor pe una din străzile lăturalnice dintre McDonald şi Lincoln, trecând pe lângă câteva dintre acele proprietăţi obscene de 15.000 de metri pătraţi, vizibile din vârf. La coborâre, o luase pe traseul Cholla, cel mai lung, care ştia că e puţin probabil să fie aglomerat, şi, din fericire, aşa şi fusese în această dimineaţă. Acum aflându-se departe de munte şi fiind unul dintre cei câţiva alergători de pe stradă, el

se opri din alergare și scoase telefonul mobil din buzunar.

Diana răspunse la primul apel. Ea stătea pe un scaun pe terasă îmbrăcată cu o rochie de mătase neagră, picior peste picior, și privea urmările răsăritului din prima zi din restul vieții sale.

— Cum merge alergarea? – întrebă ea.

— Cam poticnit. Ei căzuseră de acord în privința acestor conversații încifrate, știut fiind faptul că aceste convorbiri la telefonul mobil puteau fi ușor interceptate. Atenția la detalii va fi salvarea lor, așa cum a fost dintotdeauna.

— Dar tu ești bine?

— Sunt bine.

— Cum a fost?

— Mai greu decât am crezut.

— Într-adevăr? Sunt surprinsă.

— Am scos-o totuși, la capăt.

— Sunt atât de mândră de tine.

— Am parcurs distanța și am făcut ce am spus că voi face.

— Meriți o recompensă.

— Mă bazez pe asta.

— Astă seară. Dacă te ridici așteptărilor.

— Vei vedea cât de „sus" voi fi. Dar tu cum stai?

— Mi-am terminat exercițiile.

Pe masa de lângă ea se afla laptop-ul lui Jerry, pe care ea îl luase din mașina lui la Echo Canyon mai devreme în acea dimineață, imediat după ce el începuse urcarea. Pentru închizătoare, ea folosise un șperaclu, după cum îi arătase Damien să facă, și i-au trebuit doar 4 secunde pentru a intra și a ieși din mașină.

— Vino acasă la mine, zise ea.

După ce închise telefonul, Diana se duse la telescopul pe care îl folosise pentru a-i privi pe cei doi bărbați stând în picioare pe vârful muntelui și văzuse cum Jerry încercase să fugă, urmărirea lui Damien și secerarea, Damien târându-l pe Jerry spre margine, o mișcare rapidă urmată de încremenire totală.

Apoi zborul mut al lui Jerry Grasvik spre poalele versantului de est.

Diana deconectă cablul care lega telescopul la o cameră video digitală. Scoase compact discul și duse camera înapoi în casă.

Damien va ajunge acasă în curând și erau atâtea de făcut.

40

Bernie ştiu că ceva nu era în regulă imediat ce coborâse din lift. Era pentru prima dată de la venirea ei la Oar Research când Nadine nu era la postul ei, sorbind cafea dintr-un pahar de hârtie şi transferând apeluri grăbită. Dată fiind dispariţia ei din noaptea trecută, aceasta nu putea fi o simplă coincidenţă. Aşezată în scaunul ei în această dimineaţă, era o tânără pe care Bernie o văzuse plimbându-se pe coridoarele de la parter. Arăta întocmai ca şi Cindy Lauper în acele videoclipuri teribile din anii 1980, şi după expresia de frustrare de pe faţa ei, lăsa uşor să se înţeleagă că ar fi vrut să fie în altă parte.

— Bună, zise Bernie apropiindu-se de biroul de la intrare.

— Vă pot ajuta cu ceva? – zise femeia cu tot farmecul unui vânzător plictisit din centrul Manhattan-ului. Ca şi acei vânzători, ea refuză să-şi ridice privirea spre client.

— După câte ştiu eu, lucrez aici, spuse Bernie cu un zâmbet forţat. Deja îi displăcea fufa aceasta.

— Norocul dumneavoastră.

— Unde e Nadine în dimineaţa aceasta?

— N-am idee.

— Nu a sunat?

— N-am de unde să ştiu. Şefii îmi spun să sar, eu întreb cât de sus. Nimic mai mult.

Bernie îşi văzu mai departe de drum, cu gândul la această lipsă de coincidenţă, când abia o auzi din spate pe Cindy Lauper urându-i sarcastic o zi bună.

Aşezat pe biroul ei, pe Bernie o aştepta un buchet de flori. Pe bileţel scria doar atât: „Zboară cu mine!" Ea zâmbi, apoi îşi îndreptă atenţia către treburile urgente.

Bernie încercă numerele de acasă şi de pe telefonul mobil al lui Nadine, dar fără răspuns. Îşi deschise computerul, dar nu reuşi să pară ocupată; nu s-a priceput niciodată să pară stăpână pe sine când nervii îi jucau feste. Se întâmplau prea multe deodată şi prea repede. Avea nevoie de răspunsuri, dar nu avea pe cine să sune. Eric ridicase un zid între el şi ea, din spatele căruia se presupunea că trage sforile şi, oricum, el nu avea de unde să ştie nimic despre Nadine. Nadine nu păruse să aibă prieteni apropiaţi la acest etaj – brusc, lui Bernie îi trecu prin minte că ea îşi asumase acest rol din lipsă de altceva – aşa că nu avea pe cine să întrebe pe unde s-ar putea afla ea. Singura persoană care s-ar putea să ştie ceva despre ea ar fi Wesley, care tot dintr-o coincidentă nu sosise încă la birou.

Se putea ca cei doi să aibă o mică discuţie pe tema performanţelor din ultima perioadă. Nadine fusese cu siguranţă un angajat cam băgăreţ în

ultimul timp, iar Wesley era prea isteţ ca să nu observe.

Bernie era prea indispusă ca să poată lucra. Componentele site-ului web erau gata pregătite. Tot ce avea ea de făcut era să implementeze programul final, ceea ce ar fi putut să facă şi în somn, în zilele de weekend. Pentru a-şi omorî timpul, ea începu să caute pe internet informaţii despre aşa numitul Şarpe, programul vierme. Deşi existau destule adrese web dedicate securităţii computerelor şi protecţiei împotriva virusilor – portalul Yahoo! îi afişă 599 de link-uri cu noutăţi pe piaţa protecţiei antivirus – ea îşi rezumă căutările la actorii importanţi din acest domeniu, Mcafee, Norton şi Microsoft, fiecare dintre aceştia fiind la un moment dat suspectaţi că ar fi creat virusi împotriva cărora, în mod normal, ar fi trebuit să lupte. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste pagini nu conţinea informaţii noi în legătură vreo posibilă ameninţare iminentă din partea Şarpelui care, până în acel moment, era o simplă picătură în oceanul bunăstării digitale. Ea şi-i imagina pe acei directori de companii stând în săli de şedinţe şi întrebându-se cine a putut să le-o ia înainte cu această importantă oportunitate.

Indiferent ce puseseră la cale Wesley şi Jerry, au ştiut foarte bine să păstreze secretul. Lansarea iniţială ce avusese loc cu câteva zile înainte era un PR Play, pentru a aduce la cunoştinţa celor de pe piaţă, pentru moment, că Şarpele a fost eliberat într-adevăr.

Wesley ajunse la birou cu puţin înainte de ora zece. Imediat ce intră în birou, închise uşa şi îşi instală căştile la telefon. Bernie îl privea de la biroul ei cum îşi ascultă mesajele de pe mesageria vocală şi cum tastează grăbit următorul număr de telefon. Cu siguranţă aflase veşti proaste după cum i se putea citi pe faţa care se relaxă pentru o clipă, înainte de a deveni palidă. Se opri pentru un moment, după care aruncă pe podea căştile telefonului şi se aşeză la birou. Îşi puse ambele mâini la ceafă şi îşi lăsă fruntea pe masa de birou, rămânând nemişcat mai bine de două minute.

Ziua nu prea avea semne bune.

Bernie se gândi să meargă să-l întrebe dacă era ceva în neregulă. Dar acesta nu era locul pentru aşa ceva, cel puţin nu aici la birou, unde ea era o străină printre persoane care fuseseră în contact cu el şi îl cunoşteau de mai mult timp pe şeful lor, deşi, poate, nu atât de bine ca ea.

Wesley reveni brusc la viaţă, puse mâna pe telefon şi formă un număr.

Lui Bernie îi sări inima din loc, care şi aşa era mică cât un purice. Când ridică telefonul să răspundă, Wesley se uita ţintă la ea.

— Poţi să vii un minut înăuntru? Vocea lui era supusă, ceea ce nu-l caracteriza.

— Vin imediat.

— Te rog. Şi apoi închise.

— Închide uşa.

După tonul vocii lui Wesley se înţelegea că nu avea veşti bune. Ea se temea că era vorba despre concedierea neaşteptată a lui Nadine, urmând apoi

întrebări în legătură cu prezența ei la birou din noaptea trecută.

— Jerry Grasvik a murit.

Bernie inspiră rapid și un nou jet de adrenalină îi luă cu asalt întregul organism. Ciudățenia momentului era că ea simți un val de emoție strângând-o de gât. Își acoperi gura deschisă cu pumnul strâns și se strădui să se stăpânească.

Wesley vorbea încet: – Un accident la cățărare, în această dimineață, pe Muntele Cămilei. L-au găsit la poalele versantului de est.

— Dumnezeule...

— Am nevoie de ajutorul tău, Bernie.

— Pardon?

— Cu proiectul. Va trebui ca tu să-l termini.

Încăperea începu să se învârtească, așa că Bernie își dădu drumul pe unul dintre scaunele aflate în fața biroului lui Wesley. Inspiră adânc de câteva ori ținându-se strâns de mânerele scaunului, până când senzația îi trecu.

— Vrei niște apă?

— Nu, mă simt mai bine. Ea se uita la el cu o privire sfredelitoare.

— Tu i-ai fost prieten.

— N-aș spune asta. Am lucrat bine împreună.

Chipul său lăsa parcă să se înțeleagă că știa ce va urma.

Ea îi spuse: – Ești un ticălos cu sânge rece, știai asta?

— Mi-e teamă că da.

— Omul acela a murit, de cât, trei ore? Și tot ceea ce vrei să știi, tot ce ai de spus este că ai nevoie de cineva să termine afurisitul de proiect?

Wesley plesni cu palma în masa de birou și sări în picioare.

— La ce naiba te aștepți de la mine? La un discurs?

— O fărâmă de umanitate ar fi de-ajuns.

— Nu am *timp* pentru așa ceva, domnișoară. Tu crezi că eu nu sufăr acum? Dar nu e treaba ta ce simt eu! Treaba ta e să lansezi proiectul. Nu ai idee câte sunt în joc.

Ea privi într-o parte. Imediat își dădu seama că a făcut o greșeală.

Cu un ton mult mai calm, el îi spuse:

— Sau poate că știi.

Nu primi niciun răspuns care să lămurească în vreun fel situația, ea continuând să îl privească.

— Ai fost aici noaptea trecută, zise el. Cineva a fost la mine în birou. Eu nu cred în coincidențe, nu subestimez nici puterea curiozității tale.

— Tu crezi că am umblat la computerul tău?

El rânji abia perceptibil: – Eu n-am pomenit nimic despre computerul meu.

O nouă împunsătură cu acid pătrunse prin peretele stomacului ei.

Wesley își puse palmele pe birou aplecându-se în față și aruncă o privire rapidă afară din birou să vadă dacă au stârnit curiozitatea nedorită a celorlalți angajați.

— Ascultă, zise el. Eu nu te învinuiesc de nimic. Şi eu aş fi vrut să ştiu. Toată această secretomanie, să creezi un site fără conţinut sau vreo copie. Poate că asta căutai sau poate voiai să tragi cu ochiul la recalculările impozitului meu. În acest moment nu mă interesează deloc. Ce mă interesează cu adevărat acum este supravieţuirea acestei companii şi dacă asta mă face un ticălos cu sânge rece, atunci vorbeşte cu cei două sute de oameni ale căror salarii depind de felul în care rezolv această problemă. Aşa că tu poţi să stai aici pe fundul tău drăguţ, dar pretenţios şi să mă judeci, sau poţi să mă scuteşti de discursul tău înlăcrimat şi să treci la treabă.

Ea respira sacadat şi după privirea din ochii ei, era evident că se gândea să se ridice din scaun şi să-i facă vânt prin peretele de sticlă. El se îndoia că ea ar fi putut să facă una ca asta.

Intuind acest lucru, el adăugă: – Voi avea grijă să fii răsplătită pe măsură.

— Nu am HTML-ul. Jerry nu...

— Fişierele lui sunt la mine.

Trecu un moment de linişte în care ea simţi cum se modifică raportul de putere. După săptămâni bune în care a aşteptat cu nerăbdare e-mail-urile lui Eric şi sfaturile lui Nadine, după ce şi-a imaginat şi a plănuit atâtea, iat-o în cele din urmă la cârma vasului. Pentru aceasta se afla ea aici. Dar cum putea Wesley să aibă fişierele lui Jerry dacă moartea lui din această dimineaţă fusese un accident? Existau cu siguranţă mai multe răspunsuri la această întrebare, dar pe care ea o va păstra pentru mai târziu.

Ea putea să suporte deocamdată această mică neclaritate. Şi făcea asta aproape din instinct.

— Îţi voi trimite şablonul paginii, zise ea. Pune-l pe unul dintre lacheii tăi să adauge HTML-ul, după care totul se va programa ca de la sine.

Privirea lui Wesley căzu în pământ când ea se întoarse să plece. Ea tocmai atinsese o coardă sensibilă – Wesley avea nevoie de Bernie nu numai pentru programare. Se putea foarte bine ca el să aibă fişierele lui Jerry, dar exista şansa ca el să nu aibă nici cea mai vagă idee ce să facă cu ele. El era, până la urmă, un manager. Mult mai probabil era ca el să nu poată încredinţa proiectul nimănui altcuiva, pentru că totul era extrem de ilegal.

— Nu e atât de simplu, zise el.

— Sigur că este, e o treabă elementară.

— Am nevoie de cineva care să... opereze sistemul.

— Care sistem?

Wesley era acum vizibil enervat. Ea mai văzuse aşa ceva şi înainte, aproape de fiecare dată la bărbaţi care ascundeau ceva.

— Există şi o funcţie demonstrativă pentru client, spuse el. Am nevoie de tine ca să o verifici.

— Mâine trebuie să fac programarea. Zâmbetul ei afectat îi era lui extrem de familiar.

— Nu te juca cu mine, zise el.

— Mă amenințI?

— De ce te-aș amenința eu pe tine, Bernie? Pentru că te afli aici sub pretexte false? Că nu ești cine spui că ești? Mă întreb care este *jocul* tău? El se aplecă și mai tare și coborî tonul vocii. Ți-am spus că detest rahaturile. Ceea ce înseamnă că simt mirosul de la kilometri distanță. Iar dumneata, domnișoară, nu miroși prea bine în acest moment.

Bernie se ridică în picioare și își aranjă tivul de la jerseu: – Nu sunt obligată să ascult toate acestea.

Spunând asta, ieși din birou știind că ușa deschisă îl va împiedica să strige după ea.

El nu strigă propriu-zis, dar ea îl auzi spunând: „Mâine" încă odată.

Acum se iviseră încă două alternative care trebuiau luate în considerare: fie Wesley supralicitase atunci când i-a spus ei că o bănuiește de intenții ascunse, fie recent dispăruta Nadine schimbase taberele în ultimele douăzeci și patru de ore.

Bernie paria pe o cacealma din partea lui. În ambele cazuri, Wesley se afla cu siguranță pe marginea unei prăpăstii foarte adânci, iar Bernie n-avea nimic de pierdut dacă rămânea în joc.

Ea se străduI să nu rânjească, știind că majoritatea celor aflați la acel etaj urmăresc ieșirea ei din biroul lui Wesley. Dar era un sentiment atât de plăcut să știe că de-acum încolo îl are la mână.

Și acest lucru era legat tot de instincte.

Exact pentru a-l enerva și mai tare pe Wesley, Bernie părăsi biroul în câteva minute. Luă prânzul mai devreme la fabrica de batoane, gândindu-se că astfel va evita aglomerația, după care merse acasă, se schimbă în kimonoul ei cu centură maro și se duse peste drum să transpire un pic și să se elibereze de tensiunea acumulată. În timpul exercițiilor fizice, își aminti că lăsase florile din partea lui Paul pe birou, și gândul acesta imprimă și mai multă forță loviturilor sale.

Când reveni la apartament făcu ce-și dorise toată ziua să facă.

Eric – de urgență trebuie să mă suni, cât mai repede posibil. Partenerul lui Wesley a fost ucis în această dimineață, se presupune că a fost un accident, dar eu nu cred în această variantă. El mi-a cerut să termin eu proiectul și să testez programul mâine, ceea ce înseamnă că voi avea acces la toate informațiile de care avem nevoie pentru a termina treaba. Tu m-ai rugat să nu te sun, eu ți-am respectat dorința, dar TREBUIE să aflu vești de la tine astăzi, altfel nu voi avea de ales. Trebuie să știu ce să fac cu aceste dovezi și ce să fac mai departe. Nimic nu mai e sigur.

Am nevoie de tine.

B.

O repriză de înot şi un duş o ajutară să-şi calmeze nervii. Se îmbrăcă şi se îndreptă cu maşina spre aeroportul Scottsdale, pentru a vedea dacă Paul se afla cumva la hangarul Oar. Ea îl sunase mai devreme acasă să-i mulţumească pentru flori, de două ori chiar, dar nu primise niciun răspuns. Aşa că nu reprezenta nicio surpriză faptul că BMW-ul său se afla în parcare, iar avionul lipsea, ceea ce însemna că Paul putea fi foarte bine pe o altă planetă, pentru că singurele persoane pe care ea le putea întreba despre locul unde s-ar putea afla el erau Nadine şi Wesley, iar acest lucru nu-l putea face în acest moment.

Ea se întoarse cu maşina la birou, intenţionând să-i spună lui Wesley, cu o reticenţă vizibilă, că îl va ajuta a doua zi la verificarea programului. Bineînţeles că ea va avea nevoie de program în această noapte pentru a se familiariza cu funcţiile sale, iar acesta va fi momentul adevărului. Ea ştia destul de multe lucruri despre aceste demonstraţii pentru client pentru a-şi da seama că va simula de fapt funcţiile virusului Şarpe asupra unui sistem model, după care va demonstra cum aplicarea codului de remediu al lui Jerry Grasvik va face ca problema să dispară. Aşa-zisul client vizat putea să fie chiar una din companiile infectate cu un astfel de virus, iar ei i s-ar putea cere să implementeze codul lui Jerry în timp real.

Ceea ce însemna că ea ar deveni dintr-odată un complice la infracţiunea de înşelăciune. Şi acest lucru se putea întâmpla doar împotriva voinţei ei şi doar dacă Wesley nu îi va spune ei, mai întâi, adevărul.

Acea linie ce separă binele de rău, infamă şi atât de des pomenită, devenea dintr-odată o ţintă vagă şi mişcătoare. Acum, regulile trebuia să le stabilească ea, la fel cum trebuia să prevadă şi consecinţele.

Indiferent de deznodământ, ea urma să aibă Şarpele şi codul antivirus în memoria aceluiaşi computer. Ce va face ea mai departe reprezenta o cu totul altă chestiune. Poate că va reuşi să copieze ambele componente în computerul ei fără ştirea lui Wesley. Sau în caz că va opera demonstraţia de pe computerul lui Jerry, ceea ce era foarte posibil, va putea să strecoare printr-un ataşament la un e-mail toate datele pe computerul ei. Ea se întreba ce îi va spune Wesley despre toată operaţia, pentru că ea va trebui să înţeleagă contextul demonstrării pentru a o pune în aplicare.

Dar acest răspuns trebuia să-l mai aştepte. Domniţa cu părul vâlvoi de la biroul de la intrare o informă pe Bernie că Wesley părăsise biroul cu puţin înainte de prânz, fără să spună niciun cuvânt despre unde mergea sau când se va întoarce. Ea deja încercase să-l sune pe telefonul mobil, dar apelul era deviat spre numărul de la birou.

Wesley dispăruse. Nadine dispăruse. Jerry Grasvik era mort. Eric îşi vedea de treburile lui la penitenciar, jucând între timp rolul eroului sub acoperire. Iar Paul era la mii de metri altitudine, undeva deasupra norilor.

Cel puţin la momentul prezent, Bernie era pe cont propriu.

În acea după-amiază, CNN prezenta ştirea potrivit căreia cel puţin patru companii importante anunţau atacuri săvârşite în timpul nopţii asupra serverelor din sistemul lor computerizat. Reprezentantul uneia dintre companii a afirmat că o sursă anonimă a cerut o sumă importantă de bani în schimbul îndepărtării virusului care le blocase sistemul, cunoscut sub numele de „Şarpele". Celelalte trei companii n-au făcut niciun comentariu în acest sens, dar au confirmat faptul că deocamdată nu aveau niciun remediu pentru această problemă şi că sistemele lor de bază erau inoperabile. O parte din afacerea lor încă mai era operabilă prin intermediul sistemelor computerizate, mulţumită computerelor auxiliare, dar implicaţiile unui viitor atac puteau fi devastatoare. Anunţurile în legătură cu aceste atacuri au fost făcute după ce bursa de valori se închisese deja, dar analiştii prevedeau vânzări imense pe piaţa informaticii şi (probabil şi în alte domenii) pentru ziua de luni. Departamentul Federal împotriva Infracţiunilor pe Computer se afla în procesul stabilirii unor echipe de specialişti care să fie trimise la fiecare companie şi nu s-au făcut niciun fel de speculaţii privind legătura dintre sursa virusului şi activităţile teroriste.

Paul coborî micul avion Cessna Citation pe pista aeroportului din Scottsdale, cauciucurile sărutând asfaltul şi abia atingându-l. Zborul de azi fusese efectuat până la un mic aeroport civil din împrejurimile oraşului Minneapolis, pentru a transporta înapoi acasă un aşa-zis prieten al unui prieten care era o cunoştinţă de-a lui Wesley şi care era prea slăbit de chimioterapie pentru a folosi serviciile companiilor de zbor civile. Lui Paul îi plăceau la nebunie aceste zboruri pentru că le făcea de fiecare dată singur, iar la întoarcere îşi putea permite să se delecteze cu tot felul de manevre interzise de lege, cum ar fi rotirile succesive sau loopingurile şi alte încălcări ale recomandărilor din manualul tehnic al firmei Cessna, dar care furnizau o doză bună de adrenalină. Potrivit acestui manual, avionul era incapabil să execute manevrele pe care Paul le făcea extrem de frecvent.

El parcă avionul lângă hangar, oprind motoarele chiar în faţa uşilor imense, în timp ce aparatul de zbor se mişca încă din inerţie. Personalul aeroportului urma să tracteze avionul în hangar, după care să închidă, iar lui Paul nu-i rămase altceva de făcut decât să completeze jurnalul de zbor şi raportul pentru consumul de combustibil şi să şteargă coniacul pe care soţia pacientului îl vărsase la decolare în acea dimineaţă. Femeia nu se oprise nicio clipă din vorbit şi Paul a ajuns să se întrebe dacă sărmanul nefericit în pijama nu aştepta cu nerăbdare să se bucure de câteva secole întregi de linişte.

Pe scaunul şoferului din maşina sa îl aştepta un trandafir roşu legat cu panglică neagră.

Diana. În această noapte, el îşi va primi recompensa.

Paul nu rămăsese deloc indiferent la cele petrecute în acea dimineaţă când intrase în pielea lui Damien şi îi frânsese gâtul lui Jerry Grasvik. Avusese o reacţie fizică care se manifestase pe parcursul întregii zile; furnicături sub piele şi un stomac deranjat, iar când relua mintal filmul confruntării, chiar o senzaţie de ameţeală. Dacă acestea erau simptomele unei anxietăţi, se datorau în mare măsură probabilităţii, oricât de infime ar fi fost, ca cineva să-l fi văzut, sau că ar fi lăsat vreo urmă pentru experţii criminalişti, care mai apoi să conducă investigaţiile spre el. Dar el ştia dintotdeauna să separe manifestările paranoice de neliniştea datorată eventualităţii ca un lucru să se fi întâmplat şi de câte ori refăcea mintal cursul evenimentelor, cu atât devenea tot mai încrezător în acurateţea execuţiei. În ce-l privea pe Jerry nu simţea decât un foarte vag sentiment de remuşcare în mare parte datorată expresiei tâmpe pe care o afişase victima în momentul în care a realizat că fusese trădat de Diana. Oh, câte lucruri nu sunt în stare să creadă bărbaţii atunci când cele mai întunecate fantezii îi incită să o facă. Damien era mulţumit de sine că a făcut ceea ce făcuse, repede şi fără durere şi mai ales

fără teamă. Pe vremuri, el ar fi încăput pe mâinile lui Torquemada – infamul călău din perioada Inchiziţiei spaniole – şi ar fi găsit cu siguranţă o modalitate să scape sau cel puţin să o scape pe Diana în schimbul vieţii lui. Era ciudat felul în care se schimbaseră lucrurile, modul în care ceea ce fusese cândva o sursă de divertisment, de care au ajuns să fie dependenţi ca de un drog, devenise acum măsură legată de afaceri. Senzaţiile tari de care aveau astfel parte îşi pierduseră din intensitate, dacă nu chiar dispăruseră cu totul.

El se întreba care va fi deznodământul acestei seri. Diana se comporta cam distant în ultimul timp şi era dintr-odată pretenţioasă şi apatică în acelaşi timp. De-aici încolo nu mai aveau încotro să se îndrepte, depăşiseră graniţa interzisă dintre jocurile lor vinovate şi crima cea mai gravă şi dacă senzaţia de plăcere dispăruse, nimic nu-şi mai avea rostul. Dintotdeauna fusese vorba de senzaţii tari şi trăiri intense şi în afara câtorva motive de amuzament ici şi-colo, nu căutaseră altceva în ceea ce făceau.

Totul depindea acum de această seară în urma căreia el va rezolva opţiunile despre ceea ce va face pe mai departe. Această seară – avea o presimţire – îi va furniza impulsul de care avea nevoie pentru a trece peste acest moment de cumpănă.

El se minţea ca şi un agent de asigurări care tocmai fusese avansat la funcţia de manager, cu o soţie adorabilă care, pentru a sărbători evenimentul, gătise specialitatea lui preferată şi se îmbrăcase cu vechea rochie roşie pe care o purta pe vremea când viaţa lor nu era atât de complicată. În interpretarea Dianei şi a lui Damien a acestui mit de suburbii, scena era condimentată cu fiorii seducţiei şi ai crimei, cu potenţialul câştig al câtorva milioane de dolari, homar la grătar şi vin roşu, ea fiind îmbrăcată cu o rochie neagră din latex mulată pe corp, cumpărată de la un sex-shop pentru fetişişti într-un weekend pierdut pe insula Soho. Ea îl întâmpină la uşă oferindu-i un pahar de vin, îl întrebă cum i-a trecut ziua în timp ce îi desfăcea nasturii de la cămaşă, după care îl conduse de mână pe terasă, unde se simţea mirosul de homar şi se auzea coloana sonoră a filmului *Somewhere in Time* (Undeva, cândva).

Primul pahar de vin fusese băut înainte ca ei să se aşeze împreună la masă. Priviră soarele apunând după Muntele Cămilei şi vorbiră despre subiecte care nu se iviseră între ei doi până în acest moment. Folosiră cuvinte ca vină, Dumnezeu, răsplată, dar în cele din urmă amândoi au căzut de acord că erau doar baliverne inventate de călugări italieni obezi în vremuri demult apuse. În final, închinară un pahar în cinstea norocului ce tocmai dăduse peste ei.

— Tu pari că te simţi în regulă, îi zise ea.

— Am avut şi momente mai bune. Tu?

— A fost o zi interesantă. Uimitoare, mai exact.

— Cum aşa? – o întrebă el.

— E interesant de urmărit felul în care o parte din tine se lasă prinsă în toată această piesă dramatică și înfricoșătoare și cum cealaltă parte din tine, parte care îți amintește de ce ai făcut și în care nu crezi, te face să te simți prost pentru că ai ascultat de primul impuls.

— Așadar, tu te-ai decis în ce anume crezi?

Cu o expresie distantă, ea îi răspunse:

— Nu cred în nimic.

— Deci ești bine. În principiu, nu simți de fapt nimic. Ea îl fulgeră cu privirea peste buza paharului ei: – Nu vrei vin? Fără să aștepte un răspuns, ea îi luă paharul și dispăru cu el în casă. Damien își dezmorți oasele întinzându-se pe spate, încercând să alunge efectele împovărătoare ale zilei ce se încheia și amorțeala ce o simțea după al doilea pahar de cabernet vechi de șapte ani, care îi îngroșa sângele în vene și care făcea ca aerul serii să pară mai greu de respirat și mai cald ca de obicei.

Ea se întoarse și îi umplu paharul.

— Din acest moment nu mai există cale de întoarcere, nu-i așa? – zise ea luând iar loc pe scaun.

— Știu.

— Asta înseamnă că trebuie să avem mare grijă și să fim serioși.

— Eu credeam că înseamnă că ar trebui să-ți faci un nou tatuaj.

— Eu nu sunt de părere că un craniu și două oase încrucișate tatuate pe cealaltă fesă a mea ar fi un gest prea sofisticat, tu ce zici?

— A, începem să îmbătrânim, nu-i așa?

Ea îl privi lung cu un fel de detașare ciudată în ochi. Când văzu că făcea aluzie la un subiect mai grav, el își modifică limbajul trupului într-o poză mai preocupată.

— Într-adevăr, trebuie să recunosc că două milioane de dolari reprezintă o chestiune destul de serioasă, zise el.

— Eu nu mă refeream la bani.

— Te refereai la asta. El duse mâna la guler și scoase de dedesubt sticluța roșie pe care o purta atârnată ca talisman la lănțișorul de argint. Tu și cu mine. Pactul sângeros.

— Are un cu totul alt înțeles acum.

Damien își schimbă iar poziția în scaun, simțind brusc o căldură neconfortabilă în tot corpul. Lui nu-i plăcea felul în care ea îl privea și nici întorsătura pe care o luase discuția lor.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

— Ascult.

— Tu ai ucis pentru mine. Aceasta înseamnă foarte mult.

El pufăi din buze parcă dezgustat. *Am* ucis? Verifică mai cu atenție agenda ta de lucru, draga mea. Eu cred că acest caz are doi inculpați.

Luă o înghițitură sănătoasă de vin, grăbit parcă să ajungă într-o stare care să-l facă să digere mai ușor această conversație.

El continuă: – Se spune că atunci când salvezi viaţa cuiva devii responsabil pentru acel cineva. Mă întreb ce înseamnă atunci când ucizi *pentru* cineva.

Aşteptă un răspuns, dar ea rămase tăcută cu gura paharului lipită de buză şi privind în gol.

El se ridică încet de pe scaun simţindu-şi picioarele incredibil de grele şi de inerte.

În acel moment îl lovi un val de ameţeală, uşile deschise ale terasei să căscară ca şi gura unei peşteri întunecate, muntele din spatele casei se învârtea apocaliptic. El bâjbâi cu mâinile după spătarul scaunului să se sprijine ţinându-se de el, dar scaunul nu mai era la locul lui.

Când căzu pe spate o văzu pe Diana privindu-l peste buza paharului cu un zâmbet ce i se zbătea în colţurile gurii.

Iată-mă aici, stau în faţa uşii şi bat. Sunt singură pe holul etajului şase în acest foarte special hotel al nostru. E miezul nopţii, ora la care el mi-a cerut să vin. Uşa este deja întredeschisă. O împing la o parte şi păşesc înăuntru. Aceasta era camera noastră, locul nostru privilegiat, alfa şi omega, unde mi-a fost dezvăluit universul plăcerilor întunecate şi unde acelaşi univers s-a transformat într-un coşmar printr-o trădare şi mai întunecată. Plăcerile vinovate şi trădarea, după cum am realizat pe urmă, sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Încăperea e luminată de multe lumânări, ca atunci. Era un romantic iubitul meu.

Camera era de fiecare dată plină de lumânări şi parfum de tămâie, vinul era pregătit, flori proaspete în toată camera, uleiuri calde, muzică lentă, jucării deocheate stăteau înşirate pe cearşaful patului. Un sentiment apăsător erupe în stomacul meu şi lacrimile din ochii mei fac ca lumânările să capete o strălucire lichidă şi eliptică. Mi-e teamă că toate aceste pregătiri denotă intenţiile lui şi, din câte pot eu să-mi dau seama, aud deja demonii şoptindu-mi la ureche şi silindu-mă să mă supun plăcerii pe care am cunoscut-o cândva şi pe care nu o voi mai cunoaşte niciodată.

Dar acum totul e diferit. Pentru că acum sunt cu adevărat liberă şi nu există nicio urmă de autoamăgire în faptul că mă aflu aici.

Poate, cu excepţia faptului că mi-am trădat propria mea mândrie.

Îmi mai spun încă odată în minte că mă aflu aici pentru a-l elibera pe el.

Ce am putut să fac?

Păşesc în cameră şi o fracţiune de secundă e tot ceea ce ne desparte. Simt o mişcare într-o latură a camerei, un foşnet de fantomă, un braţ ridicat deasupra mea, fulgerarea albă a impactului, camera rotindu-se în timp ce eu cad la podea fără zgomot.

În clipa de dinainte ca membrele să coboare, văd un chip.

Și nu era al său.

Ca și cura ar fi fost trezit dintr-un somn de după-amiază în pătuțul din curtea din spatele casei, Damien se străduia din răsputeri să recunoască împrejurimile în care se afla în primele secunde de trezire. Ca și în timpul unui astfel de somn adânc, el nu era prea sigur ce anume fusese adevărat sau ce și-a imaginat, sau cât demult timp trecuse de când îi căzuse capul în piept. O visase pe Diana, cu care dansa pe podeaua din dormitorul lor pe o muzică bâlbâită, ca și cum CD-ul ar fi fost zgâriat, o visă pe ea dezbrăcându-l și îmbrăcându-l din nou, potrivindu-i o cravată nouă la gât, un joc nou, zâmbetul și vocea ei blândă înduplecându-l să intre în joc. Iar acum în timp ce ceața i se ridica de pe ochi și timpul se oprea în loc, el realiză dintr-odată unde se afla și în ce va consta jocul.

Jocul de final.

Se aflau în dormitorul său, așezat la piciorul patului. Își aminti că stătuse întins pe pat, încercase să se dea jos, se ridicase în picioare chiar... și acum înțelegea ce anume îl împiedicase visul să-și amintească. El stătea așezat pe un scaun înalt fără spătar, dezbrăcat complet. Mâinile îi erau legate la spate și ceva îi era înfășurat strâns în jurul gâtului. Picioarele nu îi erau legate, dar nu și le putea mișca.

— Ai grijă, dragul meu. Vocea venea de undeva din spatele lui; ea tocmai ieșea de la garderobă. Se schimbase de rochia strâmtă din latex negru și acum era îmbrăcată în jeanși și tricou, o alegere ciudată, dată fiind situația incertă în care se afla el. Când se întoarse în scaun, el observă că ceea ce îl strângea de gât era o frânghie subțire care se întindea până sus la o grindă din tavan, legată strâns de un ochi de oțel fixat acolo pentru alte distracții mai plăcute, care implicau una sau mai multe frânghii.

Un cu totul alt joc era acum în desfășurare. Dacă el se mișca și ar fi răsturnat din greșeală scaunul înalt de sub el, sau dacă pur și simplu și-ar fi pierdut echilibrul, s-ar fi spânzurat singur. Scaunul avea un centru înalt de greutate și nu era nevoie de un balans prea mare pentru ca lucrurile să se termine prost.

— Îmi plăcea mai mult rochia neagră, zise el, lăsând impresia că intrase în joc. În anii petrecuți împreună s-au dedat la destule perversiuni: și-au tras sânge și au sedus străini, s-au legat și s-au răsucit unul pe altul în tot felul de poziții, penetrând orificii pe care bunul Dumnezeu le sortise pentru cu totul alte scopuri, cu obiecte de tot felul, însă cu toate acestea, ceea ce se petrecea acum era absolut nou și diabolic. Acest lucru și faptul că Diana încă mai era capabilă să-l surprindă astfel era extrem de excitant.

Ea veni lângă el și întinse mâna ca să-i mângâie penisul. Zâmbetul ei era detașat. În mod ciudat, el văzu că ea purta mănuși care, la fel ca și zâmbetul sumbru ar fi fost mai bine asortate cu rochia neagră și cu rolul de stăpână.

— Ce înseamnă asta? spuse el, nefiind sigur dacă era cazul să adopte un

ton jucăuș sau plin de furie.

Ea își ținu mâinile înmănușate sub ochi și îi răspunse: – Știai că se pot ridica amprente și de pe pielea umană? Am văzut asta pe *CSI*. Eu nu știam.

Ea îl ciupi jucăuș de pielea de pe coapse, apoi îi trase de părul din acea zonă. Reacția lui fu involuntară și aproape îl costase viața.

— Uau, zise ea ajutându-l să mențină scaunul în echilibru.

— Avem multe de discutat înainte să trecem la partea distractivă.

Dintr-odată, Damien deveni sincer înfricoșat. Scaunul cu trei picioare se balansase pe două dintre ele și dacă n-ar fi fost ea acolo să-l sprijine în acel moment, s-ar fi dezechilibrat. Inima îl izbea în piept cu atâta putere, încât îi auzea ecourile în toate cavitățile corpului.

— Ce, nu faci față? – îl întrebă ea jucându-se cu penisul care acum se odihnea ca pentru paradă.

Întreaga lui ființă se afla în conflict. El era o fire războinică și atunci când era amenințat, latura aceasta se dezlănțuia. Dar dacă ar fi făcut orice mișcare, ar fi căzut și pentru prima dată, el nu mai era sigur de ea și de ce avea de gând: fie îi va tăia repede frânghia și-l va elibera, fie va sta acolo să îl privească cum se zvârcolește. Putea foarte bine să facă și acest lucru – odată, doar ca să se distreze, ea l-a strangulat cu cordonul de la halatul de baie până când el a ajuns în stare de inconștiență – și apoi să taie frânghia în ultimul moment posibil. El nu știa cum să reacționeze, dacă era mai bine să-și arate aprecierea pentru inventivitatea ei sau să-și exprime îngrijorarea în legătură cu siguranța acestui mic experiment rău conceput.

Lui îi trecu prin cap și gândul că frica combinată cu o doză bună de furie putea să fie exact ținta acestui joc.

— Bănuiesc că aceasta este recompensa mea, zise el încercând să înăbușe partea din el care își dorea să urle de furie. Ea stătea îndeajuns de aproape și scaunul fiind înalt, ea ar fi putut foarte bine să-și pună picioarele lui pe umeri, dar acest lucru ar fi făcut ca amândoi să rămână suspendați; renunță repede la această idee.

— Poți să-i spui și așa, îi zise ea, plimbându-se în cerc în fața lui și mângâindu-l ușor cu degetele pe picioare. – îți amintești de filmele acelea vechi când eroul negativ trage cu pistolul înspre picioarele șerifului din oraș și îi spune să danseze? Tu vrei să dansezi, Damien?

Dacă totuși avea de gând să se joace, atunci, de data aceasta ridicase ștacheta la o cotă încă neatinsă.

— Ești nebună, spuse el încet, ca un compliment între îndrăgostiți. Ea zâmbi, apoi se duse spre noptieră și deschise sertarul. Se întoarse cu ceva în mână.

Ridică mâna și se putea vedea că ținea bisturiul pe care tot ea îl folosise pentru a-și grava inițialele pe pieptul lui. Zâmbetul ce-l purta pe chip era pe cât de confuz, pe-atât de hotărât.

— Ce minte perversă, zise ea, trasând cu lama bisturiului peste pielea fină

din interiorul încheieturii de la genunchi. – Un cuțit, o țigară aprinsă, o unghie ruptă, biciul... de ce ar fi nevoie ca să dansezi... cât de mult poți să suporți, Damien, hî? *Cât de mult mă iubești?* Acest subiect nu făcuse parte din niciunul dintre jocurile lor anterioare. Și cu toate acestea a reprezentat dintotdeauna mărul discordiei între ei doi, cuvântul nerostit, încercările ei subtile de a-l aduce în discuție, refuzul lui de a-l include în dicționarul lor. Acum când ea îl rostise, el înțelegea că acesta nu mai era un simplu joc.

— Despre ce anume e vorba? – o întrebă el, dându-i de înțeles că i-a ghicit intențiile. Tonul lui era sincer, ca și cum ar fi vrut să spună că a devenit dintr-odată serios în toiul acestei nebunii.

— Ei bine, zise ea, acum trasând cu vârful lamei bisturiului peste pielea fină a gâtului său, mai întâi vom clarifica câteva chestiuni între noi doi. Ca să destindem un pic atmosfera. Ar fi bine, nu-i așa? Fără minciuni? Fără să mă mai întreb ce se întâmplă și ce va urma.

— Aș fi mult mai deschis pentru o astfel de conversație dacă m-ai lăsa jos de pe scaun.

Pe ea o pufni râsul. Lui îi trecu prin cap că ea se comporta ca și cum ar fi fost drogată, ceea ce ea nu obișnuia să facă. Ea se afla într-o stare care nu era de pe lumea aceasta.

— Acest lucru ar strica partea a doua, zise ea aruncând bisturiul pe patul din spatele ei.

— Care este?

Zâmbetul ei se lărgi.

— În partea a doua tu te sinucizi.

Ea e îmbrăcată cu hainele mele. Costumul meu preferat, gri cu modele brodate în fir negru. Pe cap poartă una din vechile mele pălării Dallas Mavericks, pe care n-am mai văzut-o de vreun an sau doi. În delirul meu, acest lucru nu are logică, dar este ceea ce văd. Poartă mănuși și cu toate acestea este doar sfârșitul verii. Banda adezivă îmi acoperă gura și simt un gust amar, o arsură de fum în nări. Încerc să mă mișc, dar membrele îmi sunt greoaie și aerul îmi vâjâie în urechi. Ar fi mai bine să stau nemișcată, îmi spune ea, iar când eu mă zbat să mă ridic, ea mă țintuiește înapoi pe pat până când, în cele din urmă, sunt și eu de acord că are dreptate. Camera se învârte în toate părțile și eu nu mă pot trezi, nu-mi pot reveni complet la momentul prezent. Sunt prinsă într-un vis extrem de real și o realitate foarte vagă și ea mă privește zâmbind încurajator în timp ce îmi aduce un obiect deasupra ochilor. E o pipă și acum simt mirosul drogului în aer și știu că într-un fel sau altul, în vis și eu am avut parte de el. Sunt drogată, nu-mi mai controlez gândurile și nu pot să mă mișc.

Trebuie să vorbim, îmi spune ea. Trebuie să ne înțelegem. El îmi aparține numai mie, zice ea, și deși nu am fost eu prima dintre jucăriile

lui senzuale, eu am fost prima care i-am atras atenţia. Am ameninţat relaţia lor. Jocul a scăpat de sub control şi era vina mea.

Şi pentru aceasta eu trebuie să plătesc.

Ea începe să mă dezbrace şi, cu toate că eu încerc să mă zbat, nu pot opune rezistenţă.

— Priveşte-mă, îi ceru Diana aplecându-se pe pat, ca şi cum ar fi urmat să fie percheziţionată. Ea îşi dădu cu o mişcare rapidă tricoul peste cap şi întorcându-se cu spatele spre el, dezveli fresca ispitei şi a răului întrupat în femeie care acum îi defineau corpul. Doar atât trebui să-i spună lui Damien pentru a-i atrage atenţia asupra intenţiilor ei.

Priveşte-mă!

El se uită la pielea ei şi dintr-odată înţelese.

— Priveşte ce ţi-am oferit eu, continuă ea, adăugând, şi cât te-am *iubit*!

Iată despre ce era vorba. Totul se reducea acum la ceea ce îi făcuseră acelei femei măritate, atunci în Dallas. El se afla într-o încurcătură serioasă şi de nerezolvat.

Când Diana se întoarse spre el, faţa îi era brăzdată de lacrimi de mânie. Rămase fără tricou, iar scena parcă era desprinsă dintr-un film de groază cu imaginea ei în jeanşi, cu mănuşi negre şi cu spatele tatuat.

— Cât te-am iubit, repetă ea, atingându-i iar picioarele, simulând un gest tandru.

— Totul a fost pentru tine, Damien, tot ce am făcut... de fiecare dată a fost vorba *despre* tine, despre fanteziile *tale,* nevoile *tale*... ţi-am dat totul, nu-i aşa... inima, sufletul, viaţa mea... dar n-a fost niciodată de-ajuns, eu nu ţi-am fost îndeajuns.

— Diana, ascultă-mă...

— Nu! Expresia ei calmă se transformă brusc într-o mască stacojie a durerii, lacrimi proaspete curgându-i pe obraz. Tu să mă asculţi pe *mine*! Eu am dat şi am dat şi am dat... iar tu ai luat şi ai luat şi ai luat... şi nu ţi-a fost niciodată destul! Nici măcar aceasta...

Ea făcu un pas în spate, înşfăcă lănţişorul din jurul gâtului şi trase de el desfăcându-l. Privi parcă cu duioşie sticluţa roşie prinsă la lănţişor şi apoi o lăsă să-i alunece printre degete şi să cadă pe podea.

— Sânge, Damien... tu mi-ai vrut dintotdeauna sângele. Şi acum îl ai.

Totul se terminase. Indiferent ce se întâmplase, acum nu mai putea fi vorba de destinderea atmosferei pentru ca ei să poată merge mai departe şi nici despre ea să-şi descarce inima împovărată. Va fi vorba despre răzbunare.

Lui începură să-i tremure picioarele. Expertul în arte marţiale care putea să stea o oră în sfoară, care putea să alerge sus pe Muntele Cămilei în douăzeci de minute pentru a-i face ei pe plac... în acest momente acele picioare de luptător îl trădau.

— Am fost tot ceea ce ţi-ai dorit, îi zise ea cu o voce care era brusc abia perceptibilă. – Am fost *mai mult* decât ţi-ai dorit, pentru că am ştiut mai multe decât tine despre nevoile tale. Eu am crezut că poate după ce am fost acolo şi am făcut toate acele lucruri vei înţelege că ceea ce rămâne până la urmă suntem noi doi împreună, că doar relaţia noastră contează. Am crezut că între noi s-a înfăptuit o legătură de sânge, un lucru care să nu mai poată fi niciodată dezlegat...

Damien abia dacă îşi mişcă picioarele, dar reuşi să pună astfel la încercare stabilitatea scaunului.

— Diana, pune capăt acestei nebunii! Trebuie să mă asculţi.

Ea nu-l mai auzea. Era dintr-odată prea ocupată să-şi înfigă vârful bisturiului în propriul antebraţ, sângele curgându-i deja la picioare acoperind sticluţa roşie pe care o lăsase să cadă pe podea.

Cu o voce care s-ar fi potrivit mai bine unei fetişcane care îşi mărturiseşte primul eşec în dragoste, ea îi spuse.

— Eu am vrut doar să mă iubeşti, Damien... să mă iubeşti... doar pe mine... voiam doar să mă iubeşti...

— Dar eu te iubesc, Diana... ţi-o jur...

— Nu! Am văzut-o şi eu, pui de căţea ce eşti, micuţa şi drăguţa ta Bernadette, atât de îndrăzneaţă şi deşteaptă foc...

— E doar un joc! Jocul *nostru*! Am *ucis* un om... Şi am făcut-o pentru *tine*!

Deşi îndurerată, ea găsi puterea să-i zâmbească dispreţuitor şi să ia spusele lui în glumă. Expresia ei îl opri să mai continue.

— Tu nici măcar nu înţelegi propriul tău joc, îi spuse ea. Tu crezi că ce s-a întâmplat în Dallas ţi s-a datorat ţie... că ţi s-a datorat ţie... că ţi-am oferit trupul şi sufletul meu pentru ceea ce *tu* ai realizat... dar tu nici măcar nu ştii...

Vocea i se stinse ca şi cum ar fi dezvăluit un secret străvechi şi sacru.

— La ce te referi? – întrebă el, încet, fiindu-i frică de răspuns.

Ochii ei îl străfulgerară, gata să-i dea lovitura de graţie.

— În Dallas. N-a fost niciodată meritul tău. Nici măcar nu s-a întâmplat din cauza ta. Mie mi s-a datorat totul, Damien, a fost fapta mea. Eu i-am luat viaţa acelei femei în Dallas... *eu* am fost cea care a câştigat jocul...

Mă îmbracă cu hainele cu care fusese ea îmbrăcată. Hainele mele. Acum observ că ea are şi geanta mea, dar hainele pe care le scoate din ea nu sunt ale mele. Şi cu acele haine se îmbracă ea acum.

Ai fi surprinsă să afli cât de uşor este să intri în casa cuiva dacă ştii ce trebuie să faci, îmi spune ea. Aşa a reuşit ea să-mi ia hainele şi geanta. Aşa a reuşit să intre în casă, la mine în cameră şi să lase mesajul pe care îl vor găsi după aceea scris în computerul meu. Numele lui n-a fost pomenit în mesaj, dar ei vor şti despre cine e vorba. De găsit nu-l vor găsi, pentru că n-am spus niciodată nimănui cum ar putea să-l găsească, n-am

spus nimănui numele său. Doar surorii mele, şi doar prenumele.

Wesley.

Mesajul va părea scris de inimă frântă, îmi spuse ea. Şi eu ştiu că de data aceasta nu minţea.

Îmi şterge gura cu o cârpă udă. Nu vrea să lase urme de bandă adezivă pentru a fi găsite mai apoi. „Iarba" din cameră, care a fost cumpărată de mine nu va ridica niciun fel de suspiciuni. Recepţionerul îşi va aminti de femeia îmbrăcată cu hainele mele, cu aceeaşi culoare a părului şi purtând ochelarii mei de soare. Îşi va mai aminti de mine cazându-mă la hotel, pentru că femeia care se cazase era foarte tristă când plătise cu bani gheaţă şi lăsase un număr de carte de credit pentru că îşi uitase cardul acasă. El va verifica numărul cardului şi totul va fi în regulă. Îmi aminteam eu cumva de seara în care i-am plătit lui o cină în oraş şi ştiam eu că bărbatul al cărui nume credeam că era Wesley avea o memorie vizuală excelentă, cel puţin în privinţa numerelor, şi că numele lui nici măcar nu era Wesley? Numele lui era Damien.

Astfel, totul va merge ca pe roate, îmi spune ea.

Pentru că el mă iubeşte pe mine şi nu pe ea. Ea pare să fie furioasă spunând acest lucru şi ştiu că are de gând să mă omoare.

Eu încerc să mă zbat, dar nu am nicio putere, îmi lipseşte voinţa de a mă mişca. Nu pot să strig, pot doar să o aud şi să o văd cum se pregăteşte.

Ea deschide uşa camerei şi aruncă o privire pe holul etajului. E miezul nopţii, aşa că e linişte. Apoi se întoarce după mine. Mă ridică de pe pat prinzându-mă pe sub umeri. E incredibil. Mă târăşte cu spatele spre uşă.

Mă scoate în hol. Se opreşte la balustradă, aşezându-mă cu abdomenul peste ea. Îmi ridică picioarele.

Din nou încerc să mă zbat, dar nu pot. Strig, dar numai eu îmi aud strigătul.

Şi apoi ea dispare.

Nu mai am nicio frică. Există doar o lumină albă scăldându-mă în căldura ei. Şi o voce care îmi şopteşte încet numele... iar eu trebuie să mă duc.

Totul fusese o minciună. Femeia din Dallas, farsa cu Wesley, marea provocare, victoria glorioasă. Fusese de la început jocul Dianei. Diana cea ispititoare, adevăratul şi singurul şarpe.

Ea zâmbea întocmai ca şi Satan însuşi, privindu-l cum cântăreşte ceea ce tocmai îi mărturisise, înţelegând că tot ceea ce a crezut el că e sincer între ei doi, tot ceea ce crezuse el despre sine a fost făcut ţăndări. El fusese jucat pe degete, fusese sedus şi acum distrus, iar ea savura fiecare secundă a suferinţei lui.

Şi într-un anumit sens, cu toată satisfacţia pe care o simţea ea, o parte din sufletul ei murea alături de el. Ambivalenţa sentimentului ei de iubire arunca

o umbră de regret asupra acestui moment.

Răzbunarea – ca şi iubirea însăşi – are întotdeauna un mic defect.

Picioarele lui se opriseră din tremurat, dar acum îi erau cuprinse de amorţeală. Fusese atât de preocupat de mişcările sale, încât circulaţia periferică îi fusese compromisă. El se mişcă foarte puţin în scaun, făcând un efort de a le readuce la viaţă şi din această cauză scaunul începu să se clatine.

Când îi scăpă un răcnet de spaimă, Diana îşi acoperi gura cu palma râzând pe înfundate.

Ea îşi puse mâinile înmănuşate pe picioarele lui, masându-le pentru a le dezmorţi.

— L-am *ucis* pentru tine, spuse el cu o voce slabă.

— Asta ai făcut. La fel cum şi eu am ucis-o pe ea pentru tine. Aşa că suntem chit. Singura diferenţă este că eu am o înregistrare cu fapta ta. Cu acel telescop poţi pătrunde în sufrageria oricui. Am să-ţi las o copie pentru colecţia ta. Dacă încerci să mă găseşti, să mă implici şi pe mine, voi arăta înregistrarea. Le voi spune că ai fost gelos, că eu am încercat să rup relaţia cu tine, dar că tu ţi-ai ieşit din minţi şi ai jurat că îl vei omorî pe noul meu iubit şi apoi pe mine şi că atunci când ai pornit vijelios în căutarea lui în acea dimineaţă am fost foarte speriată. Aşa că am pornit camera şi te-am văzut ce ai făcut. Înregistrarea o făceam oricum pentru Jerry – el şi-a dorit să aibă filmată o căţărare. Cât de la îndemână şi cât de ironic a fost totul. Apoi te-ai întors aici, m-ai atacat cu un cuţit, ai încercat să mă omori, dar eu am fugit, abia scăpând cu viaţă. Uite, sângele meu e pe covorul tău.

— Toate acestea se pot întâmpla dacă eu nu cad de pe afurisitul asta de scaun, urlă el.

— Ei bine, există şi o altă variantă. La tine în birou ei vor găsi un mesaj de adio în computerul tău. Nu ai putut să suporţi gândul la ceea ce ai făcut, te-ai înfuriat când ţi-am spus că totul s-a terminat între noi, că voi rămâne împreună cu Jerry, iar tu l-ai omorât dintr-o criză de gelozie.

— Nu cred că o să ţină povestea ta, zise el.

— Chiar? Poate că o să cazi de pe scaun la noapte, picioarele tocmai ţi-au cedat şi după asta s-a zis cu tine. Cine va putea să spună că lucrurile s-au petrecut altfel? Ce ai de gând să faci, să strigi? Mesajul este scris deja, Damien.

La aceste cuvinte, ea zâmbi. Dar lupta din răsputeri să înfrângă un sentiment care îşi făcea simţită prezenţa în spatele acestei bravade sadice. Speranţa lui se agăţa de acest sentiment care ar putea să-l salveze.

— Sau, continuă ea, ai să te mai gândeşti la asta după ce eu voi pleca; să te gândeşti că nimic nu mai înseamnă ceva în viaţa ta; să te gândeşti la felul în care ai irosit singura şansă pe care ai avut-o, singura femeie care a vrut sincer să-ţi ofere tot ceea ce ai visat vreodată. Gândeşte-te la ce te aşteaptă din momentul în care vor stabili o legătură între tine şi moartea lui Jerry,

ceea ce se va întâmpla cu siguranţă dacă vei pomeni numele meu cuiva. Poate că vei face, în cele din urmă, acest ultim pas pentru a împiedica să se întâmple aşa ceva. Ei vor găsi talismanul, vor vedea sângele... eu le voi spune că ţi l-am dat înapoi aşa cum faci cu un inel... că, după câte se pare, Paul Lampkin a pierdut de data asta.

El respira acum cu mare greutate, frânghia din jurul gâtului aproape că îl împiedica să tragă aer. Cu cât devenea mai agitat, cu-atât avea nevoie de mai mult oxigen şi cu-atât venele gâtului i se dilatau, pulsau mai greu.

— Laptop-ul lui Jerry şi programul său e la mine, spuse ea. S-ar putea chiar să mă încurc cu Wesley. Nu e o chestie tare? Eu şi şeful lui Jerrry? Şeful *tău*! Tu nu vei şti niciodată, pentru că indiferent ce se va întâmpla, n-ai să mă mai vezi. Dar vreau să te gândeşti la toate acestea.

Ea dispăru în garderobă. După câteva clipe se întoarse trăgând o valiză după ea în care îşi împachetase câteva lucruri ceva mai devreme. O trase în coridor, după care reintră în cameră. Se postă în faţa lui cu mâinile în şolduri.

— Indiferent ce concluzii vei trage din toate acestea, să ştii un lucru – eu te-am iubit cu-adevărat. Am continuat să te iubesc atât timp cât am putut, după care am renunţat. Aşa procedează femeile. Cedăm fără să spunem nimic, apoi căutăm ocazia de a scăpa. Şi am dispărut înainte ca cineva să-şi dea seama că a existat vreo problemă.

Muşchii feţei i se destinseră brusc şi orice urmă de mânie dispăru. Rămase astfel pentru o clipă, apoi îşi plecă privirea şi păşi spre uşă.

Paul Lampkin ştiu că aceasta fusese ultima lui şansă şi că a pierdut-o şi pe aceasta.

— Am ştiut tot timpul că relaţia noastră se va termina urât, spuse el în urma ei.

— Te cred, îi zise ea. Şi aceasta a fost problema, nu-i aşa?

Ea merse mai departe spre uşă, apoi se mai întoarse pentru ultima dată şi îi spuse.

— Femeia de serviciu vine la opt, în caz că rezişti până atunci. Aş da oricât să-i văd reacţia când va intra aici în cameră.

De undeva de la capătul coridorului, el o mai auzi spunând: – În ce mă priveşte, sper că ai să-ţi rupi gâtul.

Sub nicio formă el nu putea să reziste până la ora opt dimineaţa. Reuşise să găsească o metodă de a-şi muta greutatea de pe un picior pe altul fără să strice echilibrul precar al scaunului, dar această tehnică putea să dureze numai atâta timp cât el era în stare să se concentreze. Având centura neagră cu cinci dan, concentrarea era punctul său forte, dar ora opt dimineaţa se afla la o distanţă de mai mult de opt ore într-un viitor incert şi până şi Bruce Lee însuşi ar fi avut probleme să menţină această poziţie. Pe durata celor trei ore scurse de la plecarea Dianei, gândurile lui se opriră asupra multor subiecte, câteva extrem de surprinzătoare în situaţia lui. La un moment dat se gândise la una dintre emisiunile programului *Survivor*, în care cei trei finalişti erau puşi să stea cocoţaţi pe nişte beţe ţinându-se cu o mână de o prăjină aflată la mijloc între ei, primul care cădea pierzând concursul. Atunci i-a venit să râdă, considerând proba floare la ureche şi chiar s-a gândit să le trimită realizatorilor o casetă pentru a obţine participarea la emisiune – doar ei mai avuseseră într-o emisiune un tip plin de tatuaje şi expert în autocontrol, de ce să nu mai participe încă unul? S-a gândit apoi la avionul său drag şi la ce vor spune cei de la companie când el nu va fi prezent a doua zi la prima oră pentru a zbura la San Diego cu Wesley, care trebuia să ajungă acolo cu un program demonstrativ pentru un client, extrem de important, cursa fiind o prioritate, ceea ce însemna că dacă aparatul Cessna Citation nu va avea a doua zi pilot, Wesley va fi nevoit să închirieze orice avion disponibil indiferent de preţ. Va apela la Departamentul de Aviaţie al oraşului Scottsdale pentru a găsi cât mai repede un pilot, iar Wesley nu va găsi de cuviinţă să se îngrijoreze mai mult de un minut de absenţa pilotului companiei. Va afla veşti despre el de la târfa de Nadine, care cu siguranţă se culca cu şeful ei. S-a gândit la părinţii lui, dar aproape că nu-şi mai amintea chipurile lor. S-a gândit la munte şi la Jerry – îi părea rău de ceea ce făcuse – şi la femeia din Dallas care îşi luase propria viaţă din cauza felului în care el a înşelat-o. Cel puţin aşa crezuse el că s-a întâmplat, până în această seară.

Un prieten care lucra la serviciul de ambulanţă îi spusese cândva că dintre sutele de pacienţi pe care i-a văzut murind sub ochii lui, niciunul n-a rămas ateu până la capăt, că fiecare se smereşte când îi bate ceasul. Gândul acesta îi provocă greaţă şi pentru câteva clipe, i se păru că nu se mai află în dormitor, stând în picioare pe un scaun cu ştreangul la gât, străduindu-se să-şi menţină echilibrul.

Timpul se juca cu simţurile lui. Minutele treceau ca orele, şi totuşi orele zburau ca şi amintirile trecătoare care se iveau în gândurile sale. La un moment dat, când el credea că trecuse miezul nopţii, luptându-se acum din răsputeri nu numai să-şi menţină echilibrul, ci şi să nu adoarmă în picioare

pe scaun, auzi un zgomot. Venise de undeva de jos, probabil de la garaj. E foarte posibil să fi fost o uşă sau poate vreun coiot care răscolea prin gunoi, îngheţă şi îşi concentră toată atenţia asupra a ceea ce auzea.

Se auzi încă un zgomot, foarte încet, dar clar. Cineva intrase în casă.

Diana se întorcea să îl salveze. Pedeapsa lui luase sfârşit, ea s-a făcut pe deplin înţeleasă şi acum se întorcea să-şi ceară iertare. Sau poată că se răzgândise şi va intra în cameră ca să răstoarne cu o lovitură rapidă scaunul de sub el. Exista şi o vagă posibilitate să fie Bernie, care avea doar numărul de la telefonul său mobil, iar telefonul era jos în maşină. Se putea întâmpla ca ea să intre, să-l găsească în această ipostază şi cu toate că el va găsi greu o explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat, va fi salvat.

Cineva se afla la uşa dormitorului, ezitând pentru o clipă. Apoi, intrusul păşi înăuntru.

Era un bărbat înalt şi bine făcut. Era îmbrăcat cu o salopetă neagră ca şi cele purtate de mecanicii de la aeroport. În mod ciudat, individul purta mănuşi de latex, asemenea celor folosite de detectivi în toate emisiunile cu experţi criminalişti. Acest amănunt îl făcut pe Paul să creadă că era vizitat de un spărgător, o coincidenţă fericită în cel mai bun caz; era mult mai probabil însă să se afle aici pentru a-i da sărutul morţii. Întâmplarea va fi cu siguranţă atracţia săptămânii pe holurile închisorii federale.

Ochii bărbatului săgetau colţurile încăperii cu o surprinzătoare lipsă de interes în privinţa lui Paul.

— Cine naiba mai eşti şi tu? – întrebă Paul, mirat de propria ostilitate.

Bărbatul ignoră întrebarea. Se îndreptă spre uşa dinspre terasă, o dădu la o parte şi păşi afară. Paul îl urmări în timp ce individul merse până la balustradă, se uită în jos spre aleea de la intrare preţ de câteva secunde, apoi reveni în cameră închizând uşa în urma lui.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta să cobor, zise Paul. – Găseşti un cuţit pe pat... taie-mi frânghia, omule. Vrei bani, îţi voi da tot ce vrei.

Bărbatul se opri în faţa lui, uitându-se jos la sângele de pe podea. Se aplecă şi atinse pata cu vârful degetelor înmănuşate, apoi ridică talismanul Dianei care conţinea sângele lui.

Scoase o cârpă dintr-un buzunar, curăţă de sânge talismanul ei şi îl puse într-un alt buzunar. Apoi se întoarse spre pat şi folosi cârpa pentru a lua bisturiul pe care Diana îl lăsase acolo. Înfăşură cu cârpa mânerul bisturiului şi se întoarse cu faţa spre Paul.

— Ce înseamnă asta? – se apără Paul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. – Ea te-a pus să faci asta? Vorbeşte... taie frânghia şi putem vorbi despre bani... Te rog...

Lui Paul îi îngheţă sângele în vene când bărbatul întinse mâna şi apucă talismanul cu sânge care îi atârna de gât prins la un lănţişor de argint. I-l smulse de la gât şi îl puse în buzunar lângă cel al Dianei.

Paul începu să protesteze, dar se opri când individul îl atinse cu bisturiul

pe picior, în partea superioară a coapsei, înfricoșător de aproape de tărâmul nimănui.

— Ascultă, omule...

Bărbatul retrase bisturiul și îl aruncă pe pat. Se puse în genunchi la picioarele scaunului care susținea întreaga greutate a lui Paul. Ridică privirea spre el și zâmbi.

— Zbor plăcut, spuse el.

Apoi smulse scaunul de sub el.

Bărbatul sări la o parte pentru a evita să fie lovit în față când Paul căzu atârnat de capătul frânghiei. Căzătura nu reușise nici pe departe să-i rupă coloana, dar frânghia își făcu treaba blocându-i traheea și era doar o chestiune de timp până ce el avea să-și piardă cunoștința.

Două minute îi trebuiră lui Paul pentru a-și pierde complet cunoștința, încetând să se mai zbată pe măsură ce își pierdea puterile. Bărbatul se dădu doar la o parte și privi toată scena cu indiferență.

În ultimele secunde ale vieții sale, de după perdeaua de lumini pâlpâitoare ce i se lăsă peste ochi și în ciuda vântului ce îi urla în urechi, Paul simți încă odată că nu era singur și în acel moment el înțelesese că se înșelase în privința a tot ceea ce crezuse el ca fiind adevărat.

Și pentru asta plătea prețul acesta.

Bărbatul îl lăsă pe Paul să atârne încă cinci minute, timp în care el se duse la dulapul lui și adună câteva haine, portofelul și cheile de la mașină. De asemenea, el mai recuperă și un dispozitiv sofisticat de ascultare pe care tot el îl instalase ascuns în ghiveciul plantei decorative din dormitor, la fel cum procedase cu alte 6 astfel de aparate plasate în celelalte încăperi din casă. Microfoanele erau folosite de C.I.A. Și aveau o rază de emisie de 12 mile (aproximativ 19 km).

Revenind în dormitor, bărbatul se folosi de bisturiu pentru a tăia frânghia și propti trupul inert pentru a-l face să cadă pe cearșaful întins, chiar sub locul unde fusese atârnat. Înfășură cadavrul în cearșaf ca o mumie la pachet, apoi îl săltă pe umăr.

Înainte să plece, șterse bisturiul și îl puse la loc în sertarul noptierei.

La ora opt în dimineața următoare, menajera avea să facă curat mai întâi în toate camerele de la parter înainte să urce la etaj. Va observa repede sângele scurs pe covor la piciorul patului și va irosi 20 de minute încercând să-l curețe. Dar nu va reuși și va lăsa o pată sănătoasă care semăna mai degrabă cu vin vărsat decât cu sângele unor îndrăgostiți care nu au cunoscut limite.

Nu se va gândi prea mult la acest lucru, cel puțin nu în acele momente. N-ar fi fost pentru prima oară când găsea urme de sânge în acea cameră și, în comparație cu ce priveliști avusese ocazia să vadă în această casă, pata de sânge era un fleac.

43

Dallas, Texas

Eric Killen se aplecă înainte şi se uită strâmb la monitorul de 13 inci (33 cm) care avea un video recorder încorporat. Aparatul era aşezat pe o cutie de hârtie igienică într-o cameră de depozitare la Embassy Suites lângă DFW, hotelul de la balconul căruia sora lui Bernie s-a aruncat în braţele morţii cu opt luni înainte. Agentul de pază, în tradiţia celor care îşi aleg cariera de poliţist de duzină, după ce mai întâi şi-au făcut ucenicia prin cabinele de parcare, era ochi şi urechi şi, de emoţie, cântărea aproape cât un câine ciobănesc german mai voinic.

Numele lui era Roger Davis şi cineva ar fi trebuit să-i amintească faptul că mustaţa nu se mai poartă după ce Tom Sellek s-a hotărât să şi-o radă pe-a lui şi că ochelarii lui de soare imenşi erau un exemplu de kitch de primă clasă. Roger îi ceruse lui Eric să se întâlnească la hotel, după ce el se documentase în taină despre acest caz şi ar fi putut s-o păţească dacă cineva l-ar fi prins că îi arată caseta înregistrată de camera de supraveghere lui Eric.

— Iat-o că intră, zise Roger făcând ca înregistrarea să redea imagini cadru cu cadru. Pe ecranul monitorului apăru o femeie, îmbrăcată cu un costum sport gri, cu o şapcă de base-ball pe cap şi cu părul prins la spate într-o coadă de cal. Purta şi ochelari de soare. Camera de supraveghere, care făcuse o înregistrare alb-negru cu purici, era fixată pe peretele din spatele recepţiei şi încadra zona din faţa tejghelei, iar în imagine apărea ceafa recepţionerului şi capul persoanei care închiria o cameră. Dacă respectiva persoană se întâmpla să poarte o şapcă, faţa îi era ascunsă.

Roger îi arătase înainte lui Eric eticheta de pe casetă – înregistrarea fusese făcută în seara zilei în care Peggy s-a sinucis.

— Ai văzut? – întrebă Roger.

El scoase caseta înainte de a primi un răspuns. Luă apoi o altă casetă din vraful de casete pe care le adusese cu el, verifică eticheta şi o introduse în aparat.

— Îl cunosc pe tipul care lucrează pentru procurorul ce a condus ancheta. Asta am obţinut-o de la el pe sub mână.

Ecranul albastru deveni alb cu dungi negre, apoi apăru o imagine clară cu o fotografie aşezată pe o masă. Unghiul de filmare se mişca încet, ceea ce indica faptul că filmarea fusese făcută cu o cameră portabilă, probabil Sony-ul personal al lui Roger cu obiectivul de opt milimetri. Imaginea făcu un zoom pe fotografie.

În fotografie se vedea corpul lui Peggy. Era întinsă cu faţa în sus în bazinul cu apă al fântânii arteziene din foaierul hotelului, în cadru fiind prinse şi câteva perechi de picioare, toate purtând pantofi de poliţişti.

— Observi ceva? – îi zise Roger.

Eric se abţinu să-i răspundă iritat şi dădu doar din cap, ţinându-şi privirea ţintă spre ecran. Brusc, în încăpere era foarte cald, ceea ce îi dădu o senzaţie de rău.

Roger îngheţă imaginea.

— Priveşte mai de-aproape.

Îşi puse degetul pe ecran indicând încheietura de la mâna stângă a lui Peggy, aceeaşi mână care purtase un ceas când semnase în registru.

— Nu e niciun ceas, zise Eric.

— Niciun ceas, repetă Roger. S-a găsit vreun ceas în cameră sau lângă cadavru?

— Nu.

Eric se uita acum la Roger, ale cărui sprâncene erau ridicate, semn indubitabil că se simţea extrem de mulţumit de sine.

— N-a fost ea cea care s-a cazat. Am pus mâna pe un travestit.

— Tot ce se poate, zise Eric, nedorind să acorde acestei variante prea multă credibilitate atât de devreme. Existau multe alte posibile explicaţii.

— Şi şapca lipseşte.

— Interesant.

— Deşteaptă femeie. Dacă şi-ar fi lăsat şapca la victimă s-ar fi putut găsi fire de păr.

— ADN, zise Roger, bucuros să utilizeze vocabularul detectivilor.

Eric încuviinţă doar din cap, ţinându-şi ochii îndreptaţi spre ecran.

Roger scoase caseta. Cu mişcări rapide, ca şi cum ar fi repetat scena acestei prezentări, el înşfacă o altă casetă şi o introduse în aparat.

— E înregistrată cu trei luni înainte îi spuse Roger.

În cadrul imaginii de pe ecran intră un bărbat bine îmbrăcat şi lat în umeri. O geantă pentru costume îi era aruncată pe umăr şi cravata îi era destrânsă.

— 9 octombrie, zise Roger. Fă cunoştinţă cu Wesley Edwards. A plătit pentru două camere, cu card American Express.

Eric îi recunoscu înfăţişarea după poza de pe permisul de conducere pe care i-o trimisese lui Bernie.

— Două camere?

— Datele nu mint, zise Roger

Acesta dădu caseta repede înainte. Acum un alt bărbat intră în cadru, purtând o haină sport peste un tricou mulat, cu părul lung şi negru atârnându-i liber peste ochi şi la tâmple după urechi. Arăta ca un fotomodel pentru revista lui Ralph Lauren.

— 18 octombrie, zise Roger. Potrivit datelor din registrul de la recepţie, corelate cu data de pe această înregistrare, acest individ s-a cazat sub numele de Wesley Edwards. Şi a plătit cu card Visa.

— Îngheaţă imaginea, zise Eric. Se aplecă să privească de mai aproape,

studiindu-l atent pe noul tip din imagine. Chiar și din acest unghi din care se făcuse filmarea, el putea să vadă clar un tatuaj pe exteriorul degetului mare al individului care semna în registru.

Când Eric se lăsă la loc pe spate, Roger derulă rapid înainte pentru o secundă. Când opri imaginea, același bărbat intră în cadru, îmbrăcat de data aceasta cu jeanși, cizme de cow-boy și jachetă de piele scurtă.

— 27 octombrie, spuse Roger. Aceeași treabă, același card, același nume.

El mai derulă odată rapid înainte. De această dată, bărbatul avea părul pieptănat lins spre spate și purta un costum de afaceri în genul celor preferate de oratori de succes sau de gazdele talk-showurilor.

— Trei noiembrie, zise Roger. Și mai am încă șase exemple. Același individ.

Eric își înăbuși un rânjet de satisfacție și își concentră atenția asupra ecranului. Mai urmări încă vreo trei scene în care bărbatul misterios semna în registru.

— Am păstrat la urmă ce e mai interesant, spuse Roger schimbând repede casetele.

— Întâi decembrie.

De data aceasta, tipul arăta ca un latin-lover și se apropia de tejgheaua recepției, numai că era însoțit de cineva. Era o femeie care rămăsese un pas în urma sa, cu toate că s-au apropiat deodată și se țineau de mână.

Roger opri imaginea: punct ochit, punct lovit, murmură el.

Femeia era Peggy. Nu exista nicio îndoială în această privință, pentru că ea era îmbrăcată cu același costum gri sport pe care îl purtase femeia care se dăduse drept ea la câteva luni după scena din imagine în noaptea în care corpul ei a fost găsit în bazinul fântânii arteziene.

— Așadar cu ce-avem de-a face aici? – spuse Roger, aplecându-se mult pe spate cu scaunul său. Avem un tip care se cazează de fiecare dată la hotel, folosind cartea de credit a lui Wesley Edwards, dar el nu este Wesley Edwards. Avem o femeie care se cazează la hotel sub numele de Peggy Hopkins și ea nu e Peggy Hopkins. Mai târziu, în aceeași noapte, adevărata Peggy Hopkins sare de la etajul șase și e îmbrăcată cu aceleași haine, dar fără ceasul pe care îl purta când a intrat în hotel pentru că n-a fost ea cea care a intrat atunci.

Eric nu-i răspunse. El încă se holba la ecranul care era acum alb.

— Am dat peste o omucidere dacă mă întrebi pe mine, zise Roger încercând să pară cât mai sever, dar neputându-și ascunde un mic zâmbet de satisfacție datorat propriilor puteri de deducție.

Eric îi întinse mâna să-l felicite.

— Ești de acord să depui mărturie și să spui curții de justiție cum ai obținut toate aceste informații?

— Spune-mi data procesului, d-le avocat, și voi fi acolo.

— S-ar putea obține două fotografii după aceste imagini? Cu ambii impostori?

Roger îl privi ca și cum l-ar fi întrebat *ce ți-a trebuit atâta să întrebi*? Întinse mâna și apucă o mapă de plastic de pe masa de lângă el, din care scoase două fotografii de 13/18 cm, pe care i le înmână lui Eric.

Eric făcu ochii mari când văzu comoara pe care o ținea în mâini. Îl bătu pe Roger prietenește pe spate și se ridică să plece.

— Ar fi trebuit să te faci polițist, Rog. Ai fi ajuns detectiv înainte să împlinești 30 de ani.

— Ar fi trebuit sau nu, asta e, replică Roger.

— Am să te sun eu. Toată povestea asta rămâne deocamdată între noi doi, ne-am înțeles, partenere?

Roger își ridică degetul mare și încuviință grav din cap în timp ce Eric se îndrepta țintă spre ușă.

Eric își tăie drum cu greu prin traficul aflat la ora de vârf, întorcându-se înapoi la Da Slamma și la grămada de hârțoage care-l așteptau să fie încheiate și pe care le lăsase deoparte pentru a asista la prezentarea privată a lui Roger. Unul dintre noii deținuți minori o trântise la podea pe profesoara de engleză care era pe jumătate cât el, o femeie de cincizeci de ani, și apoi a încercat să facă același lucru și cu Eric când acesta a ajuns la fața locului. Mare greșeală. Vlăjganul avea acum nasul spart și un braț luxat, mulțumită reacției lui Eric de a-l pune jos și de a-i răsuci brațul la spate, și nimic nu produce mai multă hârțogărie decât un caz de deținut rănit.

Dar formalitățile de rigoare trebuiau să mai aștepte. El ar fi trebuit să-și cumpere în această dimineață un bilet la loterie, pentru că norocul îi surâdea din toate părțile. În afară de înregistrările cutremurătoare ale lui Roger, el mai avea pe telefon un mesaj de la fostul coleg de frăție din studenție, care devenise între timp agent de trafic aerian; acesta îi transmitea că s-a documentat în privința acelui avion pe care i-l indicase Eric și că deținea noi informații. Dar înainte să poată pune mâna pe telefon, el observă un plic alb la el pe birou. Era pentru el și lângă numele său de pe adresă găsi o amprentă de ruj roșu. Dar nu acest amănunt făcu să-i crească pulsul dincolo de limitele suportabilității.

Adresa expeditorului conținea numele lui Bernie și adresa ei din Scottsdale, Arizona.

Îi luă mai puțin timp să ghicească intențiile ei decât pentru a desface plicul. După o perioadă atât de lungă în care ea nu sunase și nici nu-i trimisese vreun e-mail, părea ciudat că nu găsi niciun bilet care să însoțească mouse-ul și felicitarea, fapt ce-l puse la început în încurcătură. Ambele obiecte erau împachetate în pungi de plastic închise ermetic.

În loc să-și sune sursa de la agenția de trafic aerian (ATC), el sună un alt prieten din facultate care lucra pentru Poliția din Dallas și care îi mai oferise și înainte informații în legătură cu câțiva dintre „clienții" de la Da Slamma. Acesta îi spuse lui Eric că îl putea ajuta dacă reușea să ajungă cu conținutul pungilor de plastic la sediu înainte de ora nouă în acea seară. De asemenea,

el îi mai spuse că s-ar putea chiar şi să-l scutească pe Eric de taxa de 300 de dolari pentru colaborare între departamente, dar nu-i putea promite acest lucru. Aşa că au căzut la o înţelegere după ce Eric i-a rămas dator cu o cină în oraş şi două bilete la un meci de base-ball.

Apoi, după ce mai dădu un telefon pentru a auzi noutăţile de la agentul de trafic aerian, Eric luă o hotărâre.

Shannon îl va strânge de gât. Dar indiferent dacă va fi sau nu pe placul ei, el va pleca mâine dimineaţă spre Scottsdale.

Partea a patra

**Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi.
Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi
judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi,
vi se va măsura.
— Matei 7: 1–2**

44

Nimic nu-ţi provoacă mai uşor un infarct decât să fii trezit la miezul nopţii de bătăi zgomotoase în uşă. Şi mai ales atunci când se presupune că nimeni nu-ţi cunoaşte adresa. Bernie se uită la ceasul digital şi îşi cântări opţiunile. Era puţin înainte de ora două şi acesta era şi numărul opţiunilor pe care le avea: să meargă să vadă cine e sau să pretindă că nu era acasă şi să-şi petreacă restul nopţii cu nervii în pioneze. De-abia reuşise să adoarmă de o jumătate de ceas şi această alegere părea extraordinar de complexă.

În cele din urmă, alese varianta inocentei. Îmbrăcă un halat, ieşi din cameră spre holul de la intrare şi lipi urechea de uşă.

— Cine e?

— Wes, fu răspunsul. Scuze pentru ora târzie. Te rog, deschide-mi.

Era, după cum spun băieţii răi, timpul s-o şteargă. Dacă deschidea uşa, totul s-ar fi putut termina aici. Putea astfel să fie complice la săvârşirea unei infracţiuni, poate chiar să-şi semneze prin aceasta condamnarea la moarte. Dacă nu-i deschidea, el putea foarte bine să spargă uşa şi să o oblige să se supună – în ciuda părerilor răspândite de filmele de gen, artele marţiale nu o prea puteau ajuta să se apere în faţa unei matahale supărate care împingea 225 kg la haltere – sau, după îndelungi proteste şi ameninţări, el va pleca în silă eliminând astfel singura ei posibilitate de a-l da în vileag. În naivitatea ei, ea crezuse că le va da capăt la toate în dimineaţa următoare şi acum era doar miezul nopţii şi încă nu era sigură cum se vor sfârşi toate acestea. Cu cât se gândea mai mult la dispariţia de la sediu a lui Nadine şi la dispariţia lui Jerry din lumea celor vii, cu atât suna mai bine ideea reîntoarcerii în Dallas.

Deschise uşa.

Wesley era îmbrăcat cu acelaşi costum maro care arăta încă foarte bine şi după 24 de ore. El îşi petrecuse întreaga zi dând telefoane în draci la tot felul de avocaţi, stând în faţa computerului care afişa programul lui Jerry şi încercând să ia o hotărâre în privinţa afacerii care trebuia să-i ofere ocazia de a ieşi la pensie. La fel ca şi majoritatea şefilor, Wesley nu se pricepea la discursuri, dar când venea vorba de afaceri, existau şanse să ştie îndeajuns de multe pentru a fi periculos. Dacă codul lui Jerry avea o valoare atât de mare cât credea toată lumea, atunci nimic din felul în care funcţiona nu era uşor de înţeles.

Avea în mână o mică mapă de piele.

— Avem treabă, zise el, păşind înăuntru când ea se dădu la o parte.

În stradă, parcată la vreo sută de metri depărtare, în spatele unui şir de cutii poştale, cu farurile stinse şi motorul pornit, stătea duba albă cu o scară de metal prinsă deasupra pe capotă. Dacă ar fi fost întrebat, bărbatul de la volan care acum purta o salopetă curată ar fi răspuns că tocmai căuta

adresa unui client ce avea probleme cu instalaţia de aer condiţionat. În spate, era întins pe podea un pachet ce semăna cu o statuetă înfăşurată într-un cearşaf alb şi băgată într-un sac de plastic.

Dar nimeni nu-l va întreba nimic în această noapte. Aşa că el nu avea decât să aştepte momentul potrivit, după care să acţioneze potrivit instrucţiunilor.

Wesley merse ţintă la masa din sufragerie. Aşeză Filofax-ul pe masa de sticlă şi desfăcu fermoarul cu o mişcare ce i se păru ei că avea ceva de ritual.

Apoi scoase din ea un pachet pe care ea imediat îl recunoscu a fi un teanc de bancnote prinse cu elastic. Nu chiar atât de repede, ea văzu că toate bancnotele erau de sută şi că teancul era gros de vreo cinci centimetri.

— 50 de mii, zise el.

— Aş fi preferat un cec.

— Crede-mă, nu ai fi preferat niciun cec. Acest proiect s-a făcut pe sub mână.

— Aveam eu o presimţire în acest sens.

— Vor mai fi încă 50 de mii când terminăm.

— Adică?

— Peste două sau trei zile. De fapt, totul depinde de tine.

— Şi totul e ilegal.

— Depinde pe cine întrebi.

— Sau cine ţi-e avocatul.

— Aşa se procedează în astfel de cazuri. De la Bezos la Ellison şi la Bill Gates însuşi, cu toţii am început cu o sumă de bani şi o strângere de mână şi încă ceva despre care prefer să nu vorbesc acum.

— Îmi place cum foloseşti pluralul. Te plasezi în compania numelor cu greutate.

— Persoanele care au făcut ca totul să fie posibil pentru aceşti indivizi îşi calculează venitul net cu nouă cifre.

— Dacă socotim şi zecimalele sau nu?

— Nu mă lua peste picior, Bernie. Eu îţi ofer aici şansa vieţii tale. Eşti de acord sau eşti doar o fată drăguţă?

El o privea cu intensitatea unui preot care încearcă să convingă un sinucigaş să nu se arunce în prăpastie. Cu toate câte ştia ea despre el şi în ciuda prezenţei neaşteptate a lui Paul în viaţa ei, o parte din ea încă se mai minuna de maxilarul său bine sculptat, de ochii albaştri pătrunzători şi de părul gen David Hasselhoff. El era într-un fel în care Paul nu reuşea să fie, modelul perfect de macho sclipitor şi hotărât.

— Convinge-mă.

— 50 de mii nu te conving? Ce eşti, o călugăriţă? Ia banii, Bernie. Fă-ţi treaba. În acest caz nu există victime, e doar o afacere. Tragi un pic sforile destinului şi totul pare un accident al sorţii. Aşa se procedează. Şi lumea

informaticii se alege cu un nou standard de securitate pentru secretele lor digitale. Dacă nu o facem noi, altcineva o va face şi se vor alege cu o poză pe prima pagină a ziarelor pentru timpul cheltuit.

Ea se gândi că el părea într-adevăr speriat. Descifrându-i expresia feţei, ea ştia că acum avea ocazia să obţină ceea ce-şi dorea de la el.

— 50 acum şi o sută mai târziu, zise ea.

— S-a făcut.

— Şi o maşină nouă din partea ta. O marcă germană. Ca pentru noi, femeile.

Un mic rânjet apăru pe chipul lui, ca şi cum şi el ar fi ştiut că va obţine ceea ce *îşi* dorea.

— Ştiam eu că a fost o idee bună să te angajez.

Ea îi întoarse zâmbetul afectat. Pentru o clipă, o scânteie de familiaritate lumină încăperea.

— Pentru început, replică el, vreau să te întorci cu mine la sediu. Acum.

El Paso, Texas

Deciziile luate într-o fracţiune de secundă n-au reprezentat niciodată o problemă pentru Eric Killen, cu toate că majoritatea dintre ele l-au făcut să intre în belele până în acest moment. Această decizie nu făcea excepţie – Shannon albă ca varul când el o anunţă că pleacă spre Phoenix imediat după cină. Ea dădu cărţile pe faţă de data aceasta, acuzându-l că este îndrăgostit de Bernie şi că fuge în braţele ei sub pretextul eroismului. Nu puteai să te înţelegi cu ea când momentul verde al geloziei îşi făcea simţită prezenţa – acesta se hrănea cu raţiunea şi îi consuma intelectul, iar el era sătul de aceleaşi tachinări care nu-l lăsau să aibă dreptate niciodată.

La plecare, el i-a spus că o iubeşte doar pe ea. Pe când scotea maşina de pe aleea de la intrare, o văzu stând în pragul uşii deschise cu mâinile lăsate pe lângă corp fără nicio altă expresie pe chip.

Biletele la zborurile de dimineaţă erau toate rezervate şi singura cursă la care putea să-şi ia bilet ateriza în Scottsdale după orele amiezii şi costa mai mult de şase sute de dolari, bani de care trebuia să dispună pe loc. După câteva minute petrecute pe internet, el aflase că distanţa pe şosea era de mai bine de 1.600 de km din centrul oraşului Dallas până în centrul oraşului Scottsdale, şi după o scurtă confruntare cu calculatorul, ajunse la concluzia că distanţa putea fi acoperită cu maşina în 12 ore, dacă mergea cu mai mult de 100 km/h.

Aşa că, fără să aibă încuviinţarea ei şi fără să-şi pună nici măcar o periuţă de dinţi cu el, Eric îl sărută pe frunte pe Max şi se îndreptă cu maşina lui, model Avalon, spre intrarea pe autostrada 1–20, care după 672 de km se intersecta cu autostrada I-10, la aproape o mie de kilometri de Phoenix.

În momentul în care Bernie îi deschidea uşa lui Wesley, ceasul arăta ora două fără câteva minute, iar Eric trecea prin El Paso, ascultându-l la radio

pe Garth Brooks şi mâncând dintr-o pungă de chipsuri Cheetos. El stătuse de vorbă pe telefonul mobil cu Shannon, o bună bucată din drum – mulţumi zeilor telefoniei mobile pentru planurile tarifare fără taxă de roaming – şi ea se mai calmă întrucâtva, deşi atunci când venea vorba de altă femeie, noţiuni ca prietenie, loialitate şi a face ceea ce trebuie îşi pierdeau orice sens într-o pledoarie pentru iertare şi acceptarea unui scop nobil.

Detaliile legate de Bernie îl ajutară, de asemenea, pe Eric să-şi susţină decizia. Shannon ştia deja despre călătoria lui Bernie în căutarea adevărului – pe care ea o considera ca fiind o pierdere de timp – şi îşi exprimase îngrijorarea de rigoare în săptămânile din urmă, când Eric nu mai primise nicio veste de la ea. Când el i-a spus despre ce a descoperit în înregistrările video vizionate în acea după-amiază – că nu Wesley fusese cel care a sedus-o pe Peggy, ci un individ care i-a folosit numele şi cartea de credit, şi că o altă persoană decât Peggy se cazase la hotel sub numele ei în noaptea în care ea a murit – lui Shannon nu-i mai rămase altă opţiune decât să fie de acord că toată afacerea era într-adevăr una sumbră.

El omise să-i spună despre ultima informaţie primită prin telefonul mobil de undeva de la est de oraşul Abilene. I s-a confirmat faptul că existau amprente atât pe mouse, cât şi pe felicitarea trimisă lui de Bernie, iar amprentele lui Wesley se găseau pe ambele obiecte. Despre cum au ajuns aceste amprente în banca de date a F.B.I.-ului n-a aflat, dar, oricum, acest amănunt nu avea prea mare importanţă din moment ce nu exista un dosar cu antecedente penale care să corespundă amprentelor. Mult mai interesant era, însă, amănuntul legat de descoperirea unor amprente aparţinând unei alte persoane, găsite pe felicitare. Posesorul amprentelor nu era un infractor propriu-zis, dar exista posibilitatea ca acea persoană să aibă precedente în activităţi infracţionale, ceea ce avea relevanţă în acest caz. Eric trebuia să stea întâi de vorbă cu Bernie pentru a afla dacă aceste două persoane şi-au încrucişat cărările. Existau şanse mari ca acest lucru să se fi întâmplat.

El a hotărât să nu împărtăşească cu Shannon noutăţile legate de amprente, întrucât ea era şi aşa destul de îngrijorată de implicaţiile sentimentale dintre Eric şi Bernie şi nu avea niciun sens ca el să mai adauge şi alte ingrediente picante în amestecul de hormoni deja existent.

Aşa că el cânta acum cât îl ţineau plămânii versuri din melodia „Thunder Rolls", potrivită contextului, împreună cu Garth şi trupa lui – *trei şi jumătate dimineaţa, niciun suflet primprejur* – luptându-se din răsputeri să rămână treaz şi întrebându-se cât timp mai era până când sfertul de cafea slabă pe care o consumase îşi va pierde efectul, iar el va fi obligat să tragă pe dreapta.

N-a stat prea mult să se gândească la un plan de acţiune odată ce va ajunge în Scottsdale, deşi un început logic ar fi de la adresa expeditorului menţionată pe plicul primit în acea zi. De acolo va merge la sediul companiei Oar Research, din moment ce amprentele confirmau faptul că Bernie a

pătruns în acea clădire, poate chiar în sanctuarul secret al lui Wesley de la companie. Existau şanse ca ea să nu aibă nici cea mai vagă idee despre persoanele cu care avea de-a face şi, concentrându-şi atenţia numai asupra lui Wesley, putea fi astfel extrem de vulnerabilă la ameninţări colaterale.

Eric avea un număr de telefon la care urma să sune în dimineaţa următoare. Prietenul său din cadrul poliţiei urma să dezgroape câteva informaţii utile despre posesorii amprentelor menţionaţi anterior şi va fi pregătit să i le trimită prin fax în orice loc din care îl va suna. Doar pentru asta s-a inventat şpaga ca o modalitate de a-i scăpa pe cauţiune pe cei nevinovaţi înainte şi după orele de lucru.

Eric se mai gândi că n-ar fi trebuit să-şi uite pistolul acasă. Fiind angajat la penitenciarul Da Slamma, el avea permis de port armă şi o păstra în servieta care acum stătea în vizuina lui acasă. Doar avea de-a face cu infractori şi foşti angajaţi ai guvernului şi nu ştia cu siguranţă care dintre ei vor fi mai periculoşi. Pistolul i-ar fi fost de mare ajutor.

Dar ştiind ceea ce ştia despre acele amprente şi despre antecedentele persoanelor care le lăsaseră pe acele obiecte, el putea foarte bine să aibă nevoie de mai mult decât o armă pentru a o proteja pe Bernie. Avea nevoie de mult noroc şi dacă el nu-l merita, atunci Bernie îl merita cu siguranţă.

Când Eric plecă de-acasă în această seară, Shannon stătu în pragul uşii multe minute după ce luminile de semnalizare ale noului Avalon dispărură după colţul străzii. Ea rămase să asculte liniştea din jur, urându-se pe sine pentru că l-a lăsat să plece cu povara propriei nesiguranţe pe umeri. El se purta atât de bine cu ea şi cu micuţul Max şi nu merita să fie tratat astfel, însă, cu toate acestea, ea nu-şi putea pune zăgaz propriei mânii. Ea a fost cea care *a ales* să se poarte astfel, agăţându-se de mânie cum se agaţă beţivul de sticlă, ştergând în sufletul ei graniţa dintre iubire şi ură.

După ce a închis uşa de la intrare, s-a dus direct la camera de lucru a lui Eric. Max dormea în camera lui de la etaj şi ea se gândi la el doar pentru o clipă. Atât de exacerbat poate să ajungă egoismul celor dependenţi de persoana de lângă ei, încât acestora nu le mai rămâne nimic dacă sunt abandonaţi.

Se aşeză pe scaunul de la biroul lui şi întinse mâna spre servieta lui Eric aşezată jos pe podea. O deschise ştiind ce va găsi înăuntru.

Scoase pistolul şi îl puse pe birou. Era foarte greu şi mult mai mare decât îşi amintea ea. Îl contemplă mai bine de o jumătate de oră, luând în considerare toate modalităţile în care obiectul din faţa ei putea să schimbe lumea pentru ea. Apoi îl luă în mână, dădu drumul la încărcător, aşa cum îi arătase Eric, şi văzu că era plin. Împinse încărcătorul la loc cu palma, iar acesta făcu un clic. Ea avusese ocazia să vadă mişcarea la televizor de sute de ori şi gândul acesta o făcu să zâmbească.

Trase siguranţa şi puse degetul pe trăgaci. Zăbovi astfel câteva clipe

auzindu-şi trăirile: atât de aproape de moarte şi atât de aproape de a pune capăt la tot odată pentru totdeauna.

Şi apoi totul se lumină în mintea ei. Acum ştia ce urma să se întâmple în această noapte. Şi era un lucru bun. În cele din urmă, când durerea trece şi lacrimile seacă, e pace în sfârşit.

Scottsdale, Arizona

Până la sediul Oar Research, cei doi luară Escalade-ul lui Wesley. El se folosi de cele 10 minute, cât dură drumul, pentru a-i explica punctele esenţiale legate de proiect – adevăratul proiect – şi începu cu sintagma lui favorită: „Câteva lucruri despre context." Ea mai avusese ocazia şi înainte să vadă nu doar un singur angajat Oar Research dând ochii peste cap la aceste cuvinte, iar Wesley, care era prea isteţ să nu observe, întotdeauna se prefăcea că nu ia în seamă efectul cuvintelor sale.

El o întrebă dacă are cunoştinţă despre recenta apariţie a unui program virus ce se răspândeşte ca o maladie şi poartă numele de Şarpele. Ea simţi că i se roşesc obrajii şi că pulsul îi creşte brusc, dar spera că el nu observă aceste detalii în timp ce susţinea că nu ştie nimic în legătură cu aceasta. Ca şi cum i-ar fi dezvăluit un secret bine păstrat în lumea informaticienilor, el îi explică apoi că aceasta era o modalitate de a rămâne lider pe piaţa protecţiei de antiviruşi, adică producerea şi dezvoltarea de astfel de programe ameninţătoare pentru lumea digitală, iar atunci când o variantă a programului dezvoltat de propria firmă ajunge pe piaţă, trebuie să fii pregătit cu un antivirus viabil. Şi aceasta era situaţia cu virusul Şarpele. Jerry se ocupase de mult timp cu programarea unui astfel de virus distrugător care manifesta aceleaşi abilităţi ca şi cel care teroriza piaţa în aceste momente, mai ales prin puterea de a penetra firewall-urile de protecţie ale companiilor. O parte a procesului era, bineînţeles, blocarea simultană a virusului prototip cu un cod antivirus care să neutralizeze virusul şi chiar să corecteze stricăciunile provocate. Jerry reuşise să facă exact acest lucru şi codul său putea fi soluţia pe care o cerea piaţa digitală în acest moment.

Şi cu toate că nimeni nu afirmase acest lucru, reprezentaţii companiilor erau dispuşi să plătească oricât pentru a dispune de cod.

Bernie nu dădu de înţeles faptul că ar cunoaşte şi dedesubturile afacerii ce priveau partea de organizare a afacerii: faptul că el şi Jerry au fost cei care au subcontractat persoanele care să se ocupe de distribuţia virusului creat de Jerry însuşi şi că pentru asta ei au contactat indivizi din crima organizată. Ea mai ştia că atunci când Oar Research va ieşi în faţă ca salvatoare a lumii informaticii cu programul antivirus miraculos al lui Jerry, valoarea acţiunilor la companie va exploda, ceea ce coincidea, după toate probabilităţile, cu hotărârea din senin de a scoate compania la vânzare.

Wesley voia ca Bernie să se ocupe de verificarea programului şi să testeze versiunea demo în acea dimineaţă. Jerry fusese extrem de posesiv cu munca lui, nedezvăluind niciun detaliu în această privinţă. Wesley îi spuse că voia ca ea să se ocupe de această parte în caz că nu va funcţiona altfel – pentru

că dacă un programator angajat ar fi făcut-o şi lucrurile ar fi mers prost, ar fi periclitat desfăşurarea altor proiecte şi ar fi distrus moralul angajaţilor în general. Folosirea serviciilor lui Bernie era o măsură de limitare a riscurilor, spunea el. Ea ştia că această afirmaţie era din categoria tâmpeniilor pe care Wesley era atât de mândru în a le denunţa.

Nicio maşină nu se afla în parcare când au ajuns ei la două şi un sfert.

Pe trotuarul spre intrarea în clădire care era luminat prost la acea oră, el îi explică ce anume trebuia ea să facă în timpul testării programului. Vor lua mai întâi avionul până la San Diego şi vor merge cu maşina la locaţia clientului. Bernie va avea la dispoziţie o jumătate de oră pentru a se pregăti şi va folosi aparatura clientului, inclusiv un ecran imens cu care va avea conexiune audio şi video, ceea ce însemna că va fi nevoie ca întregul program să fie transferat pe CD. Un laptop cu programul instalat pe hard disk va fi adus ca o măsură de siguranţă.

— De ce vom folosi aparatura lor? – întrebă, gândindu-se că acesta era un indiciu despre care directorii executivi în general nu aveau habar sau poate niciun indiciu relevant.

Wesley îi spuse: – Pentru ca ei să poată folosi datele din sistemul lor.

— Dar toate acestea ar putea fi transferate cu uşurinţă printr-un cablu pe laptop. Nu avem nevoie de sistemul lor. Un copil de clasa a treia ar putea face asta.

— Aşa vor ei, Bernie. El clipi doar din ochi şi ea înţelese că nu trebuia să insiste.

— Au fost şi ei infectaţi, nu-i aşa?

El nu îşi întoarse privirea spre ea şi introduse cheia în lift.

— Nu e vorba de nicio testare, continuă ea. Au fost şi ei loviţi de virus, iar noi vom folosi programul lui Jerry pentru a-i scoate din încurcătură. Cât costă toată afacerea, Wesley? Cu cât te vei alege tu din toată această afacere.

Fără să o privească, el îi răspunse: – E mai complicat.

— S-ar putea să fie nevoie să renegociem, zise ea.

Când uşa liftului se închise, el o fulgeră cu privirea, indicându-i astfel că a depăşit limita.

— Tu trebuie doar să aplici programul. Va funcţiona, iar eu voi avea grijă şi de tine. Trebuie să ai încredere în mine. O sută cinci zeci de bătrâne şi un BMW nou nu e un câştig rău pentru o noapte de lucru, aşa că nu-ţi forţa norocul.

Traversară etajul doi în linişte. Ea îi urmă sfatul. Ea nu trebuia să-şi forţeze norocul şi nici altceva. Era atât de aproape să ducă la îndeplinire tot ce-şi propusese odată cu venirea în Scottsdale. În această noapte va pune mâna pe adevăratul Şarpe, ceea ce în mintea ei echivala cu înfăşurarea lui în jurul gâtului lui Wesley Edwards.

Și urma să se întâlnească cu Paul în câteva ore. Se gândea la cum vor decurge lucrurile între ei doi când vor trebui să se prefacă a fi străini în fața lui Wesley pe toată durata zborului.

Ei se îndreptară direct spre biroul de lucru al lui Jerry Grasvik, aflat la etajul doi într-o încăpere spațioasă ce adăpostea alte patru birouri – sub ale programatorilor cu vechime în cadrul companiei. Wesley îi ținu scaunul să se așeze, ca și cum s-ar fi aflat într-un restaurant. El își dădu jos haina de la costum și își trase un scaun lângă ea. Se aplecă peste tastatură și introduse din memorie parola și numele utilizatorului, ceea ce făcu să apară un desktop plin de iconițe, una dintre ele reprezentând intrarea în vizuina Șarpelui.

Wesley îi arătă atât cât cunoștea el despre program, ceea ce după obiceiul celor din conducere nu era prea mult. Existau trei subfișiere mari, unul conținând prototipul virusului, unul cu programul antivirus, iar al treilea conținea pagina albă cu HTML-ul lui Jerry pentru pagina web proiectată de ea, pe care ea o așteptase să o primească pentru a o adăuga la șablonul paginii de internet.

Ea identifică repede un cod firewall de protecție în fișierul cu programul virus – era o combinație complexă devenită standard în branșa care nu i-a recunoscut niciodată meritul lui Jerry Grasvik, de prim arhitect al acestor firewall-uri – așa că ea era nevoită să găsească un cod compatibil existent în fișier care fie să sară peste firewall, fie să-l modifice. Odată ce va reuși să facă aceasta, ea va putea intra în fișierul cu antivirus și va avea ocazia să-l implementeze asupra virusului pentru a-l neutraliza.

— Am nevoie de vreo două ore, zise ea.

— Asta înseamnă că vei reuși?

— Ar fi bine să speri și tu asta.

El își privi ceasul: – Ai cinci ore la dispoziție.

— O cafea mi-ar prinde bine. Și puțină intimitate.

Expresia lui îngheță pentru o clipă și ea știa că o evaluează întrebându-se dacă putea avea încredere în ea sau de ce ar trebui să o lase singură.

Ea zâmbi și îi spuse: – Îmi plac serialele de acțiune.

El încuviință din cap, dar nu zâmbi.

— Mă bucur. Eu voi fi la etaj. Voi mai trece să văd cum stai.

— Îmi voi ține respirația.

El dădu să plece, luându-și haina de pe scaun.

— Și cu cafeaua mea cum rămâne? – întrebă ea.

— Camera pentru pauze e la capătul coridorului. Servește-te singură, dar cu măsură. Acum el zâmbi, în timp ce ieșea pe ușă, adăugă: – Vreau să fii gata la șase.

Bernie lucră timp de o jumătate de oră înainte să cedeze tentației. Ar fi cedat mai devreme, dar voia să fie sigură că Wesley a lăsat-o într-adevăr singură. Se simți ușurată când descoperi că testarea programului lui Jerry, deși nu era chiar floare la ureche, nu depășea abilitățile ei, mai ales acum când avea doar câteva ore la dispoziție de una singură în fața programului. Jerry fusese într-adevăr genial dar după cum își dădea și ea seama, era una să utilizezi programul și cu totul altceva presupunea asamblarea lui.

După ce ieși mai întâi pe coridor să vadă dacă într-adevăr era singură, scotoci prin poșetă după o bucată de hârtie cu un număr de telefon. Dacă s-ar fi deschis ușa liftului, ar fi auzit clopoțelul. Era o ocazie de care trebuia să profite, pentru că se putea să nu mai aibă alta.

Era momentul să-l sune pe Eric, fără a ține seama de consecințe. Ridică receptorul telefonului de pe biroul lui Jerry Grasvik și formă numărul lui Eric de acasă din Dallas.

Îi răspunse robotul. Bineînțeles, doar era în toiul nopții. Dar dacă mai suna odată se putea ca el să audă telefonul sunând. Dacă nu răspundea nici de această dată, îi va lăsa un mesaj, ceea ce ar fi fost de-ajuns pentru moment.

Shannon ridică la al patrulea apel, evident fusese trezită din somn.

— Eric? – zise ea.

— Nu... Shannon? Bernie vorbea în șoaptă.

— Cine-i la telefon?

— Shannon, sunt Bernie. Îmi cer scuze că sun la ora asta...

— Bernie! Eric e foarte îngrijorat din cauza ta!

Bernie simți furnicături în stomac, deducând din faptul că Shannon a fost cea care a răspuns la telefon că Eric cu siguranță nu era acasă. Putea fi plecat în interes de serviciu, dar slujba lui foarte rar îl scotea din oraș. Și ce motiv ar avea el să fie îngrijorat, din moment ce controla toată treaba din acel capăt de lume, identificându-i pe tipii răi, cerându-i ei amprente și încurajând-o să reziste pentru că el era foarte aproape de rezolvarea cazului? Dar apoi, chiar rezultatul acelor amprente ar putea fi motivul îngrijorării sale frățești.

— Unde ești? – întrebă Shannon. Te mai afli în Scottsdale?

O întrebare ciudată.

— Uf... bineînțeles. Totul e în regulă? Eric e-acolo?

— Nu... e în drum spre Scottsdale chiar în aceste momente... să te găsească pe tine!

— Să mă *găsească* pe mine. Despre ce anume vorbești.

— Telefonul tău mobil e închis, niciun e-mail, niciun răspuns la încercările lui de a te contacta... Și-a ieșit cu totul din minți! El nu știa unde locuiești, cei de la companie i-au spus că nu au auzit de numele tău ca

angajată acolo... Bernie, ce *dracu'* se petrece acolo?

Urmă un moment de liniște, apoi Bernie întrebă:

— Eric n-a primit niciun e-mail trimis de mine?

— El a spus că nu.

— I-am răspuns la fiecare e-mail trimis, am făcut tot ceea ce mi-a cerut. El a spus...

— Eric n-a primit nicio veste de la tine, Bernie. Nici măcar odată. Nu putea să-ți ceară să *faci* nimic, pentru că nu știa cum să ia legătura cu tine.

— I-am trimis acele obiecte cu amprente...

— Le-a primit. Așa ți-a aflat adresa și acolo se îndreaptă acum. Trebuie să ajungă în dimineața aceasta.

Stomacul lui Bernie era acum în alertă maximă. Se bucura că nu și-a făcut acea cafea, pentru că ar fi purtat-o pe cămașă acum.

Ea spuse: – Dimineață va fi prea târziu. Urmă o pauză, iar apoi: – Ai numărul lui de mobil, așa-i?

Ca de la femeie la femeie, Bernie mirosea cu ușurință o întrebare capcană când o auzea: – Nu-l am, Shannon, îi spuse ea cu convingere.

Shannon îi dădu numărul. Bernie îl repetă încă odată pentru a fi sigură. Apoi, vocea lui Shannon suna mai degrabă matern decât suspicios.

— Tu ești bine, Bernie?

— Voi fi în curând. Ascultă, dacă nu îl găsesc la telefon și dacă voi fi plecată când ajunge el, spune-i că voi fi în avionul companiei cu Wesley, spre San Diego. Spune-i să aștepte, bine? Ne vom întoarce după-amiază.

— Ai grijă, Bernie.

Clopoțelul liftului sună.

Bernie vorbi în șoaptă: – Trebuie să închid. Spune-i să fie pregătit.

După care închise telefonul, doar cu câteva secunde înainte ca Wesley să intre în încăpere.

Era trecut bine de ora trei și Escalade-ul lui Wesley era singura mașină din parcarea companiei. Singura lumină aprinsă era la etajul patru al clădirii și venea din biroul său, în care el stătea cocoșat peste computerul său cu palmele la tâmple, nemișcat, ca și cum ar fi citit de pe ecran. La etajul doi se vedeau lumini aprinse într-un colț al unei încăperi cu birouri – unde o femeie era, de asemenea, în fața computerului. Vorbea la telefon și își întorcea capul dintr-o parte în alta cu rapiditate, ca și cum i-ar fi fost teamă că ar putea fi surprinsă de cineva.

Toate acestea puteau fi văzute prin pereții de sticlă ai clădirii din parcarea goală de la complexul de magazine Kierland Commons, care se afla la 400 de metri distanță și unde o dubă albă cu o scară prinsă pe capota de deasupra era singurul vehicul stând în așteptare.

Bărbatul din mașină îl văzu pe Wesley ridicându-se de la birou și dispărând în întunericul etajului patru. Câteva momente mai târziu, o văzu pe femeie

închizând repede telefonul, tocmai când Wesley intră în biroul în care lucra ea.

Bărbatul din dubă luă telefonul mobil şi tastă două cifre pentru apelare rapidă, menţinându-şi privirea îndreptată spre clădirea Oar Research.

— Ai renunţat la cafea? – zise Wesley intrând în birou. Fără să aştepte un răspuns, adăugă: – O mişcare inteligentă.

Îşi trase acelaşi scaun ca şi înainte şi se aşeză lângă ea.

— Arată-mi cum stai.

Bernie apăsă câteva taste şi monitorul se umplu de ferestre separate, fiecare descria funcţii diferite ale companiei, ca şi cum toate datele ar fi direcţionate din magazine la acest computer pe serverul central al companiei. Toate erau date imitate, bineînţeles, care simulau operaţiile magazinelor mari, având un inventar în timp real şi o bancă de date privind situaţia financiară, o fereastră conţinea comenzile sistemului de securitate, o altă fereastră controla sistemul de mediu ambiant – de aici puteai să porneşti sau să opreşti instalaţiile de aer condiţionat – şi o listă cu locaţiile magazinelor, care îi permitea operatorului să selecteze un anume magazin pe care el sau ea dorea să-l monitorizeze.

— Bun venit în reţeaua de magazine Acme, zise ea, folosind numele pe care Jerry îl dăduse victimei în această simulare. – Douăsprezece magazine de metalo-chimice, o reţea regională cu o cifră mare de afaceri. Ceea ce vezi este un instantaneu cu sisteme ce funcţionează în timp real. Ei nu ştiu încă, dar cineva a introdus virusul în serverul lor central folosind, să zicem, un card de debit la o casă de marcat. La prima vedere pare că nu se întâmplă nimic – asta pentru că cineva trebuie să intre pe această portiţă şi să înceapă să-şi facă de cap.

Ea îi indică o fereastră pe monitor: – Aceasta conţine sistemul de comenzi folosit de către intrus, sau spărgător de coduri, dacă vrei să-i spui aşa. În acest caz e vorba de mine. De aici pot să manevrez serverul victimei, ca şi cum eu m-aş afla la unul dintre terminalele lor de comandă şi pot accesa orice program vreau şi să schimb orice-mi pofteşte inima. E vremea distracţiei.

— Atunci opreşte totul, zise el.

Bernie apăsă câteva taste accesând o operaţie de simulare programată dinainte, pe care, dacă i s-ar fi cerut să o programeze ea singură, n-ar fi avut nicio idee de unde să înceapă. Ea spera că cei din San Diego aveau un informatician la-ndemână, altfel ar fi încurcat-o amândoi. La câteva secunde după ce apăsă tastele potrivite, curentul de date din inventarul magazinelor se opri. Reţeaua de magazine Acme a fost scoasă de pe piaţă dintr-o singură mişcare.

— Ce anume ai făcut?

— Am scos din funcţie operaţiile de încasări din întregul sistem. Nimeni nu

poate cumpăra nimic, atâta timp cât eu nu permit acest lucru. După o scurtă pauză adăugă: – Prietenul tău Jerry a avut o minte diabolică.

Wesley reuşi să schiţeze un zâmbet. – Îţi place mult ceea ce faci. Recunoaşte, eşti incitată de afacerea aceasta.

— Mie îmi plac doar maşinile germane şi-atât.

— Şi acum ce urmează?

— Acum ai să mai laşi singură pentru ca să pot afla cum a configurat Jerry codul antivirus.

— Acesta ar fi un lucru util. Îşi privi ceasul. Ai trei ore la dispoziţie.

— Aceasta e partea cea mai dificilă. El nu mi-a lăsat niciun manual de instrucţiuni după care să lucrez.

— Dar nici el nu se aştepta să facă un salt cu capul înainte de pe Muntele Cămilei.

— Eşti plin de compasiune, nu-i aşa?

— Scuteşte-mă de banalităţi şi termină treaba.

— Nu te grăbi să-ţi numeri bobocii încă.

Ea îşi îndreptă atenţia spre monitorul computerului, semnalând că a terminat cu vorba. Wesley se ridică, împinse scaunul la loc şi ieşi din încăpere.

Aşteptă până ce auzi clopoţelul de la lift. Apoi se ridică în picioare şi îşi vârî capul pe uşă, uitându-se pe coridor să vadă dacă el chiar a părăsit etajul. Chiar se plimbă de-a lungul coridorului ca să fie sigură.

Cu mişcări rapide reveni la masa de lucru a lui Jerry. Ridică receptorul telefonului şi formă numărul de mobil al lui Eric. După cunoştinţele ei de geografie, el se afla undeva pe lângă New Mexico în acele momente, luptându-se din greu să-şi ţină ochii deschişi.

Răspunsul pe care îl primi nu fu cel aşteptat. O voce înregistrată şi asemenea cu cea a operatorului de telefonie mobilă îi spuse că abonatul apelat nu era disponibil şi toată poezia.

Trânti receptorul furioasă.

Încă se mai simţea singură şi se putea baza doar pe abilităţile ei ruginite de programator pentru a rămâne în joc. Şi în viaţă, dacă s-ar putea.

Mai lucră încă o jumătate de oră, strecurându-se cu greu prin labirintul de coduri conţinut de programul antivirus alcătuit cu ingeniozitate de Jerry, care trebuia să blocheze orice mişcări ale Şarpelui. Se opri brusc; o idee îi trecu prin cap cu viteza unui glonţ tras din vârful Muntelui Cămilei.

Într-un mod asemănător sistemului de operare Windows de la Microsoft, programul de operare Unix cu care fusese creat Şarpele îţi dădea posibilitatea de a accesa programul de la un nivel primar. Ceea ce însemna că puteai să vezi data la care fusese creată o aplicaţie, când a fost folosită ultima oară şi, urmărind această pistă, întreaga istorie a accesării programului respectiv.

Ea nu mai lucrase până atunci în Unix, dar experienţa în domeniu îi alimentă intenţia cu o anume pricepere care îi dădu posibilitatea să obţină ce

avea nevoie în mai puţin de un minut.

Jerry se putea să fi avut nevoie de multe săptămâni, dacă nu luni, pentru a aduce Şarpele la viaţă. Şi cu toate acestea, aplicaţia fusese instalată pe computerul lui doar în acea după-amiază. Ceea ce însemna că aplicaţia fusese pusă la punct în altă parte. Sau mult mai probabil, Jerry îşi lua de lucru acasă, copiind totul pe disc în fiecare seară, poate chiar îşi trimitea fişierele cu aplicaţia pe adresa lui de e-mail, ştergând în fiecare zi fişierele din computerul de la birou pentru a le ascunde de priviri indiscrete. Existau şanse mari ca el să nu fi avut încredere în partenerii săi de lucru şi ştia că în ceea ce priveşte controlul asupra proiectului, acesta era legat de discreţia cu care lucra la acest program. Într-o companie de securitate a soft-urilor ca şi Oar Research, parolele şi datele încriptate erau la fel de uşor de ocolit ca şi intersecţiile de căi ferate.

Dar bietul Jerry se înşelase. Controlul i-a fost smuls în cel mai crud mod posibil.

Într-un fel sau altul, Wesley reuşise să recupereze programul din laptopul lui Jerry sau din computerul lui de acasă şi l-a instalat aici pentru a putea lucra la el. El voia să o facă pe ea să creadă că doar îl înlocuia pe Jerry, încercând astfel să o facă să se simtă în largul ei. Înregistrarea cu ora la care s-a efectuat aplicaţia arăta că programul fusese instalat în acea după-amiază, iar Wesley ajunsese la birou dimineaţa târziu. Dar ea îşi mai aminti că l-a văzut pe Wesley primind acel telefon care, judecând după reacţia lui, îl anunţase despre accidentul lui Jerry. Aşa că el era fie un actor priceput, fie se petreceau mai multe decât îşi putea ea da seama.

Ceva era într-adevăr putred în Scottsdale.

Bernie începu să scotocească prin sertarul de la biroul lui Jerry. Nu găsi ceea ce căuta, astfel că se îndreptă spre un dulap din mijlocul încăperii care deservea toate birourile din încăpere şi găsi acolo ceea ce o interesa: CD-uri goale marca Mitsui, cele mai bune în domeniu. Unul dintre pachete era deja desfăcut, aşa că ea scoase câteva şi se întoarse la computer.

Timpul era un element critic, dar îşi va face timp şi pentru aşa ceva. În câteva minute reuşi să copieze întreaga aplicaţie pe disc, atât virusul Şarpe, cât şi codul antivirus. Avu nevoie de două CD-uri pentru că programul depăşea capacitatea de 650 megabytes a unui singur disc. Introduse CD-urile în cutii de plastic pentru bijuterii şi le puse în poşetă, dorindu-şi să fi avut un loc mai sigur să le ascundă. Dacă se întâmpla ca el să le vadă, îi va spune că aceste CD-uri conţin şabloanele pentru pagina web şi se va ruga ca el să nu-i ceară să i le arate.

Existau şanse ca el să nu se mai întoarcă în această încăpere după noaptea aceasta, aşa că trebuia să se mulţumească cu atât.

Primele semne ale zorilor se arătară foarte devreme în deşert. La cinci şi un sfert, orizontul zimţat de vârfurile munţilor Medowell căpătă o nuanţă rozalie, despărţind pământul de cer cu o gravură albăstruie neverosimilă. Era primul semnal pentru Bernie că timpul ei se apropia de sfârşit, în vreme ce ea se pierduse deja printre iţele programului diabolic creat de Jerry. Al doilea semnal venea de la uşoara amorţeală ce o simţea la picioarele îngreunate, ca rezultat al lipsei de somn, în timp ce ea îşi revenea din agitaţia datorată adrenalinei stârnite de evenimentele nopţii.

Dar îi dăduse de capăt. Era aproape o distracţie, la fel cum sunt majoritatea provocărilor intelectuale când te consideri cel mai deştept reuşind să rezolvi o enigmă.

Cu patruzeci şi cinci de minute înainte, Wesley o onorase cu încă o vizită şi plecase încrezător că Bernie îl va reprezenta cu succes la San Diego. Ea îi arătase felul în care codul antivirus odată introdus în serverul infectat iniţia reprogramarea firewall-ului, ca şi cum s-ar fi regenerat singur după ce un tanc trecuse peste bastionul său de rezistenţă. Doar cineva care înţelegea cum funcţionează un firewall putea să programeze o astfel de aplicaţie, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru programul virus denumit Şarpele. Versiunea lui Jerry, sau mai degrabă a lui Wesley, era că Jerry, dintr-o coincidenţă, ar fi încercat o astfel de simulare în momentul atacurilor şi această poveste cusută cu aţă albă era singura care putea salva compania să se autoincrimineze, din moment ce existau doar puţini programatori pe întreaga planetă care deţineau acest nivel de experienţă în funcţionarea firewall-urilor.

Tot ceea ce trebuia ea să facă acum, îi spuse ea lui Wesley, era să exerseze procesul de integrare al aplicaţiei pentru a elimina operaţiile inutile şi pentru a obţine o funcţionare mai bună, ceea ce necesita încă o oră cel puţin. El o lăsă să-şi vadă de treabă, de data aceasta purtând un zâmbet larg pe faţă şi făcându-i încă odată promisiunea că „va avea grijă de ea" când totul se va termina.

În timp ce lucra, nu se putu abţine să nu se întrebe ce putea să însemne acest lucru.

Prima dată când auzi un zgomot era în timp ce privea pe geam la răsăritul iminent de la ora cinci fără un sfert. De data aceasta nu era clopoţelul de la lift, ci mai degrabă un zgomot înfundat de paşi obosiţi. Ea presupusese că era Wesley, aşa că nu ridică niciun deget de pe tastatură atunci când se întoarse puţin către uşă.

Nivelul adrenalinei crescu atunci când văzu cine stătea în uşă.

Nadine păşi înăuntru, ducând repede un deget la buze. Lângă ea stătea un bărbat cu o alură masivă, cu o înfăţişare pe care o recunoscu imediat – era

tipul care o surprinsese la computerul lui Wesley cu o seară în urmă, cel pe care Nadine pretinsese că nu-l cunoaşte deloc.

Buzele lui Bernie formulau deja prima întrebare când Nadine ridică ambele mâni făcându-i semn să tacă. Când ea intrase în încăpere, însoţitorul ei rămase la uşă scanând coridorul cu privirea. El era îmbrăcat cu un costum gri, spălăcit, gata de lucru, în timp ce Nadine purta un costum negru strâmt, dintr-o singură bucată.

Dacă ar fi purtat mănuşi şi o mască ar fi putut trece drept o spărgătoare bine echipată.

Nadine veni lângă scaunul lui Bernie şi se lăsă pe un genunchi, punând o mână pe umărul ei. Vorbi în şoaptă:

— Tu eşti bine?

Bernie ignoră întrebarea şi puse alta în loc de răspuns:

— Cine e el?

— Ascultă-mă, spuse Nadine grăbită, dar cu aceeaşi voce joasă, se petrec mai multe decât ştii tu.

— Cu tine ce s-a întâmplat?

Nadine îşi muşcă buza înainte să răspundă: – Asta nu are importanţă. Au murit oameni astăzi... Iar eu n-am vrut să le împărtăşesc soarta. Ceea ce este important este că tu ai reuşit să faci ceea ce ţi-ai propus. Ochii ei se întoarseră spre monitor. Acesta este programul?

— Cine naiba e el? – întrebă impacientată Bernie.

Nadine încuviinţă din cap spre bărbatul care stătea şi asculta de la postul de lângă uşă. Se apropie scoţând ceva din buzunarul jachetei. Când ajunsese lângă ea, portmoneul îi era deschis sub ochii ei, lăsând să se vadă o insignă a unui agent F.B.I. Cu numele de Craig Meuser.

Bernie se holbă la ea timp de câteva clipe lungi şi tăcute. Nu mai rămânea nimic de întrebat, dar ea nu mai văzuse astfel de însemne până atunci.

Bernie îl avea acum în faţă pe cel care se jucase cu nervii ei în biroul lui Wesley. El dădu uşor din cap şi îşi închise portofelul.

Apoi privi spre Nadine: – Ce *dracu'* mai e şi asta?

— E simplu, zise Nadine. Tu ai reuşit să faci ceea ce eu n-am putut – ai spart codul Şarpelui.

— Eşti şi tu agent F.B.I.? – întrebă Bernie.

— Ce sunt eu nu contează, replică Nadine. Ceea ce contează e că tu ai reuşit şi astfel am reuşit să punem mâna pe ticălos. Care se pare e vinovat nu numai de aceasta, ci şi de uciderea lui Jerry Grasvik.

Bernie îşi micşoră ochii, o furie instantanee punând stăpânire pe ea.

— Tu m-ai *jucat pe degete*!

— Eu te-am ajutat să obţii ceea ce ţi-ai dorit, Bernie. Atâta tot. Noi aveam nevoie de tine. Tu nu trebuia să ştii pentru ce echipă joci. S-ar fi putut întâmpla să dai înapoi, să te sperii.

Bernie îşi plimba privirile de la Nadine la presupusul agent Meuser şi

viceversa, nefiind sigură la ce să se aştepte acum şi fără să se mai poată baza pe instincte. Bineînţeles că Nadine avea dreptate, exact acest lucru îl urmărise şi ea, dar acum părea că prada îi fusese furată după ce ea salivase atâta timp în apropierea ei. Într-un mod ciudat, ea aştepta chiar cu nerăbdare să stea în faţa aşa-zişilor clienţi ai lui Wesley şi să facă Şarpele să sâsâie pentru ei. Nu numai că astfel îl va câştiga de partea ei pe Wesley, dar se va alege şi cu codul său.

Bărbatul îi spuse: – Vă rog să vă daţi la o parte de lângă computer, doamnă.

Nadine încuviinţă din cap încurajând-o pe Bernie să se supună.

Când văzu că ea ezită, agentul scoase un plic şi îl aruncă pe birou: – Mandat federal de percheziţie şi sechestru, semnat noaptea trecută la 11:09 de Judecătorul Marcus Cramer, Curtea Districtuală a Statelor Unite, Arizona. Vă rog daţi-vă la o parte.

În loc să se ridice în picioare, Bernie se împinse pe spate în scaunul cu rotile, depărtându-se de birou. Cu o privire impacientată, agentul Meuser apucă scaunul de lângă el pe care îl folosise şi Wesley şi se instală în faţa computerului. Lucrând cu încrederea cuiva care a petrecut mulţi ani în faţa tastaturii, acesta introduse un CD în CD-rom şi copie rapid fişierul deschis la care lucra Bernie. O dată ce termină de copiat, în câteva secunde, el închise fereastra introduse un alt CD şi copie şi restul fişierului cu aplicaţie.

Nadine îşi plecă privirea spre Bernie făcându-i un semn uşor cu capul, asigurând-o astfel că totul are să iasă bine.

— Mai sunt şi alte fişiere? – întrebă bărbatul.

Bernie dădu din cap. Le copiase pe toate.

El scoase al doilea CD din computer şi le introduse pe amândouă în carcase de plastic, punându-le apoi în buzunarul hainei. După aceea mai deschise odată fereastra cu aplicaţia şi începu să introducă date.

— Ce faceţi? – lăsă să-i scape Bernie, ca şi cum el ar fi stricat munca ei preţioasă.

— Introduc un cod camuflat, zise el fără să se oprească. Nu permite să dăm de urma programului, la fel ca şi amprentele, doar că aici e vorba de amprente digitale.

În timp ce ea privea spre monitor fără să recunoască prea multe din ce se petrecea pe ecran, Bernie nu observă că Nadine scoase ceva din buzunarul costumului ei. Ea îngenunche lângă Bernie şi îi arătă un mic aparat negru şi rotund. Arăta ca un ceas de mână sau o baterie de aparat foto.

— Pune asta în sutien. Dacă va exista o şansă ca el să-l descopere, aruncă-l pur şi simplu în poşetă. Sutienul e cel mai bun loc.

— Ce e acesta?

Nadine i-l puse în palmă.

— Un microfon. Pentru întâlnirea de astăzi.

— Ai aflat şi despre asta?

Având un mic rânjet pe faţă, Nadine întinse mâna spre monitorul

computerului şi indică cu degetul spre cutia cu agrafe pentru hârtie.

— Ştiu totul.

Bernie răsturnă cutia cu agrafe pe birou. Printre agrafe se afla un mic disc negru, identic cu cel pe care Nadine tocmai i-l dăduse ei.

— Atunci ştii şi că vom merge cu avionul până la San Diego. Microfoanele nu funcţionează în avion... nu-i aşa?

— Aşa este. Dar noi ştim unde va avea loc întâlnirea şi vom fi prin apropiere pentru a putea asculta convorbirile când tu vei ajunge acolo. Dacă reuşeşti să faci şi treaba asta, noi ne alegem cu un caz excelent împotriva lui.

— Aşteaptă... mergem acolo doar pentru a ne întâlni cu un client care are un server infectat de...

Bernie lăsă fraza neterminată când văzu că Nadine dădea încrezătoare din cap.

— Aceasta este varianta lui, ceea ce trebuie să ştii tu. Dacă ai şti pentru cine vei verifica aplicaţia mâine, nu ai mai fi atât de liniştită. Cine crezi tu că finanţează toată aceasta mascaradă? De la cine crezi tu că provin cei 50 de mii de dolari care te aşteaptă acasă în sertar?

Bernie rămase cu gura deschisă.

— Tu mi l-ai oferit pe Wesley pe tavă, noi am obţinut ceea ce aveam nevoie despre Jerry... Acum urmează să-i prindem pe cei care au finanţat toată afacerea. Acum avem nevoie de tine să mergi până la capăt. Vei face verificarea pentru client, vei ieşi de-acolo, iar noi te vom aştepta la uşă.

Bărbatul era deja în picioare lângă Nadine. Bernie îşi simţea pulsul accelerat până la limita suportabilităţii şi când cei doi o priviră insistent, ea simţi primii fiori de teamă. Nu se temuse de Wesley nici chiar când a aflat vestea morţii lui Jerry. Dar persoanele care stăteau acum în faţa ei şi o priveau, cu insignele lor de agenţi, cu mandate semnate de judecător, cu microfoane şi cu toate celelalte, o intimidau mult mai mult.

Agentul Meuser îi spuse: – Faceţi această călătorie, domnişoară Kane. Avem nevoie de dumneavoastră pentru a opri toată această afacere înainte ca multă lume să aibă de suferit în urma ei.

Pentru că Bernie nu-i răspunse, Nadine adăugă:

— Lucrurile s-ar putea complica şi mai mult dacă nu vei face ce ţi-am cerut.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Tu ai acceptat bani pentru a ajuta nişte infractori să-şi continue actele de agresiune împotriva securităţii Statelor Unite. Din punct de vedere legal, culpabilitatea cade asupra ambelor părţi implicate. Rămâne ca tu să iei o decizie. Chiar în acest moment.

Şi asta şi făcu. Nu că s-ar fi gândit să dea înapoi, dar cu siguranţă nu va trece de partea lui Wesley în toată această afacere. Lucrurile începuseră să meargă bine între ei doi până la această ameninţare subtilă. Dar acum ştia

exact ce are de făcut.

Încuviinţă încet din cap: – Bine.

Urma să plece. Va purta microfonul agăţat în sutien cu speranţa că Wesley nu va deveni dintr-odată iubăreţ în timpul călătoriei cu avionul. Dar va face totul cum va dori *ea*, nu după indicaţiile lor.

Ei obţinuseră deja ce au urmărit. L-au prins pe Wesley şi aveau şi codul antivirus.

Şi, fără ca ei să afle vreodată, şi ea obţinuse ceea ce căutase.

Până la ora şase treizeci, orizontul în partea de est îşi pierduse deja nuanţa caldă de mov care se topise într-un albastru limpede. Alergătorii de dimineaţă îşi întretăiau traseele prin parcarea magazinelor Kierland Commons, profitând de singura parte din zi în care temperatura se menţinea în jurul valorii de 20°C. Până la ora nouă, temperatura ajungea la 25°C, iar la orele amiezii urma să depăşească 30°.

Bernie îşi terminase treaba. Stătea rezemată în scaun şi privea cerul întrebându-se ce îi va aduce această dimineaţă. Aceasta era una dintre acele zile care îţi marchează viaţa; tot ce s-a întâmplat până atunci şi tot ce se va întâmpla de-aici încolo vor fi separate în două capitole distincte.

Ea aşteptă până la şapte şi douăzeci, când Wesley îi dădu telefon.

La ora şapte treizeci, două persoane ieşiră din clădirea Oar Research. Bărbatul ducea în mână o servietă, iar femeia ducea în mână un laptop şi avea pe umăr o poşetă. Se urcară într-un Cadillac Escalade de culoarea perlei şi ieşiră din parcare, după care o luară la dreapta pe strada Buthers, îndreptându-se spre aeroportul Scottsdale aflat peste drum, unde un avion de dimensiuni reduse era gata pregătit pentru a-i duce la San Diego la întâlnirea de dimineaţă.

Duba albă ce fusese parcată în parcarea Kierland Commons dispăruse de mult.

Iar Corvette-ul roşu care aştepta pe dreapta în susul străzii Butherus ieşi din parcare şi începu să-i urmărească.

Telefonul mobil al lui Wesley sună când Escalade-ul se opri la un semafor pe strada Scottsdale Road. El şi Bernie nu schimbaseră o vorbă de când se urcaseră în maşină, călătorind în linişte ca un cuplu aflat la doi ani după inevitabilul divorţ. Tot ce-au avut să-şi spună şi-au spus în biroul lui Jerry, unde Bernie i-a arătat felul în care codul antivirus creat de Jerry făcea minuni cu serverul infectat cu virusul Şarpe. El urmărise totul în linişte şi nu avu nicio întrebare după aceea. I-a spus doar să stocheze programul în memoria computerului cu o parolă, să copieze codul pe un disc care să-l ia la ea şi să se întâlnească cu el în faţă la intrare când o va suna, ceea ce se întâmplă la mai mult de o oră după aceea.

Acum, el părea şi mai nervos şi scăpă telefonul din mână când se întinse

să-l ia de pe bordul maşinii. Bernie îl ridică de pe podeaua maşinii, iar el i-l smulse nepoliticos din mână. Ea fu tentată să îi sugereze folosirea în continuare a căştilor, dar se abţinu.

Acum nu era momentul pentru ironii.

— Mda, fu răspunsul său vesel care îi era atât de specific.

Ascultă timp de vreo treizeci de secunde după care spuse doar „în regulă" şi închise telefonul, fără să pară prea încântat de ceea ce tocmai auzise.

— E vreo problemă? – întrebă Bernie.

— Am vorbit cu Nadine.

— Nadine te-a sunat?

— Ea stabileşte orarul de zbor. El îi aruncă o privire rapidă şi incisivă: – Ţine de meseria ei să mă sune.

Panica începu să-şi facă simţită acut prezenţa, sub aparenţa de înfăţişare calmă pe care ea se străduia să şi-o menţină. Indiferent ce punea la cale, Nadine nu putea să aducă nimic bun atunci când Wesley era implicat. Wesley părea că trecuse cu vederea peste dispariţia inexplicabilă a lui Nadine chiar într-un moment critic. Indiferent despre ce era vorba, cei doi încă erau legaţi unul de celălalt cel puţin până când va veni momentul ca ea să-i înfigă pumnalul adânc şi pe la spate. Până atunci, Nadine era în aceeaşi măsură implicată ca şi el, ceea ce însemna că Bernie trebuia să rămână circumspectă în privinţa amândurora.

— Eu credeam că ea a dispărut în misiune!

— Nu. Şi-a luat de lucru acasă. Nebuna mai face asta din când în când.

— E ceva în neregulă cu avionul?

— Afurisitul de pilot. Mi-a spus că a sunat-o şi că pretinde că ar fi bolnav. Nu poate pilota în această dimineaţă

— Atunci ce se va întâmpla...

— Atunci, ea va contacta un alt pilot. E ca şi cum ai schimba o piesă defectă. Nu e mare lucru.

Apoi reveniră la tăcerea stânjenitoare de dinainte, pe durata celor aproximativ două minute până ce ajunseră la aeroport. Pe Bernie nu o deranjă acest lucru, mai ales că în mintea ei se învârteau o mulţime de opţiuni, niciuna nefiind clară sau obligatorie.

Când maşina viră pe poarta aeroportului şi o luă pe şoseaua de serviciu ce ducea spre hangar, el îi vorbi pe un ton mai domol decât înainte.

— Indiferent ce se va întâmpla, începu el, vreau să clarificăm câteva lucruri. Vreau să ştii cât de mult apreciez faptul că te-ai implicat şi că ţi-ai făcut treaba până la capăt.

— Tu mi-ai înlesnit munca, zise ea referindu-se la bani şi la maşină. Şi mai ce?

— Şi... în toată această afacere nu e vorba despre ceea ce crezi tu.

— Tu n-ai de unde să ştii ceea ce cred eu.

— Ştiu ce crezi despre *mine*.

— Oare?

— Ce treabă aveai tu în biroul meu noaptea trecută?

Bernie se străduí să nu reacţioneze, dar nu reuşi să-şi ascundă vinovăţia care-i aprinse obrajii.

— Ţi-a spus Nadine, nu-i aşa?

Wesley zâmbi foarte vag.

— Nu te pripi să mă judeci, Bernie. Nu încă, aşteaptă până ce vei afla mai multe.

Emoţia se alătură panicii ce o încerca şi începea să fie cam înghesuită în lojă. Ea presimţea limita pe care erau aproape să o depăşească în aceste momente şi se întreba dacă vreunul din ei va avea curajul să o depăşească. Ea mai spera că va veni şi timpul când are să fie singură faţă în faţă cu Nadine pentru a pune la punct câteva lucruri.

— Vreau ca şi tu să ştii un lucru, zise ea.

El o privi cu sprâncenele ridicate în expectativă.

— Îţi aminteşti când ţi-am pomenit despre sora mea?

El dădu afirmativ din cap fără să lase jos sprâncenele, aşteptând o explicaţie. Ea ar fi vrut să-l privească în ochi, deşi el nu se uita la ea.

— Numele ei era Peggy. Peggy Hopkins.

El îşi văzu mai departe de condus privind drept înainte. Apoi dădu pur şi simplu din cap, ca şi cum cuvintele ei ar fi clarificat totul.

Sau poate că pentru el nu însemna nimic.

La ora cinci când intră pe post DJ-ul de dimineaţă, Eric trecea prin centrul oraşului Tucson pe autostrada I–10, fiind cu două ore în urmă faţă de orarul stabilit. Se plictisise deja de CD-urile din aparatul din maşină – prea multă muzică country de Garth şi Brooks Dunn şi prea puţin Aerosmith. Muzica de la radio schimba un pic atmosfera, asigurându-l că se afla în Arizona, fapt pentru care el era recunoscător celor de la pupitrul de emisie. Mai observă şi indicatorul spre muzeul în aer liber Pima *(ia aminte: fă-ţi o după amiază liberă şi mişcă-ţi fundul încoace pentru a vizita muzeul)* şi imediat după aceea trecu pe lângă terenurile de baseball aflate pe dreapta, unde el ştia că primăvara se antrenează echipele Diamondbacks din Arizona şi Colorado Rockies *(addenda la nota anterioară: fă excursia în martie).* Capul i se învârtea, fiind ameţit după ce condusese toată noaptea cu o viteză medie de 120 km/h, fără să se oprească decât de două ori pentru a cumpăra benzină şi pentru a se uşura de fluidele corporale şi de o sciatică ce-i înţepenea spatele, aducându-i aminte într-un mod dureros de hotărârea de a juca fotbal american în facultate cu zece ani în urmă.

De fiecare dată când îi venea să încetinească trebuia doar să-şi amintească de chipul lui Bernie şi să-şi închipuie că se afla la ananghie, de una singură, înfruntând o situaţie pe care ea o căutase. Acest exerciţiu mental era mult mai eficient decât efectul cofeinei care deja îi dăduse palpitaţii şi mult mai motivant decât permisiunea îndărătnică a lui Shannon de a veni aici care, la rândul ei, îi dădea palpitaţii pentru că el ştia că ea era supărată din această cauză.

El acoperi următorii 150 de km în 70 de minute. Era puţin înainte de ora şapte dimineaţa când el viră spre ieşirea 60 de pe autostrada I-10, care se intersecta după 8 km cu şoseaua 101 Nord. Scottsdale-ul se afla la o distanţă de mai puţin de 10 minute.

El observă rapid că Scottsdale-ul nu era un oraş banal şi adormit, spălăcit de soare şi cu piscine murdare, cum putea fi considerat de către cei care nu fuseseră niciodată aici, prin comparaţie cu Phoenix-ul din apropiere. În materie de kilometri pătraţi, oraşul acoperea nouă coduri poştale şi în ceea ce priveşte populaţia, depăşea multe oraşe care aveau echipe în NBA, fără a mai pomeni de faptul că depăşea cu mult ceea ce se întâmpla în toate oraşele cu echipe în liga superioară în materie de venit mediu net pe cap de locuitor.

Ieşi de pe şoseaua 101 pe lângă Şcoala Indiană şi se opri la prima staţie de benzină pe care o întâlni în cale. După cinci minute, ţinea o bucată de hârtie în mână, făcând o listă cu 4 intersecţii în care trebuia să ia anumite viraje în cei 13 km pe care îi mai avea de parcurs.

Douăsprezece minute mai târziu, se afla în faţa uşii de la apartamentul lui Bernie.

Sună la sonerie de câteva ori. Dacă încă dormea, soneria ar fi trezit-o cu siguranţă din moment ce se auzea destul de tare şi de afară. Bătu de câteva ori cu putere în uşă, după care trase concluzia că într-adevăr nu era acasă. Se aşteptase la una ca asta. Probabil că era la birou sau la sala de gimnastică. Putea să aştepte bazându-se pe ultima variantă, dar asta putea să-l coste timp, pe care nu-şi putea permite să-l irosească.

Ar fi fost mai bine să se îndrepte spre sediul companiei. Dacă nu era încă la birou, putea să o aştepte mai bine acolo decât aici.

Dar înainte de asta, trebuia să facă o oprire.

Un angajat de la staţia de benzină de peste drum de parcul cu fântâni arteziene i-a spus unde să găsească cel mai apropiat restaurant Kinko's, adică la un kilometru şi jumătate în josul bulevardului Shea. Îl găsi uşor, înghesuit între un magazin alimentar şi sediul unei firme de transport cu numele de Chompie's, care, în ciuda numelui, îi aminti că era rupt de foame.

Prietenul său de la poliţie reuşise să afle identitatea posesorilor de amprente pe care el i le trimisese. Acesta îi trimisese prin fax două fotografii de la poliţie cu persoanele ale căror amprente fuseseră preluate de pe felicitare, un bărbat şi o femeie. Ea avea o înfăţişare atrăgătoare, aproape de patruzeci de ani, iar el avea o bărbie proeminentă şi ochi bulbucaţi. Ambii lucraseră înainte pentru departamente diferite ale guvernului federal, ceea ce explica prezenţa amprentelor şi a fotografiilor de identificare din evidenţa poliţiei. Ambii ocupaseră funcţii în departamente ale securităţii naţionale, bărbatul în cadrul F.B.I., Afaceri Interne, iar femeia în cadrul unui departament secret al Pentagonului. Ambii îşi părăsiseră posturile pentru a lucra în sectorul privat, însă unde anume nu se ştia.

Un amănunt interesant. Mai mult decât interesant, acest detaliu nu prevestea lucruri bune. Iar Bernie îi trimisese obiecte cu amprentele cu un scop anume. El trebuia să o găsească cât mai repede şi să afle exact de ce.

Cu fotografiile în mână, căută pe internet compania Oar Research la unul dintre PC-urile de închiriat, sperând că va găsi şi o hartă inclusă pe siteul companiei. Nu găsi nicio hartă, dar unul dintre vânzători – în medie unul din cinci vânzători din restaurantele Kinko's erau chiar serviabili cu clienţii – ştia unde se află compania şi îi dădu indicaţiile de care avea nevoie.

Când făcu ultimul viraj ieşind de pe strada Scottsdale Road şi intrând pe strada Butherus, motoarele unui avion particular vâjâiră pe deasupra maşinii sale la o înălţime de doar câţiva zeci de metri.

— O caut pe Bernadette Kane.

— Pe cine?

— Bernadette Kane.

Secretara suflă pe nas, vizibil plictisită, şi începu să caute prin sertare după ceea ce Eric presupuse că era o evidenţă cu numele angajaţilor. Era

evident că ea tocmai ajunsese la birou, după poşeta care încă îi era pe tejgheaua biroului alături de o geantă cu echipamentul de sală, un aparat de radio cu căşti şi cheile de la maşină. Afişul din holul de la intrare îi indicase că biroul secretariatului principal se afla la etajul patru, ceea ce Eric găsi că era puţin ciudat. Dar acum el era doar un tip din Texas aflat într-un alt stat, care, din câte auzise el, avea alte obiceiuri; aceste lucruri puteau fi normale aici. Poate că şi indispoziţia acestei femei făcea parte tot din tradiţiile locului.

— Eu nu sunt titulară pe acest post, murmură ea, ca şi cum cineva i-ar fi cerut vreo explicaţie. Arăta de parcă s-ar fi simţit mai în largul ei dacă ar fi lucrat pentru o casă de discuri, iar Eric era tocmai pe punctul de a-i sugera acest lucru când ea găsi ceea ce căutase. Răsfoi câteva pagini în sertarul cu dosare, după care ridică privirea spre el.

— Nu există niciun angajat cu numele Kane sau Bernadette.

— După câte ştiu, e angajată pe bază de contract.

— Asta nu mi-aţi spus.

— Nu m-aţi întrebat.

El îi zâmbi drept răspuns la privirile ei ţintuitoare. Doar avea de-a face zilnic cu tineri mult mai agresivi, aşa că ea n-ar fi putut să-l scoată din sărite nici dacă ar fi încercat.

— La ce departament?

Acum era momentul să facă o încercare: – Cred că lucrează împreună cu Wesley Edwards.

— El e directorul executiv al companiei, se oferi ea ca şi cum ar fi fost sigură că el greşise.

— Nu glumiţi? – zise Eric încă zâmbind.

— Asta mi-a spus ea – Wesley Edwards.

— El nu este aici.

— Da, dar ea este? Asta-i întrebarea.

— Nu ne prea înţelegem unul cu celălalt.

— Ne descurcăm noi cumva. Eu sunt de vină. Puteţi să mă ajutaţi?

— Ei bine, pot să vă spun doar atât... Wesley este plecat într-o călătorie de afaceri astăzi.

— Acesta e un început. Ştiţi cumva şi unde?

— Mie nu mi se spun astfel de lucruri. Dar ştiu că avionul urmează să decoleze – ea îşi privi ceasul – cam pe la ora aceasta.

— De pe aeroport?

— Ce sunteţi dumneavoastră, scriitor?

— Revizor contabil la Fisc, dar să nu spuneţi nimănui. Haideţi, eu am fost drăguţ cu dumneavoastră... de pe ce aeroport?

În cele din urmă zâmbi şi ea.

— Scottsdale. Chiar peste drum.

— Super. Scoase din buzunar faxul cu fotografiile de identificare şi ridică

hârtia ca ea să le poată vedea. Aceste persoane lucrează aici?

Ea se uită strâmb la fotografii, apoi se uită iar suspicioasă la el.

— Cine ați spus că sunteți mai exact?

— Așa este, nu?

Ea zâmbi cu toate că dădea din cap. Nu atât pentru a spune că nu, ci pentru a-i indica faptul că nici chiar ea nu-și va turna un coleg de muncă.

Dacă cei doi n-ar fi lucrat aici, ea i-ar fi spus asta răspicat.

El îi făcu un semn cu mâna pentru a-i mulțumi, întors deja cu spatele și în drum spre ușa liftului.

Toate avantajele care derivă din faptul de a avea la dispoziţie avionul companiei şi procedura obişnuită în astfel de cazuri este că îţi parchezi maşina de lux, traversezi pista îmbrăcat într-un costum Bruno Maglis, îl saluţi pe pilot cu o politeţe blazată în timp ce urci la bord şi te aşezi în scaunul din piele întoarsă cu băutura de malţ preferată deja turnată în pahar, aşteptându-te pe braţul scaunului. Şi dacă ai astfel de înclinaţii, poţi să ridici degetul mijlociu în semn de salut spre terminalele liniilor comerciale care se văd la distanţă. Asta doar dacă, bineînţeles, nu te afli cumva pe pista de decolare a Aeroportului Municipal din Scottsdale, caz în care poţi să le dai cu tifla călătorilor obişnuiţi care stau blocaţi în trafic pe bulevardul Frank Lloyd Wright. Apoi, trapa se închide în urma ta, motoarele pornesc şi avionul intră deja pe pista de decolare înainte ca tu să-ţi aduci aminte că acum poţi să-ţi desfaci un pic cravata pedantă de 400 de dolari şi să te relaxezi.

Dar toate aceste „ritualuri" pot fi date peste cap atunci când pilotul campaniei îţi sună secretara în miez de noapte şi se scuză că e bolnav, punând-o astfel pe secretară în situaţia de a căuta în grabă un pilot de închiriat pentru a doua zi.

Şi nu ştii niciodată cine va fi acesta.

Escalade-ul parcă în hangarul pe care era vopsit doar un singur cuvânt, Oar. Bernie observă un Corvette roşu care parcă afară, lângă intrarea în hangar. Când se dădură jos din maşină, privirea lui Bernie o întâlni pe cea a unei femei îmbrăcate într-un costum scump de in de culoarea Cadillac-ului, cu o cusătură extrafină. Avea un aer de femeie de afaceri cu o doză generoasă de sex-appeal care, cu siguranţă, făcea ca negocierile să meargă ca pe roate. În mână avea o servietă de piele şi purta bijuterii scumpe, iar părul îi era coafat în stilul vedetelor rock, această ultimă asemănare fiind întărită şi de marca maşinii. Totul despre tine este radical atunci când cobori dintr-un Corvette.

Wesley o întâmpină pe misterioasa femeie când intră în hangar. Ea îi întinse obrazul pe care el îl sărută cuprinzând-o cu braţul de după mijloc. Bernie se apropia, iar Welsey îi zâmbi ca un mieluşel.

— Vicki, Bernie. Bernie, Vicki.

Cele două femei îşi dădură mâna. Vicki zâmbi, semn că înţelegea încurcătura în care se afla Bernie – fiind o întâlnire între două femei, nu era nevoie de niciun cuvânt în aceste momente – şi deşi Bernie încercă să fie calmă şi politicoasă, nu reuşi să-şi ascundă mirarea. Pe lângă asta, salutul femeii ivite din senin era la fel de călduros ca o şosetă purtată, lăsată în şosea peste noapte.

— O prietenă de-a mea, zise Wesley. Ne va însoţi astăzi.

Un vârtej de gânduri se învârteau în mintea lui Bernie în aceste momente. Misterioasa femeie părea să fie implicată, probabil în ceea ce privește partea financiară; un investitor bancar sau poate un avocat. Putea fi persoana de legătură a mafiei din New York și afacerea devenise, între timp, o chestiune personală. Sau, pur și simplu se culca cu Wesley, așa cum și el sugerase înainte.

Tot ceea ce spuse Bernie fu: – Hei, se pare că mergem la o petrecere.

— Să-i dăm drumul, zise Wesley, conducându-le pe amândouă spre ușa de la birou.

Odată ajunși înăuntru, Bernie se uită la avionul ce stătea afară, scăldat în lumina soarelui de dimineață. Indiferent cum ai fi privit un astfel de avion de dimensiuni reduse, de fiecare dată arăta ca o fotografie perfectă. Un bărbat în cămașă albă inspecta aripile, fiind cu siguranță pilotul ce-i ținea locul lui Paul.

Bernie și-ar fi dorit să-l poată suna pe Paul să afle ce s-a întâmplat. Era straniu faptul că el se îmbolnăvise și nu dăduse nici măcar un telefon să-i spună bună dimineața, așa cum făcuse de multe ori în ultima vreme. Într-un fel, ei îi părea bine că el lipsea astăzi, pentru că, altfel, prezența lui ar fi complicat și mai tare dispoziția ei emoțională, și așa destul de fragilă.

— Luați-o înainte, zise Wesley ținând ușa deschisă pentru cele două femei. – Vin și eu imediat.

În timp ce ele pășeau spre scara avionului, pilotul dispăru în partea cealaltă pentru a inspecta și a doua aripă. Paul numise aceasta „turul de forță", ceea ce în aviație echivala cu verificarea cauciucurilor înainte de curse.

— Să înțeleg că lucrezi pentru Wesley? – întrebă Bernie.

— Mai degrabă îl lucrez pe el, zise femeia fără să se oprească din mers și privind înainte.

— Înțeleg. Ești masseur-ul său personal. Eu te-am luat drept un avocat.

— Oricum, în ambele cazuri, el se alege cu o tăvăleală pe cinste, nu-i așa?

Bernie avusese prilejul și înainte să întâlnească astfel de femei și nu avea de gând să o lase pe ticăloasă să-i șifoneze calmul atât de devreme. Pentru ea ar fi fost mai indicat să caute o modalitate mai cordială de a o aborda pe Bernie, altfel nu avea decât de pierdut din acest joc al aluziilor. Majoritatea femeilor procedau cu mai multă subtilitate în astfel de situații, recurgând mai ales la priviri cu subînțeles, și din acest motiv era reconfortant pentru Bernie să vadă că ea își afișează deschis paranoia de care suferea. Bernie reprezenta o amenințare pentru ea și pentru că amândouă știau acest lucru, această scurtă confruntare era deja încheiată – joc, set, meci pentru noul campion, care în acest caz, era Bernie.

Deja ele ajunseseră la scara avionului. Bernie se dădu la o parte, permițându-i noului tovarăș de zbor să urce primul, iar când aceasta trecu pe lângă ea, Bernie dădu din cap disprețuitor. Apoi urcă și ea la bord. Femeia

ocupă unul dintre scaunele aşezate cu spatele spre cabina pilotului, lăsându-le libere pe primele două care erau aşezate cu faţa spre cabină. Bernie se aşează pe unul dintre acestea, astfel încât să nu fie nevoită să evite schimbul de priviri stânjenitoare pe durata călătoriei. Va fi interesant de văzut unde se va aşeza Wesley când va urca la bord.

Când Bernie ridică privirea, după ce îşi puse centura de siguranţă, văzu prin hublou că pilotul se îndreptă înapoi spre biroul din hangar. Spera că ei se vor grăbi să se întoarcă, pentru că aerul era deja greu de respirat la bordul avionului şi, dată fiind atmosfera volatilă dintre pasageri, lucrurile puteau exploda oricând.

Eric avusese de gând să treacă mai întâi pe la ghişeul de informaţii al aeroportului să întrebe de avionul companiei Oar, dar acum nu mai era nevoit să o facă.

Din şosea, el putu să vadă logo-ul imens al companiei Oar vopsit pe partea laterală a unuia dintre hangarele aflate pe şoseaua de serviciu din aeroport, aşa că acceleră într-acolo, nefiind sigur ce urma să găsească sau cum va acţiona, ştiind doar că trebuia să o scoată pe Bernie de-acolo cât mai repede posibil.

Văzu o maşină parcată în faţa hangarului, un Corvette roşu care bănuia el că-i aparţine lui Wesley. La câte glume se fac pe seama posesorilor de Corvette, maşina nu putea fi decât a lui *(Diferenţa dintre un porc spinos şi un şofer de Corvette? Porcul spinos îşi poartă „ţepii la vedere...”).* Eric parcă maşina la vreo 15 metri distanţă de clădire. De aici putea să vadă clar avionul Cessna Citation tras în faţa hangarului, cu trapa deschisă şi cu scările lăsate jos.

Eric coborî din maşină şi se apropie precaut de hangar. Pe când se apropia de uşă văzu că aceasta se deschidea spre un coridor scurt dincolo de care se vedea biroul de zbor din hangar. Prin geamurile de sticlă ale biroului se vedeau siluetele a doi bărbaţi, stând faţă în faţă şi purtând o conversaţie.

— Vă pot ajuta cu ceva? – întrebă bărbatul al cărui nume era Graig Meuser, aşa cum scria dedesubtul fotografiei de identificare primite de Eric.

Eric se opri lângă uşă şi se furişă pe lângă partea laterală a hangarului şi gardul care separa pista de aterizare de şoseaua pentru maşini. Inima îi bătea cu putere şi un val de adrenalină îl luă prin surprindere deşi, deocamdată, situaţia nu părea ameninţătoare.

Se sprijini cu spatele de o bucată de tablă din care era construit hangarul. În timp ce încerca să-şi adune gândurile, simţi o vibraţie prin peretele de tablă – o uşă se închise dincolo de perete.

Când privi înspre avion, la stânga lui, văzu că unul dintre bărbaţi, cel mai scund de înălţime, ieşise din hangar şi mergea spre avion. Şi cu toate că nu se putea lua decât după o fotografie de permis de conducere, el putea afirma cu siguranţă după mersul său fudul şi după împrejurări că acesta era Wesley

Edwards.

Acum trebuia să se grăbească.

Eric trase adânc aer în piept şi ieşi de după colţul hangarului, stând cu faţa spre uşa biroului din clădire. Bărbatul mai înalt se afla încă înăuntru, aplecat peste masa de lucru şi scriind ceva.

Intră în birou. Bărbatul îşi ridică privirea şi inima lui Eric îngheţă de spaimă. Acesta era bărbatul a cărui fotografie o primise prin fax chiar în această dimineaţă. Era bărbatul care lucrase pentru Biroul Federal de Investigaţii şi care îşi părăsise slujba pentru a căuta noi oportunităţi ca liber-profesionist. Probabil că era implicat în spionaj sau în fraudarea marilor companii.

— Mda, aţi putea. Caut pe cineva. Acesta este hangarul companiei Oar?

Bărbatul se îndreptă de spate. Avea o alură imensă, cel puţin 1,80 m, şi o constituţie atletică de fundaş lateral ieşit la pensie. Ceea ce coincidea exact cu postul pe care îl jucase Eric în facultate. Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri într-o clipă, amândoi luând în seamă semnalele de alarmă stârnite de glandele lor endocrine. Meuser purta pantaloni largi şi cămaşă albă cu manşetele specifice uniformei de pilot. Nimic din raportul primit prin fax de Eric nu menţiona că el ar fi şi pilot pe deasupra, dar acest lucru nu era exclus din fişa unui agent antrenat de F.B.I.

— O prietenă de-a mea era programată să zboare în această dimineaţă la bordul avionului pilotat de dumneavoastră. A intervenit o urgenţă în familia dumneaei. Bernadette Kane? Se află cumva la bord?

Răspunsul lui Meuser întârzia să vină. Eric îl citi imediat. Ştia despre cine e vorba.

— Nu cunosc numele pasagerilor, eu doar pilotez avionul până la destinaţia indicată.

— E brunetă? Superbă? Arată ca şi Liz Taylor în tinereţe, doar că ea e mai deşteaptă?

Bărbatul vânjos se holbă la Eric, ca şi cum acesta n-ar fi spus nimic, cântărindu-şi evident propriile opţiuni. În cele din urmă, spuse:

— N-o cunosc.

Eric inspiră adânc, păstrându-şi privirea aţintită asupra bărbatului. Cu o voce joasă şi calculată spuse foarte sigur pe sine:

— Ea se află deja la bordul avionului, nu-i aşa?

Bărbatul dădu din cap, dar nu pentru a confirma spusele lui Eric, ci mai degrabă ca semn că acum înţelegea despre ce este vorba.

— Mi-e teamă că va trebui să vă rog să plecaţi.

— V-aş ruga doar să-i transmiteţi că sunt aici? E important... trebuie să-i vorbesc... acum.

— Voi întreba de numele pe care l-aţi pomenit. Acum, dacă-mi daţi voie.

El înclină din cap spre uşa din partea laterală a hangarului, indicându-i lui Eric că ar fi spre binele lui să o folosească.

Eric scrută din priviri avionul: – Vă deranjează dacă arunc şi eu o privire.

— Asta nu se poate.

Eric dădu din cap înţelegător. Mica şaradă începea să se răsufle. Când făcu o uşoară mişcare înspre uşa hangarului, Meuser îşi ridică rapid jacheta de piele şi scoase din buzunarul ei un pistol. În loc să-l îndrepte spre Eric, acesta doar îl ţinea ridicat ca el să-l vadă.

— Pentru mai multă siguranţă, zise el, zâmbind pentru prima oară.

Opţiuni. Decizii. Să-l pună la pământ cu o lovitură şi să fugă la avion. Să dea înapoi şi să spere că Bernie nu se afla totuşi la bord. Să sune pe cineva şi să obţină un mandat oficial.

— Cum spuneaţi că vă numiţi? – întrebă Eric.

— Eu n-am spus nimic în acest sens, zise matahala.

Asta pusese capac la toate. Bernie era aici, pe punctul de a decola în compania unor persoane care nu puteau decât să-i creeze probleme. Ar fi putut foarte bine să-l imobilizeze pe acest individ, dar numai cu o mişcare rapidă şi surprinzătoare.

Dar nu mai era timp pentru aşa ceva. Meuser se aşteptase la o astfel de mişcare şi fusese îndeajuns de agil pentru a răspunde printr-o mişcare defensivă, care păru mai degrabă o lovitură teribilă de atac cu pumnul deschis între gâtul şi umărul lui Eric. În momentul în care Eric se pregătea să reacţioneze, un pumn îl izbi în faţă şi îl trimise învârtindu-se la podea, căzând cu spatele sprijinit de peretele din fundul încăperii.

Când Eric îşi reveni îndeajuns încât să-şi dea seama că nu fusese complet ameţit de lovitură, deşi şi-ar fi dorit să fi fost aşa, el văzu că Meuser închidea pe dinafară uşa din sticlă ce dădea spre interiorul hangarului.

Unghiul în care era parcat avionul îi permitea lui Bernie să vadă prin trapa deschisă din partea stângă spre uşa biroului din hangar. Ea îl văzuse pe Wesley ieşind din birou şi îşi concentrase atenţia asupra lui când acesta se apropia de avion cu servieta în mână şi cu haina de la costum pe braţ.

Părea un model demn de studiat pentru încrederea în sine cu care păşea genul de bărbat care era conştient că atrage atenţia, dar căruia nu-i păsa de aşa ceva pentru că avea treburi mai importante de făcut. Semăna perfect cu Kobe Bryant când intră plin de sine la vestiare în pauza dintre reprize.

— Voi, domnişoarelor, cum vă înţelegeţi? – întrebă el când urcă la bord, observând imediat felul în care cele două se aşezaseră în scaune.

— Vorbeam despre programare, zise Bernie, şi dezbăteam calităţile de eficienţă ale programului C în comparaţie cu atributele mai degrabă intuitive ale programului Visual Basic.

— De fapt, replică imediat Vicki Garlington, dezbăteam virtuţile nutriţionale ale lichidului seminal, dar din moment ce ea nu a înghiţit niciodată, trebuie să se încline în faţa anilor mei de experienţă în domeniu.

Wesley clătină amuzat din cap, semnalându-şi astfel toleranţa pentru

păruiala ce părea iminentă. Se așeză pe scaunul din spatele lui Bernie, vizavi de scaunul unde stătea Vicki. Alegerea fusese făcută, iar pe Bernie nu o deranja deloc. Acum nu mai era nevoită să-i privească în față pe niciunul dintre ei.

Ceva îi captă brusc atenția. Forfotă, haos și măcel venind din direcția biroului din hangar. Imaginea îi era distorsionată de reflecția razelor soarelui în peretele de sticlă al biroului, dar cu siguranță ceva se întâmpla înăuntru.

Violența cu coreografia ei inconfundabilă era ușor de descifrat.

Ceea ce se întâmplă pe urmă rămase întipărit în mintea ei ca o succesiune de imagini fulgerătoare, fiecare având un titlu și fiind estompate, deci clare. Bărbatul care închidea ușa biroului după ce ieșise de-acolo, întorcându-se și pășind spre ei cu o înfățișare alarmată; chipul său familiar, cunoscut prin intermediul lui Nadine cu câteva ore mai devreme ca fiind acela al unui agent F.B.I. care acum poza în rolul de pilot. Părea incredibil, dar era unul și același individ, îmbrăcat de data aceasta în uniformă de pilot. O persoană rămasă înăuntrul biroului, încercând ușa încuiată. Silueta care avea ceva familiar după formă și mișcări. O mașină care nu fusese acolo până atunci, dar care acum era parcată în apropierea hangarului. Plăcuțele de înmatriculare de Texas la fel de familiare. O amintire bruscă – Avalon-ul lui Eric. Eric *era* aici, în interiorul biroului, încercând să o salveze; luptându-se cu agentul F.B.I. care acum se apropia de avion ca și pilot al acestuia. Codul de contrabandă din poșeta ei. Călătorea pentru a-l vinde unui ofertant generos. Ucigașul surorii ei stând chiar în spatele ei. Fufa acestuia, specialistă în sex oral. Planurile lui secrete în ceea ce o privea pe ea după ce totul se va sfârși.

Stomacul și capul începură să i se învârtă într-un duet sincronizat. Mâinile îi tremurau deja, iar prin vene parcă îi curgea frică lichidă.

Pilotul ajunsese deja la trapa avionului. Când urcă la bord o privi imediat pe Bernie drept în ochi. Încuviință ușor din cap; un semnal conspirativ – totul e-n ordine, stai calmă și în liniște, continuă ce ai început. Suntem de aceeași parte a baricadei.

Dar asta nu putea fi adevărat dacă el tocmai îl trimisese pe Eric la podea, în birou.

Ea rămase pe loc. Nu dintr-un impuls genial de sincronizare, ci pentru că era paralizată de indecizie. Agentul F.B.I. devenit peste noapte pilot își fixa centurile de siguranță pe scaunul din stânga în carlingă. Într-o clipă, ea putea întinde mâna în spate să apese butonul care închidea trapa după cum îl văzuse pe Paul făcând atunci când zburase împreună cu el.

Afară, Avalon-ul cu plăcuțe de înmatriculare de Texas își aprindea și-și stingea farurile întruna.

Claxonul făcea un zgomot nebun încercând să-i atragă atenția.

Ea trebuia să se decidă într-o clipă. Pilotul întinse mâna spre butonul ce închidea trapa. Îl apăsă. Trapa începu să se ridice. Acum ori niciodată.

Acum.

Dintr-o singură mișcare, ea își desfăcu centura de siguranță și țâșni spre trapă. Se izbi cu umărul de ea, scoțând-o din balamale și trântind-o de partea exterioară a fuselajului. Agentul F.B.I. se roti în scaunul pilotului și întinse mâna după ea, dar nu reuși s-o prindă, ci doar o zgârie cu degetele-i de fier. Wesley avu o reacție mai întârziată, dar reuși să prindă cureaua servietei cu laptopul. Când ea sări prin trapa deschisă, avântul îi fu oprit, cureaua fiindu-i atârnată peste umăr. Cu o mișcare rotită, ea o lăsă să-i alunece de pe umăr și dispăru.

Căzu pe asfaltul fierbinte, sprijinindu-se cu o mână, iar cu cealaltă ținând strâns cureaua poșetei. Auzi voci care strigau dinăuntrul avionului, se vedea mișcare prin geamurile de la cabina pilotului, fulgere de lumină reflectată venind dinspre cabină, în timp ce Wesley și pilotul se ridicară în picioare.

Bernie făcu câțiva pași împiedicați spre clădirea hangarului, apoi o luă spre stânga. Ca pe un ecou, auzi pornind motorul Avalon-ului și văzu mașina dând mai întâi pe spate, după care porni înspre ea frânând lângă gard, cu portiera din dreapta deschisă. Fugi spre mașină, făcu un salt înfigându-și vârful pantofului în împletitura de sârmă a gardului ce despărțea pista de drumul de acces. Își aruncă poșeta peste, zvârli un picior peste gard înainte să sară dincolo.

Căzu la pământ, după care își înșfacă poșeta. Se ridică în picioare, dar ezită o clipă. Wesley și pilotul stăteau în ușa avionului uitându-se strâmb înspre ea.

Nu pornise niciunul în urmărirea ei.

— Urcă! – strigă Eric, aplecat spre dreapta pentru a-i întinde o mână să o ajute.

Dar acum nu trebuia să se mai grăbească. Ea se scutură pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul. Uitându-se în urmă văzu cele două chipuri dispărând din ușă. Câteva clipe mai târziu, trapa era trasă sus din interior.

Bernie se grăbi să urce în mașină, luându-l în brațe pe Eric imediat ce ajunse lângă el. Un val de emoție o cuprinse și ea începu să plângă pe umărul lui. Putea să vadă că ochii lui rămaseră fixați spre avion în timp ce o ținea în brațe. Auzi primul motor pornind, apoi al doilea, zgomotul a mii de elice, urmat la câteva clipe de un uruit puternic, și avionul se puse în mișcare, întorcându-se spre capătul dinspre apus al pistei.

Șarpele părăsea locația și ea supraviețuise pentru a povesti întâmplarea.

În timp ce Avalon-ul prindea viteză, un alt vehicul ce fusese parcat la celălalt capăt al drumului de acces porni motorul. Acest vehicul era duba albă cu o scară de metal fixată pe capota de deasupra. După câteva secunde porni de pe loc, fiind mult prea în spate pentru a fi observată de ocupanții Avalon-ului, care oricum erau preocupați de cu totul altceva în aceste momente.

Eric își ridică privirea de pe monitorul computerului și spuse:

— Niciunul dintre aceste e-mail-uri nu e din partea mea, Bernie. Nici măcar unul.

Îi repetase acest lucru de mai multe ori și înainte.

Pe durata drumului spre apartamentul ei, după salvarea neașteptată de la aeroport, cei doi avuseseră timp să schimbe propriile versiuni despre cele întâmplate: el îi explică pe nerăsuflate de ce venise în Dallas, iar ea încercă să-i explice înlănțuirea de evenimente care motivau prezența ei la bordul avionului. Dar nu reuși pentru că era nevoie de prea multe informații și asta fără a pomeni nimic despre contextul în care s-au petrecut toate aceste întâmplări. El s-a temut pentru siguranța ei, așa că venise să vadă ce s-a întâmplat. Ea l-a mirosit pe Wesley astfel că i-a întins o capcană, după care s-a strecurat în anturajul său pentru a fi sigură că îl va prinde. Au reluat în mai multe rânduri firul poveștii în speranța că totul va căpăta cât de cât o logică, fie ea oricât de absurdă.

Dar în cele din urmă, totul se rezuma la un singur adevăr, pe cât de inacceptabil, pe-atât de imposibil de negat: el nu primise nicio veste de la ea de când ea plecase din Dallas. Niciun e-mail, niciun telefon.

Primul lucru pe care ea ținu să-l facă după ce ajunseră la apartament a fost să-i arate lui e-mailurile pe care le primise din partea lui. Mesajele care o încurajau să fie precaută; să rămână implicată pe mai departe; prin care erau identificate persoanele din fotografiile digitale trimise de ea; în care i se cereau amprentele respectivelor persoane pentru a fi verificate; care îi promiteau că acest caz era foarte aproape de a fi rezolvat.

— Dar de ce? – continua să întrebe Bernie. Dacă cineva îmi falsifica mesajele e-mail, de ce mi-a cerut să-ți trimit obiectele cu amprentele celor doi?

Cei doi stăteau așezați la masa din sufragerie, Eric în fața computerului, iar Bernie în fața unei cești cu cafea.

— Teorie pură, zise Eric. Au reușit să te inducă în eroare încă din prima zi.

— Evident.

Indiferent cine a fost, știe foarte bine cum funcționează motivația în cazul fiecăruia. Trebuie să ai sentimentul că evoluezi, astfel încât să nu fi descurajat și să dai înapoi.

— Așa că au inventat e-mail-uri din partea ta, interveni ea, pentru a pune lucrurile în mișcare. Dar mai întâi cum au *aflat* despre tine?

Eric apăsă câteva taste deschizând pagina cu email-urile ei de pe Outlook Expres, apoi făcu clic pe fișierul cu mesaje trimise. Apăru o listă de email-uri aranjate după adresă și subiect, care cuprindea toate mesajele trimise de Bernie de când golise ultima dată acest fișier. Mută cursorul în josul listei

până găsi primul mesaj cu numele său cu o dată apropiată de cea în care ea părăsise Dallas-ul.

El deschise mesajul, apoi întoarse monitorul pentru ca ea să-l poată vedea.

— Iată cum, spuse el.

— Acesta e primul e-mail pe care ţi l-am trimis, zise ea. Cu data în care m-am mutat aici. Tu mi-ai răspuns spunându-mi cât de ciudat ţi se pare să primeşti mesaje din partea mea şi că atmosfera e cam tensionată la tine în familie. Mi-ai cerut, de asemenea, să nu-ţi mai răspund la mesaje, dar că totuşi vom păstra legătura.

— N-am primit niciodată mesajul acesta. El bătea cu degetul în ecranul monitorului. Acesta n-am fost eu. Cineva ţi-a redirecţionat mesajele înainte de a-l trimite pe acesta.

— Placare, murmură ea, continuând să privească monitorul.

— Poftim?

— Se numeşte „placare" când cineva îţi interceptează mesajele şi apoi răspunde pretinzând că e destinatarul acestora. Dacă nu suspectezi că e ceva în neregulă şi modifici setările căsuţei de e-mail, nu vei şti niciodată.

— Se poate face aşa ceva?

— De fapt e chiar uşor dacă ştii ce trebuie să faci. Trimiţi un fişier executabil acelui cineva – un cal troian ca în epopee – sau un mesaj instant online, după care soldăţeii digitali se strecoară în sistemul tău şi redirecţionează toate mesajele care intră şi ies. E mult mai uşor dacă poţi pune mâna pe computerul ţintă. În ambele cazuri eşti „placat".

— Cineva ţi-a „placat" laptopul.

Ea îşi ridică privirea şi se uită în gol. Încerca să-şi amintească prilejul în care aşa ceva s-ar fi putut întâmpla. Au fost zile, mai ales la începutul şederii ei aici, când ea nu-şi lua laptopul la serviciu. Apoi, au mai fost şi zile şi mai multe seri când a ieşit în oraş, lăsând computerul chiar pe această masă, fără să-l fi închis. Pe lângă toate acestea, ea foarte rar închidea uşa de la balcon – stătea la etajul doi şi asta îi dădea un fals sentiment de siguranţă – pentru că îi plăcea adierea brizei de seară, aşa că ar fi fost foarte uşor pentru cineva să intre la ea în apartament. Şi s-au mai ivit şi ocazii destule ca cineva să-i acceseze laptopul la birou când ea era plecată în pauza de prânz sau când participa la o şedinţă, jos la etajul doi.

În final, ea clătină încet din cap.

— Dar asta nu explică mesajul în care mi se cereau acele obiecte cu amprente, zise ea.

Eric încetă să-şi mai muşte buza de jos şi părând îngândurat, replică: – Sau poate că da.

Ea îl privi cu atenţie.

— Ei nu se aşteptau ca eu să urmăresc această pistă. Nu le-a păsat de ce am să gândesc eu când voi fi primit pachetul de la tine sau de ce am să fac în legătură cu acesta. De ce? Pentru că oricum, ei aveau un răspuns pregătit

dinainte, unul care să te determine să îl urmăreşti pe mai departe pe Wesley. Ei au vrut să termine în forţă şi să meargă până la capăt, lăsându-te să crezi că îl ai pe Wesley la mână. Mai mult decât atât, asta însemna că ei se pregăteau să închidă cazul. Timpul expirase deja.

Bernie întoarse laptopul spre ea. Făcu un clic pe fişierul cu mesaje primite, îl deschise şi găsi ultimul mesaj primit din partea lui Eric, ce fusese trimis seara trecută chiar înainte să se pună în pat.

Întoarse laptopul înapoi spre Eric şi spuse:

— Ceva în genul acesta.

B – amprentele au fost identificate. W. Este ceea ce căutăm şi e băgat până-n gât. A mai fost acuzat de două ori de fraudă, iar odată de înşelăciune. A executat o pedeapsă de 18 luni în închisoarea federală de la Chino. Are presupuse legături cu mafia. E un tip extrem de periculos, aşa că fii precaută. Când afli lucruri noi, sună-mă oricând şi de oriunde. Eu am să chem artileria grea. Până la urmă ai reuşit. Peggy ar fi mândră de tine. Aşa cum sunt eu.

E.

Bernie urmări cu atenţie reacţia lui Eric în timp ce acesta citea e-mail-ul care se presupunea că a fost trimis de el. Când termină de citit, ea spuse: – Eu n-am pomenit niciodată numele lui Peggy în mesajele care ţi le-am trimis.

— Uau. Dar cel care ţi-a „placat" laptopul îi ştie numele.

— Ceea ce înseamnă că eu cunosc acea persoană.

— Te-ai confesat cuiva, zise Eric. Cuiva căruia i-ai acordat încredere.

Pentru această ipostază existau mai mulţi candidaţi. Trei, mai exact. Dar doar doi dintre aceştia erau demni de încredere, indiferent cât de hazardată ar fi folosirea cuvântului în acest caz.

Ea dădu din cap şi cu o voce domoală spuse:

— Nadine.

Bineînţeles că existau şi alte subiecte ce trebuiau discutate în afară de cel privitor la Nadine şi la redirecţionarea mesajelor din laptopul lui Bernie. Dar ca un bun prieten ce era, Eric ascultă în linişte explicaţiile ei despre cum s-au petrecut lucrurile, ştiind că atunci când va epuiza subiectul, el îi va nărui multe din iluziile pe care şi le făcuse, mai ales în ceea ce-l priveşte pe Wesley Edwards. Şi, într-adevăr, ceea ce urma el să-i spună îi va zgudui temelia încrederii în sine şi va ridica un semn de întrebare în legătură cu motivele pentru care ea venise aici. Dar aceste adevăruri o vor elibera, iar el avea şi fotografiile care să-i susţină afirmaţiile. O nouă etapă va debuta în elucidarea morţii surorii ei şi, de data aceasta, autorităţile vor fi implicate.

În timp ce o privea povestind despre perioada petrecută în Scottsdale, Eric

fu cuprins de niște emoții mai vechi care se născuseră cu decenii în urmă. Regulile prieteniei sunt adesea dure. Nu exista niciun argument care să îndulcească pilula amară a adevărului, iar administrarea acesteia nu mai putea fi amânată. El îi va spune totul și va rămâne lângă ea să o țină în brațe când ea se va prăbuși sub povara adevărului.

Dar la fel cum Eric se abținea să-i spună adevărul ce va marca un moment de turnură în viața lui Bernie și ea avea un amănunt pe care ezita să i-l spună lui. Îi povesti cum Nadine se împrietenise cu ea, profitând de durerea ei, și cum a manipulat-o astfel încât să accepte oferta lui Wesley cu pretinsul scop de a fura codul antivirus pentru virusul Șarpele, pe care ea trebuia să-l descifreze pe parcurs.

În tot acest timp, ea n-a pomenit nimic despre noul ei prieten și amant, pilotul, pe care ea îl cunoștea sub numele de Paul Lampkin. Deocamdată, cel puțin în mintea ei, povestea lor era irelevantă și ar fi fost o digresiune inutilă de la firul întâmplărilor.

Ea își dorea ca el să fi fost aici. I-ar fi prins bine o îmbrățișare din partea lui, căci în ciuda curajului și a marii prietenii dintre ea și Eric, îmbrățișarea lui nu-i era de ajuns în această dimineață.

Niciunul dintre ei doi nu aveau de unde să știe că secretele pe care le ascundeau deocamdată vor fi atât de contradictorii.

După câteva clipe de reflecție tăcută, Eric spuse: Trebuie să vorbim, Bernie.

— Eu credeam că asta facem zise ea, cu o expresie perplexă.

— Nu ți-am spus totul.

— În legătură cu...?

— În legătură cu Peggy și acea noapte.

Între timp, ei se mutaseră pe balcon și stătuseră pe scaun cu câte un picior sprijinit de balustradă, în fundal auzindu-se muzica fântânilor arteziene, care crea o ambianță liniștitoare pentru povestea ce se înfiripa. Dar auzind introducerea lui Eric pentru ce avea să urmeze, Bernie stătu dreaptă, sprijinindu-se de spătarul scaunului alb de pe balcon. El era vizibil emoționat, ceea ce făcea ca ea să se simtă și mai puțin în largul ei.

— Peggy nu s-a aruncat de la acel balcon, zise el cu blândețe.

— Știm acest lucru, continuă ea, cu o voce marcată de emoția imaginii amintite astfel. Dar ea intuia că el nu repune în discuție lucruri asupra cărora căzuseră deja de acord și asta îi întorcea stomacul pe dos.

Eric puse o mână pe genunchiul ei și se întoarse cu fața spre ea. Cealaltă mână o întinse jos spre dosarul sprijinit de piciorul scaunului său.

Coliziunea era pe punctul de a se produce.

— Nu Wesley e vinovatul, zise el. Ci altcineva.

Conștiința acestui fapt căpătă treptat contur în mintea ei, făcând-o să respire întretăiat. Între scaunele în care stăteau ei doi se afla o măsuță albă

de plastic, pe care el împrăștiase fotografiile din dosar în ordine cronologică. Printre acestea se găsea o poză cu Wesley, făcută când acesta se caza la hotel, aceasta fiind prima și singura dată când s-a aflat în acel loc. În altă poză apărea un bărbat mai slăbuț, brunet, extrem de chipeș, cu un tatuaj pe mână și cu o tunsoare și îmbrăcăminte foarte diferită, cazându-se la același hotel sub numele de Wesley. Una dintre fotografii o înfățișa pe Peggy stând în apropierea acestuia din urmă. Și în cele din urmă, era și o poză cu o femeie îmbrăcată cu hainele lui Peggy, purtând un ceas pe mână și o pălărie care n-au fost găsite nici asupra cadavrului și nici în camera de hotel.

Eric îi prezentă cu răbdare fiecare cadru transpus pe hârtie fotografică, începând cu informațiile privind proveniența acestora din arhiva cu înregistrări a firmei de securitate din incinta hotelului și până la evidențierea corelației dintre datele înregistrării și cele din registrul din computerul de la recepția hotelului. Nu mai era nevoie ca el să spună în cuvinte ceea ce era de la sine înțeles și nici să dezvolte subiectul, așa că o lăsă pe Bernie clipe lungi și tăcute în care ea să asambleze fiecare piesă din puzzle. În tot acest timp, nici ea nu rosti un cuvânt, ci doar își muta mereu palma de la gură la ochi și din când în când se întorcea într-o parte ca să-și revină din șoc.

În cele din urmă, după ce inspiră adânc de câteva ori, spuse cu o voce slabă: – Doamne, Dumnezeule...

El o lăsă să continue fără să o întrerupă, urmărindu-i expresia feței care se strâmba sub impactul descoperirii șocante.

— Oh, la dracu'... adăugă ea.

— Exact.

— Nu, nu chiar exact. Când spun *la dracu'* mă refer la faptul că știu cine e în fotografie.

Ochii lui Eric se ațintiră brusc asupra fotografiilor.

— Cine? Bărbatul sau femeia?

— Amândoi.

Chipul lui Eric se lumină, ca și cum Iisus însuși ar fi coborât pe terasa de lângă piscină și îl chema în rai. Șoc, teroare, dar și o puternică doză de speranță era ceea ce simțea.

Dădu din cap, ridică din umeri și întinse mâinile spre ea cu palmele în sus, așteptând o clarificare.

— Nu ai să mă crezi când îți voi spune. Nici mie nu-mi vine să cred.

— Pune-mă la încercare.

Ea plecă privirea asupra fotografiilor indicând persoana din fiecare, în timp ce spunea ce știa despre fiecare.

— Femeia aceasta se află în avion cu Wesley chiar acum când vorbim. E amanta lui, cred eu, dar cine știe, poate e și altceva pe deasupra. N-am mai văzut-o niciodată până astăzi.

— Uau. Tipul?

Ea privi într-o parte, zâmbind cu tristețe, deși ochii i se înlăcrimau.

— În fapt, zise ea, ridicând privirea spre Eric, el este iubitul *meu*.

Ei îi trebuiră câteva momente de liniște înainte să poată vorbi despre acest subiect. Un vechi reflex își făcea cu putere simțită prezența: adică tendința de a îndepărta de lângă ea pe toată lumea în momentele în care era îndurerată și chiar de a se răsti la oricine ar fi îndrăznit să-i violeze intimitatea în astfel de momente, și, cu toate că Eric nu era cu nimic vinovat de suferința ei, el era martor la aceasta și, deci, era inevitabil expus furiei ce o cuprindea. Ea rămase singură în balcon timp de mai bine de douăzeci de minute, lăsându-l pe Eric să se întoarcă înăuntru pentru a mai revedea odată e-mailurile atribuite numelui său, în speranța că va găsi un indiciu care să explice proveniența lor. În cele din urmă se întoarse și ea în cameră și îl îmbrățișă.

El îi spuse: „Nu împușca mesagerul, draga mea", vorbindu-i la ureche în timp ce ea îl ținea strâns în brațe.

— Atunci găsește-mi pe cineva să îl împușc, zise ea în schimb și el știu că ea își va reveni.

— Iartă-mă, adăugă ea.

Ea îi spuse apoi toată povestea. Cum l-a întâlnit prima dată pe Paul în timpul cursei spre Sacramento făcută împreună cu Wesley. Cum a acceptat invitația lui la cină, care s-a dovedit a fi o întâlnire de vis pe buza Marelui Canion. Cum a sedus-o în acea seară și apoi acasă la el, întâmplare de care-și amintea ca prin vis și care încă o mai bântuia. Cum obișnuia el să o sune să întrebe cum i-a mers peste zi, florile primite de la el și toate celelalte. Cum crezuse ea că s-ar putea să se fi îndrăgostit din nou. Nimic nu avusese nicio legătură directă cu Peggy și această realitate cu care se confrunta acum era atât de greu de acceptat și de înțeles.

Nu se putea să fie o simplă coincidență, dar ce era atunci? Acest amănunt îl lăsară deoparte deocamdată, fiind altă piesă din puzzle-ul desfășurat înaintea lor.

— Și acum ce facem? – întrebă ea.

— Predăm aceste dovezi autorităților, zise Eric. E timpul să ne retragem și să-i lăsăm pe profesioniști să se ocupe de caz, să așteptăm să vedem ce se întâmplă.

— Data trecută au dat greș.

— N-au avut aceste dovezi.

El bătu cu degetul în teancul de fotografii făcute după înregistrările video, care acum se aflau pe masa din sufragerie.

Bernie privea în gol în direcția balconului.

— Nu prea îmi vine să cred că se va schimba ceva.

— Nu-mi place când te văd așa.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu Paul.

Și în acest moment telefonul sună. Ei se priviră unul pe celălalt, știind

deja că următorul episod din aventura lor era pe cale să înceapă.

— Alo?

— Bernie, în sfârşit.

Ea indică cu degetul spre receptor şi mimă din buze, pentru Eric, cuvântul *Nadine.* Ca răspuns, el îi făcu un semn rotindu-şi mâna, indicându-i astfel să continue conversaţia.

Bernie spuse: Ce naiba a fost toată povestea de la aeroport?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. Şi cine a fost cow-boy-ul cu maşina? Dumnezeule, Bernie, l-am avut la mână. Ce ţi-a trecut prin cap?

Iar ţie ce ţi-a trecut prin cap când mi-ai redirecţionat e-mail-urile, ticăloaso?

În loc să-i spună acestea, ea zise: – Mi-a fost de ajuns. L-am văzut pe uriaşul de la F.B.I. jucând rolul de pilot şi m-am speriat, înţelegi? Mie mi-a fost de ajuns. A rămas aşa cum a rămas... voi aveţi programul, agentul vostru ştie unde trebuie să ajungă cu avionul... ce mai vrei de la mine?

— Nu fă pe Bill Clinton cu mine, puştoaico. Şi tu ai obţinut ceea ce doreai. Aşa că spune-mi cine e Cavalerul Singuratic?

— Un prieten, e bine aşa? N-am mai putut face faţă de una singură... aveam nevoie de cineva.

Pe fir se lăsă un moment de tăcere.

— Bernie, s-a întâmplat ceva cu Paul.

Ea mai auzise aceste cuvinte, dar de data aceasta inima ei chiar sări peste o bătaie.

— Ce ştii tu despre Paul.

— Vrei să spui despre tine şi Paul? După toate câte s-au întâmplat, nu-mi vine să cred că mai pui la îndoială sursele mele.

Aici m-ai prins.

— Care e problema? – întrebă Bernie.

— Trebuie să vii aici. Sunt acasă la el.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Când ai să fii aici.

— Nu voi veni singură.

— N-are importanţă. Doar grăbeşte-te, dacă mai ţii puţin la el.

Apoi Nadine închise. Bernie aşează încet receptorul în furcă, având faţa complet palidă.

— Spune-mi, zise Eric.

Ea se întoarse cu faţa spre el: – Mergem acasă la Paul.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, Bernie.

— Ba sigur că este. Vreau să-i văd expresia feţei când aleea din faţa casei va fi plină cu maşini de poliţie.

Eric rânji. Bernie îşi revenise.

Dreptatea se pare că totuşi mai avea o şansă să se împlinească.

Avionul Cessna Citation decolă înspre sud, făcând un ocol deasupra clădirii Oar Research pentru a zbura mai apoi spre nord, până când ieşeau din spaţiul aerian al statului Phoenix, moment în care vor vira iar spre stânga pentru a zbura spre sud-vest, îndreptându-se spre San Diego. O maşină va lua pasagerii de pe aeroport şi, după un drum de o jumătate de oră pe autostrada 101, vor ajunge la Jolla şi vor parca pe unul din locurile rezervate pentru oaspeţi în faţa sediului uneia dintre cele mai mari firme producătoare de programe antivirus din industria calculatoarelor. Wesley fusese doar parţial sincer cu Bernie când i-a spus că va testa programul pentru un client – de fapt era vorba despre un potenţial cumpărător, testarea programului făcând parte din obligaţiile vânzătorului stipulate în contractul de vânzare, care era pe punctul de a fi încheiat. Wesley intenţiona să vândă întreaga companie Oar şi având antivirusul pentru Şarpe în buzunar, preţul cerut de el pentru companie va părea un chilipir. În ciuda gestului inexplicabil venit din partea lui Bernie care a coborât în ultima clipă de la bordul avionului, el totuşi a rămas cu laptopul şi cu CD-ul pe care era copiat programul şi cu toate că el nu era capabil să deruleze programul, cineva de la firma din San Diego va fi în stare să facă şi acest lucru. Doar aceşti tipi fuseseră cei care creaseră şi răspândiseră mai multe programe virus decât a apucat FDA să identifice.

Cu toate acestea, pilotul său de astăzi avea o cu totul altă agendă de lucru. Şi dacă intenţiile sale se vor materializa, nimic din toate acestea nu se va întâmpla.

Wesley nu ceruse niciun act doveditor pilotului când acesta i se prezentase cu numele de Bob Corley. Cu toţii erau foşti piloţi militari care voiau să intre în aviaţia civilă şi, sincer, el nu avea vreun motiv să se intereseze mai mult de referinţele pilotului său decât se interesa de C.V.-ul croitorului său. Aceasta era treaba lui Nadine şi el o plătea bine pentru ce făcea. Paul Lampkin a fost un pilot de încredere, pe care s-a putut baza încă din prima zi, dar dacă va mai apărea în miez de noapte cu scuze că nu poate ajunge la aeroport a doua zi, va ajunge iar să predea lecţii de zbor pe Cessna 172 brokerilor de la bursă care vor să devină piloţi.

Wesley trăsese draperia care separa carlinga pilotului de restul cabinei avionului încă înainte de decolare. Pilotul, al cărui nume adevărat nu era nici Bob Corley, nici Craig Meuser, avusese totuşi ocazia să tragă cu ochiul la ceea ce se întâmpla în spate, undeva pe deasupra deşertului Majone, nefiind deloc surprins să o vadă pe pasagera sa în genunchi pe culoar, odihnindu-şi probabil capul în poala şefului ei, pentru a-şi reveni de la răul de înălţime. Da, cu siguranţă asta făcea.

El se folosi de această scurtă diversiune orală pentru a-şi pune în aplicare planul. Scoase de sub scaunul copilotului o canistră asemănătoare cu o

butelie de propen. Din geanta sa de zbor scoase o mască de gaz pe care şi-o fixă pe figură, apoi deschise valva buteliei, poziţionând gura de scurgere a gazului pe podea, la baza draperiei. Aşteptă zece minute înainte să dea draperia la o parte şi să verifice starea pasagerilor. Femeia se afla încă pe culoar, doar că acum era complet întinsă pe spate, căzută la picioarele lui Wesley. Braţul lui Wesley stătea atârnat peste mânerul scaunului dinspre culoar, nemişcat.

Pilotul rânji. Va fi o privelişte interesantă dacă autorităţile vor găsi cadavrul bărbatului cu pantalonii în vine, dar o astfel de probabilitate era oricum neglijabilă. Erau mai multe şanse să găsească pantalonii şi picioarele acoperite de aceştia la câţiva metri buni de restul corpului, totul carbonizat până la a face identificarea imposibilă.

Următorul pas fu să sune turnul de control din San Diego pentru a cere acordul pentru o schimbare în planul de zbor. În loc să aterizeze pe Lindbergh Field, pilotul ceru aprobare să aterizeze pe aeroportul Tijuana. Primi imediat aprobarea, împreună cu indicaţia de a zbura la o altă altitudine, iar el întoarse în consecinţă avionul condamnat puţin spre stânga.

Avea de aşteptat 20 de minute până când urma să facă următoarea mişcare. Pentru o clipă se gândi să se întoarcă în cabina pasagerilor să vadă confortul în care zăcea frumoasa lui pasageră, dar se mulţumi să-şi imagineze mintal întregul tablou. Era mai bine să rămână la maneta avionului pentru a face faţă eventualelor situaţii neprevăzute care, în aer, puteau apărea în orice moment. Totuşi, până la urmă trebui să se întoarcă şi păşi repede printre scaunele pasagerilor, rămânând aici doar cât timp avu nevoie pentru a lua servieta lui Wesley de sub scaunul său – avusese dreptate în privinţa pantalonilor – şi poşeta femeii de pe scaunul acesteia. Ei nu vor mai avea nevoie de ele, dar el cu siguranţă va avea.

La 60 de mile (aproximativ 95 km) depărtare de aeroportul Tijuana, pilotul chemă prin staţie turnul de control şi ceru instrucţiunile de aterizare. După ce făcu virajul obligatoriu la stânga, aşteptă mai întâi să intre în spaţiul aerian al Mexicului, după care ieşi din planul de zbor. În loc să facă virajul înapoi spre dreapta pentru a se încadra pe pistă, înclină aparatul şi mai mult spre stânga şi continuă să zboare pe o direcţie vestică, la o altitudine din ce în ce mai joasă. Dacă ar fi făcut această manevră în spaţiul aerian al Statelor Unite, ar fi fost bombardat cu apeluri din partea turnurilor de control şi, dacă nici acestea nu l-ar fi convins să reintre pe ruta prescrisă, s-ar fi trezit imediat în compania a două avioane F-18, ai căror piloţi ar fi stat cu degetul pe butonul de lansare fiind încă enervaţi de evenimentele din 11 septembrie 2001. Dar pentru că se afla în spaţiul aerian al Mexicului, tot ce avusese de făcut a fost să-i închidă gura agentului plictisit din turnul de control, spunându-i că a deviat de la rută pentru ca pasagerii să admire peisajul de la o altitudine joasă şi că va reveni la traseu după câteva minute.

În doar nouă minute ajunse la coasta oceanului, la aproape 100 de km de graniţa Statelor Unite cu Mexicul. Accelerând la maximum, acesta pilotă avionul până ce ieşi la aproape 2.000 de km în larg, zburând la o altitudine de doar 1.800 de metri deasupra apei şi speriind de moarte pescarii de pe două nave de pescuit mexicane, care fără îndoială credeau că erau survolaţi de către cei de la Departamentul American Antidrog.

Mulţumit de poziţia aparatului, pilotul reduse viteza şi când avionul încetini astfel încât aproape plana, ridică eleroanele şi lăsă avionul să ruleze fără motor. Când viteza de zbor coborî la 160 de mile marine (aproximativ 295 km) – ceea ce în jargonul piloţilor se numea a zbura pervers – şi aparatul atinse altitudinea riscantă de 27 de metri, acesta deschise geamul de aerisire al pilotului, provocând un curent de aer puternic care invadă carlinga odată cu zgomotul asurzitor al motoarelor. Se pregătise pentru acest moment imediat după decolare, când rupsese toate paginile carneţelului de notiţe cu spirală ce conţinea jurnalul de zbor. Mişcându-se cu rapiditate pentru a lăsa impresia unui impact, el îndesă grămada de hârtii rupte afară pe geam. Apoi aruncă afară conţinutul poşetei luate de pe scaunul pasagerei, împreună cu toate hârtiile găsite în servieta lui Wesley. Închise apoi geamul de aerisire, coborî eleroanele şi mări puterea motoarelor.

Continuă să zboare la această altitudine până în punctul în care era în pericol să se prăbuşească, moment în care vină spre sud, zburând cu o viteză de peste 400 de mile marine (740 km), în paralel cu linia ţărmului, care era la fel de pustiu ca o planetă nelocuită.

Zbură astfel timp de încă 30 de minute, pe o distanţă de aproape 400 de km de-a lungul coastei Baja. Aproape că ajunsese la destinaţie.

Imediat în spatele carlingii pilotului se afla un dulăpior. Din acesta scoase un echipament pentru sărituri, dotat cu parașută, cască de protecţie, trusă de supravieţuire în situaţii extreme şi atât de importantul radio-emiţător, cu ajutorul căruia îşi va transmite poziţia echipei care îl aştepta la sol. Se chinui puţin până ce reuşi să-şi fixeze curelele echipamentului pe umeri, deşi se putea mişca cu mare greutate în spaţiul înghesuit al carlingii, care nu fusese proiectată pentru ca cineva să-şi poată schimba uniforma în acest loc.

Tot ce-i mai rămânea de făcut era să verifice dacă totul decurgea conform planului. Pasagerii erau încă în stare de inconştienţă. Pilotul automat era programat să zboare paralel cu coasta Baja, cu o rată de urcare de 280 de metri pe minut. După încă 16 minute de zbor, avionul va face un viraj spre vest, chiar înainte de a epuiza combustibilul la o altitudine de aproape 4.500 de metri, moment în care aparatul va intra în blocaj, după care se va prăbuşi, rotindu-se, în mare.

Ultimul amănunt care trebuia pus la punct era prezenţa unui al treilea pasager. Nu trebui să facă prea multe în acest sens, din moment de el însuşi poziţionase cadavrul lui Paul Lampkin, îmbrăcat în uniforma de pilot. În compartimentul pentru bagaje, cu câteva minute înainte ca ceilalţi pasageri

să ajungă la aeroport. Tot ce avea acum de făcut era să deschisă trapa care separa compartimentul pentru bagaje de restul cabinei pasagerilor. Legile fizicii vor avea grijă ca totul să fie în ordine la momentul impactului. După toate probabilităţile, avionul şi cadavrele nu vor fi recuperate niciodată şi, dacă totuşi acest lucru se va întâmpla, vor rămâne puţine indicii pentru detectivii criminalişti. Aceştia nu vor găsi decât resturi de hârtie plutind la câteva sute de kilometri nord şi nu se vor mai obosi să determine locul exact unde avionul se va prăbuşi în apele oceanului. Dar exista şi această eventualitate, iar în aceste situaţii, el se ghidase întotdeauna după instinct şi avusese succes până în prezent.

Cu puţin noroc, va duce totul la bun sfârşit, fără să fie văzut de cineva interesat de caz, iar tipii din cadrul Ministerului Transporturilor împreună cu cei de la Poliţia din Scottsdale vor concluziona că Paul Lampkin s-a pierdut cu firea – existau destule „argumente" pentru a dovedi motivul acestei ieşiri – şi a condus avionul cu pasagerii săi spre mormântul de ape aflat la sute de kilometri sud de coasta Baja.

Toate acestea odată puse la punct, el se întoarse în carlinga pilotului. Pentru că avea pe el echipamentul cu parașută, trebui să îngenuncheze în spatele scaunului pentru pilot în loc să se aşeze în el, dar şi de aici putea ajunge cu mâna la maneta de accelerație şi doar de acest lucru avea nevoie. Trase maneta în punctul mort şi micul aparat de zbor păru că derapează în aer, încetinind cu o rapiditate uimitoare. Urmări apoi indicatorul vitezei de zbor pentru că sincronizarea trebuia să fie aproape perfectă. La o viteză prea mare i-ar fi fost imposibil să facă saltul, iar la o viteză prea mică, avionul ar fi intrat inevitabil în blocaj.

Ridică puţin botul avionului, încetinind astfel şi mai mult viteza de zbor.

Indicatorul de la bord cobora de la 170 de mile (aproximativ 270 km) la o sută şaizeci (aproximativ 250 km), apoi la o sută cincizeci şi cinci (aproximativ 240 km) – viteza la care un Cessna Citation putea intra în blocaj fusese stabilită la 157 de mile (aproximativ 250 km) pe oră. Dar acest amănunt nu fusese niciodată testat.

Sosise momentul să se pregătească pentru salt.

Întinse mâna peste maneta de control şi bâjbâi până ce găsi butonul ce deschidea trapa. Îl apăsă şi, când aceasta începu să se deschidă, fu trântită în fuselajul avionului de curentul de aer.

Blocă apoi maneta de accelerație în poziția de rulaj – la viteză maximă, avionul ar începe să urce şi ar intra în blocaj prea repede, înainte de a plonja cu capul înainte prin trapa deschisă în minunatul cer de după-amiază al coastei Baja.

Wesley vomită în poală. Pentru că pantalonii îi erau la glezne, nu fusese cea mai plăcută senzație, dar îi ajută mintea înceţoşată să lupte pentru autocontrol. Trapa deschisă şi viteza de trei sute de mile pe oră (aproximativ

480 km) purificaseră complet aerul din cabină de gazul toxic, iar curentul de aer – a cărui mișcare semăna cu valurile făcute de o barcă de superviteză – era un factor stimulativ, ajutându-l și mai mult să-și revină în simțiri. Era complet asurzit de zgomotul motoarelor și acest lucru îl făcu să bănuiască fie că visa, fie că era deja mort. Primul său gând coerent – în afară de momentul când realiză că vomitase pe propriile organe genitale, o priveliște într-adevăr dezgustătoare – fu că îngheța de frig. Al doilea gând fu mirarea de a o vedea pe Vicki întinsă pe culoar în fața lui și de a vedea că ea arăta de parcă ar fi fost în comă.

Al treilea lucru care îi trecu prin minte era că ceva teribil se întâmplase.

Un detaliu pe care pilotul impostor nu-l luase în calcul fu capacitatea pulmonară a lui Wesley Edwards. Având o pregătire fizică de atlet, care odată încercase să umfle și să spargă o pungă pentru clismă la un pariu – nu reușise decât să-și hiperventileze plămânii și aproape că leșinase acest amănunt justifica întru totul capacitatea organismului său de a asimila oxigen și gaz toxic. În aceste momente, scăldându-se într-o baltă formată de propria-i vomă, pe jumătate dezbrăcat și aflându-se într-un avion care era programat să zboare până la ultima picătură de combustibil după care să se prăbușească, el începea să-și vină în fire.

Trecuseră aproape 16 minute de când pilotul sărise din avion.

Wesley se întoarse în scaun, observând imediat două lucruri care în mintea lui pe jumătate amorțită nu prea aveau logică. Trapa era complet deschisă și prin deschizătură putea să vadă în depărtare dealurile maronii alunecând ușor pe linia orizontului și, dedesubt, albastrul perfect al oceanului. Iar scaunul pilotului era gol.

O combinație între reflexe și instinctul de conservare îi provocă voința de a se mișca. Se rostogoli din scaun și căzu pe culoar în mâini și pe genunchi. Ajuns în această poziție, fu aruncat în față nu atât din cauza stării de intoxicație care-i slăbise puterile, cât din cauza încetinirii bruște a avionului, care consumase ultima picătură de combustibil din turbinele motoarelor. După câteva clipe, avionul parcă se opri în aer – lucru care se întâmplă mulțumită unghiului de urcare ce fusese programat pe pilotul automat moment însoțit de o ciudată scădere a intensității zgomotului din jur. El se folosi de acest moment de imponderabilitate aparentă pentru a se împinge înainte târâș, pe culoar, cu pantalonii adunați în jurul gleznelor, prinzându-se cu mâinile de scaune și luptându-se din greu cu taifunul care-i venea drept în față. Reușise să ajungă la ușa de la carlingă și dintr-odată, botul avionului coborî brusc, iar cerul albastru din față începu să se învârtă. Adunându-și toate puterile, făcu un pas în față și luă în brațe spătarul de la scaunul pilotului, târându-și după el picioarele legate și reușind apoi să și le tragă sub el. Se aruncă cu pieptul în față pe scaun și simți cum mâini invizibile parcă îl trăgeau înapoi, în timp ce în urechi parcă îi urla nebunește cineva.

Wesley nu era pilot, dar avusese destule ocazii să-i vadă pe alţii pilotând în decursul carierei sale de pasager plătit al companiei şi avusese dintotdeauna acea fascinaţie de copil pentru aparatele de zbor. Cunoştea manevrele de bază şi principiile fundamentale ale aerodinamicii care menţineau aparatul în zbor. Ştia că intrarea aparatului în blocaj fusese cauzată în principal de viteza de zbor prea mică, aşa că împinse instinctiv maneta de acceleraţie înainte, folosindu-şi pentru acest lucru numai genunchiul, întrucât reuşi doar pe jumătate să intre în scaun şi picioarele îi erau aruncate pe bordul avionului.

Nu se întâmplă nimic. În afară de zgomotul curentului de aer, în jur era o liniște stranie şi, după câteva clipe, înţelese şi el ce se întâmplase – motoarele se opriseră. El era în cădere liberă şi nu era legat de vreo coardă de siguranţă.

Treptat, reuşi să-şi aducă picioarele sub maneta de control. Aparatele de bord care acum erau alimentate de o baterie auxiliară erau date peste cap, nu se mai înţelegea nimic din datele afişate de monitorul de bord, iar altimetrul afişa nişte cifre la întâmplare.

Tot ceea ce mai putea să facă, tot ceea ce mai era în stare să facă în aceste momente de completă dezorientare fizică şi mintală, fu să se prindă cu mâinile de maneta de control şi să o tragă înspre el. Trase cu toată puterea închizându-şi ochii, ca şi cum astfel ar fi adunat mai multă putere în braţe.

Dar comenzile principale ale avionului erau acum controlate de computerul de bord şi nu mai puteau fi efectuate manual, iar bateriile care alimentau aparatele de bord le permiteau acestora să răspundă la comenzi.

Căderea avionului fusese totuşi încetinită de această manevră, la fel ca şi viteza cu care acesta se rotea, orizontul apărând din ce în ce mai rar prin geamurile cabinei. În loc de un picaj la o viteză maximă, avionul îşi redusese viteza până aproape se opri în aer, ca şi cum ar fi intrat în blocaj, ceea ce însemna că numai gravitaţia mai acţiona acum asupra aparatului de zbor, fiind singura forţă generatoare de viteză. Viteza cu care avionul se afla în cădere liberă era doar cu puţin mai mare decât cea a unui aparat de zbor care se apropie de pista de aterizare, astfel că eleroanele aripilor încă erau capabile să controleze curentul de aer ce intra sub aripi, aşa cum explicase cu exactitate Bernoulli. În secundele pe care le mai avea la dispoziţie, Wesley simţi această reacţie de răspuns a aparatului la manevra executată de el, şi înţelesese că era capabil să modifice unghiul de cădere şi viteza avionului... şi că exista posibilitatea de a aduce aparatul într-o poziţie orizontală înainte de a se prăbuşi în nisip şi, deci, de a scăpa cu viaţă.

Wesley reuşi să redirecţioneze avionul înspre ţărm. Avea de gând să încerce o aterizare pe plajă, deşi nu ştia cum va arăta linia de ţărm în această zonă.

Şi a fost atât de aproape să reuşească. Avionul se izbi puternic cu botul în nisip, aproape de ţărm, în apă de un metru, la un unghi de înclinaţie mai mic

de 10 grade, oprindu-se brusc, după care începu să se rotească lateral. Aripile fură făcute ţăndări după prima rotaţie, lăsând astfel cilindrul de metal să se învârtă nu mai puţin de 40 de ori şi oprindu-se în cele din urmă într-o formaţiune de stânci aflată pe ţărm. Din coada avionului nu mai rămase decât un ciot care fusese aripa stabilizatoare şi care era acum suspendată în aer şi arăta ca un cuţit înfipt în spatele unui cadavru.

Wesley simţi puţin din toate acestea, pierzându-şi repede cunoştinţa. Când botul avionului se izbi de nisip, impactul îl proiectă pe tavanul cabinei şi două manete de control ale presiunii îi perforară craniul.

Când avionul începu să se învârtă, el se afla deja în altă parte, dorindu-şi să fi fost mort, deşi nici moartea nu mai însemna nimic pentru el în aceste momente. Era conştient doar de întunericul care îl înconjura şi în care plutea afară din timp, fără să mai perceapă altceva decât propria existenţă, care nu mai era ancorată de niciun concept ce semăna cu realitatea.

Iar apoi se făcu întuneric.

Până la casa lui Paul luară mașina lui Eric. Era ora prânzului, ceea ce explica doar parțial aglomerația din trafic.

— Oamenii ăștia chiar sunt nebuni? – întrebă Eric când fu nevoit să apese cu putere pe frână pentru a evita un octogenar ce schimbase banda fără să semnalizeze. Înainte de acest incident, o camionetă cu roți de Boeing 747 îi tăiase calea, fusese înghesuit din spate de o casnică într-un SUV și trebui să aștepte într-o intersecție în spatele unui Cadillac al cărui șofer crezuse că culoarea verde a semaforului era un semn al unei conspirații împotriva lui și, orice-ar fi, el nu avusese de gând să le cadă în capcană.

— Am uitat să-ți spun ceva, zise el după ce intrară pe șoseaua Scottsdale Road, unde traficul era și mai aglomerat decât pe alte autostrăzi.

— Și ce te oprește, oricum lucrurile nu s-ar putea înrăutăți mai mult decât atât.

— Ba s-ar putea.

— Dacă îmi vei spune că Paul a fost și căsătorit în tot acest timp, am să vomit la tine în mașină.

— Nu e atât de grav, ceva mai rău, dar în alt sens.

— Atunci abia aștept.

— E vorba despre Wesley. Ceva nu se potrivește în toată povestea.

— Acum sunt în stare să cred orice.

— Ei bine, m-a sunat prietenul meu care are cunoștințe la FAA. Mi-a spus că a aflat unele informații privitoare la avionul companiei Oar Research... mai exact, în legătură cu zborurile făcute la Dallas în lunile de dinaintea dispariției lui Peggy.

Bernie trase adânc aer în piept. Pomenirea numelui surorii ei îi dădea de fiecare dată fiori. Încuviință din cap, invitându-l astfel să continue.

— Persoana care îl ajută pe prietenul meu are cunoștințe la aeroport, așa că a întrebat în stânga și-n dreapta. Până la urmă a ieșit la iveală că Wesley nu călătorea la Dallas în interes de serviciu. De fapt, Wesley nici nu se aflase în avion în acele curse.

— E adevărat. Paul a fost cel care a făcut acele curse și s-a folosit de numele lui pentru a-i distruge viața surorii mele.

— Dar nu numai atât. Ceea ce voiam eu să spun e că Wesley obișnuia să închirieze avionul pe gratis. Acele curse la Dallas au fost făcute pentru a lua un băiețel de 12 ani și pe mama lui și pentru a-i aduce aici la clinica Mayo pentru ședințe de chimioterapie. Și asta de două ori pe lună, timp de patru luni. Avionul ajungea la Dallas seara și revenea cu copilul a doua zi dimineață. Și în aceeași seară se întorcea cu el în Dallas. Asta înseamnă că pilotul petrecea în Dallas două nopți la rând, de două ori pe lună.

Ea îl bătu pe Eric pe umăr și îi indică să facă dreapta pe strada Lincoln.

— După câte se pare, compania avea un contract cu aeroportul, care era destul de serios. Serviciile de pe aeroport alimentau avionul cu combustibil pe gratis, reţeaua de magazine alimentare locală asigura hrana pentru copil, şi alte chestii de genul acesta.

— Probabil că lui nu i-a fost foame, zise Bernie cu o căutătură urâtă.

— Prefera îngheţata, zise Eric.

— Da, e bogată în proteine.

— Tu te auzi ce spui? Eşti cinică.

— Pe bune?

— Eu vorbesc serios. Când toată povestea se va termina, va trebui să te ocupi puţin de tine, să-ţi regăseşti acea inocenţă de fetiţă. Poate ar fi bine să mergi la circ, sau altceva.

Vocea lui era atât de sinceră încât ei îi dădură lacrimile.

— De ce n-ai fost tu tatăl meu? – zise ea întorcând capul. Eric zâmbi şi îi căută mâna pentru a i-o strânge. Se pare că el obişnuia să facă astfel de gesturi, adică să împrumute avionul pentru a transporta pacienţi cu probleme medicale, mai ales celor care nu-şi puteau permite aşa ceva. Toate acestea prin intermediul unei organizaţii care caută avioane private disponibile pentru pacienţi.

Bernie îl fixă din priviri.

— Şi acum ce, ar trebui să-mi pară rău pentru el?

— Nu. Doar că... nimic nu e atât de simplu. Nu există doar alb şi negru. Asta e tot ce vreau să spun.

Restul drumului îl continuară în linişte până ieşiră de pe autostradă pentru a intra în cartierul lui Paul.

Câteva clipe mai târziu, un Ford Escort ieşi de pe şoseaua Lincoln urmărindu-i pe drumul ce urca pe deal. Ei nu observaseră, dar maşina îi urmărea de când ieşiseră din parcarea de la complexul de apartamente The Fountains, unde Ford-ul stătuse parcat ore întregi aşteptând ca ei să plece.

Poarta de la intrare era deschisă. Când intră cu maşina pe poartă, Eric se aplecă în faţă să admire casa ce se ivea deasupra lor, un exemplu excelent de bijuterie arhitectonică integrată perfect în peisajul arid al dealului. În timp ce se apropia de casă, el murmură ca pentru sine: „Să văd mai întâi banii." Nicio maşină nu era parcată în faţa garajului cu trei locuri care era închis. Uşa de la intrarea de serviciu de lângă garaj era larg deschisă, invitându-i parcă să intre.

Ei nu observară nici duba albă, parcată în stradă, dincolo de poartă.

Eric nu era deloc un tip naiv, ci mai degrabă rigid, în unele privinţe. Tatăl său muncise la o fabrică de conserve, iar mama lui a fost femeie de serviciu la un hotel şi nu vorbea engleza ca a doua limbă a ei, ci ca o modalitate de a comunica cu ceilalţi. În timp ce păşea în urma lui Bernie prin cămara casei, care era mai spaţioasă decât multe dintre apartamentele în care locuise el,

apoi prin bucătăria amenajată după un model pe care el era sigur că îl văzuse întruna din revistele pe care le citea nevastă-sa, prin sufrageria cu şemineul ei în care puteai intra în picioare – de parcă cineva şi-ar dori să poată intra într-un şemineu – iar apoi sus pe scara de marmură cu balustradă din fier forjat ce ducea la camera imensă de 750 metri pătraţi, el rămase într-adevăr fără cuvinte.

Dar Eric avea şi un alt lucru ce nu-i dădea pace, în afară de uimirea cu care admira decoraţiunile interioare – regretul că îşi lăsase pistolul acasă în Dallas, pentru că fiecare fibră din ADN-ul său de animal de pradă îi striga din răsputeri *pericol! Pericol!* În loc de pistol, el luase din torpedoul maşinii singurul obiect care îi putea fi de vreun ajutor în condiţiile date şi care se afla acum în buzunarul lui. Bernie nu ştia ce anume, pentru că fusese grăbită să intre în casă.

Intrară apoi în camera luxoasă de la etaj cu pereţii de sticlă de jur împrejur, ce permiteau o vedere panoramică asupra oraşului şi spre Muntele Cămilei. Patul imens era aşezat pe un piedestal şi arăta ca şi cum ar fi făcut parte din decorurile pentru filmul *Gladiator* (Gladiatorul). Deasupra patului, pe perete, era agăţat un afiş imens de la un film ieftin numit *The Matador* (Matadorul) şi mai erau încă trei astfel de afişe, la fel de gigantice, agăţate pe ceilalţi pereţi.

Nadine stătea în picioare afară pe terasă, admirând priveliştea. Purta acelaşi costum negru cu pantaloni cu care fusese îmbrăcată şi în acea dimineaţă, doar că acum avea şi mănuşi negre din piele, ca ale unui spărgător profesionist, iar părul îi era prins la spate. În mod ironic, lui Bernie i se părea că o prinde mai bine această „costumaţie" decât cea obişnuită de la slujbă, mai ales că, până la urmă, aceasta s-a dovedit a fi ocupaţia ei adevărată: spionajul industrial. Lui Eric i se părea pur şi simplu că prezenţa ei nu prevestea nimic bun.

Eric fusese primul care observase petele de sânge de pe cuvertura albă a patului desfăcut. La vederea lor, o bătu pe Bernie pe umăr şi indică spre ele, dar ea nu zise nimic, ci doar încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşile ce dădeau afară pe terasă.

— Vă mulţumesc că aţi venit, zise Nadine rămânând întoarsă cu spatele spre ei.

C e *actriţă de tragedie*, gândi Eric observând-o cum stătea cu mâinile înmănuşate împreunate la spate şi cum vorbise fără să se întoarcă spre ei, pentru a da efectul de omnipotenţă cuvintelor ei.

— Unde e Paul? – întrebă Bernie cu o nuanţă de nerăbdare uşor sesizabilă în glas.

De data aceasta, Nadine se întoarse: – E mort, zise ea. Apoi păşi înăuntru în dormitor, trecând pe lângă Bernie fără să-i întâlnească privirea. Se îndreptă spre un dulap construit în perete, ascuns de un paravan de sticlă mată de culoare închisă, după care se afla un panou de control pentru

sistemele de sunet şi audiovizuale din casă. Apăsă un buton şi în tavan se deschise o trapă de unde coborî un ecran plat cu o diagonală de 120 de cm.

— Aşezaţi-vă, vă rog, zise Nadine arătând spre marginea patului. Vreau să vă arăt ceva.

Apăsă un alt buton şi ecranul se aprinse, devenind albastru-închis, iar în colţul din dreapta sus avea numărul 03. Bernie şi Eric schimbară priviri neîncrezătoare şi apoi se aşezară unul lângă altul pe pat.

— Ce vrea să fie asta? – întrebă Bernie.

Nadine păşi în faţă şi îi întinse mâna înmănuşată lui Eric: – Tu trebuie să fii Cavalerul Singuratic. Eu sunt Nadine.

Eric îi strânse mâna, uitându-se la mănuşă, dar nu spuse nimic.

Nadine părea încântată de sine în aceste momente şi se întoarse la panoul de control unde apăsă un alt buton şi, din nou fără să se întoarcă, spuse:

— Gândiţi-vă că acesta ar fi un proces cu un juriu format din colegi de breaslă. Apoi se întoarse şi adăugă: – Doar *vreţi* cu adevărat să aflaţi adevărul, nu-i aşa?

Eric îşi dădea seama că acum Bernie abia se mai putea abţine. Şi asta după ce aflase doar cu o oră în urmă că aşa-zisul ei amant fusese cel care a sedus-o şi a jucat un rol important în uciderea surorii ei, iar acum i s-a spus că acesta fusese omorât chiar de către femeia care a pozat drept colega şi prietena ei, dar care mult mai probabil fusese cea care i-a deviat e-mail-urile şi a convins-o să fure programul companiei în locul ei, pentru cine ştie ce scopuri dubioase. După toate acestea, se gândi Eric, ea reuşea destul de bine să-şi păstreze calmul aparent.

Bernie încuviinţă din cap. Bineînţeles că voia să afle adevărul. Ar fi fost în stare *să ucidă* pentru a-l afla.

Nadine apăsă un buton privind fix spre ecran. Pe ecran clipi o imagine mărită a Muntelui Cămilei învăluit în întuneric, după care se ivi şi silueta unui bărbat ce stătea singur în vârful muntelui, singura mişcare din cadru. După o clipă, o altă siluetă intră în cadrul din dreapta, un alt bărbat care ajunsese în vârf şi stătea cu mâinile pe genunchi să-şi recapete suflarea. Cel dintâi bărbat stătea în stânga în planul depărtat, pe marginea unei pante extrem de abrupte.

Bernie respira adânc şi forţat. Ochii îi erau aţintiţi spre ecran şi Eric presimţea că ştie şi ea ce are să urmeze.

Primul bărbat se întoarse, iar celălalt se apropie de acesta, cei doi părând să aibă o conversaţie plăcută.

Imaginea se focaliză, ca şi cum camera ar fi fost la mai puţin de 300 de metri de cei doi. Dar, după imaginea de la început, era evident locul în care fusese amplasată camera de luat vederi – chiar aici, pe terasa acestei case.

Dintr-odată, lucrurile luară o întorsătură neaşteptată. Primul bărbat îl puse la pământ pe noul venit, mai scund la înălţime, cu o serie de lovituri de braţ şi de picior ce trădau mişcările unui maestru bine antrenat în artele marţiale.

Cel rănit încercă să se ridice, dar atacatorul îl ţinu la pământ, punându-i piciorul pe piept şi aplecându-se asupra lui, părând să-i spună ceva. Presupusul dialog dură mai puţin de un minut, după care acesta se lăsă brusc cu genunchiul pe pieptul victimei, luându-i capul în mâini într-o priză de sugrumare, după care îi răsuci gâtul cu o mişcare rapidă şi mortală.

Câteva secunde mai târziu, acesta ridică corpul victimei în picioare şi îi făcu vânt peste marginea pantei abrupte.

Pentru Eric, identitatea personajelor din aceste imagini era evidentă. Atacatorul era Paul, amantul lui Bernie. Numai el putea fi – era chipeş şi în formă şi se mişca cu graţia unui dansator, exact genul ei de bărbat. Victima, ghici Eric, fusese Jerry, micuţul programator de geniu – cu siguranţă nu era genul ei, despre care lumea ştia că a murit într-un accident de cățărare.

O singură privire spre Bernie îi confirmă toate acestea. Ea îşi ţinea un pumn strâns la gură, având ochii înroşiţi de durere, o imagine care n-a încetat să-l mişte pe Eric de fiecare dată când a avut prilejul s-o vadă în ultimii 25 de ani ai vieţii sale. Şi acum simţea acelaşi imbold de a sări în apărarea ei pentru a-i alunga această stare şi pentru a readuce acea imagine de şcolăriţă cu un zâmbet plin de viaţă pe chip. Cu toată mânia şi părerea de rău ce o avea pentru gelozia lui Shannon faţă de Bernie, el, cel puţin, respecta sensibilitatea instructivă a soţiei sale. Lui îi venea greu să greşească faţă de ea acum când adevărul îi amplifica durerea. El o iubea pe Shannon, dar întotdeauna avea să păstreze un loc în inima lui pentru Bernie. Într-un fel sau altul, cu toţii vor trebui să se obişnuiască cu acest adevăr.

Ecranul deveni albastru, iar apoi se înnegri în timp ce era înghiţit de trapa din tavan.

Nadine se întoarse spre ei, ţinând ceva în mână.

— Paul trăia cu o femeie pe nume Victoria Garlington, dar el îi spunea, din anume motive, Diana. Împreună au alcătuit o pereche cu apucături ieşite din comun, iar jocurile lor implicau şi alte persoane, care nu aveau nici cea mai vagă idee că erau simple elemente de decor în fanteziile lor bolnave. Într-unul din aceste jocuri a fost implicat Jerry... în privinţa căruia ei au avut la început anumite intenţii, dar când au aflat că el era cel care crease programul Şarpele, au devenit lacomi. Ea a fost cea care l-a convins pe Paul să-l omoare pentru ca apoi să poată fura codul antivirus pe care să-l vândă la un preţ cât mai mare. Ar fi fost nevoie de mulţi bani pentru a satisface pretenţiile acestor dezaxaţi, mai ales în acest context, iar cu preţurile de pe piaţă, ei aveau în mână lozul câştigător. Sau cel puţin aşa credea Paul. Dar s-a dovedit că Diana avea un cu totul alt plan, despre care naivul de Paul nu ştia nimic: ea l-a sedus pe Wesley Edwards al nostru şi astfel a aflat încă de la început despre afacerea cu Jerry şi programul său. Dar apoi, după cum şi voi v-aţi dat seama, ea s-a răzgândit. Paul reprezenta o ameninţare şi, având-l pe Wesley alături de ea, Diana s-a decis dintr-odată să se descotorosească de el. Aşa că l-au ucis chiar în acest loc, unde staţi voi

aşezaţi. L-au spânzurat de grinda aceea de fier.

Bernie şi Eric priviră înspre tavan în locul indicat de Nadine şi văzură un ochi gros de oţel fixat la baza grinzii.

— Îndrugi numai aiureli, zise Bernie. Wesley n-a fost aici când s-a întâmplat crima.

Nadine râânji: – Pe tine a reuşit să te convingă.

— Nu, mai degrabă pe tine te-a convins, altfel nu i-ai fi spus că am intrat la el în birou în acea seară.

— El trebuia să aibă încredere în mine şi, cu persoane de teapa lui Wesley, încrederea se câştigă. La momentul potrivit, el trebuia să creadă orice i-aş fi spus.

— Cum ar fi că pilotul său mort a sunat că e bolnav şi nu poate veni la serviciu.

— Isteaţă fată.

— Wesley nu l-a ucis pe Paul. Şi el nu ştie cine este femeia aceasta cu numele Diana sau Vicki.

— Se prea poate. Dar priveşte în jurul tău, puştoaico. Aceşti oameni... erau nişte monştri! Uitaţi-vă la asta!

Ea arătă cu degetul spre un afiş de cinema gigantic atârnat deasupra patului şi atât Bernie cât şi Nadine trebuiră să se reîntoarcă puţin pentru a vedea ceea ce le arăta Nadine.

The Matador **(Matadorul). Povestea a doi oameni singuratici atraşi irezistibil de moarte. Împotriva tuturor previziunilor, se regăsesc unul în celălalt şi împreună vor căuta să-şi împlinească dorinţa comună.**

Nadine se răsuci pe călcâie şi indică spre un alt afiş de cinema aflat în stânga uşilor duble care duceau spre baie şi spre garderobă.

The Confort of Strangers **(Alinarea străinilor), vi-l amintiţi pe acesta? Christopher Walken jucând rolul vieţii sale? Povestea a doi oameni singuratici atraşi irezistibil de moarte, care, împotriva tuturor previziunilor se regăsesc unul în celălalt şi împreună vor căuta să-şi împlinească dorinţa comună.**

Ea indică, apoi, spre afişul de lângă uşa laterală.

— Acela, *Natural Born Killers* (Născuţi asasini)... Povestea a doi oameni singuratici cu o atracţie irezistibilă pentru moarte... treziţi-vă şi simţiţi în jur mirosul de morgă.

— Tot aiureli sunt şi acestea, o întrerupse Bernie.

Nadine râânjea.

— Mda, e adevărat. Totul nu e decât o iluzie, nu-i aşa. Adică există atâtea variante în care pot fi interpretate aceste dovezi. Wesley şi Vicki – adică Diana – îl păcălesc pe Paul pentru ca acesta să-l scoată pe Jerry din joc, după care scapă de el. Sau, cum ar suna această variantă: Paul îşi dă seama că va fi tras pe sfoară şi îi ucide pe amândoi dintr-o criză de gelozie şi apoi se sinucide.

— Wesley mi-a părut destul de sănătos în această dimineaţă, zise Bernie. Ca şi femeia, de altfel.

Rânjetul lui Nadine deveni şi mai larg.

— A, alte iluzii... Vezi tu, amândoi au fost morţi din momentul în care au urcat la bordul acelui avion. Un zbor spre lumea cealaltă; adio păsărică; praf şi pulbere.

— Dar unde intră povestea cu Paul în varianta cu accidentul de avion? Pentru că el cu siguranţă n-a fost la aeroport în această dimineaţă.

Judecând după expresia feţei, Nadine se distra de minune în aceste momente.

— Depinde pe cine întrebi, zise ea. Totuşi el a pilotat avionul în această dimineaţă. Şi a aterizat cu el în Oceanul Pacific.

— Nu aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Oare? Totuşi, asta vor crede cei care îi vor găsi cadavrul alături de celelalte două, dacă vor reuşi să-l găsească. Iar dacă nu vor avea ca dovezi maşina parcată în hangar, semnătura lui pe jurnalul de bord, amprentele lui peste tot... doar era pilotul lui Wesley, se-nţelege că numai el putea să fie.

— Maşina lui Paul nu era în hangar în această dimineaţă.

— Acum e acolo, zise Nadine. Zâmbetul ei afectat era intenţionat provocator. Eric se gândi să-i tragă un şut în fund, dar reuşi să se abţină.

— Unde e Paul? – întrebă Bernie din nou.

— Te asigur că s-a aflat la bordul avionului.

— Fiind deja mort, replică Eric.

Zâmbetul lui Nadine deveni mai larg în timp ce se îndrepta spre garderobă şi deschise sertarul de sus.

— Cu toţii avem locuri secrete pentru a ne ascunde comorile, nu-i aşa? – zise ea. Începu să scoată tot felul de obiecte, majoritatea jucării sexuale, ţinându-le pe fiecare la vedere înainte de a le arunca jos la picioarele ei. La urmă scoase din sertar un pistol, un exemplar robust de 38 de milimetri.

Nadine se întoarse şi îndreptă pistolul spre ei.

— Asta da surpriză, murmură Eric.

— Pistolul lui Paul, zise Nadine. Ce jucărie interesantă, nu vi se pare?

— Acum înţeleg de ce porţi mănuşi, zise Eric. Afară sunt mai bine de 35°C şi mănuşile nu puteau fi un simplu accesoriu la modă.

Nadine pescui o pereche de cătuşe din sertar şi i le aruncă lui Bernie.

— Pune-i-le şi ai grijă să fie cu mâinile la spate, zise ea.

— Du-te naibii, replică Bernie.

Nadine păru amuzată de răspuns, dar numai pentru o clipă. Trase un foc, iar glonţul intră în salteaua patului printre picioarele lui Eric, la câţiva centimetri de locul unde se poartă suspensorul. Eric şi Bernie se târâră înapoi pe pat.

— Da? – zise Nadine cu o voce severă de data aceasta.

Eric se rostogoli pe burtă şi îşi puse mâinile la spate.

Bernie îi puse cătușele și apoi îl ajută să se rostogolească pe spate.

Nadine găsi o altă pereche de cătușe în sertar.

— Acum urmezi tu, zise ea, mișcând pistolul astfel ca Bernie să înțeleagă că trebuie să se întoarcă pe burtă pe pat. Nadine se lăsă cu genunchiul între omoplații lui Bernie și îi fixă cu pricepere cătușele la încheieturi. Apoi o ajută să revină pe spate și astfel stătea întinsă lângă Eric, amândoi cu fața în sus.

— Cred că și lor le-ar fi plăcut foarte mult această priveliște, zise Nadine, stând acum lângă piciorul patului cu pistolul lăsat jos. Pe Bernie o străfulgeră amintirea nopții petrecute în această casă, iar ceea ce i s-a părut a fi doar un vis nu mai era acum atât de opac și confuz. Ea refuzase să ia în considerare posibilitatea ca lucrurile să se fi întâmplat în realitate, dar acum simțea că i se face rău. Totul se întâmplase în realitate. Ea fusese jucăria lor în acea seară.

— Bineînțeles, zise Nadine, dacă Paul și-ar fi pierdut mințile, s-ar fi răzbunat și pe tine. Începuse deja să te placă, dar apoi a aflat că tu te culci cu vechiul tău prieten, Cavalerul Singuratic, aici de față, și că el a venit la Scottsdale să te vadă și nu a putut să mai suporte gândul că și tu l-ai trădat. Mai întâi iubita lui Diana, iar apoi tu. Prea mult deodată pentru un bărbat drăguț și sensibil ca Paul, Așa că, vă aduce pe amândoi aici, nimeni nu va întreba cum, și vă omoară pe amândoi înainte de a merge la aeroport să se ocupe de Diana și de Wesley. Ceea ce vreau să spun e că și voi puteți citi despre toate acestea în computerul lui unde a lăsat un bilet de adio, în care explică tot ce s-a întâmplat.

— Ce convenabil, zise Eric.

— Dar am fost și eu la bordul acelui avion, zise Bernie.

— Trebuie să știi să improvizezi din mers.

— Dar de ce? Ce urmărești?

Zâmbetul lui Nadine era distrat și plin de subînțelesuri. O clipă privi spre fereastră, ca și cum se gândea dacă să răspundă sau nu. În cele din urmă spuse: – Ai idee cât valorează programul Șarpele pe piață? Nu, n-aș crede. Încearcă doar să te gândești la cel mai mare preț posibil, iar apoi înmulțește-l cu trei.

— Slavă Domnului, zise Bernie, pentru o clipă am crezut că avem de-a face cu vreo conspirație guvernamentală. Agenți federali deveniți peste noapte infractori.

— Același rahat, diferă doar vârsta de pensionare, zise Nadine. Mai exact, eu lucrez pentru un singur cumpărător.

— Mafioții din New York l-au vândut pe la spate, precizează Eric.

— Nu mai contează, zise Nadine. Wesley s-a subestimat pe sine și s-a gândit doar la acțiunile sale de la bursă. Peștele mare îl înghite pe cel mic; legea naturală funcționează și în afaceri.

— Wesley n-ar fi fost în stare să ucidă pe cineva, zise Bernie.

— Eşti atât de sigură pe tine. Cine crezi că l-a ucis pe programatorul secund al lui Jerry înainte de a veni tu la companie? Tipul n-a fost de acord şi a trebuit să dispară. Jerry are mustrări de conştiinţă şi cade de pe munte.

— Atât de uşor faci ca lucrurile să pară ordonate şi la locul lor.

— Chiar aşa. Pe de altă parte, *tu*, Bernie, ai fost foarte previzibilă încă de la început. Ai crezut că poţi scăpa uşor din toate această poveste şi că după ce ţi-ai luat partea ta de răzbunare de la Wesley vei fi în stare să dispari pur şi simplu, să-ţi iei banii şi să fugi. Dar apoi te-ai dovedit a fi o Batgirl şi ai chemat ajutoare... putea să se fi întâmplat şi astfel.

Nadine băgă mâna în buzunar şi scoase un lănţişor de argint la capătul căreia stătea agăţat ceea ce părea să fie o piatră preţioasă de culoare roşie.

Îl ridică spre tavan şi lumina străbătu prin lichidul de culoare sângerie.

— Fiecare purta la gât sângele celuilalt. Nebuni de-a dreptul, nu-i aşa? Oricum, într-un sens pervers şi romantic în acelaşi timp. Acesta e al lui Paul. La anchetă vor găsi urme de sânge sub unghiile tale şi pe mâinile lui, ca şi cum v-aţi fi luptat cu el. Voi lăsa şi fire de păr în baie, care să aibă acelaşi ADN. Sângele de pe covor e al Dianei, iar ei vor concluziona că şi ea a luat parte la încăierare şi că apoi el a dus-o cu forţa la aeroport, după ce s-au distrat puţin aici în casă.

Nadine scoase un alt lănţişor ce avea o fiolă identică.

— Acesta e al Dianei. Vor găsi urme din sângele ei în maşina lui Paul şi pe asfaltul din faţa hangarului. Detectivii criminalişti sunt foarte pricepuţi; vor pune toate acestea cap la cap şi vor obţine o citaţie din partea procurorului-şef. Vor afla că Paul avea centura neagră cu cinci dan în arte marţiale şi deci vor înţelege că voi doi n-aţi avut nicio şansă împotriva lui. Va bătut până va lăsat inconştienţi, s-a plictisit şi va împuşcat. Apoi s-a dus la calculator şi a scris biletul de adio – vor găsi sângele lui şi al tău pe tastatură.

Nadine îngenunche pe pat strecurându-se apoi între cei doi.

— Mă gândeam să vă oblig să vă dezbrăcaţi, ca să pară că Paul va prins împreună. Cu toate că ar fi fost distractiv, n-ar fi părut logic ca voi să veniţi aici să faceţi dragoste în patul lui. Sau aţi fi fost în stare? Da, nici eu nu credeam asta.

— N-are să ţină povestea, zise Eric. Totul e *prea* aranjat. Iar lucrurile nu se petrec aşa.

— Oh, te asigur eu că da. Astfel de lucruri se întâmplă mereu. Jumătate din firmele mari de software din lume au logo-ul companiei pătat cu sânge.

Bernie îşi răsuci mâinile în cătuşe sperând ca acestea să nu fie închise perfect. Dacă ar fi reuşit să-şi elibereze măcar o mână, ar fi putut inversa situaţia prin două lovituri rapide. Una la cap, iar alta la gât.

— Dar iată partea care-mi dă de furcă, continuă Nadine, aşezându-se pe saltea cu ambii genunchi.

— Medicii legişti pot stabili ordinea cronologică a evenimentelor. Aşa că,

dacă Paul va împuşcat înainte să vă bată până la inconştienţă, şi un bărbat în situaţia lui n-ar proceda astfel, atunci e clar că povestea va părea cusută cu aţă albă. Aşa că trebuie să trecem mai întâi la partea mai dură a lucrurilor.

Nadine încă ţinea pistolul în mână. Cu o mişcare rapidă îl izbi pe Eric cu patul pistolului în maxilar, cu un zgomot înfundat.

— Îmi cer scuze, dar aşa scrie în scenariu.

Prinse apoi pistolul cu ambele mâini, îl ridică deasupra capului şi, ca şi cum ar fi avut un ciocan în mâini, vru să-l lovească pe Eric la baza nasului. Ca din reflex, Eric îşi ridică picioarele şi încercă să o prindă pe Nadine între ele într-o poziţie din care ea n-ar mai fi avut nicio scăpare. Bernie văzu ce se întâmplă şi ridică şi ea picioarele încercând să o lovească pe Nadine în cap sau în umăr. Rezultatul acestor mişcări a fost că lovitura şi-a modificat traiectoria, aterizând în tâmpla lui Eric.

Nici lui Nadine nu-i lipsea antrenamentul pentru astfel de situaţii. Aşa că se mişcă înainte spre capul patului, cât mai departe de perechea de picioare ridicate. Zâmbea, dar era zâmbetul cuiva care fusese mai degrabă înfuriat decât amuzat. Lovi din nou cu pistolul, izbindu-l pe Eric în faţă. Sângele începu să-i curgă dintr-o rană de sub ochi şi din nas.

Nadine trase adânc aer în piept, iar zâmbetul îi deveni ceva mai sumbru.

— Să nu crezi că asta îmi face plăcere, şuieră ea. Chiar deloc.

Nadine se trase în spate şi se pregătea să o lovească pe Bernie, dar se opri înmărmurită de ceea ce îi vedeau ochii.

Bernie râdea cu gura până la urechi, fără niciun motiv aparent: – Adio, Nadine, zise ea.

Nadine îi zâmbi afectat – Adio, Bernie. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Când ridică din nou pistolul deasupra capului pentru a lovi, Bernie îşi mută privirea spre uşă, ca şi cum i-ar spune *uită-te şi tu să vezi.*

Nadine îşi întoarse capul la timp pentru a vedea că cineva stătea în uşa camerei de lux. Era o femeie ţinând cu ambele mâini un pistol, cu picioarele depărtate într-o poziţie militărească, gata să tragă. Scena îngheţă timp câteva clipe ce păreau că nu se mai sfârşesc şi nici unuia dintre cei aflaţi în pat nu le venea să-şi creadă ochilor.

Shannon trase un foc. Glonţul o lovi pe Nadine din plin în coşul pieptului, trântind-o cu spatele de căpătâiul patului.

Shannon făcu un pas în interiorul camerei şi trase din nou. De data aceasta intră şi ieşi prin gâtul lui Nadine, forţa împuşcăturii aruncând-o peste Bernie şi de-acolo, jos, pe podea.

Apoi, Shannon lăsă încet pistolul jos. Părea foarte calmă, iar după expresia feţei nu se putea înţelege dacă era supărată sau îi era frică.

Timp de mai multe secunde, nimeni nu scoase o vorbă. Faţa lui Eric era plină de sânge şi din această cauză era improbabil ca el să rupă primul tăcerea. Când îşi văzu soţia, expresia lui sugera uşurare, dar şi cea mai

sinceră uimire. Durerea ar fi fost insuportabilă dacă ar fi zâmbit, aşa că încercă să spună asta din ochi.

În cele din urmă, cu o voce şoptită, Bernie spuse doar atât:

— Adu-mi aminte să nu *te* enervez niciodată.

La care Shannon îi răspunse: – Zilele n-au intrat încă în sac, draga mea.

Shannon păși liniștită spre pat și se așeză lângă Eric. Îi puse o mână sub cap și îl ridică încet. Deja ochii îi erau înlăcrimați, realizând de-abia acum că soțul ei era rănit și că ea tocmai împușcase o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată. Își coborî fața între bărbia și pieptul lui și începu să plângă.

Eric aruncă o privire spre Bernie, care stătea întinsă lângă el cu mâinile încă legate la spate. Drept răspuns, ea ridică din umeri, negăsind nimic altceva de spus.

— Să sperăm că există o cheie în sertar, zise Eric cu o voce tremurată.

Shannon fie nu auzi, fie nu-i păsa pentru că nu făcu nicio mișcare.

— Dragă... Am avea nevoie de puțin ajutor! Vezi dacă găsești cheia de la cătușe în sertar.

În cele din urmă, ea se ridică în picioare, ținând încă în mână pistolul lui Eric pe care îl luase din servieta lui de acasă. Când îl luase nu știa exact ce va face cu el, dar se gândise că s-ar putea să aibă nevoie de el în eventualitatea că lucrurile ar fi luat o întorsătură neașteptată. Știa că se minte singură, pentru că ea n-a avut intenția să-și facă simțită prezența și nici ca ei doi să afle că a venit în Scottsdale.

Venise doar să-l urmărească. Să verifice adevărul spuselor sale.

Shannon merse la sertar și scotoci prin el, întorcându-se cu cheia de la cătușe în mână. În câteva secunde, Eric fu eliberat și imediat el luă pistolul și cheia de la ea, după care îi desfăcu cătușele lui Bernie. Eric și Bernie se ridicară de pe pat masându-și cu insistență încheieturile. Bernie își aruncă ochii spre podea la stânga ei, dar își mută imediat privirea. Nadine arăta de parcă un lup i-ar fi sfâșiat gâtul; sângele curgându-i încă din rană într-o baltă ce se întindea în jurul capului, absorbindu-se în covorul gros de culoare albă.

— Am intrat într-o încurcătură mare, foarte mare, zise Bernie.

Eric o ținea în brațe pe Shannon, care își odihnea capul pe umărul lui, părând aproape adormită. Era încă în stare de șoc și era prezentă doar pe jumătate la ceea ce se petrecea în jurul ei. Mai târziu avea să le povestească cum a ajuns aici, din cauza bănuielilor care au copleșit-o după plecarea lui Eric și după convorbirea de la telefon cu Bernie, incertitudinea care a înnebunit-o... cum a luat un autobuz până la Denver, apoi prima cursă cu avionul spre Phoenix, unde a închiriat o mașină cu care a mers direct la adresa pe care o memorase de pe plicul pe care Eric îl adusese acasă. A așteptat la acea adresă mai bine de o oră până când i-a văzut pe amândoi sosind cu mașina lui și a simțit că i se face rău din cauza remușcărilor și a certitudinii că bănuielile ei fuseseră întemeiate. Dar ceva din felul în care ei s-au grăbit să intre în apartament nu i s-a părut natural. Amanții merg ținându-se de mână și nu se grăbesc să ajungă în pat. Ceva se întâmplase.

După câteva secunde, o dubă albă trase în parcarea din faţa complexului de apartamente, ca şi cum ar fi urmărit maşina lui Eric. În mod curios, şoferul dubei, o femeie ce purta mănuşi, rămase în maşină cu ochii pe uşa apartamentului lui Bernie pe toată durata petrecută în parcare, adică mai mult 60 de minute. Intuiţia fusese dintotdeauna pentru Shannon cel de-al şaselea simţ şi în acel moment îi folosea din plin – ceva i se părea extrem de ciudat în toată această poveste. Probabil că Bernie intrase într-o încurcătură, iar Eric ajunsese exact în mijlocul desfăşurării evenimentelor. Ea se gândise să urce la apartament, dar ceva îi spusese să mai aştepte, aceeaşi voce care îi şoptea să nu se îndoiască de ceea ce vedea, sugerându-şi că mai exista o şansă să descopere dovada irefutabilă pentru care venise în Scottsdale. E ciudat felul în care ne dorim lucrul de care ne temem cel mai tare. Deci, ea rămase să aştepte, trăind coşmarul îndrăgostitului paranoic prins în capcana pe care şi-o pregătise singur şi căruia minutele i se par scurte eternităţi în care îşi imaginează tot felul de lucruri absurde, întrerupte doar de senzaţia de greaţă care ar fi făcut-o să vomite pe asfaltul de sub geamul maşinii. Duba albă părăsi parcarea fără niciun motiv aparent, ceea ce-i întări şi mai mult starea de confuzie. În cele din urmă, Eric şi Bernie ieşiră din apartament în şi mai mare grabă şi se urcară în maşina lui Eric.

Ceva chiar se întâmplase. Aşa că ea i-a urmărit până aici la casa lui Paul.

Când i-a văzut că intră cu maşina pe poarta acestei proprietăţi cochete, toate puterile o părăsiseră. Până la urmă, aceasta era totuşi o întâlnire între amanţi şi acesta era locul unde Bernie îl va seduce pe Eric şi unde el o va înşela, casa aparţinând probabil unui prieten care le-a închiriat această vilă şic pentru ca ei să-şi ascundă adulterul şi pentru a avea şi o privelişte ameţitoare în acelaşi timp. Ea avusese de gând să-i ucidă pe toţi – Eric, Bernie, chiar şi pe acel prieten, şi poate pe ea însăşi dacă va simţi că e în stare. Dar apoi, Shannon observă aceeaşi dubă albă care pândise în parcarea complexului de apartamente şi vocea din mintea ei pe care ea voia să o ignore o ţinu totuşi pe loc – aceasta nu putea fi o simplă coincidenţă. Cu pistolul în poşetă, ea străbătu lunga alee, intrând în casă prin uşa deschisă de lângă garaj. Mişcându-se cu băgare de seamă prin încăperile casei, ea auzise voci ce veneau de la etaj şi s-a ferit să fie văzută, aşa cum numai paranoicii reuşesc, furişându-se până aproape de pragul uşii. Rămase acolo şi ascultă ce se întâmplă, fiind sigură că bătăile inimii o vor da de gol.

Şi astfel, ea auzi tot ce se întâmplase. Din momentul în care Nadine dăduse drumul la înregistrarea video, până când tot ea a tras primul foc de armă – în acel moment, Shannon şi-a scos propriul pistol din poşetă – şi până când a început bătaia. Simţindu-se brusc copleşită de un val de iubire pentru Eric şi chiar pentru Bernie, Shannon riscă şi aruncă o privire în cameră. Când văzu că femeia stătea călare peste soţul ei lovindu-l cu patul pistolului, ea făcu ceea ce orice soţie iubitoare ar fi făcut. Când îşi făcu apariţia în cadrul uşii, întâlni privirea lui Bernie, îi văzu zâmbetul involuntar şi ştiu în

acel moment ce avea de făcut.

Iar acum, indiferent ce îndoieli ar fi frământat-o în privinţa fidelităţii lui Eric, acestea erau pe cale să fie risipite pentru totdeauna. Îi va putea ierta totul. Dar înainte de asta trebuia ca toţi să iasă cu bine din această poveste.

— Sau poate că nu, zise Eric, referindu-se la remarca lui Bernie.

— Eric, *gândeşte-te* şi tu! zise Bernie. Trebuie să sunăm acum la poliţie.

— Chiar trebuie? Ia *gândeşte-te* mai bine. Mai mult, ar fi bine să mă asculţi. Soţia mea tocmai a împuşcat o femeie şi, indiferent cum ai privi lucrurile, e vorba de o crimă. Ai spune că a fost autoapărare? Nu Shannon a fost atacată. Cum am putea explica acest lucru? Nu ştim dacă e adevărată toată povestea cu avionul, Wesley şi acea femeie. Dar dacă totuşi este adevărată? Altfel de ce ne-ar fi spus-o şi de ce ar fi vrut să ne omoare dacă nu aşa s-au petrecut lucrurile? Ce alt motiv posibil ar fi avut toată această intrigă bine pusă la punct dacă ce a spus ea că s-a întâmplat ar fi o minciună?

Privirea lui Bernie se înceţoşă ascultând aceste argumente. Ea avea încredere în Eric şi îi preţuia puterea de judecată. Nu ştia unde vrea el să ajungă, dar reuşise să-i capteze atenţia.

— Ea avea programul, zise Bernie. Noi am fi fost singurii care ar mai fi putut s-o oprească.

Eric îşi ţinea în braţe soţia, de parcă ea ar fi fost pe patul de moarte.

Eric îşi coborî privirea spre pistolul său, vizibil preocupat de găsirea unei soluţii. Apoi se uită spre căpătâiul patului în locul în care glonţul intrase după ce trecuse prin pieptul lui Nadine, alcătuind o privelişte oribilă, numai bună de prezentat în paginile gazetei *Enquirer*. După câteva clipe, ochii lui scrutau peretele de sticlă în locul unde se vedea o mică gaură de la glonţul care străpunsese gâtul lui Nadine. Stropi de sânge erau împrăştiaţi pe sticlă şi câteva picături se prelingeau spre podea.

— Dă-te la o parte, zise el când văzu că ea nu se mişcă. O conduse pe Shannon spre uşa ce ducea la baie pentru a fi cât mai departe de pat, indicându-i lui Bernie să facă la fel. Apoi îngenunche lângă corpul inert al lui Nadine şi după ce îşi scoase batista din buzunar, ridică de pe podea pistolul care aparţinea lui Paul Lampkin.

— Eric, nu, zise Bernie înţelegând ce avea de gând să facă.

El se îndreptă spre uşa ce dădea spre coridor, în locul în care Shannon apăruse ca într-un vis pentru a o împuşca pe Nadine. Se poziţionă în acelaşi loc, ridică pistolul şi ţinti spre căpătâiul patului. Goli încărcătorul din pistolul lui Paul, trăgând patru gloanţe spre pat, lovind aceeaşi gaură făcută de glonţul tras de Shannon, păstrându-le pe ultimele două pentru a face cioburi sticla ce alcătuia peretele de dincolo de locul unde zăcea Nadine.

Bernie ştia acum despre ce era vorba.

— Ia mănuşile ei, zise Eric. Apoi el dispăru în jos pe scări preţ de câteva minute. Mai târziu, el avea să-i spună că a căutat computerul lui Paul, unde

Nadine lăsase scris un mesaj de adio convingător, care explica cum una dintre iubite îl înșelase, iar cealaltă îl manipulase pentru a ucide pentru ea. Nu făcu nimic altceva decât să schimbe câteva cuvinte, modificând frazele care sugerau că iubita frivolă ar fi fost Bernie și punând în locul acesteia numele lui Nadine. Nadine și Paul, o legătură secretă, la fel de bine ascunsă de ochii celorlalți, ca și cea care existase între Paul și Bernie.

Cu puțin noroc, povestea va ține. Cu puțin noroc, vecinii nu vor observa noul Avalon parcat pe aleea din fața casei și nici perechea de mașini de culoare albă din șosea. Cu puțin noroc, se putea ca nimeni să nu fi auzit cele nouă focuri de armă, ultimele șase trase unul după altul la câteva minute după primele trei. Cu puțin noroc, autoritățile vor concluziona că duba era a lui Nadine, indiferent sub numele cui era înmatriculată. Cu puțin noroc, înregistrarea video și mesajul de adio și gloanțele din pistolul lui Paul și dispariția pilotului și a fostei sale iubite și a noului amant al acesteia... cu puțin noroc toate acestea vor fi dovezi îndestulătoare.

Dacă nu, va trebui să folosească caseta audio din reportofonul care și l-a pus în buzunar înainte de a intra în casă. Tot ce le-a spus Nadine a fost înregistrat pe casetă. Cu toate că ar fi preferat ca povestea aranjată de el să țină, nu strica să aibă și un atu în caz de nevoie.

Eric se întoarse în dormitor și după ce îl șterse de amprente, aruncă pistolul pe pat. Bernie îi scosese mănușile de pe mâinile reci ale lui Nadine, iar senzația îi lăsă o amintire ce nu avea să o mai părăsească niciodată. Ea mai șterse și orice obiect pe care l-ar fi putut atinge de la venirea lor în casă.

— Uită-te la mine, zise el după ce totul fu gata. Așteptă până când Bernie îl privea cu toată atenția, iar ochii ei nu mai erau distrași de ce se afla în jur, conectați cu privirea lui ca într-un tunel al înțelegerii.

— Noi n-am pus piciorul niciodată aici, zise el.

Bernie încuviință din cap. Nu era o soluție dreaptă, dar nici greșită. Fusese pur și simplu singura variantă de ales în aceste circumstanțe.

Shannon nici acum nu spuse niciun cuvânt. Mai târziu, ea va avea multe de spus, dar acum păși doar spre soțul ei și îl îmbrățișă, simțind că a trecut cu bine de momentul de răscruce din viețile lor, care, cel puțin în aceste momente, ar fi dus spre drumuri ce păreau înfundate. Singurul drum care le dădea speranțe era cel pe care l-au ales: cel ocolit.

Bernie îi urmă pe cei doi soți prin casa elegantă, mergând din nou de una singură. Eric își terminase treaba aici, intervenise la momentul potrivit și îi salvase pe toți.

Dar Bernie mai avea un lucru de făcut înainte ca vindecarea ei să poată începe.

Patru zile mai târziu

Toată presa vuia în acele zile, iar jurnaliștii aveau muncă de teren din belșug. Oricare dintre știrile apărute ar fi reprezentat un apogeu în cariera unui jurnalist – avionul privat care îl avea la bord pe directorul executiv al unei companii de software din Scottsdale, prietena lui și pilotul avionului care au dispărut deasupra Pacificului în timpul unui zbor de afaceri; apoi descoperirea unui cadavru în casa luxoasă a pilotului, care s-a dovedit a fi cel al asistentei directorului dispărut în accidentul de avion, casa în care până recent pilotul locuia împreună cu o femeie despre care se știa că e amanta directorului executiv. Și din acest punct, lucrurile devin și mai interesante – un bilet de adio a fost găsit în computerul din casă. În rândurile acestuia, pilotul mărturisește că l-a ucis pe unul dintre programatorii angajați la compania condusă de directorul executiv dispărut în accidentul de avion și care la rândul lui a fost văzut în compania amantei celui din urmă. Și pentru a dovedi această poveste, pilotul a lăsat o înregistrare video cu crima ce a avut loc pe Muntele Cămilei și care, după câte se pare, a fost filmată chiar de pe terasa propriei sale case.

Leeza Gibbons și echipa emisiunii *Extra* se aflau în oraș pentru a lua interviuri și pentru filmări la fața locului, iar imaginile erau într-adevăr spectaculoase, date fiind decorurile din această vale a celor bogați, care se întinde între Muntele Mumiei și Muntele Cămilei. Echipa emisiunii *America's Most Wanted* le călca pe urme celor de la *Extra,* verificând zvonurile potrivit cărora la locul crimei s-ar fi găsit dovezi contradictorii. La prima vedere, dovezile erau copleșitoare și conduceau la o singură concluzie. Femeia ucisă avusese în trecut o idilă romantică cu directorul executiv dispărut deasupra oceanului. Urmele de sânge sugerau că în casă a avut loc o încăierare între asistenta directorului executiv, fosta amantă a acestuia, și pilotul, variantă susținută și de urmele de sânge găsite în mașina pilotului și pe asfaltul din fața hangarului din care avionul privat a decolat în acea zi. Autoritățile nu au dat nicio declarație oficială în acest sens, dar ziarele prezentau deja un reportaj în care unul dintre investigatorii implicați în anchetă, care a dorit să rămână anonim, a declarat că este vorba despre o crimă pasională a cărui victimă a fost implicată într-un triunghi conjugal, ce a fost dezvăluit în acest fel.

În această declarație nu s-a pomenit nimic în legătură cu virusul Șarpele și nici numele altor persoane. Când au fost intervievați, vecinii nu au fost în stare să adauge alte detalii în ciuda celor mai bune intenții. Pentru ei nu era decât o altă zi în paradis, cu împușcături cu tot.

Cadavrul lui Nadine a fost descoperit a doua zi de femeia care făcea curat în casă. Ea își terminase treaba înainte ca Nadine să intre în casă și când a venit a doua zi la muncă a leșinat la vederea cadavrului întins pe podea cu gâtul sfâșiat, lovindu-se cu bărbia de podea și alegându-se cu trei copci. Ea a spus poliției despre urma de sânge descoperită anterior crimei, ceea ce a condus autoritățile spre concluzia că violența avea loc în mod frecvent în casă, acumulându-se până în punctul în care s-a putut întâmpla o astfel de faptă.

Detectivii criminaliști au urmat procedura de rutină în astfel de cazuri. Patru dintre cele nouă gloanțe trase au fost recuperate, trei dintre acestea din peretele de după căpătâiul patului. Acestea erau fărâmițate și distruse, neputând fi de prea mare folos în anchetă, după ce au trecut prin căpătâiul din lemn de mahon gros de 5 cm, înainte să intre în peretele de beton. Analiza microscopică a confirmat că unul din gloanțe mai avea urme de sânge pe el, care s-a dovedit că aparține victimei, Nadine. Alte mostre de sânge, inclusiv cele luate din mașina pilotului, au fost comparate cu mostre de ADN luate din camera de baie din casă și s-a dovedit că proveneau de la Victoria Garlington și Paul Lampkin, co-ocupanții casei în care avusese loc crima. Vecinii lui Wesley Edwards au declarat că au văzut în ultima vreme Corvette-ul roșu al domnișoarei Garlington parcat lângă casa acestuia, rămânând acolo peste noapte.

Unul din membrii echipei desemnate să se ocupe de caz, o femeie detectiv la început de carieră, care dădea dovadă de prea mult entuziasm – potrivit spuselor unui detectiv cu vechime, și el trimis la fața locului, fără prea multă experiență – le cam dădea bătăi de cap celorlalți colegi. De exemplu, ei îi părea suspect faptul că nu s-au găsit amprentele victimei nicăieri în casă, nici în dormitorul de la etaj și nici în duba parcată în fața casei. Ea, de asemenea, a mai remarcat faptul că e un lucru foarte rar întâlnit ca o femeie să conducă o mașină utilitară. Estimarea orei la care a avut loc decesul victimei nu se potrivea cu ora la care s-a raportat decolarea avionului dispărut, la bordul căruia se presupune că s-a aflat primul suspect în acest caz, deși marja de eroare în determinarea orei decesului era de 2 până la 5 ore, așa că acest amănunt putea să aibă sau nu vreo relevanță. Și nu în ultimul rând, probele de sânge luate de sub unghiile și de pe mâinile victimei, care aparțineau pilotului, nu semănau cu niciun caz studiat la orele de practică făcute la academie, ca și cum victima și-ar fi înmuiat degetele într-o baltă de sânge și nu ca și cum și le-ar fi înfipt în carnea atacatorului. Și nu s-au găsit nici urme de piele sfâșiată, care de obicei însoțesc urmele de sânge în astfel de cazuri.

Toate acestea demonstrau că firul evenimentelor stabilit în urma dovezilor adunate nu avea cursivitate. Dar fiind vorba de o perioadă a anului bogată în astfel de cazuri aici în valea soarelui, și cu toată presa care le sufla în ceafă,

autorităţile trebuiau să dea dovadă de eficienţă şi rapiditate în clasarea acestui caz. Doar în cazul în care ar fi apărut noi dovezi, i s-ar fi schimbat etichetarea ca un exemplu de violenţă domestică, şi cu asta s-a încheiat povestea.

Agenţii de control ai traficului aerian de pe aeroportul Tijuana au încercat fără succes timp de mai bine de o oră să dea de urma avionului Cessna Citation, care le ceruse permisiunea de a ateriza, după care a dispărut şi abia apoi au înştiinţat turnul de control de pe aeroportul din San Diego despre situaţia ivită. După un scurt război al nervilor între autorităţile mexicane şi cele ale Statelor Unite privind jurisdicţia statului în care s-a raportat dispariţia avionului, şi la mult timp după ce acesta a plonjat într-o zonă pustie a plajei Baja, la aproape 500 de km de cel mai apropiat stâlp electric, Paza de Coastă Americană a fost înştiinţată că un mic aparat de zbor s-ar fi prăbuşit în apele oceanului dincolo de graniţa Statelor Unite cu Mexicul. Nerăbdători să execute un exerciţiu de antrenament, o bază aeriană locală a trimis trei aparate C-130 pentru un zbor de recunoaştere la altitudine joasă, dar până la căderea nopţii nu s-a găsit nicio rămăşiţă din avion sau vreun semn care să indice vreo prăbuşire la suprafaţa apei, aşa că avioanele au fost rechemate la bază. O a doua misiune de căutare a fost organizată a doua zi, dar până la primele ore ale după-amiezii au răscolit fiecare zonă identificată de un program de calculator, în care ar fi putut avea loc accidentul fără niciun rezultat.

A existat şi o schiţă de raport din partea autorităţilor mexicane, în care se vorbea despre faptul că s-a reperat un avion de dimensiuni reduse zburând la mică altitudine, la aproximativ 650 de km sud de Tijuana. Dar dintr-un capriciu al hazardului, raportul nu a ajuns în mâinile autorităţilor americane şi informaţia nu a fost verificată.

Raportul conţinea, de fapt, mărturia unui fermier şi a soţiei acestuia, care susţineau că au văzut locul unde s-a prăbuşit avionul în timp ce se aflau în camioneta lor Chevy din 1959, pe un drum pietruit din apropierea plajei.

În seara zilei în care a avut loc crima, canalul de televiziune CNN a prezentat o ştire potrivit căreia alte 11 companii au anunţat atacuri din partea spărgătorilor de coduri care au provocat erori în sistemul acestora, atacuri ce se presupunea că ar fi legate de recenta lansare pe piaţă a virusului cunoscut sub numele de Şarpele. În realitate, doar opt dintre acestea au fost infectate cu banda magnetică a unui card care a fost accesat în sistem de la distanţă, operaţiune urmată de o alterare de date efectuată de un extrem de inventiv şi totodată ostil vandal al spaţiului virtual. Infectarea celorlalte trei sisteme a fost opera unui puşti de 17 ani, patronul unui club de internet, care dorea să ia şi el parte la noul val de atacuri şi care credea că poate imita efectele veninoase ale Şarpelui despre care citise din presă. Şi s-a dovedit a fi destul de priceput, pentru că atacurile sale au fost

considerate ca având efectul aceluiaşi virus cu numele de Şarpe şi, astfel, legenda virusului a fost şi mai mult îmbogăţită datorită câtorva trucuri pe care puştiul le punea în aplicare. Atacarea sistemelor marilor companii părea să fie o treabă la îndemâna oricărui spărgător de coduri, cât de cât priceput.

În oraşul La Jolta, statul California, trei directori executivi ai unor mari companii de softuri de securitate au fost prinşi în flagrant. Aceştia le promiseseră câtorva clienţi că deţin şi pot oferi spre vânzare în decursul unei zile un program firewall care să protejeze sistemele companiilor respective de orice atac din partea virusului Şarpe. Dar la sfârşitul aceleiaşi zile s-a dovedit că n-aveau nimic de oferit, iar clienţii lor au îngroşat rândurile celor atacaţi de virusul distrugător. Cei trei directori executivi au fost concediaţi imediat, reprezentanţii companiilor respective anunţând plecarea acestora, motivând că au pornit în căutarea altor oportunităţi, dorind în acelaşi timp să petreacă mai mult timp cu familiile lor.

Shannon şi Eric s-au întors cu maşina în Dallas în aceeaşi seară. Toţi trei îşi petrecuseră după amiaza la piscina complexului de apartamente în care locuia Bernie, încredinţându-se unul pe celălalt că au procedat corect. Conversaţia căpătase şi accente filosofice în unele momente, iar când nu s-a întâmplat astfel, discuţia avea totuşi o puternică încărcătură emoţională. În mod curent, ei au disecat sfera de sens a binelui şi a răului, precum şi relaţia dintre cele două concepte, până a ajunge la o definiţie acceptabilă a faptelor bune şi rele. Shannon fusese absolvită de orice vină în privinţa motivelor pentru care l-a urmărit pe Eric până aici şi, până la căderea serii, totul îi fusese iertat, ea ajungând în urma discuţiei la o nouă înţelegere a ceea ce înseamnă legătura dintre doi prieteni din copilărie. Înainte de plecare, cei doi soţi au ajuns să o implore pe Bernie să îi însoţească, dar ea a refuzat, spunându-le că mai are o treabă importantă de făcut aici în Scottsdale. Le-a promis totuşi că va veni cât de curând, dar ea începuse să îşi clădească o viaţă nouă în acest oraş şi avea nevoie de ceva timp pentru a duce la bun sfârşit câteva lucruri care rămăseseră neterminate.

Cu toate acestea, afirmaţiile ei nu se potriveau întru totul cu intenţiile ei. Existau două lucruri rămase neterminate şi doar de unul dintre acestea îi păsa cu adevărat.

Ea nu pomenise nimic despre faptul că intenţiona să finalizeze proiectul cu pagina web ce urma să conţină prezentarea virusului Şarpe creat de Jerry. În mintea ei, acesta ar fi fost un gest în memoria geniului său şi în acelaşi timp, o modalitate de a returna pe piaţa informaticii ceea ce ea şi Wesley intenţionaseră să ia. Ea nu avea de gând numai să publice teoria lui Jerry, care era menită să satisfacă necesităţile companiilor afectate, în stare să plătească oricât pentru a-şi debloca sistemele, dar avea de gând să-l pună la dispoziţia oricui va şti să folosească programul cu codul antivirus.

Dacă Jerry şi Wesley au fost cei care au dat viaţă Şarpelui, ea va fi cea care

îi va pune capăt. Şi pentru a face acest lucru, avea de gând să îl pună pe Wesley Edwards în poziţia de a fi cel care a ucis Şarpele, o ironie care era doar la îndemâna ei.

În timp ce-şi luau rămas bun în parcarea din faţa complexului, Bernie îi înmână lui Eric un plic de hârtie, spunându-i că e un cadou pentru micul Max. I-a cerut lui Eric să-i promită că nu va deschide plicul până ce nu vor fi trecuţi de graniţa statului Arizona şi, găsind că e un gest drăguţ din partea ei, el şi-a dat cuvântul că nu va face altfel. Ea a mai dorit ca el să-i jure, pe sufletul surorii sale moarte, că nu va spune nimic nimănui, nici chiar ei despre acest plic, că nu va încerca să se revanşeze şi că va avea grijă ca Max să primească întru totul cadoul din partea ei. În final, ei şi-au strâns mâinile pecetluind astfel promisiunea.

Având atâtea alte lucruri despre care să vorbească, Eric şi Shannon au uitat repede de cadou şi abia când s-au oprit să facă plinul la 150 de km în interiorul statului New Mexico şi-au amintit de plicul aşezat pe bancheta din spate a maşinii. Shannon fusese cea care l-a deschis şi fiind foarte surprinsă de ce găsise înăuntru, scăpă plicul pe asfalt lângă maşină. Duse mâinile la gură, făcând ochii mari de mirare. Eric se gândi că reacţia lui Shannon ar fi fost aceeaşi dacă în interiorul plicului s-ar fi aflat un şarpe.

În sens metaforic, comparaţia nu fusese totuşi departe de adevăr, pentru că într-adevăr Şarpelui i se datora acest cadou.

Eric răsturnă plicul pe capota maşinii pentru a-i vedea conţinutul la luminile puternice ale staţiei de benzină. Sub privirile sale apărură 49 de mii de dolari bani gheaţă, în bancnote de o sută împachetate cu bandă elastică. El nu avea să afle niciodată că iniţial fuseseră 50 de mii sau că Bernie păstrase 1.000 de dolari pentru a acoperi cheltuielile cu ceea ce avea de gând să facă.

Acum, în afară de acţiunile întreprinse de el pentru a-şi proteja soţia, respectarea promisiunii făcute i se părea poate cel mai dificil lucru pe care îl avea de făcut de-acum încolo.

Max avea să intre într-o zi la colegiu şi asta numai datorită noii sale naşe. Ideea de a o numi astfel pe Bernie fusese a lui Shannon şi nu atât datorită cadoului, cât pentru a-şi arăta recunoştinţa pentru lecţia învăţată de la ea despre tainele prieteniei şi ale iertării.

În dimineaţa celei de-a patra zile de la dispariţia avionului privat al companiei Oar Research cu directorul executiv al companiei şi cu pilotul acestuia la bord, Bernie păşea liniştită în soarele dimineţii îmbrăcată cu pantaloni scurţi, cu o bluză strâmtă, sexy şi cu ochelari de soare. Afară erau mai mult de 30°C la ora 9 dimineaţa, dar acest amănunt nu mai conta în această zi în care echilibrul avea să fie restabilit.

Pe parcursul celor două zile anterioare, ea fusese la birou şi reuşise să termine site-ul pentru internet, trimiţându-l prin e-mail pe serverul

companiei, cu o seară înainte. La fel ca și o carte publicată fără a i se face publicitate sau ca un film de amatori, apariția paginii pe internet va trece neobservată până când o persoană cu influență o va descoperi sau, și mai probabil, va auzi de la altcineva despre existența acesteia. Comunicarea orală era într-adevăr cea mai bună publicitate pentru existența paginilor pe internet, iar ea avea de gând să întărească și mai mult această regulă nescrisă, folosindu-se de ceea ce ducea în mână în această dimineață.

Vestea dispariției lui Wesley Edwards blocase toate proiectele și planurile companiei și mulți angajați au rămas pur și simplu în casele lor, neprezentându-se la birouri. Oameni îmbrăcați în costume au apărut din senin, zvonindu-se că aceștia ar fi membrii consiliului de administrație al companiei, care erau în căutarea unei soluții pentru situația ivită. Unul dintre acești indivizi se prezentă în fața lui Bernie, o întrebă cu ce anume se ocupa în cadrul companiei, ca și cum ea l-ar fi cunoscut pe Wesley, iar ea a răspuns cu sinceritate la ambele întrebări. Acea persoană i-a notat numele pe o hârtie, dar întâlnirea nu a avut nicio altă consecință.

Cel puțin pentru o vreme.

Ea se urcă în Volvo-ul ei și puse pe scaunul din dreapta o sacoșă de cumpărături care conținea rezultatul muncii ei din ultimele două zile. În sacoșă se aflau mai mult de o sută de plicuri, toate timbrate, fiecare conținând 2 CD-uri – unul inscripționat cu codul pentru virusul Șarpe, celălalt având copiat programul antivirus completat cu instrucțiuni de folosire în diferite situații și un manual pentru utilizator care anunța și adresa paginii de internet pe care ea tocmai o lansase. CD-urile le inscripționase la birou și nu întâmpinase niciun fel de greutăți, pentru că a folosit aparatura de birou în acest scop. Dar plicurile și timbrele pentru acestea le cumpărase cu banii primiți de la Wesley, din cauză că nu dorea să mai ia niciun dolar de la companie.

Atât în ceea ce privește echilibrul universului, cât și echilibrul interior al fiecăruia, micile detalii contează întotdeauna.

Pe plicuri erau scrise adresele directorilor executivi de la cele mai importante companii de software și hardware de pe piața informaticii. Mai existau și astfel de pachete adresate ziarului Wall Street Journal, revistelor importante de informatică, F.B.I.-ului, câtorva universități ce aveau departamente de cercetare informatică și Biroului Federal de Securitate a Computerelor, în cadrul căruia lucra o veche cunoștință ce avea să devină un fel de erou local. Ei îi trebuiră 9 ore în total pentru a aduna de pe internet numele și adresele corecte și la un salariu de 15 dolari pe oră – o reducere serioasă față de pretențiile ei obișnuite – ea își plăti sieși 450 de dolari din suma care i-a mai rămas.

Niciun nume și niciun fel de încercare de a-și asuma responsabilitatea acestei fapte nu erau pomenite în pachetele pregătite pentru a fi expediate. Totuși, ea a făcut precizarea că Oar Research era adepta unei piețe libere și

atunci când o companie suferă un astfel de atac cu viruşi, toate celelalte companii trebuie să se alăture pentru îndepărtarea pericolului.

Presa se dădea în vânt după astfel de poveşti. Şi într-adevăr, şi această poveste ajunsă pe mâinile mass-media a fost transformată într-un fel în care Bernadette Kane nici n-a îndrăznit să-l prevadă.

Ea nu şi-a dorit să facă decât ceea ce trebuie. Să repună lucrurile în ordine şi după tot ce a trebuit să îndure, să-şi găsească în sfârşit pacea sufletească.

În ziua în care Bernie s-a întors în Dallas, a fost publicat un articol în pagina cinci a ziarului *Arizona Republic*. Un cadavru fusese descoperit în deşert la 30 de km vest de oraşul Chandler, care se credea că ar aparţine unui informatician pe nume Jason Hillman, care fusese angajat ca programator la compania Oar Research până la data dispariţiei. Se aşteptau testele ADN care să confirme identitatea corpului neînsufleţit şi pentru care au fost folosite probe de păr luate din maşina informaticianului, ce fusese găsită abandonată în Peoria cu trei luni înainte. Anchetatorii căutau o posibilă legătură între acest caz şi recenta dispariţie a directorului executiv al companiei Oar Research şi a pilotului său, cât şi cu crima săvârşită împotriva asistentei lui Edwards.

Eric îi arătă în aceeaşi seară articolul lui Bernie, care fusese invitată în casa familiei la un grătar în aer liber. Mai nou, Eric cumpăra în fiecare zi un număr al ziarului *Arizona Republic,* părând dintr-odată foarte interesat de evenimentele politice şi sportive ale oraşului Phoenix.

Însă cei doi n-au făcut niciun comentariu pe marginea articolului. Nu erau prea multe de spus, iar timpul devenise atât de preţios.

La sfârşitul serii, când Bernie se pregătea să plece, ea îi anunţă pe cei doi soţi că s-a hotărât să rămână în Scottsdale. Eric o întrebă dacă consideră această decizie ca fiind înţeleaptă, pledând împotriva acestei mutări dintr-o grijă părintească faţă de siguranţa ei. Bernie îi zâmbi drept răspuns şi schimbă câteva priviri pline de căldură cu Shannon, după care spuse doar că refuză astfel să trăiască în umbra fricii, care e la fel de toxică ca şi putoarea ce o emană dorinţa de răzbunare.

Pe lângă asta, cineva îi făcuse o ofertă pe care n-a putut să o refuze.

A doua zi, Bernie făcu o vizită la mormântul surorii ei. Venise pentru a-şi lua rămas bun şi pentru a-şi cere iertare pentru o mulţime de păcate. Shannon se înşelase în ceea ce o privea. Bernie nu ajunsese la niciun fel de înţelegere superioară în privinţa tainelor vieţii şi ale morţii şi nici nu credea că se păstrează o legătură între cei morţi şi cei vii, ci pur şi simplu credea cu tărie că Peggy se află în locul pe care noi cu mintea noastră limitată îl numim rai, ceea ce însemna că Peggy era mult mai aproape de Creator decât ea. Bernie petrecu o oră în faţa plăcii memoriale, fără să pară nerăbdătoare să plece, conştientă de faptul că această plecare va însemna începutul unui

nou capitol din viaţa ei.

Când ajunse lângă maşină, o adiere de vânt o sărută pe gât. Boarea era caldă şi păru că zăboveşte o clipă într-un mod neobişnuit, iar ei i se făcuse pielea de găină.

Bernie zâmbi, întrebându-se cine îşi lua astfel rămas bun de la ea.

Trei luni mai târziu

Totul se datoră paginii web publicate de către Bernie. Din cauza mulţimii de plicuri trimise prin poştă, care conţineau soluţia salvatoare împotriva virusului Şarpe, actorii importanţi de pe piaţa informaticii au creditat compania Oar Research ca fiind binefăcătorul lor şi s-au luat măsuri intense de securitate pentru a proteja site-ul lansat pe internet, care devenise un fel de sediu central al Şarpelui, de unde îşi luau informaţii toate companiile angajate în comerţul en-detail care aveau sisteme informatizate cu acces de la distanţă într-o poziţie riscantă. În câteva zile nu exista niciun program firewall din întreaga ţară la care să nu fi fost implementat măcar o parte a codului antivirus creat de Jerry pentru a împiedica astfel orice ameninţare de genul Şarpelui să mai pătrundă pe tărâmul secret al serverelor respective.

Dar asta nu însemna că de-acum încolo cei implicaţi în această industrie vor avea nopţi liniştite mult timp. Alte programe şi alţi viruşi la fel de periculoşi urmau să fie creaţi de minţi la fel de geniale precum cea a lui Jerry, care să deţină capacitatea să ocolească cele mai bune programe de securitate pe care le putea produce tehnologia de ultimă oră.

Presa avea nevoie de un erou, iar cum Wesley şi Jerry dispăruseră şi, dat fiind valul de controverse iscat de dispariţia acestora, tot succesul ateriză în poala lui Bernie în zilele dinaintea plecării spre Dallas. Un interviu publicat în paginile ziarului *Wall Street Journal* anunţă începutul celor 15 minute de glorie pentru Bernie, dar în acelaşi timp stârni interesul în ceea ce o privea, atât al grupului de investitori care îl angajaseră şi pe Wesley Edwards în speranţa că acesta va ridica cifra de afaceri a companiei, cât şi al companiei care era nerăbdătoare să cumpere Oar Research.

Foştii şefi ai lui Wesley nu avuseseră nici interesul şi nici experienţa necesară în domeniul de activitate al companiei Oar Research. De aceea l-au şi angajat pe Wesley, iar acum când acesta era dat dispărut, ei erau pregătiţi să înghită eşecul şi să meargă mai departe. Aşa că, având aprobarea entuziastă a acestora, Bernie a fost invitată la Los Angeles pentru o întâlnire cu principalii investitori acţionari la o companie care intenţiona să cumpere Oar Research cu banii jos. Acest nou grup de investitori ar fi trimis bucuroşi avionul companiei pentru a o lua pe Bernie la Los Angeles – de data aceasta era vorba de un Gulfstream U şi nu de răblăgitul Cessna Citation – şi cu toate că ea a acceptat să se prezinte la interviu, a insistat să zboare cu o cursă normală.

Două săptămâni mai târziu, ea avea o slujbă nouă, plătită cu 240 de mii de dolari pe an plus un pachet extrem de generos de beneficii şi o pagină de contract plină cu clauze de performanţă care făcea din ea o femeie bogată.

Bernadette Kane, un experimentat manager de proiecte pentru produse pe internet de ultimă generaţie, fost director la departamentul de tehnologie în cadrul unei companii de cinci ori mai mare decât cea pentru care lucra acum şi deci calificată pentru noul post, era acum noul preşedinte şi director executiv al companiei Oar Research, devenită peste noapte cel mai bine cotată firmă în domeniul programelor de securitate pentru sistemele computerizate.

Într-o zi de luni pe la sfârşitul lui august, temperatura aerului ajunsese la aproape 40°C în zona oraşului Phoenix, ceea ce însemna că era îndeajuns de cald pentru a face ca cineva să regrete hotărârea de un milion de dolari de a rămâne în Scottsdale şi în acelaşi timp să-şi dorească să ajungă cât mai repede înapoi în Texas, unde termometrul arăta doar 32°C. Obiceiul lui Bernie în astfel de zile era să vină devreme la slujbă, să rămână până târziu şi să-şi comande prânzul la birou. Ei îi plăcea să-şi ţină întrunirile cu consiliul director la amiază, iar echipa din subordine îi aprecia gusturile în privinţa mobilierului cu care fuseseră redecorate birourile, spre deosebire de preferinţele demodate ale predecesorului ei. Viaţa era extrem de generoasă cu ea – îşi cumpărase de curând apartamentul în care stătuse până atunci cu chirie, şi descoperise că traficul în oraş nu era atât de insuportabil atâta timp cât deveneai adeptul filosofiei care-pe-care şi te alăturai cursei de automobilism. Oraşul era un adevărat cufăr plin de comori culturale, iar dacă ajungeai să te plictiseşti era numai din vina ta, chiar dacă erai singur, fără nimeni apropiat şi nou venit în oraş. Existau destule localuri unde trebuia doar să-ţi araţi cartea de vizită şi să te afişezi ca fiind singur, fără prieteni şi nou venit în oraş pentru a intra înăuntru.

Era deja trecut de ora şapte când Bernie îşi încheia ziua de muncă. Parcarea era aproape pustie, iar maşina ei – ea încă mai conducea acelaşi Volvo, negăsind potrivit să se dea atât de repede în stambă odată cu noul ei salariu – se afla la o aruncătură de băţ de uşa de la intrare. Ea fusese cea care a dispus desfiinţarea locului de parcare rezervat pentru Wesley Edwards – în aceste zile, la Oar Research funcţiona principiul primul venit, primul servit, iar angajaţii au etichetat-o drept sfântă pentru această schimbare. Micile detalii au de fiecare dată impact puternic. Într-atât ţinea ea la această nouă regulă, încât atunci când ajungea la birou, ceea ce se întâmpla în multe dimineţi, îşi lăsa intenţionat maşina în mijlocul parcării. Ştergerea fostului loc de parcare rezervat pentru Wesley devenise o *sursă* de umor negru printre angajaţii Oar, iar ea nu avea nevoie de astfel de tertipuri pentru a-i evoca spiritul, care îşi făcea încă simţită prezenţa. Era de ajuns doar să se aşeze la birou şi prezenţa i se simţea oriunde şi-ar fi întors capul.

În timp ce mergea către maşină, ducând în mână laptopul şi poşeta, ea observă o maşină de cealaltă parte a liniei care demarca spaţiul parcării. Portiera maşinii se deschise şi din maşină coborî foarte încet un bărbat, după

ce mai întâi se întoarse să ia ceva de pe bancheta din spate.

Ea se afla la vreo douăzeci de metri de maşină şi, cu toate că nu se simţea deloc în pericol, fusese de mică obişnuită să fie în gardă pentru orice eveniment. Bărbatul începu să se îndrepte către maşina ei, iar acum şi ea putu să vadă că se sprijinea de un baston, păşind cu mare grijă. Era greu de spus ce vârstă avea bărbatul, pentru că purta barbă. Avea o constituţie firavă şi purta pantaloni şi un tricou imprimat de la magazinul Jonny Bahama din mall-ul Kierland Commons, aflat peste drum de sediul companiei. Semăna cu Willy Nelson după o zi petrecută la cumpărături.

Se opri la câţiva metri de maşină, drept în calea ei. O privea cum se apropie, sprijinindu-se cu tot corpul în baston.

După ce mai făcu câţiva paşi, Bernie se opri în loc. În stomac parcă i se detonă o bombă cu acid gastric, la fel de puternică ca şi cum ar fi înghiţit o sticlă întreagă de biter.

Era Wesley. Întors de pe tărâmul morţilor. Dar urmele îi erau vizibile. Îmbătrânise cu 20 de ani şi slăbise mai bine de 15 kilograme.

Se priviră unul pe celălalt mai bine de jumătate de minut. Bernie aruncă o privire în spate să vadă dacă era cineva prin preajmă, sperând să vadă pe cineva, dar ştia foarte bine că nu era nimeni.

El îşi ridică uşor mâna în semn de salut sau poate pentru a o linişti pe Bernie. Un zâmbet abia schiţat îi apăru pe chip.

Ea păşi spre el, neîntrezărind altă alternativă. Când se apropie şi mai mult, putu să vadă că avea arsuri grave pe faţă şi că pielea încă îi era roşie şi nevindecată. Pe una dintre mâini purta o mănuşă medicală. Se opri la trei metri de el. Deocamdată era îndeajuns de aproape.

— Te întrebi cumva dacă ar fi mai bine să leşini sau să-mi tragi una în boaşe, zise el. Vocea lui îi confirmă ceea ce ochilor nu le venea să creadă. Wesley era încă în viaţă.

— Încă le mai spui oamenilor ce trebuie să gândească, zise ea.

Remarca îl făcu pe el să râdă, iar ea mai slăbi mina gravă şi scăpă un zâmbet.

— Ţi-aş spune că arăţi bine, dar sinceră să fiu...

El îi spuse: – Văd că încă le mai spui oamenilor ceea ce *crezi* tu.

Dacă prima dată ea clătinase aprobator din cap, acum şi-l clătină în semn de negaţie. Wesley îşi ridică mâna ca şi cum ar fi încercat să o oprească să spună ceva. Dar nu reuşi.

— Sper că n-ai venit să-ţi iei postul înapoi, zise Bernie.

— Am auzit că înlocuitorul meu are sâni frumoşi.

— Ai auzit bine.

Cu aceasta, momentul micilor înţepături trecuse şi între ei se lăsă tăcerea. Wesley îşi coborî privirea căutând un subiect cu care să repornească discuţia.

— Am fost aproape de moarte, zise el.

— Şi mai cine a fost *aproape* să moară? Brusc, în vocea ei se simţi o

anume duritate.

— Nimeni altcineva. Ceilalţi au făcut călătoria până la capăt.

— Lumea crede că Paul a pilotat avionul.

— După câte am auzit, lumea crede multe despre Paul. Dacă vor reuşi să găsească avionul, vor găsi şi ce a mai rămas din el.

— Atunci cine *a pilotat* avionul?

— Speram să-mi spui tu cine.

— Asta înseamnă că nici tu nu ştii, lucru interesant, pentru că lumea crede că ştii, de fapt.

— N-am nici cea mai vagă idee, zise el. Abia îmi amintesc ce s-a întâmplat, iar când o fac, văd în faţa ochilor un avion fără pilot şi cu trapa deschisă.

Bernie încuviinţă din cap semn că înţelegea.

— Şi cum ai reuşit să scapi?

— N-am scăpat. Am căzut odată cu avionul. M-am trezit într-un fel de colibă care mirosea a pâine prăjită şi a brânză stricată. Un cuplu de localnici în vârstă m-au pescuit din flăcările avionului, m-au luat la ei acasă şi m-au hrănit cu *tortillas* arse şi cu *gouda* amară. Bătrânii nu vorbeau deloc engleza. Numai Dumnezeu ştie cât m-au ţinut la ei şi cum am supravieţuit. Cred că m-au ţinut în viaţă cu tequila.

— Să nu subapreciezi niciodată efectele licorii mexicane, zise ea.

— Timp de şase săptămâni îmi reveneam şi intram iarăşi în comă, după care m-au urcat în camionul lor şi m-au transportat într-un sat care avea ceea ce numesc ei un spital. Presupun că n-au vrut să mor în casa lor. Aşa-zisul spital avea doar două paturi de campanie şi o seringă refolosibilă. Nici cei de-acolo nu vorbeau engleza. Am aflat mai târziu că oamenii din acea regiune nu au încredere în autorităţi, ceea ce însemna că nu apelau la serviciile lor, de unde rezultă că nimeni n-a ştiut unde mă aflu până acum zece zile. Un individ era în trecere prin acel sat, vorbea cât de cât engleza şi avea un telefon mobil, aşa că iată-mă aici.

— Pun pariu că n-ai găsit o situaţie prea roz când te-ai întors, îşi dădu Bernie cu presupusul.

— Atunci când în astfel de cazuri prima persoană la care apelezi este avocatul tău, lucrurile nu stau chiar aşa.

Bernie făcu zgomot cu picioarele, aruncând apoi încă o privire în spate spre clădire. Nu pentru că s-ar fi simţit ameninţată de prezenţa lui, ci pentru că îi era teamă să se uite la el şi acesta să-i observe tresărirea.

— Pari agitată, zise el.

— Tu n-ai fi, în locul meu?

— Presupun că da. Dar nu mă aflu aici ca să-ţi fac ţie probleme, Bernie. Şi dacă tot sunt aici, să ştii că am venit să îţi mulţumesc.

Un val de emoţie neaşteptată o cuprinse, întocmai ca şi acea adiere caldă pe care o simţise cu câteva luni în urmă în cimitirul din Dallas. Cum s-a întâmplat şi atunci, i s-a făcut pielea de găină şi un fior îi coborî pe şira

spinării.

— Să-mi mulţumeşti *mie*? Nu înţeleg, zise ea.

— Pentru că ai făcut ceea ce trebuia. Ai terminat site-ul pentru internet. Ai dat drumul Şarpelui pentru ca astfel să poată fi prins şi ucis. Pentru că nu te-a împiedicat să faci asta numele şi reputaţia mea. Meriţi din plin tot ce ţi s-a întâmplat în lunile din urmă.

— Nu fi atât de sigur, zise ea.

El privi în jur, scrutând cu atenţie împrejurimile, munţii Medowell care-şi proiectau umbra de seară deasupra oraşului, clădirile mall-ului Kierland Commons şi traficul aglomerat de pe şoseaua Scottsdale Road, toate alcătuiau odată împărăţia lui. Dar împărăţiile se prăbuşesc din când în când şi altele noi le urmează în loc.

— În Tijuana am întâlnit o asistentă medicală.

— Seamănă cu începutul unei anecdote care îmi vine acum în minte.

El zâmbi, apoi îşi continuă povestea. Am petrecut cinci zile acolo, timp în care am fost îngrijit cum trebuie şi mi-am aranjat treburile cu avocatul meu. Dar de acea asistentă îmi voi aminti întotdeauna. Ea părea să ştie toată povestea mea, ca şi cum ar fi fost lângă mine când avionul s-a prăbuşit, când m-am trezit în acea colibă, parcă ar fi stat alături de mine în acel camion pe toată durata drumului de mai bine de 300 de km. Şi în tot acest timp, eu aveam un pelvis fracturat, câteva coaste rupte şi o contuzie la cap.

— Wesley, îmi pare atât de rău...

El ridică din nou mâna şi, de data aceasta, se opri.

— Ea m-a făcut să văd lucrurile aşa cum sunt, zise el.

El avea o licărire ciudată în ochi, spunând acestea, iar ea înţelegea acum că el nu mai era acelaşi om care domnise cândva peste această menajerie. Acum era un om înfrânt. Şi poate şi din această cauză, un om mai bun.

Ea încuviinţă din cap, încurajându-l astfel să continue.

— Ea mi-a vorbit despre multe lucruri.

— Seamănă cu descrierea unui înger, zise Bernie. Să ştii că eu cred în îngeri.

— Chiar asta e problema... Ea nu mai ştiu dacă ea a fost o prezenţă reală sau am visat-o. Mă aflam sub efectul morfinei şi eram destul de ameţit... Dar îmi aduc bine aminte de ea. Îmi amintesc exact tot ce mi-a spus. N-am să uit niciodată.

— Şi ce ţi-a spus, Wesley?

El privi în sus spre cerul care era brăzdat de urme rozalii lăsate de numeroasele avioane ce trecuseră deja dincolo de linia orizontului.

— Mi-a spus să-mi iert mie însumi toate câte am făcut, continuă el. Să o iau de la capăt, să merg mai departe şi, dacă voi reuşi să mă iert pe mine însumi, atunci voi putea să-mi iau viaţa înapoi.

Bernie se uită în jos spre propriul picior cu care urmărea conturul liniei ce demarca un loc de parcare.

El mai spuse: – Atunci când privești moartea în ochi, când îi simți răsuflarea... vezi lucrurile așa cum sunt de fapt. Așa cum au fost. Iar în cazul meu, nu mi-a plăcut ceea ce am văzut.

— Lumea crede că tu l-ai ucis pe acel programator.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că pilotul l-a ucis. Cel care a pilotat avionul în ziua accidentului.

— Și eu cred că așa s-au întâmplat lucrurile.

— Ce vrea să mai afle lumea e în ce fel ai avut tu vreo legătură cu moartea lui Jerry Grasvik? Fostul iubit al ultimei tale achiziții îl aruncă din vârful muntelui... ea apare cu tine la aeroport a doua zi... Nu arată prea bine pentru tine.

— Numai tu știi aceste amănunte, Bernie.

Privirea lui Wesley se mută într-o parte, părând aproape stânjenit. Eu nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Jerry. Vicki devenise pentru mine ca un drog de la care nu mă puteam abține și de care eram dependent. Ar fi trebuit să fii bărbat ca să înțelegi ce putere avea asupra mea. Mie îmi spune că se culcă cu cel mai bun programator al meu, îmi spune că știe totul despre mine de la el și că trebuia să mă cunoască și să se culce cu mine. Poți să-mi spui că am fost naiv sau egoist, indiferent, dar pe mine m-a convins. Ea se culca și cu mine și cu Jerry, când prietenul ei a aflat despre Jerry. Eu nu știam că ea trăia în tot acest timp cu Paul Lampkin. N-aveam cum să știu. Tipul ăsta era maestru în arte marțiale și l-a aruncat pe Jerry din vârful muntelui. Puteam să fiu eu... Dumnezeule, trebuia să fiu eu în locul lui. Dar după ce Jerry și-a găsit sfârșitul, computerul lui era la ea și, în acel moment, asta a fost tot ce m-a interesat.

Bernie încuviință din cap, știind că nu mințea. Nimeni în situația lui atât de disperată n-ar fi putut inventa o poveste atât de neconvingătoare și să o spună fără să lase capul plecat.

— Și să-ți mai spun ceva, zise Bernie. Paul și Vicki au fost cei care mi-au ucis sora în Dallas. Eu am venit aici crezând că ai fost tu acela, știai asta? Pe tine te-am urmărit încă din prima zi.

El dădu din cap a negație.

Ea râse pe înfundate cu tristețe. Chiar tu ai spus că atunci când privești moartea în ochi și îi simți răsuflarea... vezi lucrurile așa cum sunt în realitate.

El inedită câteva clipe la aceste cuvinte, dar gândurile nu i se puteau citi pe față. În cele din urmă, spuse: – Vrei să auzi un lucru amuzant? Avocatul meu mi-a spus că sunt bogat. Eu aveam o clauză în contract care stipula că îmi revine un procent anume din prețul companiei dacă aceasta e scoasă la vânzare. Și ce crezi că s-a întâmplat? Compania a fost vândută. Banii au fost investiți în proprietăți imobiliare care nici nu mă interesează deocamdată unde se află. Era vorba despre un procent destul de gras, Bernie, crede-mă pe

cuvânt.

— Mă bucur pentru tine.

— Ţie ţi-am rămas dator cu o maşină nemţească şi cu 100 de mii de dolari.

— Prefer culoarea neagră. Banii poţi să-i păstrezi.

— S-a făcut.

Tot entuziasmul lui dispăru dintr-odată, ca şi cum s-ar fi pregătit pe toată durata discuţiei pentru ceea ce avea să urmeze.

— Dar mai există încă o problemă. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea inspiră adânc. În aceste momente, el încerca într-adevăr să o tragă înapoi în gaura Şarpelui.

— Nu sunt deloc sigură că voi putea face aşa ceva, zise ea.

— Încă nu ai auzit despre ce e vorba.

Ea înclină capul, încrucişându-şi braţele pe piept, semn clar că încearcă să opună rezistenţă.

— Am nevoie de tine pentru a le spune anchetatorilor că nu am petrecut noaptea de dinaintea zborului cu Vicki. Ei cred că eu am avut de-a face cu moartea lui Nadine, că aş fi fost implicat într-o relaţie cu ea.

— Şi de ce aş face eu una ca asta?

Într-adevăr, de ce ar face-o? Autorităţile abia dacă au pomenit numele ei în timpul anchetei, iar el o invita acum să plonjeze direct în vârtejul din care n-ar mai fi scăpat cu viaţă, pentru că dacă anchetatorii ar fi cercetat dovezile mai cu atenţie, ar fi descoperit ceva ce lui Eric i-a scăpat să ascundă.

Dar ea ştia adevărul. O văzuse pe Nadine murind. Indiferent ce făcuse Wesley, el nu era vinovat de *acea* crimă.

— Pentru că acesta e adevărul, zise el. Noaptea aceea am petrecut-o cu tine. *Toată* noaptea.

Şi acesta era adevărul. Ea fusese jos la etajul doi, încercând să dea de cap versiunii demo pentru client pe care trebuia s-o termine, iar el era sus la el în birou, vorbind probabil la telefonul mobil cu brokerul de la bursa de valori şi coborând să o viziteze aproape din oră în oră.

O adiere de vânt îi mângâia capul, jucându-se cu părul ei.

— Am să mă mai gândesc, zise ea.

El dădu afirmativ din cap şi îşi începu mersul chinuit înapoi spre maşina sa, un Ford Taurus închiriat. Privindu-l cum se depărta, ea realiză acum că adevărul i-a ajuns din urmă pe amândoi şi că va ieşi în cele din urmă la iveală.

Bernie ajunsese deja la o concluzie. S-a gândit la ea în fiecare noapte petrecută singură, dându-şi seama că nu mai putea să schimbe trecutul şi că trebuia să accepte faptul că şi-a creat singură soarta. A încerca să se ascundă, a continua să vâneze şi să fie vânată de fantomele trecutului însemna negarea adevărului. Şi aşa îşi irosise deja destule luni din viaţă urmărind firele unei minciuni şi fusese aproape să-şi piardă viaţa din această

cauză.

Aşteptă până ce el ajunse la maşină, apoi îl strigă.

— Wesley!

El se întoarse cu sprâncenele ridicate a mirare.

— M-am gândit la ce mi-ai spus. Îi făcu cu ochiul, apoi îi zâmbi cu subînţeles, sperând că astfel îi va reda şi lui speranţa. El îşi plătise datoriile, iar acel înger i-a arătat greşelile făcute până atunci.

Iar acum el avea nevoie de un alt înger. Unul cu ochi îngăduitori. Ai ei.

Pe chipul lui apăru un zâmbet cald şi pentru o clipă, cicatricele de pe faţă îi dispărură şi vechiul Wesley reapăru din nou, acela pe care îl cunoscuse şi ea şi care îşi urmărea visul pe care doar el putea să-l vizualizeze.

Bernie se urcă în maşină şi porni motorul. La radio se difuza o piesă pe care n-o mai ascultase de câteva luni, de fapt de la moartea lui Peggy. Cântecul era unul dintre preferatele surorii sale.

Mai mult decât oricând, Bernie nu mai credea în coincidenţe.

...totul e să poţi ierta... chiar dacă, chiar dacă nu mă mai iubeşti...

Chiar dacă. Un fior îi mângâie şira spinării, ca şi cum ar fi sărutat-o iubitul ei de altădată.

SFÂRŞIT

---

[1] În limba engleză, Frica de Responsabilităţi se scrie Fear of Commitment, iar un eventual acronim ar fi FOC, care este apropiat de cuvântul englezesc „fuck”, putând fi tradus „Fir-ar al dracului”.